

Người Là Nương Tử Của Ta

Contents

Người Là Nương Tử Của Ta	2
1. Chương 1: Ta Thảm Quá A	2
2. Chương 2: Ta Lại Sống Rồi	4
3. Chương 3: Ta Không Muốn	6
4. Chương 4: Y Là Đại Ma Đầu	9
5. Chương 5: Vẫn Là Nên Chạy Đi	10
6. Chương 6: Nương Tử Chúng Ta Hành Phòng (ooaa) Đi	13
7. Chương 7: Mông Nở Hoa	16
8. Chương 8: Ta Phải Phảng Kháng!	18
9. Chương 9: Ta Chết Chắc Rồi	20
10. Chương 10: Xuất Hồ Ý Liêu (bất Ngờ)	21
11. Chương 11: Cũng Không Phải Là Người Tốt	24
12. Chương 12: Làm Sao Bây Giờ?	25
13. Chương 13: Quen Tay Hay Việc	27
14. Chương 14: Ai Nha Nha	28
15. Chương 15: Gặp Mặt Cừ Nhân	30
16. Chương 15-2: Phiên Ngoại 1 : Chân Tướng Sự Tình	32
17. Chương 16: Dù Sao Cũng Đều Là Lừa Gạt	35
18. Chương 17: Lừa Người Không Thương Lượng	38
19. Chương 18: Nương A!!	40
20. Chương 19: Đáng Thương Thiên Hạ Tấm Lòng Cha Mẹ	42
21. Chương 20: Chán Ghét! Không Muốn Ở Đây!	44
22. Chương 21: Tất Cả Đều Đã Biết	47
23. Chương 22: Thêm Một Người Tới	49
24. Chương 23: Xem Ai Lợi Hại Hơn	53
25. Chương 24: Xuất Phát	55
26. Chương 25: Người Đi Chung Đường	57
27. Chương 26: Ta Giận Ta Giận	60
28. Chương 27: Hoạ Thuỷ (tai Hoạ) Lại Tới Nữa	61
29. Chương 28: Hoạ Thuỷ A Hoạ Thuỷ	64
30. Chương 28-2: Phiên Ngoại 2 (thượng) : Li Nhi Nói	67
31. Chương 28-3: Phiên Ngoại 2 (hạ) : Li Nhi Nói	70
32. Chương 29: Người Trách Ta Ta Trách Ai?	72
33. Chương 30: Trò Hay Bắt Đầu	74
34. Chương 31: Hạnh Phúc Là Đủ Rồi	75
35. Chương 32: Thảm, Lầm Rồi	78
36. Chương 33: Độc Tôn Bị Ăn	80
37. Chương 34: Một Tên Càng Lợi Hại Hơn Một Tên	83
38. Chương 35: Ta Không Phục	86
39. Chương 36: Tu Hoa Bé Nguyệt Tới	88
40. Chương 37: Hồ Đồ	91
41. Chương 38: Chúng Ta Huề Nhau	93

42. Chương 39: Ta Có Tội	95
43. Chương 40: Thiên Lý Đoạt Hồn Châm	97
44. Chương 41: Tan Màn Sương Mù	100
45. Chương 42: Ta Hảo Đáng Thương	103
46. Chương 43: Ta Quá Xui Xẻo	105
47. Chương 44: Ta Bỏ Nhà Ra Đi	107
48. Chương 45: Ta Bỏ Nhà Ra Đi	110
49. Chương 45-2: Phiên Ngoại : Ta Phải Bắt Người Làm Thế Nào Bây Giờ (1)	111
50. Chương 45-3: Phiên Ngoại : Ta Phải Bắt Người Làm Thế Nào Bây Giờ (2)	113
51. Chương 46: Gặp Chuyện Bất Bình	116
52. Chương 47: Ở Đâu Cũng Có Người	119
53. Chương 48: Một Đám Ngu Ngốc	122
54. Chương 49: Nam Nhân Tốt Thật Khó Làm	126
55. Chương 50: Thảm!	130
56. Chương 51: Ai Ăn Giấm Chua Của Ai?	132
57. Chương 52: Ai Ăn Giấm Chua Của Ai? 2	135
58. Chương 53: Chưa Bao Giờ Ghét Bỏ Người.	137
59. Chương 54: Mất Mặt Mất Tới Tận Nhà	140
60. Chương 55: Độc Tôn Và Linh Nhi	142
61. Chương 56: Nói Thêm Đôi Câu Có Chết Đâu	144
62. Chương 57: Không Phải Lỗi Của Ta A!	147
63. Chương 58: Đại Kết Cục : Nương Tử, Đừng Chạy! (thượng)	151
64. Chương 59: Nương Tử, Người Đừng Chạy! Trung (1)	154
65. Chương 60: Nương Tử, Người Đừng Chạy! (trung) (2)	157
66. Chương 61: Nương Tử, Người Đừng Chạy (hạ)	162
67. Chương 62: Kỳ Thực Ta Muốn Chạy!	167
68. Chương 63: Đã Định Là Người Rồi	171
69. Chương 64: Phiên Ngoại : Nương A! Ta Không Muốn Sinh!	173
70. Chương 65: Kỳ Thực Rất Đơn Giản	177

Người Là Nương Tử Của Ta

Giới thiệu

Tên gốc: Nhĩ thị ngã nương tử Thể loại: Cổ trang, hài, ...Edit : tÁo. Ta chấp nhận mình là một người

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguoi-la-nuong-tu-cua-ta>

1. Chương 1: Ta Thảm Quá A

Ta chạy, ta chạy...

Tần Duy Ngã hai mắt rã rời, đầu óc choáng váng, dù cả người nghiêng nghiêng ngã ngã, hai chân vẫn tận chức tận trách chết lặng di chuyển.

Hắn không nhớ mình đã chạy như ma đuổi như vậy bao lâu, duy chỉ nhớ rõ truy binh trí mạng phía sau mình.

Sự tình rối cuộc vì sao lại biến thành thế này?

Hắn hẳn vốn nên ở Minh Nguyệt lâu cùng đám Giang Trọng hưởng thụ phong hoa tuyết nguyệt, thế nào trong nháy mắt lại biến thành bỏ mạng nơi thiên nhai?

Là do nữ nhân kia, nữ nhân tên Ngưng Sơ. Ngày đó đột nhiên chạy tới nhà hắn, nói với cha hắn nói nàng là tình nhân đã sinh cho hắn một đứa con, sau đó...Sau đó đột nhiên hắn có một nhi tử. Lại sau đó...Nàng biến mất tăm, nam nhân tự xưng là trưởng phu của nàng đột nhiên xuất hiện, như nổi điên vùng kiếm đuổi giết hắn. Vì thế, hắn liều mạng chạy, liều mạng chạy....Mang theo tên nhóc được cho là nhi tử của hắn.

“Nương, con đói quá.” Vật nhỏ bị gắt gao ôm trong lòng bữu môi, mếu máo.

Con bà người, đã nói với người bao nhiêu lần rồi, ta không phải là nương người, đương nhiên càng không phải là cha người. Tần Duy Ngã bực mình, ngay cả khí lực nói chuyện cũng không có.

Đứa nhỏ này, hắn dám trăm phần trăm khẳng định quyết không phải là con hắn. Tuy rằng nữ nhân từng có thân mật da thịt với hắn nhiều như cá chép Trường Giang, song tuyệt đối không có ai tên Ngưng Sơ.

Huống hồ, nữ nhân mĩ mạo như vậy, nếu thực sự có gì cùng hắn, nhất định hắn sẽ khắc cốt minh tâm, không thể không nhớ rõ được.

“Nương...” Thanh âm uỷ khuất lại vang lên. Vật nhỏ đã một ngày chưa ăn gì, đứa nhỏ bé xíu mới tròn hai tuổi sao có thể chịu nổi khổ nghiệm đói khát.

Ai ~ Ta cũng muốn ăn a — trái tim Tần Duy Ngã nhỏ máu. Không phải hắn nhẫn tâm, không phải hắn không đói bụng, mà là truy đuổi phía sau thực sự quá gắt gao, nếu hắn dừng lại, chẳng lo chỉ có một khắc, mạng của hắn cũng sẽ bị cướp mất.

Sớm biết có một ngày thế này, hắn đi học y làm quái gì a, hắn phải là học võ cùng sư phụ mới phải. Tần Duy Ngã hảo hận bản thân trước kia vì có gì lại lười biếng như vậy, vì có gì lại sợ bị thương như vậy. Hắn dù có học được một phần mười võ công của sư phụ, cũng sẽ không lâm vào cảnh chật vật như thế này....

Người hỏi ta mang theo vật nhỏ này làm gì hả? Hắn lại một lần nữa than thở vì sự ngu xuẩn của bản thân.

Tần Duy Ngã không hiểu nổi, từ khi vật nhỏ này đến không chịu theo ai, chỉ thích chạy sau mông hắn. Hắn thực là muốn chấp tay vái lạy, Tần lão gia yêu thương cháu như báu vật nhận định đây chính là nghiệt trái của Tần Duy Ngã hắn, làm mọi cách bắt hắn phải hồi tâm ở nhà trông đứa nhỏ. Hắn đường đường một đại nam nhân đỉnh thiên lập địa, bị người ta mưu hại phụ lòng chưa tính, lại còn phải nuôi con thay người ta, hận đến độ nào đây....Ghê tởm hơn chính là, ‘đứa con’ này suốt ngày mở mồm gọi hắn là ‘nương’. Hắn bộ dạng tuấn mỹ tuyết luân ngọc thụ lâm phong, nam nhân ghen tị nữ nhân ái mộ, song cũng không đến nỗi bị nhầm thành nữ nhân chứ. Hắn nghiêm túc uốn nắn sửa vài lần, tiểu giả hoả này lại cứ khăng khăng như quả cân sắt, chết không hối cải. Tần Duy Ngã tức đến nỗi xem chút học máu bỏ mình.

“Bình!” Kết quả của việc vừa nghĩ vừa chạy ấy là đâm đầu vào thân cây, mắt loé ngàn sao té ngã. Một nhọc vì không ngừng trốn chạy suốt một ngày ủa đến, Tần Duy Ngã nằm nhoài xuống mặt đất lạnh như băng thờ hồn hèn.

“Oa! Oa oa!” Vật nhỏ bị dọa chết khiếp, ra sức bò từ dưới người Tần Duy Ngã ra. Nó vừa khóc vừa muốn kéo kéo hắn dậy.

Đừng khóc, đừng khóc...Nếu như bị kẻ điên kia nghe được, cả hai chúng ta đều không thể sống nổi...Hảo muốn vươn tay xoa xoa đầu vật nhỏ, nhưng tay lại như nặng ngàn cân, không động đậy nổi.

Xem ra thực sự không xong rồi, Tần Duy Ngã phong lưu một đường, cuối cùng vậy mà lại nhận lấy một kết cục thô lương như vậy, quả là báo ứng...

“Nương! Nương ~!” Mắt thấy mẫu thân yêu thương của mình thở ra nhiều thở vào ít, sắc mặt ngày càng trắng bệch, cảm giác khủng hoảng như sắp mất đi thứ gì vô cùng quan trọng làm vật nhỏ khóc càng lợi hại.

A...Xem ra ta chắc chắn sẽ chết tại nơi vô danh này rồi. Mọi người đều nói chỉ sợ chết rồi không người lo ma chay, ta rút cuộc còn có nhi tử bên cạnh. Nhưng mà đứa nhỏ đáng thương này, tuổi còn nhỏ đã phải chết dưới kiếm kẻ xấu, nếu cha nương nó biết được, sẽ đau đớn cơ nào đây...Trời xanh a, nếu ông thương nó, xin hãy để nó thoát được đại nạn, sớm ngày trở lại bên cạnh cha nương thân sinh đi...

Tưởng tượng đến cảnh lát nữa không biết mình sẽ bị chém thành mấy mảnh, Tần Duy Ngã cười thảm đạm. Cha! Người thường xuyên mắng con là đồ bất hiếu, lần này con thực sự phải bất hiếu rồi...Độc Tôn, đại ca đi đây. Sau này, cha nương đành dựa vào người hiếu thuận....May mắn, may mắn người không giống ta, không giống ta...

A, đây là...Rút cuộc cũng đến rồi sao?

Sát khí lạnh thấu xương mang theo cơn gió lạnh lẽo, không kiêng nể vây quanh một lớn một nhỏ trên mặt đất.

“Ô —” Tần Duy Ngã cắn chặt khớp hàm, run rẩy chống nửa người dậy, “Li Nhi, người mau trốn đi.”

“Nương —” Vật nhỏ chỉ ôm cánh tay Tần Duy Ngã khóc, căn bản không biết tử vong đã đến rất gần.

“Mau — đi mau — đi a —” Tần Duy Ngã dùng hết tia khí lực cuối cùng đẩy đứa nhỏ ra, lệ rơi đầy mặt. Bồ Tát, xin ngài rủ lòng từ bi, phù hộ đứa nhỏ này bình an trốn thoát....Chẳng sợ ta thật sự chết không toàn thân, ít nhất, ít nhất xin hãy để cho ta chết không uổng phí..

“Ô ~ Nương —” Dường như biết sẽ không còn được gặp thân nhân, vật nhỏ đứng lên bỏ nhào vào người Tần Duy Ngã, thế nào cũng không nguyện rời đi

2. Chương 2: Ta Lại Sống Rồi

Ngô! Đói quá? Không phải nói người đã chết sẽ không còn cảm giác gì nữa ư? Vì sao ta lại đói vậy? Chẳng lẽ...Ta đã biến thành quỷ chết đói xấu đến không thể xấu hơn trong truyền thuyết?!!!!

Không thể nào, đã chết thảm lại còn biến thành bộ dáng quỷ khó coi như vậy, chẳng lẽ thực sự là vì ta quá anh tuấn quá phong lưu? Không cần, ta không muốn làm quỷ chết đói đâu...

Đi? Thơm quá, hình như là canh hạt sen nướng hầm. Hảo muốn ăn...Tần Duy Ngã vươn đầu lưỡi, thèm thuồng mũi vị ngọt ngào, chỉ cần một giọt chảy vào miệng mình cũng tốt a.

Ô! Đau đau đau!! Thân thể bị ai đó cẩn thận đỡ lên, nhưng xương cốt toàn thân đều như bị gãy nát, đau đến nổi hắt chảy nước mắt.

Không phải chết rồi sẽ không còn tri giác sao? Vì có gì còn đau như thế? Tần Duy Ngã khóc trong câm lặng.

Mùi hương bay tới ngày càng gần, hần cơ hồ có thể cảm giác được từng trận nhiệt khí phả lên mặt mình. Có thứ gì đó hơi thô ráp ấm nóng khẽ vuốt lên mặt hần, mơn trớn mắt hần, mũi hần, môi hần.

Này! Ta đã chết rồi, còn biến thành quỷ chết đói xấu xí, thế mà người còn muốn ăn đậu hũ của ta, cho dù mấy trăm năm không gặp nam nhân, không đúng là nam quỷ, người cũng không thể bụng đói ăn quàng a!! Hần khẳng định đó là một bàn tay, đáng tiếc toàn thân không thể nhúc nhích, chỉ có thể oán hận mắng trong lòng.

“Nương nương!” Thanh âm non nớt vang lên bên tai. (Êm Li gọi ‘mẹ, mẹ’ chứ ko phải gọi nương nương trong cung đâu nghen)

Hả? Tiểu quỷ ở đây? Chỗ nào vậy? Sao ta không thấy?

“Nương nương ha ha.”

Vật nhỏ dùng bàn tay béo múp vỗ bộp bộp lên mặt nương, muốn nương tỉnh dậy ăn ăn.

Ồ! Người nhẹ nhẹ thôi, lão tử đau chết mất. Ai ~ Vốn chỉ có thân thể đau, giờ mặt cũng bắt đầu đau luôn.

“Li Nhi đừng đánh, nương con bị thương, còn chưa tỉnh.” Nam thanh khàn khàn ngay tại bên tai.

“Nương?” Cảm giác mí mắt trái như bị cái gì kéo ra, mơ mơ hồ hồ có thể nhìn thấy cái đầu tròn tròn ngay trước mặt.

Ta nói mà, hử nào trước mắt lại tối thui như vậy, nguyên lai là vì ta nhắm mắt. Cơ mà, tiểu quý tay người có thể nhẹ chút được không, kia là mí mắt ta chứ không phải bóng da, chịu không nổi nhất dương chỉ của người đâu! Mắt trái truyền tới từng trận đau đớn, Tần Duy Ngã trong lòng nước mắt như mưa.

Bất quá nhờ vật nhỏ ban tặng, hiện tại mắt hử đã có thể hơi hơi mở ra.

Đây là sao? Nhìn căn nhà gỗ có thể coi là đồ nát tàn tạ trước mắt, Tần Duy Ngã thập phần khẳng định nơi này không phải là địa ngục.

Lẽ nào ta còn sống? Cho nên mới đói, mới đau? Ha ha ha, nhất định là thế rồi! Nhân vật anh minh thần võ như bổn thiếu gia sao có thể chết không minh bạch ở nơi hoang vũ quỷ quái! Cuồng hỉ vì nhận ra bản thân còn sống khiến hử chỉ muốn ngửa mặt lên trời cười to!

“Nương nương!” Thấy nương mở mắt, vật nhỏ cao hứng nhún nhảy tưng tưng trên giường.

A! Tần Duy Ngã toàn thân đau nhức thiếu chút ngắt tiếp. Tiểu tổ tông của ta ơi, ta với người đời trước rốt cuộc đã có cừu hận gì, cứ sao người lúc nào cũng giày vò ta như thế. Người ta nói nam nhi có lệ không dễ rơi, nhưng đó chỉ là chưa tới lúc thương tâm thôi — hai hàng lệ nóng từ khoé mắt hử chảy xuống.

“Li Nhi ngoan! Đừng di chuyển, để nương con hảo hảo nghỉ ngơi.”

Một bàn tay to dày từ phía sau vươn đến, nhẹ nhàng cản động tác của vật nhỏ.

Ủa? Sao phía sau ta lại có một bàn tay? Còn cả thanh âm của nam nhân nữa? Chẳng lẽ y chính là ân nhân cứu mạng của ta? Tần Duy Ngã muốn quay đầu nhìn xem, đáng tiếc cổ hử cứng ngắc, căn bản không động đậy được. Giờ hử đã sớm quăng cái kẻ chiếm tiện nghi mình ra sau đầu.

“Đừng nhúc nhích, thương thế của người còn chưa hảo.” Nam nhân ôm người Tần Duy Ngã hoàn toàn rúc sâu vào ngực mình.

Cảm giác trong lời nói của nam nhân đầy vẻ thắm thiết sâu nặng, Tần Duy Ngã có chút kì quái. Ai ta? Ta quen người sao?

“Nương tử, người đã một ngày không ăn gì rồi, ta làm chút cháo trắng, người ăn một chút đi.” Nam nhân dùng thìa múc một miếng cháo nhỏ, thổi thổi thử độ nóng, đưa tới miệng Tần Duy Ngã.

Cái gì? Nương tử?!! Hử đang gọi ai vậy? Tần Duy Ngã căng mắt nhìn, ngoại trừ phía sau không nhìn thấy, trong tầm mắt của hử không thấy thân ảnh của nữ tử nào cả.

Vừa định nói, cháo trắng đã chen vào khoé môi hơi mở của hử, tràn vào miệng.

“Ngô!” Tần Duy Ngã nuốt xuống, âm ẩm vừa phải. Thật thoải mái! Tần Duy Ngã cảm động đến lệ nóng doanh trùng, chẳng thèm để tâm xem người nam nhân đang gọi là ai nữa. Thêm miếng nữa đi, thêm miếng nữa đi, ta sắp chết đói rồi.

Một thìa tiếp một thìa, nam nhân lặp đi lặp lại động tác thổi cháo rồi đút vào người nằm trong lòng mình. Nhìn khuôn mặt tái nhợt kia dần có chút sinh khí, nam nhân ôn nhu cười.

Người nào đó chỉ lo ăn không nhìn thấy chuyện xảy ra phía sau mình, cũng không biết hử một mực ăn nước miếng của người ta. Nếu đỉnh đầu hử có mắt không khéo đã ghê tởm run rẩy cả người rồi.

Một chén cháo trắng lút dạ, tuy không bằng thịt cá nhưng rốt cuộc cũng được no bụng. Tần Duy Ngã thở măn thở dài một hơi.

“Tây....Tây.” Hần thử nói một câu tạ ơn với đại ân nhân, nào ngờ trong miệng chỉ phát ra tạp âm vô nghĩa. “Đừng nói gì, người cứ nằm xuống đi. Ta dứt cho Li Nhi xong sẽ lại đến bồi người.” Nam nhân nhẹ nhàng đặt người trong lòng xuống, sẵn sóc đắp chăn cho hần.

Hả? Người này quá dọa người! Tần Duy Ngã đến bây giờ mới nhìn thấy rõ diện mạo đối phương, hoảng sợ không thôi. Một đầu tóc dài không chải chuốt, rối tung xoã xượi, khuôn mặt lộ ra cũng bị che gần hết, hơn nữa dưới mũi râu ria xồm xoàm mất trật tự, phổi thêm một bộ xiêm y rách nát, liếc mắt một cái, đã thấy toàn thân là một người hoang man sơn dã (hoang dã rừng rú — tazan phiên bản Tàu).

Nam nhân không để ý đến sự khác thường của Tần Duy Ngã, ôm vật nhỏ ngồi xuống ghế ở cửa, dứt cháo trong bát cho vật nhỏ. Nếu không phải cái diện mạo kia của y, cảnh tượng sẽ hài hoà ấm áp xiết bao.

3. Chương 3: Ta Không Muốn

Đau quá, vừa rồi vội vàng lấp bụng nên không cảm thấy, giờ bụng no rồi, đau đốn thấu xương bắt đầu trở lại. Đại thiếu gia Tần gia từ nhỏ đến lớn sống trong che chở yêu mến của cha mẹ cùng chúng thân hữu, lần này quả thật đã rút kinh nghiệm xương máu, đau tới không thể đau hơn. Đúng là cái tên vương bát đần trời đánh! Chờ thương thể của lão tử tốt lên nhất định sẽ đi tìm sư phụ học tuyệt thế võ công, trước dùng mã cái gì xương xể tên kia ra làm tám khối, sau đó gian chết nữ nhân ác độc đã hại ta thâm, giết xong lại gian, để cho bọn họ phải hối hận vì đã hại hần ra nông nổi này!!!

“Ô — ” Cứ việc phát thệ trong lòng, đáng tiếc không thể giảm bớt đau đốn trên người, Tần Duy Ngã nhẹ giọng rên rỉ.

“Sao vậy? Đau lắm à?”

Nam nhân buông đứa nhỏ và bát trong tay, vọt một bước đi tới bên cạnh hần, thân thiết hỏi.

“Ô ~ Au (Đau).” Sự thực chứng minh người đang đau ốm là yếu ớt nhất, Tần Duy Ngã lúc này đã hoàn toàn xem nam nhân trước mắt là người thân thiết nhất của mình.

“Người nhần một chút, ta lập tức đi đun nước nóng.” Nói xong, nam nhân biến mất dạng.

Người ta đau, người đi đun nước làm cái chi? Tần Duy Ngã muốn chửi một câu ‘Chó má’, song lại không có cách nào, đành tiếp tục rên rỉ.

Nửa canh giờ sau, tiếng rên rỉ chấm dứt. Tần Duy Ngã thoải mái nằm trong mộc dũng (thùng tắm gỗ) bốc khói, bao nhiêu đau đốn chầm chậm thối lui.

“Nương nương, con, tắm tắm.” Li Nhi bé bỏng ngồi trên đùi nam nhân, vẻ mặt hưng phấn muốn chạy về phía hần.

Không được lại đây!

“Không được, con mới tắm rồi.” Nam nhân võ mông nó, đặt nó qua một bên.

“Con muốn nương nương!” Tiểu tử không chịu thua, chạy đi kéo ống quần nam nhân.

Nam nhân thở dài, lấy một tiểu kiếm bằng gỗ trong ngực đưa cho nó, “Qua bên kia chơi đi, ta xoa bóp cho nương con, nương con mới có thể sớm khoẻ lại được.”

Li Nhi cái hiểu cái không, muốn ngậm ngậm với nương, nhưng mà cũng muốn chơi kiếm gỗ.

“Ngoan, đợi lát nữa cha đưa con đi bay bay.” Nam nhân tung đòn sát thủ.

Tuy rằng Tần Duy Ngã không biết ‘bay bay’ là gì, cơ mà dựa trên hành vi cao hứng chạy đi chơi tiểu kiếm của tiểu tử, cái bay bay kia hần là chơi vui lắm. Nhưng mà...

Nếu hần không nghe lầm, ân công đại ân nhân hình như mới xưng ‘cha’. Vậy ra y là cha của tiểu quỷ này sao?

Chẳng lẽ....Vị này mới đúng là gian phu của nữ nhân ác độc hồng hạnh xuất tường?!

Khi hắn còn đang xuất thần, nam nhân đã đến chỗ mộc dũng, xắn tay áo vươn về phía Tần Duy Ngã.

“Ười (Người)...” Muốn làm gì? Mắt thấy tay nam nhân không kiêng nể gì vói vào trong nước, dao động trên người mình, Tần Duy Ngã không thể nhúc nhích sợ đến mức muốn kêu to, bắt đắc dĩ trong miệng chỉ phát ra thanh âm nhỏ như muỗi kêu.

“Đừng nói, cổ họng ngươi còn chưa ổn. Hôm qua ngươi ngã sắp xuống không nhẹ, ta xoa bóp giúp ngươi, ngủ một đêm là có thể cử động rồi.” Không phát hiện ra Tần Duy Ngã một bộ ‘ngươi là đám tặc mau rút đi’, nam nhân về mặt thương tiếc xoa nắn sườn thắt lưng của hắn, hai mắt khi nói tới đoạn hắn bị ngã loé một tia sát khí.

A nha, nhẹ nhẹ thôi....Cảm giác tê dại từ những nơi được xoa bóp truyền tới, từng chút từng chút ập vào não Tần Duy Ngã, giống như đau, lại giống như ngứa làm hắn rất khổ sở.

Này này này!!! Ngươi đang sờ đi đâu thế! Đột nhiên phát giác mệnh căn của mình bị cái gì sượt qua, hắn trợn to mắt nhìn — nường a, bàn tay hạo sắc của cái tên này vậy mà dám hướng đến khổ hạ hắn, đang vuốt ve qua lại chỗ đùi trong của hắn.

“Ười ái ên áng ết ày (Người cái tên đáng chết này)!!!! A — Khụ khụ khụ...” Tần Duy Ngã bị dọa không nhẹ, khàn giọng kêu la định đứng lên thoát khỏi mộc dũng, kết quả mới dùng chút lực cả người liền trượt xuống, chìm vào nước.

“Nường tử!”

Nam nhân lập tức kéo người dưới nước lên, thất kinh vuốt lưng Tần Duy Ngã.

A a a, đau, đau, đau, đau, đau a—

Đau nhức liên tiếp ập tới cùng với sắc nước khiến Tần đại công tử một lần nữa vinh quanh hôn mê bất tỉnh.

“Nường tử! Nường tử!” Nam nhân ôm người trong nước ra.

“Nường nường! Xấu hổ xấu hổ!”

Li Nhi đang chơi vui vẻ nghe được tiếng la quay sang nhìn, thấy phụ thân luống cuống chân tay bế mẫu thân cả người trần truồng từ trong nước ra. Nhớ tới trước kia khi nó hở mông bị nường mắng xấu hổ cái mặt, nó cũng học theo chỉ chỉ mẫu tay be bé trách mắng.

Nếu giờ Tần Duy Ngã còn có một chút tỉnh táo, nhất định sẽ xấu hổ giận dữ muốn đi tự sát ngay cho coi.

“Tướng công, thiếp là Ngưng Sơ, là nàng dâu chàng mới cưới về cửa...” Mĩ thiếu nữ xinh đẹp khoác giá y đồ thắm, đội mũ phượng hà bội, ngồi trước nền đỏ, cười khúc khích nhìn hắn, mị nhãn như tơ, xuân tình nhộn nhạo.

“Lại là người, không phải người đi rồi sao?” Áp chế từng trận sóng nhiệt từ bụng dưới dâng lên, Tần Duy Ngã lớn tiếng hỏi.

“Tướng công, chàng nói gì vậy? Hôm nay thiếp mới được chàng đưa về cửa, sao có thể đi được?” Mĩ nhân tròng mắt, bĩu môi hờn trách, phong tình vạn chủng vô ngần.

Dùng sức nuốt nước miếng, Tần Duy Ngã nhìn trái nhìn phải, nền đỏ màn đỏ chần đỏ, nơi nơi đều một mảnh đỏ rực. Hình như đây đúng là tân phòng! Nhưng mà không phải hắn đang bị trượng phu nàng đuổi giết ư? Sao có thể chạy đến đây thành thân với nàng?

“Kẻ điên kia đâu? Người sẽ không lại muốn hại ta chứ.”

“Tướng công, kẻ điên nào cơ? Ngưng Sơ đường xa tới đây, mới nhập Tần phủ hai, ba canh giờ. Vô thân vô cố, kì vọng được tướng công thương yêu, sao có thể mang tâm gia hại tướng công cho được....Nếu tướng công ghét bỏ, cứ việc hừ thiếp đi...Ồ ô...”

Mĩ nhân lê hoa đài vũ, thương tâm muốn chết nhào lên giường.

“A....Người đừng khóc! Ta chỉ là nói thôi, chỉ là nói thôi mà....”

Thấy mỹ nhân thương tâm như thế, công tử phong lưu ngày thường ái mỹ thành si lập tức quên mất chính mình đã bị khuôn mặt này hại thảm cỡ nào, ba bước thành hai vọt tới giường, nâng mỹ nhân đang nức nở dậy.

“Tướng công.” Mỹ nhân sóng mắt lưu chuyển, nhu thuận rúc vào ngực Tần Duy Ngã.

Ôn hương nhuyễn ngọc nằm ngay trong ngực, đêm nay lại còn là đêm động phòng hoa chúc, Tần đại thiếu gia sắc tâm nổi lên rất cuộc nhịn không được.

Ai quan tâm chứ, nói không chừng bị đuổi giết vân vân đều là một giấc mộng! Chớ vì một chuyện không tồn tại mà đi cô phụ tấm chân tình của tiểu mỹ nhân. Đặt nữ nhân nằm xuống giường, Tần Duy Ngã bắt đầu tay nhanh chân lẹ tháo dây lưng, chuẩn bị xách súng ra trận.

“Uỳnh!” một tiếng, cửa tân phòng bị người ta một cước đá văng.

“Ai!” Tần Duy Ngã cả người trần truồng ôm mỹ nhân hoảng sợ. Nhìn lại —

Một tên điên tóc tai rối bù che gần hết mặt, tay cầm dao phay, uy phong lẫm lẫm đứng trước cửa.

“Tần — Duy — Ngã.”

Từng chữ như châm, châm châm đổ máu. Tần Duy Ngã sợ đến phát run, xụi lơ ngồi trên giường.

Đã sớm biết... Đã sớm biết, thiên hạ nào có chuyện tốt như vậy, không lý do tặng hân một tuyệt sắc mỹ nhân nũng nịu ngọt ngào. Nguyên lai, hân rốt cuộc cũng chết trong tay hoạ thủy này...

Tần Duy Ngã quay đầu thì thấy, mỹ nhân đang nhàn nhã tựa bên giường cười ha hả nhìn hân.

Độc phụ a độc phụ! Hồng nhan hoạ thủy! Ta vì có gì lại không thấy rõ a? Tần Duy Ngã hối hận không thôi.

“Tiện nhân, ta chân trước mới đi, người sau lưng đã trộm người của ta, ta phải giết người!” Nam nhân giơ con dao phay sáng loé hàn quang trong tay, đằng đằng sát khí chạy vọt tới.

“Đừng!!!!!!” Hân không muốn chết! Tần Duy Ngã nhắm mắt, không dám nhìn bản thân giây phút cuối cùng.

“A!!!” Tiếng kêu thảm thiết vang lên, là nữ thanh.

Hử? Tần Duy Ngã yếu ớt mở mắt nhìn —

Mỹ nhân mới rồi còn cười khanh khách bị nam nhân một đao chém ngã xuống đất, máu tươi văng khắp nơi.

Lại nhìn nam nhân hành hung, giờ phút này y đang hung tợn theo dõi hân, vẻ mặt dính đầy máu tươi.

Trời ơi — Tần Duy Ngã sợ đến nổi không nhắm nổi mắt.

“Tiện nhân! Xem người lần sau còn dám trộm người của ta nữa không.” Keng! Nam nhân vừa mắng vừa ném hung khí xuống đất.

“Hôm nay lão gia cho người biết thế nào mới là nam nhân!” Nam nhân nhe răng cười, bắt đầu thoát y.

Gì?

Hai mắt nam nhân hừng hực hai ngọn lửa, thân thể tinh tráng như gấu từng bước tiếng về phía hân. Tần Duy Ngã ngây ra.

“Nương tử, vi phu sẽ hảo hảo thương người...” Vừa nói xong, cả người y liền nhào tới thân thể mở rộng của hân.

“A!!!!!!”

4. Chương 4: Y Là Đại Ma Đầu

Tần Duy Ngã ngồi bật dậy, hai mắt trợn to, thở phì phò, nửa ngày mới dần bình ổn.

Thật đáng sợ, một giấc mộng thật đáng sợ! Nếu thật như trong giấc mộng kia, chẳng thà hắn bị loạn kiếm chém chết còn hơn. Tần Duy Ngã nhìn xung quanh. May quá, hắn còn đang ở căn nhà nát bét kia, không có nền đỏ, không có mỹ nhân, cũng không có...

“Nương tử!”

Cửa gỗ đột nhiên bị mở ra, một thân ảnh ‘xoẹt’ xuất hiện trước giường hắn.

Nương a! Trái tim vừa mới bình ổn được một chút, chớp mắt đã bị khuôn mặt cách khuôn mặt của hắn chưa tới một tấc dọa suýt nhảy ra ngoài.

“Có chuyện gì vậy?” Người tới cẩn thận nhìn trái nhìn phải nhìn trên nhìn dưới người nằm trên giường một lượt. Hoàn hảo, trừ bỏ sắc mặt hơi tái nhợt thì không có chỗ nào bị thương.

“Người là...” Thanh âm khàn khàn này hình như hắn có biết, hơn nữa khuôn mặt đáng vẻ cũng rất quen.

Người trước mặt độ khoảng ba mươi, trán cao mày rậm, mắt phượng, mũi rất cao, cương nghị mà không mất đi vẻ nhu hoà, thực sự là một mỹ nam tử hiếm có.

“Nương tử, người làm sao vậy? Ta là Thiên Thanh, tướng công của người đây.”

Nương tử? Thiên Thanh? Tướng công? Loạn thất bát tao cái gì vậy? Bất quá hắn có thể nghe ra được người trước mặt chính là đại ân nhân đã cứu hắn một mạng.

Khoan đã...

Thiên Thanh...? A! Lẽ nào là —

Trong đầu Tần Duy Ngã hiện lên một thân ảnh, thân ảnh hắn đã từng sùng bái rất lâu, thân ảnh hắn đã sớm hoá thành tro bụi...

“Ngươi Thiên Thanh?” Hắn nghe được thanh âm của chính mình đang run rẩy.

“Nương tử còn chưa thanh tỉnh sao? Để vi phu bắt mạch lại cho ngươi.” Nam nhân yêu thương vươn tay xoa mặt hắn, cúi đầu đặt tay lên cổ tay hắn, muốn tìm nguyên nhân biến hắn trở nên thất thường như vậy.

Không phải ta còn nằm mơ chứ, trộm nhéo mình một cái. Đau quá, không phải nằm mơ. Tần Duy Ngã hỗn loạn.

Đầu tiên là bị một mỹ nhân, không đúng! Là một độc phụ hãm hại biến thành cha của một đứa nhỏ, sau đó bị trượng phu độc phụ đuổi giết ngàn dặm, thiếu chút mất mạng; được người cứu lại phát hiện thì ra ân nhân chính là sát nhân vạn mạng trong truyền thuyết, trên thực tế cũng đã giết mấy trăm sát thủ lãnh huyết. Đúng là vừa ra ổ sói lại nhập hang hổ, hắn sao có thể xúi quẩy như thế!!

“May quá, không có gì trở ngại. Có thể là vì nằm lâu quá, để ta ôm ngươi ra ngoài phơi nắng.” Buông tay hắn ra, nam nhân — Ngụy Thiên Thanh lấy áo khoác trên đầu giường, sẵn sóc mặc vào cho Tần Duy Ngã.

Tuỳ ý để y coi mình như con rối gỗ đùa nghịch, Tần Duy Ngã không dám có một câu oán hận.

Ngụy Thiên Thanh là người nào? Ba năm trước nếu ngươi ở trên đường hô to cái tên này một tiếng, cam đoan mười người trong giang hồ thì có chín người sợ phát run, người còn lại thì bị hù chết. Vì cái gì hở? Bởi vì y là Kiếm đế đứng thứ ba trong thập đại cao thủ đứng đầu giang hồ.

Một kẻ chỉ trong một đêm biến Thuý Trúc sơn trang danh chấn giang hồ hoá thành hư ảo không tồn tại. Một kẻ liên tục trong ba ngày, chém giết không thừa vô số cao thủ của các đại môn phái. Ba trăm tám mươi hai nhân mạng, trong một ngày ra đi không còn đường trở lại.

Tất cả người trong giang hồ đều sợ y, sợ y đột nhiên xuất hiện trước mặt mình, sợ mình trở thành đối tượng tiếp theo bị y loại bỏ. Nhưng có một chuyện kì quái là, rất nhiều cô nương tiểu thư lại thầm ái mộ y, không vì nguyên nhân gì khác, chính là bởi sự si tình của y.

Vì hồng nhan mà nổi cơn thịnh nộ, đây là hình dung tốt nhất về lý do Ngụy Thiên Thanh giết người như ma. Thế nhân đều biết Ngụy Thiên Thanh tướng mạo đường đường, võ công kì cao, tính cách lãnh ngạo quái gở, lạc thú lớn nhất chính là luyện kiếm, khiêu chiến, tiếp tục luyện kiếm. Một người như vậy, năm năm trước lại cưới đệ nhất mỹ nhân Giang Nam Thẩm Thanh Thu, từ đó tu thân dưỡng tính, không màng thế sự. Đây vốn là một đoạn nhân duyên tài tử giai nhân tốt đẹp, vậy mà lại bị một ngày cách đây ba năm đập nát....

Tần Duy Ngã vĩnh viễn không thể quên cảnh tượng mình đã thấy khi đi theo sư phụ đệ đệ đến Thuý Trúc sơn trang lúc ấy: Huyết tinh đầy đất, tất cả mọi nơi đều vương vãi tứ chi không đủ đầy, từng khối thịt đầm đìa máu tươi rải rác. Thiếu trang chủ Thuý Trúc sơn trang Từ Thiếu Hồng là thẩm nhất — nửa người trên không một vết thương, nhưng nửa người dưới từ tiểu phúc (bụng dưới) lại bị băm thành đồng thịt vụn, dựa vào khuôn mặt thống khổ vụn vụn của gã có thể đoán được, gã là bị đau đến chết. Phải là cừu hận đến độ nào, mới có thể khiến gã chết thảm như thế.

Hắn biết, tất cả mọi người đều biết —

Thê tử y bị Từ Thiếu Hồng say rượu cường gian, chảy máu tới chết, nhi tử còn đang kêu khóc đòi ăn của y bị Từ Thiếu Hồng vô tình ném xuống sông, chết đuối trong nước.

Hết thấy những chuyện này chỉ vì Ngụy Thiên Thanh xuất môn thăm bạn hữu, thê tử một mình mang theo nhi tử về nhà ngoại thăm viếng, trên đường gặp Từ Thiếu Hồng, gã đùa giỡn quá phận, bị nàng tặng cho một bạt tai, then quá thành giận lao tới.

Lúc ấy ở đó có rất nhiều người, song đều sợ gia thế của Từ Thiếu Hồng mà khoanh tay đứng nhìn vờ như không thấy. Cho nên bọn họ đều chết, chết dưới Vô tình kiếm.

Ngụy Thiên Thanh điên rồi, thê nhi chết thảm làm y tẩu hỏa nhập ma, tính tình đại biến. Tất cả những người y gặp, bất luận là tốt hay xấu, là nam hay nữ toàn bộ đều không thể thoát khỏi lưỡi kiếm tàn khốc vậy đầy máu tươi của y.

Từng là Kiếm đế khiến vô số kiếm khách ngưỡng vọng, chỉ chớp mắt hoá thành ma quỷ huyết tinh giết người như ma.

5. Chương 5: Vẫn Là Nền Chạy Đi

Cảnh ngộ của y khiến người đời thán uyển (thở dài tiếc thương), song cũng không thể nhân nhượng, vậy nên các đại môn phái dốc toàn bộ lực lượng, hy vọng có thể đánh gục y. Tần Duy Ngã dưới sự mệnh (mệnh lệnh của sư phụ) cũng tham dự vào, bất quá hắn không biết võ công, chỉ bị phái đi chữa thương cho mọi người mà thôi. Cũng bởi vậy, hắn mới chính mắt chứng kiến cảnh một thiên tài ngã xuống.

Đó là một trận chiến kinh thiên động địa, thập đại cao thủ ngoại trừ Ma đạo đệ nhất và Âm đế đệ nhị không xuất hiện, bảy người còn lại tất cả đều tập hợp nhằm mục đích ngăn cản y.

Ngụy Thiên Thanh không hổ là một trong ba tuyệt thế cường giả, Vô tình kiếm xuất thần nhập hoá, kiếm quyết trứ danh của y — Thất Tình kiếm quyết tỏ ra uy lực hết như lời đồn. Đa tình, Si tình, Thương tình, Đoạn tình, Hận tình, Tuyệt tình, Vô tình, kiếm kiếm kinh hồn, chiêu thu đoạt mệnh. (Thất tình ở đây là bảy trạng thái tình cảm thất tình bị người yêu bỏ; Đa tình, Si tình...là các chiêu thức trong kiếm quyết này.)

Bất đắc dĩ, các đại phái người đông thế mạnh, cuối cùng, Ngụy Thiên Thanh kiệt lực, bị đánh cho đứt đoạn kinh mạch mà chết, thi hài bị ném xuống vách núi. Bảy đại cao thủ ba người chết trận, một người tàn phế, ba người trọng thương, số người thương vong ở các đại môn phái tính không xuể, mất hết tinh anh.

Trận chiến ấy đến nay vẫn là ác mộng của giới giang hồ. Chỉ là, không ngờ tới...

Nhìn nam nhân đang ôn nhu chải từng sợi tóc cho mình, Tần Duy Ngã tràn đầy nghi hoặc: Thần trí của y xem ra còn chưa hồi phục, bằng không nhất định sẽ không gọi mình là nương tử. Năm đó, y rõ ràng đã tắt thở, còn bị ném xuống vách núi sâu vạn trượng, vì sao còn có thể xuất hiện ở chỗ này? Hay, đây chỉ là diện mạo tương tự, chứ không phải cùng một người?

“Nương nương đẹp đẹp!” Thấy nương không để ý đến mình, Li Nhi túm một lọn tóc đen bóng dài mượt dùng sức kéo.

“Ai nha!” Suy nghĩ sâu xa bị giật trở về, Tần Duy Ngã giờ mới phát hiện ra bên cạnh còn một bé con.

“Li Nhi!” Ngụy Thiên Thanh vội vàng đoạt lại tóc của thê tử trong tay nhi tử.

Tiểu tử thối, dám coi ta là con mèo hen mà tùy ý giày vò ta. Tần Duy Ngã nổi điên vươn hai tay dùng sức tóm khuôn mặt nhỏ nhỏ của Li Nhi.

“Đau đau!” Mắt Li Nhi đỏ lên, khóc oà.

“Khóc cái gì mà khóc, lúc ta nằm trên giường đau thế còn không khóc, đau có tí xiu người liền khóc thành vậy, người có phải là nam nhân hay không.”

Tiểu hài tử khóc nhe là hắn sẽ sợ đến luống cuống tay chân, nhưng hắn không muốn yếu thế, chỉ có thể hung hăng thấp giọng nói thảm.

“Oa!” Rõ ràng đau muốn chết lại không được nương an ủi, Li Nhi uỷ khuất cực kì, càng gào khóc to hơn.

Nương của ta ơi! Đúng ma âm xuyên thủng lỗ tai mà. “Được rồi, là ta sai, ta sai còn không được sao? Tiểu tử tông ngài rũ lòng từ bi tha cho ta đi.”

Tiểu tử bỏ nhào vào lòng nương, vừa khóc vừa tố khổ, “Ô ~ Đau đau — ô!”

“Không đau không đau, ta thổi thổi cho người!” Tần Duy Ngã hoàn toàn bại trận, vội vàng nâng khuôn mặt nước mắt lưng tròng của bé con, thổi chỗ vừa bị hấn niết hồng.

Ngụy Thiên Thanh ở bên cạnh nhìn mẫu tử bọn họ chơi đùa, khoe miệng khê cong, nở nụ cười ấm áp.

“Cha cha.” Tay nhỏ đặt cạnh miệng làm mặt quỷ, Li Nhi vì bản thân thành công cướp đi chú ý của nương mà đắc ý cực kì.

Tất cả động tác của Tần Duy Ngã vì một câu này mà cứng đờ. Đúng nga, hắn vậy mà quên mất người bên cạnh chính là ma tinh gặp người liền giết. Làm sao bây giờ? Tình hình hiện tại xem ra thần trí của y đang hỗn loạn mơ hồ, nhằm lẫn coi mình là nương tử đã qua đời của y, coi tiểu tử này là con y.

Ông trời ơi! Hắn còn muốn đi tìm độc phụ kia báo thù rửa hận, nếu người này thực sự là Ngụy Thiên Thanh, vậy hắn....hắn đi thế nào đây —

Tần Duy Ngã cẩn thận nhìn người từng là thiên hạ đệ nhất kiếm. Y giờ phút này ôn nhu như nước, nhìn kiểu gì cũng không thấy giống kẻ huyết tinh đầy tay năm đó. Tái chứng thực một chút, hoặc có thể hắn đã lầm, người này không phải ‘y’.

“Cái kia...Ân, tướng, tướng công.” Đúng là xưng hô ghê tởm, may mà ở đây không có người khác, bằng không một đời anh danh của hắn đều bị huỷ sạch! Nhưng để không kích động y, nguy hiểm đến mạng nhỏ của mình, hắn đành phải tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục.

“Vô tình kiếm của ngươi ở đâu rồi? Sao không thấy ngươi để nó bên người?” Tần Duy Ngã trên mặt cố rặn một cái cười nịnh nọt, mắt to ngập nước loé lên tia hy vọng cuối cùng. Vô tình kiếm là mệnh căn của y, y đã từng nói: Kiếm còn người còn, kiếm huỷ người vong. Năm đó, kiếm và người đều bị bỏ lại nơi vách núi, nếu đây thực sự là y, vậy kiếm kia...

“Ta sợ Li Nhi bị thương nên để trong phòng, ngay ở đầu giường ấy, nương tử không thấy à?” Ngụy Thiên Thanh kì quái nhìn thê tử, “Sao tự đứng lại nhớ đến nó vậy?”

“Không...Không có gì, không có gì...” Nước mắt tuyệt vọng trong lòng tuôn như mưa. Thấy! Thấy cái rắm, nếu hắn sớm nhìn thấy...hắn có thể làm cái gì chứ...Ô — số hắn khổ quá đi!!!

“Kiếm kiếm bay bay.” Nhớ tới bội kiếm loé sáng của cha, ánh mắt Li Nhi đầy hưng phấn. Nó đứng lên khỏi lòng Tần Duy Ngã, lúc la lúc lắc đi vào phòng tìm kiếm chơi.

“Không được, con còn nhỏ, chờ con lớn hơn một chút, cha sẽ dạy con luyện kiếm.” Ôm ngang nhi tử, Ngụy Thiên Thanh nhắc nó lên cao.

“Ha ha ha ha.” Cảm giác như mình đang bay ấy, Li Nhi vui vẻ cười.

Nam nhân trước mặt lộ rõ vẻ sùng nịch với đứa nhỏ, có thể tưởng tượng trước kia y yêu thương che chở thế nhi của mình thế nào. Nhưng trời luôn không theo ý nguyện con người, thế sự luôn không có ràng buộc...Nếu không có chuyện ngoài ý muốn kia, nhất định y sẽ cùng thế tử ẩn cư sống nốt quãng đời còn lại. Sau đó...con của y sẽ trở thành tân đệ nhất kiếm, tiếp tục viết nên một thần thoại trong giang hồ.

“Nương tử! Nương tử?” Hôm nay thế tử hình như luôn phân tâm, có phải đang buồn sầu hay không?

“A?” Y luôn mồm gọi mình là nương tử, ánh mắt chân thành thâm tình, đối mặt với một nam nhân si tình như vậy, hắn không cách nào mở miệng nói ra sự thực. Nếu hắn nói mình không phải là nương tử của y, chỉ sợ y sẽ bị kích thích hoá thành đại ma đầu gặp người liền giết kia, đến lúc đó...đến lúc đó không phải hắn sẽ trở thành vong hồn đầu tiên dưới kiếm của y sau khi y phục sinh sao?!!!!

Không được! Hắn mới nhược quán chi niên (tầm 20 tuổi), một đồng môn nhân còn đang chờ hắn quan tâm yêu thương, dù lần trước bị vu hãm thiếu chút mất mạng, nhưng chuyện đều có nguyên nhân, chân tướng ngày sau sẽ rõ ràng, hắn chắc chắn sẽ lấy lại được trong sạch. Nếu lần này bỏ mạng, như vậy thực sự chết quá oan uổng! Hơn nữa, từ khi tìm được đường sống trong chỗ chết, hắn liền hiểu được sinh mệnh đáng quý nhường nào, âm thầm phát thệ phải quý trọng mạng nhỏ của mình gấp bội. Giờ hắn đã rõ trước đầu chính là con dao, nào có thể ngốc nghếch đưa đầu lên.

“Mấy ngày trước ngươi bị thương đau đớn khó nhin, vi phu không có cách nào đành phải điểm huyết của ngươi, khiến ngươi mê man hai ngày, hôm qua chỉ có thể ăn một ít cháo loãng. Giờ thương thế của ngươi đã ổn, ta chuẩn bị vài món ăn dân dã, bồi bổ cho ngươi. Ngươi và Li Nhi ở đây chờ ta một lát.”

“Ừ, đi đi.” Đi không trở về thì càng tốt.

Đợi Ngụy Thiên Thanh nhún người phóng mất dạng, Tần Duy Ngã liền dẫn Li Nhi vọt vào phòng.

Nhìn Vô tình kiếm được lau chùi bóng loáng, trên vỏ kiếm còn loé thanh quang, người nào đó vô lực ngả phịch xuống đất.

Xong rồi, thực sự xong rồi. Tất cả những gì y nói đều là thật....Không được, không thể ở đây, hắn phải chạy nhanh, chạy trốn càng xa càng tốt.

Trong đầu có chủ ý, Tần Duy Ngã bật người ôm đứa nhỏ bỏ chạy. Li Nhi bị kẹp ở nách, nghĩ mẫu thân đang chơi cùng nó, cho nên không khóc nhè, liền mồm la hét “Giá giá giá” (Giá giá là câu khi người ta cưỡi ngựa đánh xe xài để giục ngựa)

Tần Duy Ngã trầm nghĩ rời khỏi nơi rắc rối này, lại chưa từng lưu ý bản thân tựa hồ đã quen coi tiểu tử kia trở thành thứ gì đó của mình, đi đến đâu cũng không quên mang theo nó.

Chính là, từ nhà gỗ đi ra, vừa mới bắt đầu còn có một con đường nhỏ, nhưng chạy một lúc xong, đường không còn, thay vào đó là đại thụ che trời. Không trung bị che kín, ánh sáng không lọt qua, hắn căn bản không phân biệt nổi đông tây nam bắc, chỉ có thể cảm giác đại khái phương hướng.

Con mẹ nó! Đạo này hắn như dính vào sao Dạ Mã (ngựa đêm), cả ngày đều chạy không ngơi chân, chờ ra khỏi địa phương quỷ quái này nhất định hắn sẽ đến miếu tìm đại sư Văn Đức giải hạn, gỡ xui.

Nghĩ đến đây, Tần Duy Ngã không thể không bội phục tiên đoán của bản thân: Vì để tiện theo đuổi mỹ nhân, hắn gắng gượng ép chính mình học vài ngày kinh công, bằng không thời điểm bị đuổi giết lúc trước hắn đã chết đi chết lại chục lần. Nhưng mà, hắn chạy nửa ngày vẫn không thấy cảnh sắc chung quanh biến đổi, cho dù hắn dùng kinh công cũng không thể một ngày một đêm thoát khỏi đây.

Đang lúc hắn sầu lo, sự thực chứng minh, người không thể nhất tâm lưỡng dụng (đồng thời chú ý tập trung vào hai việc). Nhìn xem, hắn lại đụng cây. Lần này đỡ hơn một chút, hắn không một chết, cũng không bị

đói, bị đụng cũng không nặng lắm, hơn nữa khi hấn ngã — có người đỡ.

“Nương tử? Người muốn đi đâu?” Thanh âm từ đỉnh đầu truyền tới, quả thực đúng là Diêm vương đòi mạng.

6. Chương 6: Nương Tử Chúng Ta Hành Phòng (ooaa) Đi

Ngô ~ Ta không muốn chết — “Tướng, tướng công!”

Bổ nhào vào ngực Ngụy Thiên Thanh, Tần Duy Ngã cúi đầu, không dám để ý nhìn thấy biểu tình của mình lúc này, “Người vừa mới đi một lát, đột nhiên ta tâm hoảng ý loạn, ta sợ người một đi không quay lại (trong lòng nói: sợ người quay lại), nhất thời tình thế cấp bách, đành vội vã bỏ chạy. Tướng công (thiệt muốn nôn, mỗi tội không dám nôn), ta sợ lắm!”

“Nương nương giá giá!!” Li Nhi còn chưa chơi đủ người kẹp nó đi đã đụng cây, nó quơ quơ nắm tay cùng chân dùng sức uốn éo.

Tiểu tử thối cảm miệng, người không thấy thiếu gia ta đang ở thời khắc sống còn hả? Tần Duy Ngã hung tợn trừng tiểu tử dưới nách mình một cái, thâm mắng nó không biết điều.

Tựa hồ bị đoạn kí ức nào đó chôn sâu tận đáy lòng kích động, trong đầu Ngụy Thiên Thanh bỗng hiện lên một hình ảnh thâm đậm máu tươi, trái tim co chặt, đau quá! Đau quá — rõ ràng thê nhi đều ở bên cạnh, nhưng y lại cảm giác như mình đã đánh mất thứ gì...

T ướ ng c ô ng, đừ ng b ỏ l ạ i ta — trong kí ức tựa hồ thê tử đang khóc gọi y. Nương tử...

Thở dài, Ngụy Thiên Thanh yêu thương ôm chặt thê tử, đặt nhi tử lên vai.

“Là vì phu không tốt, không nên để mẫu tử các người ở lại một mình.” S ẽ kh ô ng, kh ô ng bao gi ờ nh ư v ậ y n ữ a, quy ề t kh ô ng để l ạ i hai ng ườ i. Ở nơi sâu nhất trong linh hồn y thâm hứa.

“Trở về thôi.”

“Ân.” Ta không muốn trở về, không cần trở về, đó không phải nhà của ta!!! Tần Duy Ngã trong lòng khóc rống, ngoài mặt lại cười đến hai mắt cong cong.

Tần Duy Ngã bị Ngụy Thiên Thanh ôm vào ngực, bởi vì mất trọng tâm chỉ có thể gắt gao bám vạt áo y, thâm mặc niệm chú ngữ trong truyền thuyết: Nhất nhị tam tứ ngũ, nhất nhị tam tứ ngũ, chân rút gân, chân rút gân. Nhất nhị tam tứ ngũ, nhất nhị tam tứ ngũ, mau biến mất! Mau biến mất...

“Nga! Nga, bay bay! Bay bay!” Thấy phụ thân nhún một cái liền bay đi thật xa, Li Nhi vui vẻ vỗ tay kêu to, tâm tình hoàn toàn tương phản với người nào đó.

Sau khi trở về nhà gỗ, Li Nhi bị cha nhóc bé đi nấu cơm, để lại Tần Duy Ngã trong phòng xếp bát đĩa.

Vì cái gì hấn phải làm chuyện này? Tần Duy Ngã vừa rơi lệ vừa xếp, miệng không dám ra tiếng, ở trong phòng ngửa mặt lên trời thét dài — ai tới mang ta rời khỏi nơi này đi!!!!

Cơm trưa hôm nay là một trong hai con thỏ hoang Ngụy Thiên Thanh bắt được, vì để bồi bổ cho thê tử, y đem đại đa số thịt thỏ đặt vào bát thê tử.

Ta ăn ta ăn, ta ăn chết người! Ăn chết người!! Tần Duy Ngã vui đầu khổ ăn, dùng lực cắn cắn, như thể thịt kia thực chất chính là Ngụy Thiên Thanh.

Xem ra nương tử thực sự rất đói bụng. Nhìn hấn ăn ngon miệng như vậy, Ngụy Thiên Thanh vô cùng hối hận bản thân chẳng những làm thê tử bị thương, còn để hấn phải đói.

Mình ở đây nhiều ngày như vậy rồi, không biết sư phụ và tiểu đệ có tìm mình không? Bồ Tát phù hộ, hy vọng bọn họ nhanh tìm đến đây, bằng không, ngày ngày đều ăn rau dưa đạm bạc, hấn chịu sao nổi!!!

“M á y n g à y t r ướ c n g ườ i b ị t h ươ n g đ ầu đ ờ n k h ó n h ị n, v i p h u k h ô n g c ó c á c h n à o đ à n h p h ả i đ i ể m h u y ệ t c ủ a n g ườ i, k h i ế n n g ườ i m ê m a n h a i n g à y, h ô m q u a c h ỉ c ó t h ể ă n m ộ t í t c h á o l o ã n g. G i ờ t h ươ n g t h ế c ủ a n g ườ i đ ă o n, t a c h u ẩ n b ị v à i m ó n ă n d â n d ã, b ồ i b ổ c h o n g ườ i. N g ườ i v à L i N h i ở đ â y c h ờ t a m ộ t l á t.”

Đột nhiên, những lời Ngụy Thiên Thanh nói khi này nhảy vào đầu hắn. Lúc ấy Tần Duy Ngã chỉ nghĩ y mau mau đi đừng có quay trở về, giờ ngẫm lại, mấy câu này xuất hiện nghi vấn cực kì lớn —

Tần Duy Ngã dùng sức cắn xé miếng thịt nuốt xuống, uống ngụm canh. Sau đó, hắn chớp mắt mấy cái, ôn nhu vô hạn hỏi, “Tướng công ~ *thanh âm run rẩy* Ta nhớ rõ người đã nói, người điểm huyết ngũ của ta?”

Ngụy Thiên Thanh đang dứt cơm cho Li Nhi nghe vậy trả lời, “Không sai, ngày ấy người đau đến hôn mê bất tỉnh, ta sợ người chịu không nổi, cho nên liền điểm huyết ngũ.”

“Thế ta ăn cháo kiểu gì?”

“Tất nhiên là vi phu dứt cho người rồi.” Nói xong, trên mặt y bỗng hơi ửng đỏ.

Khả nghi rất khả nghi! “Dứt thế nào?” Trong mắt hắn xuất hiện quang mang nguy hiểm.

“Ừm, nương tử, Li Nhi còn chưa ngủ trưa, đợi lát nữa vi phu giải thích cho người.” Ngụy Thiên Thanh hô hấp có chút nặng nề, cảm giác miệng khát lưỡi khô, nhiệt hỏa tích đọng nhiều ngày cuộn cuộn lan toả. Mấy ngày nay bởi vì nương tử bị thương, cho nên y vẫn luôn khắc chế chính mình, trời mới biết, y vốn thiên phú dị bẩm nhện từng đó ngày đã có bao nhiêu khó chịu. Ngày ấy đun nước lau người cho nương tử, chỉ có thể ngấm lại không thể chạm đã sớm khiến y nóng nực bứt rứt, giờ bị thê tử nhắc đến, hạ thân lập tức nổi lên như lều trại.

“Cái này thì liên quan gì tới chuyện Li Nhi ngủ.” Tần Duy Ngã sốt ruột muốn rõ chân tướng, nào biết rằng tự bản thân đang từng bước phóng thích phong ấn của ma quỷ.

“Ba!” Ngụy Thiên Thanh đặt mạnh bát lên bàn, hù một lớn một nhỏ bên cạnh sợ run cả người.

Heo à, người biết rõ y không thể chọc sao còn đi chọc y hả! Tần Duy Ngã thật muốn vả vào cái miệng rộng ngoác của mình mấy chưởng.

Ngụy Thiên Thanh lưu loát bế con lên, đi nhanh mấy bước vọt tới giường, nhìn nhìn đứa con mở to hai mắt không hiểu gì, cắn răng vươn một ngón tay — điểm lên huyết ngũ của nó.

Đắp chặn cho nó xong, hai mắt Ngụy Thiên Thanh đã phủ kín tơ máu.

“Nương tử...”

Thanh âm so với bình thường càng thêm trầm khàn, Tần Duy Ngã bị hành vi mặc danh kì diệu của y dọa cho ngây ngốc.

“Cái, cái gì.”

Y sẽ không đột nhiên phát cuồng chứ? Tần Duy Ngã run rẩy nhích nhích đến trước cửa, chuẩn bị tùy thời chạy trốn chết, khẩn trương nhìn nhìn Ngụy Thiên Thanh rồi lại nhìn nhìn Li Nhi nằm trên giường không rõ sống chết. Làm sao bây giờ? Tiểu tử kia cách mình xa quá, mình không cách nào cứu được nó!

“Người ăn no chưa?” Y chậm rãi lại gần hắn, mắt đã đỏ bừng.

Chưa ăn no có phải sẽ không chết không? Nếu đúng như vậy, thì hắn còn chưa ăn no. Tần Duy Ngã nghĩ, song miệng lại không thốt nổi một lời.

Xong rồi, chân nặng quá, không động đậy nổi...Tần Duy Ngã dán sát vào tường, sợ đến nỗi hai chân nhũn cả ra.

“Nương tử, vi phu đã nhiều ngày chưa cùng nương tử đồng phòng, hôm nay có chút nhẫn không được. Bất quá nương tử yên tâm, vi phu sẽ nhẹ nhàng với người, nhất quyết không để người bị thương.” Khi nói lời này, y đã áp vào người Tần Duy Ngã, bắt đầu hấp tấp cởi áo hắn.

...Y, y nói cái gì? Cái gì mà đồng, đồng phòng!!! Ai với ai đồng phòng?? A? Chợt thấy mình không thể hô hấp, hần tập trung nhìn: Nương a, một cái mặt thiệt lớn! Hần giật mình muốn hô to, lại bị một vật ẩm ướt nóng nóng chui vào miệng.

“Ngô —”

Hần bị hôn...Bị một nam nhân hôn...Sau khi nhận ra vật trong miệng là gì, Tần đại thiếu gia hoá thạch.

“Nương tử, vi phu sẽ hảo hảo thương ngươi....”

Mơ mơ hồ hồ, thân ảnh Ngụy Thiên Thanh hoà cùng thân ảnh nam nhân râu ria xồm xoàm trong giấc mơ.

Không muốn! Không muốn! Không muốn!!! Hần không muốn bị đặt ở dưới!! Tần đại thiếu gia sắp mất đi trình tiết quý giá, rốt cuộc giữa kinh hách cũng lấy lại thanh tỉnh, hần quơ hai tay, muốn đẩy nam nhân nằm đè trên mình ra.

Ngụy Thiên Thanh dự cảm thấy có thể buông hần ra, chỉ nghe một trận vang ‘Đình đình đang đang’, Tần Duy Ngã đã bị đặt lên mặt bàn không còn bắt đĩa, vạt áo mở rộng, lộ ra lồng ngực trắng nõn như ngọc.

“A ~” Đau quá!

Ngụy Thiên Thanh như phát cuồng khê cần hai cầu thịt nho nhỏ màu đỏ thắm, nghe mùi được thoang thoảng trên người thê tử, lý trí sớm bay đến chín tầng mây.

Người cái tên điên này!!! Tần Duy Ngã liều mạng đánh lên người y. Hần vừa then vừa giận, bắt đắc dĩ thể lực cách nhau quá xa, chút lực ấy với Ngụy Thiên Thanh mà nói căn bản chẳng thấm vào đâu.

Ngụy Thiên Thanh hai ba phát gạt bỏ nội khổ người dưới thân, đang chuẩn bị đề thương lên ngựa chợt nhìn thấy tiểu nhục đoàn (cục thịt nhỏ xinh:v) mềm nhũn nơi khổ hạ của thê tử, lập tức ngây ngẩn cả người.

Nương tử là thân nam nhi ư? Vì sao ngày ấy lau người cho nương tử y không phát hiện ra?

Y tràn đầy nghi vấn, cũng không nhớ ra lúc đó y chỉ lo nghĩ muốn giảm đau đớn cho Tần Duy Ngã, lại sợ bản thân không thể khống chế khiến thương thế của nương tử càng nặng thêm, cho nên y đã nhắm tịt mắt.

Nếu Tần Duy Ngã biết được, nhất định sẽ nói: Người đã thấy ta cởi sạch thân trên rồi, có là tên ngọc cũng nên nhìn ra. Cơ mà trời đất chứng giám, khi y nhìn thấy ngực nương tử, trong lòng chỉ nghĩ: có hơi phẳng, nhưng cũng không để trong lòng. Tới phía dưới, y căn bản là không dám nhìn, chỉ nhìn phía trên đã nhiệt huyết mệnh mông, nếu nhìn tiếp phía dưới...Khó bảo đảm y sẽ không nhất thời xúc động mà muốn hần.

Cảm giác người nằm trên mình đình chỉ động tác, Tần Duy Ngã mở mắt, thấy Ngụy Thiên Thanh nhìn chằm chằm vào mệnh căn của hần ngẩn người.

Ông trời ơi, để cho ta chết đi. Bị một đại nam nhân ở khoảng cách gần như vậy nhìn hạ thân trần như nhộng của mình, đây là chuyện mà Tần Duy Ngã ta hai mươi năm qua chưa từng nghĩ tới. Hần sống chết lấy tay che hạ thân, kêu khóc.

“Người tuyệt vọng chưa, ta là nam nhân, không phải nương tử của ngươi!!”

Nương tử khóc...Ngụy Thiên Thanh vươn tay đặt lên khuôn mặt lê hoa đái vũ của thê tử, trái tim đau đớn.

“Nương tử, là vi phu sai. Chớ khóc, a ~” Không phải chỉ là thân nam nhi thôi sao, trước kia y cũng chưa ngại, giờ sao có thể ghét bỏ hần chứ. Chỉ là...Sao y không nhớ rõ ngày xưa lúc thân thiết với nương tử, là tiến vào chỗ nào?

Tần Duy Ngã nào biết suy nghĩ trong lòng y, nếu không nhất định sẽ chửi ầm lên: Tiến vào cái đầu người, nếu lão bà ngươi là nam nhân, thể nhi tử của ngươi từ đâu tới hử!!

“Người nghe không hiểu tiếng người à, ta nói ta — a!” Nghe Ngụy Thiên Thanh vẫn gọi mình là nương tử, Tần Duy Ngã tức muốn đập đầu vào tường. Hần nâng thân trên định mắng y vài câu, hai chân vô tình hướng về phía trước, khiến người kia cũng ngã xuống bàn theo.

Đè xuống hai chân Tần Duy Ngã, Ngụy Thiên Thanh vừa lòng xem xét nơi chính giữa cái mông trắng trắng mềm mềm, tìm được huyết khẩu co rút thít chặt.

Thì ra là ở đây! Ngụy Thiên Thanh lấy tay khe xoa, dưới tiếng kêu sợ hãi của Tần Duy Ngã, tiểu cúc môn co vào một cái.

Tần Duy Ngã sớm đến những nơi phong nguyệt, quen nhìn đủ loại tiểu quan, tất nhiên hiểu được hậu đình hoa có tác dụng gì, nhưng hiểu thì hiểu, hắn chưa từng chân chính tiếp xúc qua, huống chi giờ hắn còn phải sắm vai kẻ nằm dưới thân.

“Không cần! Không cần!!” Tay hắn đánh không được, đành chuyển sang dùng chân đá. Không ngờ, giờ hắn dùng sức, cái mông mềm mềm lại vươn thẳng trước mặt Ngụy Thiên Thanh, chẳng khác nào nói với y: Mau tiến vào, mau tiến vào...

Hoả diễm ở tiểu phúc đã tới cực hạn, Ngụy Thiên Thanh cảm giác ‘trường thương’ của mình đau như sắp gãy tới nơi. Hảo muốn lập tức tiến vào thân thể nương tử, tùy ý chinh phạt! Nhưng y đã hứa với nương tử, quyết không để hắn bị thương...A! Quân không được nhiều như vậy, để sau tái bồi tội với nương tử đi.

Nghĩ xong, Ngụy Thiên Thanh mạnh mẽ lật người Tần Duy Ngã, từ phía sau đè lên. Y vừa găm cán vai thê tử, vừa nhanh nhẹn cởi bỏ y phục của mình, đem nam căn cự đại hồng đến phát tướng đặt trước cúc môn nho nhỏ.

Tần Duy Ngã bị đặt trên bàn không thể đứng dậy, chỉ biết hoảng loạn khua khoắng chân tay, lớn tiếng kêu khóc, hi vọng ai đó có thể đột nhiên xuất hiện, cứu hắn thoát khỏi nguy nan.

Cha, nương con sai lầm rồi, con biết sai rồi, con không nên không có chí tiến thủ, cả ngày phong hoa tuyết nguyệt! Lại càng không nên đêm đêm lưu luyến thanh lâu, say đắm bụi hoa. Con sai rồi, con ăn năn rồi....Từ này về sau, con nhất định sẽ thống tấn tiền phi (- đau đớn ân hận tội độ trước sai trái), chuyên tâm đi theo sư phụ học y cứu người... Cho nên, cho nên — cứu con đi!!!! Vật thể nóng bỏng để ở sau người, Tần Duy Ngã không dám đoán đó là vật gì, nước mắt chảy dài, cầu khẩn kì tích có thể xuất hiện.

“Nương tử, người nhịn một chút, vi phu muốn vào.” Ngụy Thiên Thanh ghé vào tai y thở dốc nói một câu, sau đó chuẩn bị đâm thẳng vào.

“Đợi đã!” Thanh âm trong trẻo đột nhiên vang lên.

7. Chương 7: Mông Nở Hoa

Ngụy Thiên Thanh bị một tiếng bất thành linh ngăn cản thiếu chút nữa phá công, nghiêng răng nghiêng lợi nhìn chủ nhân thanh âm.

Thật đáng sợ, gân xanh trên trán nổi hết cả lên, mắt loé hồng quang, răng nghiêng phát ra tiếng kèn kẹt, nhìn kiểu gì cũng thấy giống diêm báo ma vương sắp nổi giận.

“Ta, ta chỉ là muốn hỏi một chút, người có, có được cao (thuốc mỡ) hay không...” Tần Duy Ngã nuốt nước miếng, lắp bắp.

“Để — làm — gì?” Ngụy Thiên Thanh gần từng tiếng hỏi. Nương tử, người là muốn mạng của vi phu à?

Để làm gì, đương nhiên là dùng cho hậu diện a. Tần Duy Ngã biết hôm nay chắc chắn không thể thoát thân, điều gì duy nhất có thể làm chính là để cho bản thân có thể dễ chịu một chút, nếu không, đến lúc hậu đình hoa khai mở, người xúi quẩy cũng chỉ có mình.

“Chính là để dùng cho...hậu diện.”

Hắn vẽ mặt cầu xin lại không biết nên giải thích thế nào, giấy dựa định đứng lên khỏi bàn.

“Không có!” Hấn không động thì thôi, vừa mới uốn éo một cái đã khơi thêm dục hoả vốn đang cao ngút trời của Ngụy Thiên Thanh. Cũng không quản lời của nương tử có ý gì, y chỉ thăm nghĩ mau mau vọt vào nơi chật chội chờ đợi đã lâu, hai tay đè lại eo nhỏ của hấn, nhắm ngay tiểu cức môn mạnh mẽ động thân.

“A! A —” Tiếng kêu thảm thiết như heo mổ lò vang tận mây xanh.

Người là đồ cầm thú! Người là đồ súc sinh!!! Tần Duy Ngã đau đến đở mồ hôi lạnh, mặt tái xanh, hấn cắn chặt môi, ngón tay bám vào bàn cũng trắng bệch vì đau. Ta nguyện rửa hạ thân người sớm gãy hỏng, biến thành tên thái giám chết bầm.

Ngô, đau quá! Còn đau hơn cả khi hấn mới tỉnh lại, khó trách các tiểu quan trong thanh lâu thường xuyên phải bôi chút được cao vào hậu diện, loại tội này thực sự đúng là không phải người bình thường có thể chịu được — như thể cả người bị xé làm hai mảnh, đau rát nhức nhối.

“Nương tử! Nương tử!” Ngụy Thiên Thanh đắm chìm trong khoái cảm cực độ điên cuồng trều động, hai mắt mê ly, miệng thì trào gọi thê tử, căn bản không biết người dưới thân bị y gây sức ép sắp ngất tới nơi.

Một canh giờ (2 tiếng) trôi qua, thân thể Tần Duy Ngã vẫn như cũ không ngừng lay động, chỉ là hấn lúc trước thì ghé trước bàn còn giờ đang thần tình tan rã ngồi trong lòng Ngụy Thiên Thanh, mặc y ôm hai đùi ngọc của mình lên chinh phạt.

Ta...Thao con mẹ người...Người bao giờ mới chịu thôi đây....Hạ thân hấn đã đau đến chết lặng, thần trí lại vẫn thanh tỉnh. Vì có gì ta còn chưa ngất đi? Lần trước...Không phải rất nhanh liền hôn mê sao? Lần này còn đau hơn, vì có gì ta không hôn mê a...Vì cái gì a...

Nhiệt lệ trên mặt tùy ý chảy xuống, Tần Duy Ngã chỉ muốn hình phạt tàn khốc này mau chóng chấm dứt.

Lại qua một canh giờ nữa, Ngụy Thiên Thanh xoay nghiêng người Tần Duy Ngã, kéo một đùi hấn đặt lên vai mình, hạ thân thúc vào một cái, tiếp tục vận động.

Thao người...Nãi nãi...Đã không thể nào đau hơn, thậm chí còn xuất hiện một tia tê dại từ hậu đình truyền tới, nhưng Tần Duy Ngã mệt nhọc cực độ không còn khí lực đi cảm giác. Hấn như thấy hồn phách mình đang dần thoát khỏi cơ thể, suy yếu nỗ lực cười: Rốt cuộc... rốt cuộc cũng ngất đi được rồi...

...

Ô! Bụng đau quá...Hảo muốn đi ngoài...Không được, nhịn không được...

Sáng sớm, Tần Duy Ngã mơ mơ màng màng bị bụng quấy đảo một trận làm bừng tỉnh, hấn muốn đứng dậy, chân vừa dùng sức đã đau đến mồ hôi chảy ròng ròng.

Tần Duy Ngã không dám động tiếp, bụng lại sôi lên sùng sục, hậu đình co rút một cái. A! Hấn thực sự nhịn không được!!!

“Nương tử, người tỉnh rồi.” Đúng thời khắc mấu chốt, Ngụy Thiên Thanh đẩy cửa vào.

“Ta muốn đi mao xí!” Tần Duy Ngã nhịn đến mặt xanh mặt trắng lập tức gào to.

“A? Nga, ta ẵm người đi.” Nhìn dáng vẻ khó chịu của thê tử, Ngụy Thiên Thanh vội vàng bước nhanh đến, ôm hấn lên.

“Hô!” Trong mao xí, Tần Duy Ngã thở dài một hơi.

Đang yên đang lành sao lại tiêu chảy? Hôm qua còn bình thường mà, chẳng lẽ là vì ăn thịt thỏ? Hay là...

A...A! Hấn nhớ ra rồi! Một màn tình tiết vào trưa hôm qua bắt đầu hiện lên trong đầu hấn: Khi hấn đang ăn cơm, Ngụy Thiên Thanh đột nhiên thú tính, đặt hấn lên bàn cơm rồi...

Ta còn nói sao mộng lại đau thế, cứ như bị hoả thiêu, thì ra...Thì ra hấn bị cái tên sát thiên đao kia ăn. Ngô — Trong sạch của ta, ngày sau ta biết ra ngoài gặp người thế nào đây —

“Nương tử, người có ổn không?”

Ổn cái đầu người! Người là đồ sắc ma! Ta hận không thể lộ da cắt gân người, chém người thành trăm mảnh! Chết đến không thể chết tiếp được nữa!! Tần Duy Ngã vô cùng muốn lao ra bóp chết cái tên cướp đi trong

sạch của hắn, nhưng một thanh âm luôn cổ tình vang vọng bên tai hắn nói, “Y là Ngụy Thiên Thanh, là đại ma đầu! Người chọc giận y, sẽ sống không bằng chết, so với hiện tại còn thảm hơn ngàn vạn lần —”

Hắn vừa sợ đau vừa sợ chết đành nuốt lệ vào lòng, vì sinh tồn chịu nhục.

Tần Duy Ngã vất vả trở lại phòng, vừa mới nằm xuống, Li Nhi đã chạy tới.

“Nương nương, cầu cầu.” Li Nhi sáng sớm vừa dậy đã thấy cha ngồi đầu giường vẽ mặt ảo não, nương ngủ bên cạnh nó, còn chưa tỉnh. Nó muốn kéo nương dậy chơi cùng mình, lại bị cha ngăn cản.

“Nương con mệt chết đi, để cha chơi cùng con.”

Cha nói xong liền dẫn nó ra rừng trúc ngoài phòng, chém vài thân trúc nhỏ, đan cho nó một tiểu cầu. Li Nhi đang vui vẻ chơi cùng cha, đột nhiên cha chạy vào phòng, ẩm nương chạy vọt ra, lát sau lại ẩm nương về phòng.

Nó còn bé tẹo không hiểu hành động của cha, thậm chí phải cho nương xem món đồ chơi mới của mình, liền vui vẻ theo vào phòng.

Nhìn Li Nhi vui tươi hơn hở, Tần Duy Ngã rất muốn khóc, sớm biết rằng người chẳng bị cái rắm gì, ta nên nhanh chân bỏ chạy, sẽ không rơi vào thảm trạng như vậy a!!

8. Chương 8: Ta Phải Phẳng Kháng!

Ngày qua ngày, nháy mắt, Tần Duy Ngã không biết vì sao đã sống ở căn nhà nhỏ này gần nửa tháng. Ngày ngày, ngoại trừ chiều cổ Li Nhi còn nhỏ, thì chính là tẩy y tố phạm (giặt quần áo nấu cơm), thỉnh thoảng vào rừng cây cách đây không xa thu thập một ít thảo dược. Nếu không nói tới giới tính của hắn thì đây thực sự là một nhà ba người hoàn chỉnh, nhưng mà...

Ngân châm! Ngân châm! Ngân châm của ta rơi chỗ nào rồi?

Tần Duy Ngã cúi đầu xuống mặt đất đầy lá rụng, cẩn thận tìm kiếm, “Cái tên sắc ma kia rõ ràng nói là ở đây mà? Sao không thấy?”

“Sắc ma? Sắc ma gì?” Thanh âm từ đỉnh đầu truyền tới.

“Không, không có gì, ta nói cái tên đuổi theo ta ngày ấy là một tên sắc ma!! Ha ha ha...”

Ngu ngốc, sao lại quên y cũng đi theo chứ. Vốn hắn muốn tìm một mình, nhưng y sợ hắn gặp nguy hiểm, nói cái gì cũng không đồng ý, cương quyết phải mang Li Nhi đi cùng.

Bất quá lại nói, trong rừng này chỗ nào cũng giống hệt nhau, không có y dẫn đường Tần Duy Ngã chỉ sợ cả đời cũng không tìm thấy địa điểm chính xác.

“Nương tử...” Nhớ đến cảnh tượng ngày ấy khi hắn nhìn thấy thê tử bị ác nhân kia đánh bay ra ngoài, Ngụy Thiên Thanh lại áy náy.

“Được rồi, đi tìm đồ vật quan trọng hơn.” Mau chóng cắt lời y, Tần Duy Ngã mất kiên nhẫn ra hiệu cho y tiếp tục tìm kiếm.

Con mẹ nó, tìm không thấy ngân châm hắn sẽ điên mất. Mấy ngày nay, ban ngày hắn chẳng khác nữ nhân ôm con làm gia vụ (việc nhà), lúc rảnh còn phải đi theo Ngụy Thiên Thanh luyện kiếm (đây là hắn chủ động yêu cầu, nguyên nhân chỉ có một: nói thể nào y cũng là thiên hạ đệ nhất kiếm, không nói mười thành, chỉ học hai, ba thành cũng đủ để hắn tiểu ngạo giang hồ. Đến lúc đó, nếu muốn tìm độc phụ kia báo thù không phải quá dễ dàng ư). Mấy việc này là chuyện nhỏ, nhàn nhai không vấn đề gì, nhưng mấu chốt là, từ ngày Ngụy Thiên Thanh ở trên người hắn tìm được tư vị tuyệt vời tiêu hồn thực cốt xong, hằng đêm sau khi sớm dỗ Li Nhi ngủ là y lại bắt đầu giở trò với hắn, không trùng sát (xung phong liều chết) trên người

hắn một hai canh giờ quyết không bỏ qua, chẳng những khiến hắn đến nửa đêm mới được đi vào giấc ngủ, hôm sau còn đau xương sống thắt lưng, vai nhức mỏi, chân chuột rút.

Hắn đường đường một hảo nam nhi, không thể thi triển hùng phong trước mặt mỹ nhân thì thôi, lại còn phải như nữ nhân nằm dưới thân nam nhân, tùy ý mở rộng hậu đình hoa, đây là nhục nhã cỡ nào a. Càng đáng sợ hơn là, theo số lần hai người vận động ngày càng gia tăng, Tần Duy Ngã phát giác mình ấy vậy mà lại có dấu hiệu hưng phấn. Đặc biệt khi Ngụy Thiên Thanh đình động vào điểm nào đó, hắn sẽ co chặt rên rỉ thành tiếng. Mấy ngày gần đây, thậm chí khi Ngụy Thiên Thanh dồn sức bắn ra hắn còn ngọc dịch vung vẩy tứ phía. Cái loại khoái ý thậm chí còn mãnh liệt mất hồn hơn khi giao hợp cùng mỹ nhân thanh lâu lúc xưa, thực khiến cho Tần Duy Ngã sợ hãi.

Nhấn đến không thể nhẫn thêm được nữa, Tần Duy Ngã rốt cuộc quyết định phải thay đổi hiện trạng — tìm ngân châm sư phụ truyền cho hắn. Đã nhiều ngày, hắn trái lo phải nghĩ, cuối cùng khẳng định cái đồ kia nhất định là bị đánh rơi khi hắn ngất xỉu. Chỉ cần có nó, hắn đâm vài châm lên người Ngụy Thiên Thanh....Mua ha ha ha ha

Đến lúc đó, ta xem ngươi còn giày vò ta kiểu gì!!

“Ha ha ha!!” Tưởng tượng đến thảm trạng Ngụy Thiên Thanh dục hoả đốt người mà phía dưới lại không cách nào dựng nổi, Tần Duy Ngã khoái muốn chết.

“Ha ha ha ha ha ha ha ~” Li Nhi bắt chước nương quỳ rạp xuống đất chơi lá cây, nghe thấy tiếng cười to phóng đảng của mẫu nương, nó có gì học nấy cũng lập tức há to miệng cười ha hả.

“Khụ khụ —” Tần Duy Ngã hoảng sợ bị sắc nước miếng của chính mình.

“Nương tử, ngươi không sao chứ?” Ngụy Thiên Thanh thật sự rất bội phục nương tử nhà mình, làm chuyện gì cũng có thể đi vào cõi thần tiên. Năm ngày trước hắn nấu cơm, làm được một nửa, hắn bỗng ngất ngốc, chờ đến khi y phát hiện ra đồ ăn đã đen sì như mực; ba ngày trước, lúc ăn cơm, hắn đang ăn đột nhiên cười ngất ngô, kết quả cơm đồ hết xuống đất; hôm qua hắn ra suối múc nước, đang múc tự dưng bất động, ngay cả nước bị đổ hết ra ngoài cũng không biết. Ài! Có khi nào nơi này quá mức phiền chán, khiến cho nương tử phát điên không?

“Không có việc gì không có việc gì.” Hắn sao lại đắc ý vênh váo như vậy, đồ còn chưa tìm được mà? Tần Duy Ngã đang nghĩ, tay phải chợt đụng trúng thứ gì lạnh lạnh. A, thấy rồi! Tần Duy Ngã kinh hỉ nâng niu bảo bối cứu mạng trong tay, cười đến cảnh xuân sáng lạn.

Ha ha ha, Ngụy Thiên Thanh ơi là Ngụy Thiên Thanh, cái này rơi vào tay bổn thiếu gia rồi, đảm bảo cho ngươi hảo hảo nếm thử xem cái tư vị gọi là sống không bằng chết. Nhìn chằm chằm mang theo ý cười (thâm độc) về phía vị trí nào đó của nam nhân sắp gặp bất hạnh, Tần Duy Ngã hân hoan khoan khoái vô ngần!!

Ngụy Thiên Thanh bị tinh quang trong mắt thê tử trừng cho có chút sợ hãi, giờ phút này y đã hoàn toàn khẳng định, thê tử nổi điên rồi.

“Nương tử...” Suy nghĩ một chút, Ngụy Thiên Thanh vẫn là quyết định tìm người xem thử cho hắn, nếu quả thực bị bệnh, liền sớm trị liệu thoả đáng, “Ngày mai Dữ Phi đến. Thừa dịp sắc trời còn sớm, chúng ta chuẩn bị mang thêm chút đồ ăn về đi.”

Hả? “Dữ...Phi...? Ai a?” Địa phương quỷ quái trong phạm vi trăm dặm ngoại trừ cây vẫn là cây này còn có người tới sao? Cáp! Chẳng lẽ...Dữ Phi này chính là người cứu Ngụy Thiên Thanh? Nếu gã đến đây, nhận ra ta không phải là nương tử của y, ta đây chẳng phải sẽ...

“Ng ươ i d á m g ặ t ta! Tà mu ố n ng ươ i ph ả i ch ế t -!!” Ng ươ y Thi ê n Thanh d ữ t ợ n r ố ng g i ậ n, V ô t ì nh k i ế m trong tay lo ế h ô ng quang, kh ô ng ch ú t l ư u t ì nh đ ả m th ấ ng v ề h ướ ng h ấ n.

“A! Đùng!” Sợ hãi đối mặt với tử vong nháy mắt chiếm cứ toàn bộ tinh thần Tần Duy Ngã, hắn ôm đầu nhắm chặt hai mắt quay quay tại chỗ.

“Nương tử nương tử!!” Ngụy Thiên Thanh cuống quýt tiến đến ôm lấy hắn, “Ngươi tỉnh táo lại, vi phu ở đây, đừng sợ đừng sợ.”

Xem ra bệnh của nương tử thực sự không nhẹ, ngày mai nhất định phải bảo Dữ Phi hảo hảo xem mới được. Ngụy Thiên Thanh đau lòng điểm huyết ngũ của hắn, để hắn ngã vào lòng mình.

“Nương tử, đều do vi phu không tốt, để ngươi phải vất vả. Chờ ngươi khoẻ lại, vi phu nhất định sẽ đưa ngươi đi đại giang nam bắc, hảo hảo giải sầu.” Ngủ đi, mọi chuyện còn lại cứ giao cho ta, chờ ngươi tỉnh, bệnh sẽ khỏi. Ngụy Thiên Thanh nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên trán thê tử, một tay ôm con, lên đường về nhà.

Còn Tần Duy Ngã mê man, không hề biết vì hành vi nhất thời xúc động của mình đã mang đến cho giang hồ cơn sóng gió động trời đến độ nào.

9. Chương 9: Ta Chết Chắc Rồi

Không biết đã ngủ bao lâu, Tần Duy Ngã tỉnh dậy. Hắn vừa hé mắt ra đã thấy khuôn mặt nhỏ nhắn chảy nước miếng ướt đầm cả gối của Li Nhi bên cạnh.

Mình nhớ rõ rằng là mình đang ở cánh rừng tìm bảo bối, sao nháy mắt đã trở về rồi?? Còn ở trên giường? Mình lên giường khi nào vậy??

“Ha ha ha, đại ca huynh thực sự là đối tốt với tẩu tẩu quá.”

Đang nghĩ ngợi, bỗng từ ngoài phòng truyền tới tiếng hai nam nhân đang khoái trá trò chuyện.

Di? Có người khác....Là ai?

Ngày mai Dữ Phi đến...

Đúng rồi!! Tần Duy Ngã ngồi bật dậy. Không phải nói mai mới tới hả? Vì sao hôm nay đã đến rồi?? Nghe khẩu khí của gã hẳn là còn chưa gặp mình. Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ ta phải làm sao bây giờ!!

Mồ hôi lạnh chảy ròng ròng sau lưng, Tần Duy Ngã bị dọa không biết nên đứng dậy hay giả bộ ngủ tiếp.

“Nương tử vì huynh mà ngày ngày phải ở đây chịu khổ, huynh thương hắn nhiều cũng đúng thôi. Chờ hắn khỏi, huynh sẽ dẫn hắn ra ngoài thăm thú, thuận tiện đến Lưu Âm cốc thăm đệ, sau đó đi tìm Linh Nhi.” Thanh âm này là của Ngụy Thiên Thanh.

Lưu Âm cốc? Nơi này sao nghe quen tai thế? Linh Nhi? Đây là ai? Kì quái...

Chờ một chút, y vừa mới nói cái gì? Y muốn dẫn ta ra ngoài? Y muốn dẫn ta ra ngoài!!!

Tần Duy Ngã bị tin tức bất thành linh dọa choáng váng. Nếu y ra ngoài, chẳng phải y sẽ bị người ta đuổi giết mỗi ngày sao? Không chỉ y, ngay cả cha nương tiểu đệ tiểu muội các loại đều chịu chung số phận bị đuổi giết.

Không được không được không được! Y sao có thể đi ra ngoài, tuyệt đối không được!!

“Lại nói, đại ca công lực của huynh khôi phục thế nào rồi??” Nam tử còn nói ra một câu làm tim Tần Duy Ngã đập dồn dập.

Công lực? Khôi phục? Võ công của Ngụy Thiên Thanh gặp vấn đề sao?

“Àn, lần trước đệ tới mới chỉ khôi phục ba thành. Hiện tại —”

Cái gì? Hắn không nghe nhầm chứ...Công lực của y chỉ còn ba thành?? Vậy, vậy những tháng ngày hắn phải sống trong nơm nớp lo sợ là vì cái gì hả? Tuỳ tiện tìm một lý do lừa gạt người ta vào nhà, khỏi cần tốn sức đã có thể dễ dàng đập ngã hắn...Ồ ~ Tôn nghiêm của ta! Trong sạch của ta! Liên cứ như vậy không công đưa cho y đập hư...

Hừ! Giờ biết cũng chưa muộn, chờ tên Dữ cái gì Phi này rời đi, hắn sẽ lừa lại y —

“Hiện tại ta đã khôi phục chín thành!” Ngụy Thiên Thanh tin tưởng mười phần nói.

Ừm...Vẫn là không lừa tốt hơn! Ý chí chiến đấu mới dấy lên, nháy mắt đã bị dội lạnh một cách tàn nhẫn.

“Xem ra, đại ca tự tin có thể đánh thắng đệ?” Thanh âm sang sảng của nam tử mang theo vui sướng.

“Giờ có lẽ còn chưa được, mười ngày sau ta tin muốn thắng ngươi trong một chiêu nửa thức tuyệt đối không thành vấn đề.”

Không thể nào, khôi phục chín thành công lực mà vẫn chưa đánh thắng được gã, đây là ai a? Thập đại cao thủ bị Ngụy Thiên Thanh giết ba, tàn một, ngoài ra đều trọng thương chưa thể hồi phục, chỉ còn lại hai người, Ma đao đã mất tích từ lâu, Âm đế...Dữ Phi? Vừa mới nhắc tới Lưu Âm cốc...

Hay là...

“Nương tử? Ngươi tỉnh rồi.”

Tần Duy Ngã chỉ lo nghe lén hai người nói chuyện, bất tri bất giác, ngay cả khi bọn họ tiến vào phòng, hắn cũng không nhận ra.

Giờ giả vờ ngủ đã quá muộn, Tần Duy Ngã đành kiên trì đến cùng, nhìn người đằng sau Ngụy Thiên Thanh — không cao lắm, dáng người thon dài, một thân bạch y, trên mặt đeo một mặt nạ bằng bạc. Đây là Âm đế sao? Tần Duy Ngã có chút thất vọng.

Thấy gã hai mắt nhắm tịt thường nhìn chăm chăm mình, Tần Duy Ngã nhận mệnh: Chết thì chết đi, cũng không phải chưa chết bao giờ (lần đầu tiên bị tướng công của nữ nhân kia đánh suýt chết, sau đó đang ăn cơm bị Ngụy Thiên Thanh thao túng nữa chết.) Lại nói, chết dưới tay thiên hạ đệ nhất kiếm cũng không tính mất mặt, huống hồ trước khi chết còn may mắn được tận mắt chiêm ngưỡng Âm đế kiến thủ bất kiến vĩ (thấy đầu không thấy đuôi – hành tung bí hiểm) nổi tiếng trên giang hồ. *ở sâu trong nội tâm: Ta không muốn chết! Ai tới cứu ta với! Cho dù kiếp sau muốn ta làm trâu làm ngựa ta cũng cam lòng...*

Tần Duy Ngã mặt không biểu cảm nhìn Ngụy Thiên Thanh, không nói gì. Nói cái gì chứ, rằng đang cắn chặt tay giấu trong chăn đang phát run, cả người vì mỗi nguy tử vong mà trở nên cứng còng, muốn động cũng động không nổi.

“Sao sắc mặt vẫn kém vậy? Phi đệ, nương tử thật sự không có việc gì sao?” Ngụy Thiên Thanh thấy Tần Duy Ngã mặt xanh mặt trắng mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, mau chân tiến tới lấy cổ tay áo lau mồ hôi cho hắn.

“Đại ca yên tâm, tẩu tẩu khí huyết bất hoà, cho nên mới ra nhiều mồ hôi, chỉ cần nuốt được hoàn của ta, nghỉ ngơi mấy ngày là ổn.” Nam tử đứng cạnh cửa, cười khê giải thích, ánh mắt nhìn Tần Duy Ngã lại lơ lửng quang.

10. Chương 10: Xuất Hồ Ý Liêu (bất Ngờ)

...Vì sao không vạch trần ta? Tần Duy Ngã nghi hoặc nhìn nam tử trước mặt, người vô cùng có khả năng là đệ nhị trong bảng thập đại cao thủ giang hồ.

“Tẩu tử, tiểu đệ Nhâm Dữ Phi kiến lễ (xin chào).” Nói xong, gã ôm quyền làm lễ.

Không biết gã có ý gì? Tần Duy Ngã bất ổn: Thái độ của Ngụy Thiên Thanh không thay đổi, có thể thấy tên Nhâm Dữ Phi này chưa nói sự thật cho y. Chỉ là...Nếu gã đã biết rõ mình là giả mạo, có gì lại vờ như không thấy?

“Nương tử sao lại không nói gì, có phải không thoải mái chỗ nào không?” Mặc dù Nhâm Dữ Phi đã trả lời rõ ràng, song Ngụy Thiên Thanh vẫn rất lo lắng.

“Không...Không phải, ta vừa mới gặp ác mộng, còn chưa tỉnh táo lắm.” Nếu gã muốn mình phối hợp diễn trò, vậy hắn đương nhiên không thể vạch trần.

“Vậy sao? Thì ra là gặp ác mộng. Không biết mộng gì lại khiến nương tử kinh hoàng đến thế?” Ngụy Thiên Thanh nghe vậy thở dài nhẹ nhõm.

“Chỉ là mộng thôi mà, ta không nhớ rõ lắm.” Thân thể vì khẩn trương mà cứng còng hơi thả lỏng, lại có chút thoát lực, Tần Duy Ngã mềm nhũn tựa trên vai Ngụy Thiên Thanh.

“Ha ha, đại ca và tẩu tử thâm tình xứng đôi, thật đúng là khiến tiểu đệ ao ước muốn chết.” Nhâm Dữ Phi thấy đáng vẻ gắt gao gắn bó của hai người, trong lòng khẽ động, lớn tiếng trêu chọc.

“Huynh đã sớm bảo đệ tìm một người vừa lòng thành thân, đệ không nghe, giờ còn nói huynh với tẩu tử.” Ngụy Thiên Thanh cũng không kiên dè, nói ngược lại gã.

“Ài, tiểu đệ một bất tài hai vô đức, có cô nương nhà nào chịu để ý chứ.” Nhâm Dữ Phi chìa tay, ai oán thở dài một hơi.

“Nói vậy! Nếu Phi đệ bất tài vô đức, vậy thì nam nhân trên thế gian đều chết vì xấu hổ mất. Nương tử có thấy đúng không?” Ngụy Thiên Thanh thấy hảo hữu giả bộ đáng thương, cười to thành tiếng.

“Người muốn chết vì xấu hổ là chuyện của người, lôi ta vào chung làm chi.” Tần Duy Ngã bắt mãi hai người kia đông lập tây xả không chịu đi, lại không dám nói rõ, đành phải ở một bên nhỏ giọng oán thăm.

“Đại ca, đâu phải ai cũng tuệ nhãn thức anh hùng (Mắt tinh biết anh hùng) giống tẩu tử.” Lời nói của Nhâm Dữ Phi đầy ẩn ý.

“Phi đệ quá khen.” Chỉ cây dâu mà mắng cây hoè, hừ! Tần Duy Ngã không phải đầu gỗ, tất nhiên nghe hiểu ý của gã.

“Phi đệ, đệ ngồi cùng tẩu tử một lát, huynh vào rừng chuẩn bị chút đồ ăn dân dã, hôm nay hai huynh đệ chúng ta hảo hảo uống mấy bát, không say không về.” Ngụy Thiên Thanh thấy sắc mặt thê tử tốt hơn nhiều, liền đứng dậy đi chuẩn bị rượu và thức ăn.

Uy uy!! Người không phải ái thê thành cuồng à? Sao có thể để nam nhân khác ngồi cùng lão bà người, còn mình thì chạy đi hả!!! Tần Duy Ngã còn chưa kịp phản ứng, người đã rời đi.

“Ha ha ~~” Giờ này ngoại trừ cười gượng với Nhâm Dữ Phi, Tần Duy Ngã không biết còn có thể làm gì khác.

“Tẩu tử đến từ khi nào vậy?” Xác định Ngụy Thiên Thanh đã đi xa, Nhâm Dữ Phi cũng không khách khí nữa, đặt mông ngồi xuống ghế kê cạnh giường, hí mắt nhìn Tần Duy Ngã.

“Cũng chưa lâu, mới được nửa tháng.” Tần Duy Ngã thành thật trả lời, dù sao nào có gì để giữ bí mật.

“Không biết là người phương nào?”

“Quan trọng lắm sao?” Lẽ nào gã định giết người diệt khẩu??

“Chỉ là muốn xác nhận một chút.” Kì thực từ khi gã vừa vào cửa thấy hộp ngân châm trên bàn, gã đã nhận ra hần là ai. Chính là gã không rõ tại sao hần lại xuất hiện ở đây, còn là ‘Nương tử’ của Ngụy Thiên Thanh?

“Xác nhận?” Chẳng lẽ gã biết lai lịch của ta?

Cười cười, Nhâm Dữ Phi xuất ra một bình sứ nhỏ từ trong ngực.

“A! Cữu cữu thực tâm hoàn!” Nhìn chiếc bình quen đến không thể quen hơn, Tần Duy Ngã sợ hãi kêu ra tiếng. Đây là kì dược sư phụ dành hơn mười năm tâm huyết để luyện chế, thực tâm không phải là độc dược, mà đây là một loại dược có thể khiến cho người ta chậm rãi mất trí nhớ. Bởi vì thuốc dẫn vô cùng hiếm có, cho nên đến nay sư phụ mới chỉ luyện chế ra mười viên. Mà tiểu bình sứ này chính là thứ sư phụ dùng để cất dược. (Thực ở đây là ăn, thực tâm tức là ăn mòn tâm tưởng)

“Người biết sư phụ ta?” Bình thường sư phụ coi nó như mạng, giờ lại ở trong tay nam nhân. Vậy chỉ có hai khả năng: một là sư phụ bất hạnh bị gã làm hại, dược bị gã cướp đi. Hai là gã là tri kỉ của sư phụ, sư phụ tự mình đưa dược cho gã. Nếu là khả năng thứ hai thì không sao, nếu là thứ nhất...Sư phụ à, đệ tử ngay cả mạng nhỏ của mình cũng khó bảo toàn, thù của người xem ra chỉ có thể trông cậy vào Độc Tôn...Tần Duy Ngã thầm bi ai thay sư phụ trong một giây.

Lưu Học Ân lúc này đang cùng tiểu đồ đệ đi khắp nơi hỏi thăm tin tức của Tần Duy Ngã, chợt thấy sau lưng phát lạnh.

“Gia mẫu bệnh nặng, may mắn được Lưu lão tiên sinh ra tay cứu giúp, mới có thể bảo trụ tánh mạng.” Nhìn ra suy nghĩ của Tần Duy Ngã, Nhâm Dữ Phi bật cười, “Sau lại cơ duyên xảo hợp, ta ngẫu nhiên có được một quyển tể thế bảo điển (sách quý cứu nhân độ thế), Lưu tiên sinh rất thích, nên ta đã đổi cho ông ấy.”

Là thế à? Sao không thấy sư phụ nhắc tới? Tần Duy Ngã không tin tưởng lắm. (Lưu Học Ân : bảo người hảo hảo theo ta học y người không nghe, cả ngày ăn chơi đàng điếm, cho dù thực sự có thứ tốt ta cũng quyết không dạy cho người, miễn cho bại hoại môn phong!)

“Là người cứu y?”

“Phải, mà cũng không phải.” Nghĩ lại tình cảnh năm đó, lời nói của Nhâm Dữ Phi ần ần đau lòng, “Ngày đó khi ta đuối tới, cũng chỉ kịp cứu y không ngã xuống vách núi, chân chính cứu y, chính là Lưu lão tiên sinh.”

“Cái gì?! Sư phụ?” Tần Duy Ngã bị bí mật kinh thiên động địa này làm cho choáng váng.

“Không sai.” Nhâm Dữ Phi gật đầu tiếp tục nói, “Lưu lão tiên sinh từng nợ đại ca một ân tình, cộng thêm ta khẩn cầu mới đáp ứng ra tay cứu giúp. Ta và Lưu lão tiên sinh trong bảy bảy bốn chín ngày dùng hết tất cả kì trân lương dược khắp thiên hạ, mới có thể kéo y từ quỷ môn quan trở về. Song y ước (nhớ) thề thành cuồng, nếu không trừ bỏ hết tâm ma, chỉ sợ lại giẫm lên vết xe đổ, cho nên...” Nhâm Dữ Phi u buồn nhìn bình nhỏ trong tay.

Cho nên người liền cho y ăn thực tâm hoàn? Để cho y quên hết thấy, tiếp tục sống như trước?

“Người và y...” Là quan hệ gì? Có thể vì y làm nhiều chuyện như vậy. Tần Duy Ngã có chút nghi hoặc.

“Chúng ta là huynh đệ kết bái.” Nhâm Dữ Phi cười giải đáp cho hắn.

Cúi đầu nghĩ nghĩ, Tần Duy Ngã vẫn lo lắng, “Nếu y ăn thực tâm, vì sao còn nhớ rõ mình có nương tử và nhi tử?”

“Ai ~ Ta nghĩ có lẽ là vì đại ca ái thê nhi quá sâu. Một chữ tình này, từ xưa đến nay vốn đã khó giải thích a...” Nghĩ đến cái chết thảm đáng hận của Thẩm Thanh Thu, trên người Nhâm Dữ Phi tản ra sát khí lạnh lẽo, thẳng đến khi ánh mắt chạm tới Li Nhi còn đang say ngủ, mới thu liễm lại, “May mắn lão tiên còn chút lương tâm, giữ lại một mạng của Li Nhi, bằng không nếu Thanh Thu dưới tuổi vàng biết được, nhất định cũng khó nhắm mắt.”

Tần Duy Ngã bị khí thế của gã ép không thở nổi, đang cố gắng hít thở không khí trong lành, chợt nghe câu cuối cùng của gã, mồm há to hít vào quên luôn thở ra.

Ngây ngốc nửa ngày, hắn chỉ vào tiểu tử ngủ đến quên cả đất trời, “Người nói Li Nhi thực sự là con y?”

“Đúng vậy, năm đó khi Li Nhi ra đời, ta cũng có mặt, khi hài tử ra đời, bên trái rốn có một điểm chu sa đỏ tươi. Ta vừa kiểm tra thay nó, không phải giả. Huống chi...Đứa nhỏ này trên người còn mang trường mệnh toả (khóa trường thọ) ta đeo cho nó khi nó mới sinh, khóa này là ta tự tay đúc, cơ quan xảo diệu, không biết kì hoặc căn bản không thể mở ra được.”

Sao, sao lại như vậy? Tần Duy Ngã choáng váng hoàn toàn. Hắn thường xuyên tắm rửa cho Li Nhi, trên người tiểu tử kia có đặc thù gì hắn đều nhất thanh nhị sở, mà trên người Li Nhi quả thực có một vết đỏ kì lạ, một trường mệnh toả làm cách nào cũng không gỡ ra được, hắn còn từng cẩn thận nghiên cứu một trận. Tần Duy Ngã trong lòng biết Nhâm Dữ Phi quyết không vô duyên vô cớ nói bậy, liên tục bị kích động, đầu óc trống rỗng, thật lâu không thể tỉnh táo lại.

11. Chương 11: Cũng Không Phải Là Người Tốt

“Dù thế nào hiện tại người cũng đã có da thịt thân cận với đại ca, liền an tâm lưu lại đi, không cần nghĩ nhiều.”

A? “Đâu phải ta nguyện ý!” Ai mẹ nó nguyện ý bị cái tên ma quỷ này thao ngày ngày chứ!! Tần Duy Ngã phần nộ rồi đó.

Nghe hắn nói vậy, Nhâm Dữ Phi cười lạnh, “Hừ, đại ca của ta, một khi đã nhận thức sẽ toàn tâm toàn ý trả giá, lúc trước đối với nàng là vậy, giờ đối với người cũng thế. Đại ca đã không còn kìm ức với nàng, ta cũng không muốn để cho y nhớ lại. Giờ đối với y người là thê tử duy nhất, người ngoan ngoãn làm ‘đại tẩu’ của ta thì không sao, nếu muốn chạy...”

Nhâm Dữ Phi phóng khí thế cường đại về phía Tần Duy Ngã, thấy hắn không kiềm được phun ra một búng máu mới ngừng.

“Ta sẽ không giết người, nhưng ta sẽ giết sạch người nhà người, để họ phơi thây nơi hoang dã, chết không nhắm mắt!”

Tần Duy Ngã không dám thở mạnh, gắt gao nhìn chăm chăm Nhâm Dữ Phi, biết gã quyết không nói giỡn. Quả nhiên là tuyệt đại cao thủ, chỉ phóng nội lực cũng đủ giết người, nếu chân chính đối chiêu với gã, Độc Tôn chỉ sợ không chịu nổi một chiêu đã mất mạng...

Không khí trong phòng dị thường căng thẳng, ngay khi Tần Duy Ngã khí huyết cuộn cuộn, muốn mở miệng xin khoan dung, tiểu phúc tinh của hắn tỉnh.

“Nương nương —” Li Nhi dụi dụi mắt to còn vẻ buồn ngủ, ngáp một cái.

“Li Nhi, con tỉnh rồi, đến cho Nhị thúc ôm một cái nào!” Trên mặt Nhâm Dữ Phi tức khắc nở nụ cười xán lạn, cúi người nhéo mũi Li Nhi.

Nương người, trở mặt nhanh thật đấy. Nuốt một miệng đầy máu và nước miếng xuống, Tần Duy Ngã hận không thể lao đến cắn rứt một miếng thịt trên người gã xuống.

“Nương nương!” Đột nhiên nhìn thấy một khuôn mặt đeo mặt nạ xa lạ xuất hiện trước mắt, Li Nhi sợ hãi. Nhóc lẩn lẩn bò dậy, trốn vào ngực mẫu thân.

“Ai nha, Li Nhi không nhớ Nhị thúc sao, Nhị thúc đau lòng quá nga.” Nhâm Dữ Phi đặt tay lên mặt làm vẻ khổ sở, đáng thương hề hề nhìn Li Nhi.

Người làm cho ai xem hả! Khẩu khí của Nhâm Dữ Phi lúc này giống hệt một tên hề đóng tạp kỹ, so với cái kẻ đưa ra lời thề giết sạch cả nhà hắn cứ như hai người khác nhau.

Hừ! Nhất định dáng vẻ của gã kinh dị quái đản, khiến cho người thần phần nộ, nếu không sẽ không đến mức tới tận nhà đại ca mình mà vẫn còn đeo mặt nạ, loại người có chỗ thiếu hụt như gã, tâm lý không bình thường có thể lý giải được, ta nhẫn ta nhẫn! Chờ người đi rồi, ta mà không xúi giục Ngụy Thiên Thanh liều mạng với người, ta sẽ không mang họ Tần!! Tần Duy Ngã tự đưa cho mình một lời giải thích hợp lý.

“Khanh khách!” Li Nhi bị dáng vẻ hoa chân múa tay của gã chọc cười.

“Nương tử, Phi đệ, ta đã trở về.” Người chưa tới tiếng đã tới trước, Ngụy Thiên Thanh đứng cách xa bắt đầu ngân dậm truyền âm.

“‘Tẩu tẩu’ người nghỉ ngơi trước đi, tiểu đệ ta đi giúp đại ca làm chút đồ ăn.” Dứt lời, người đã ra tới cửa.

Tần Duy Ngã thở phào một hơi, cả người vô lực ngã xuống giường. Làm sao bây giờ? Trước mắt xem ra không chết được. Nhưng mà nếu như lời gã nói, không phải là Ngụy Thiên Thanh sẽ quán lấy mình cả đời sao? Cứ tiếp tục thế này thì mình có khác gì nữ tử?? Không được không được, năm đó mình đã phát thệ, nhất định phải thú thiên hạ đệ nhất mỹ nhân làm vợ, nam nhi đại trượng phu nhất ngôn cửu đỉnh, nói được nhất định phải làm được! Mình phải nghĩ biện pháp, phải nghĩ biện pháp...

“Nương nương, đói đói.” Li Nhi đặt mông nhỏ ngồi lên bụng Tần Duy Ngã, vươn tay kéo mí mắt đang nhắm của hắn.

Trẻ nhỏ ra tay không biết nặng nhẹ, bàn tay mập mập trắng như bì lợn cứ vậy ‘nhẹ nhàng’ bứt một phát — “A!!!!” Tiếng kêu thê thảm khiến cho bảy sói cách mười dặm cũng phải chấn động.

“Ô ô ô ô ~” Tần Duy Ngã bị chà đạp thê thảm dựa vào lòng Ngụy Thiên Thanh khóc chết đi sống lại.

“Oa oa oa oa ~” Li Nhi bị nương doạ kinh hãi dựa vào lòng Nhâm Dữ Phi khóc kinh thiên động địa.

Ngụy Thiên Thanh vừa thối thối mí mắt hồng hồng cho nương tử, vừa tỏ vẻ xin lỗi nhìn Nhâm Dữ Phi biểu tình không rõ. Gần đây nương tử toàn bị thương, ai ~ Thực sự là đau đầu a

~“Nương tử, tranh thủ lúc còn nóng mau ăn nhiều một chút.”

Ngụy Thiên Thanh dỗ một lớn một nhỏ mãi mới ngừng khóc, bất đắc dĩ ôm thê tử còn đang dỗi nhĩ tử, ngồi xuống trước bàn ăn đã hơi nguội lạnh.

“Hừ!” Lão tử (thằng bố) khi dễ ta, nhi tử (thằng con) cũng khi dễ ta, các ngươi quả thực coi ta là con mèo bệnh mà! Đến một ngày, ta nhất định phải cho các ngươi biết cái gì là hối hận không kịp!! Tần Duy Ngã oán hận nghĩ.

“Nương nương...” Li Nhi tựa hồ biết mình làm sai, chu cái miệng nhỏ nhỏ hồng hồng, hai mắt cũng hồng hồng nhìn nương.

Không để ý tới người! Không để ý tới người! Đừng tưởng người giả bộ đáng thương ta sẽ mắc mưu, người với cha người giống nhau đều không phải là thứ tốt!! Tần Duy Ngã hất mặt sang một bên.

“Ô — nương ~ Ôm một cái.” Li Nhi ghen ngào, nước mắt đầm đìa, vươn hai cánh tay nhỏ nhỏ về phía Tần Duy Ngã. Thấy nương không nhìn mình, cái miệng nhỏ hơi hé ra, xem chừng lại sắp khóc oà lên, “Ôm một cái —”

“Tẩu tẩu...”

Nhâm Dữ Phi nhìn không được, đang chuẩn bị ‘cảnh cáo’ Tần Duy Ngã một phen, đã thấy Tần Duy Ngã quay mạnh đầu lại, nghiêng răng nghiêng lợi nói với Li Nhi, “Nói, lần sau còn dám kéo mí mắt của ta nữa không!”

“Li Nhi...Không dám....Ô —” Nó một bên cố nén khóc, một bên vươn tay cố vịn về phía nương.

“Hừ!” Một tay ôm Li Nhi ngồi lên đùi mình, Tần Duy Ngã ảo não không thôi, tiểu quỷ đáng ghét, khóc cái gì chứ, nếu không phải thấy nương người sớm mất, ta sẽ mặc kệ người.

Ngụy Thiên Thanh cười thêm cơm cho hai mẫu tử. Hai người này luôn trình diễn tiết mục như vậy, khiến y dễ khóc dễ cười. May mà thê tử mềm lòng, chỉ giận nhi tử một lát rồi thôi, bằng không a, dỗ cả lớn cả nhỏ không phải mệt chết y sao.

12. Chương 12: Làm Sao Bây Giờ?

Kế tiếp là những ngày thoải mái nhất từ khi đến đây của Tần Duy Ngã, Ngụy Thiên Thanh mỗi ngày vội vàng cùng Nhâm Dữ Phi luyện kiếm, uống rượu, không có thời gian đi quản hân, càng không có tâm tư cùng hân chơi trò thân thân thiết thiết. Hân thể xác và tinh thần đều ngập trong vui sướng, ngoại trừ mỗi ngày tính toán làm thế nào thoát khỏi ma chướng, không có việc gì liên mang theo Li Nhi rang một khay hạt thông ngồi một bên xem hai vị cao thủ múa kiếm, thật sự là sơn thanh thủy tú, thái dương cao (non xanh nước biếc, mặt trời cao cao), quả là cảnh tượng náo nhiệt tuyệt vời!

Mọi người đều nói tuy rằng chưa X, nhưng mỗi ngày nhìn X đi đường, tất nhiên mình cũng sẽ X. Tần Duy Ngã nghĩ mình thông minh hơn người thế này, nào có đạo lý mỗi ngày đều xem mà vẫn không hiểu. Chờ đến khi ta nhìn thấu toàn bộ kiếm lộ của mấy người các người, về sau còn sợ không có cơ hội giết người đến manh giáp chẳng chờa sao!! Hừ hừ — đến lúc đó...

“Tách!” Một viên hạt thông nứt đôi, tưởng tượng đến dáng vẻ đáng thương của Ngụy Thiên Thanh và Nhâm Dữ Phi quỳ trên mặt đất cầu xin mình, Tần Duy Ngã cười khoái trá vô ngần.

“Nương nương??” Nương lại cười ngây ngô rồi, Li Nhi thực hao tổn tâm trí. Thiết muốn ăn cái kêu ‘Tách tách’ trong tay nương, nhưng mà nương cứ cười ngây ngô, cười ngây ngô là sẽ quên mất Li Nhi, chỉ lo ăn một mình. Thấy nương miệng nhai chớp chớp không ngừng, chính là không chờa cho nó tí nào, Li Nhi vẻ mặt khát vọng ngóng theo, nước miếng chảy ào ào.

Hảo muốn ăn, hảo muốn ăn...

“Nương nương!! Ăn ăn!” Li Nhi nóng nảy. Chỉ tiếc Tần Duy Ngã đang bận chìm trong ảo tưởng, nghe không thấy.

A! Nương lại cho vào mồm mình rồi, Li Nhi cũng muốn ăn a! Khuôn mặt nhỏ nhắn tức giận đỏ bừng.

Nương nương xấu lắm! Con tự mình ăn. Ngó cái bàn cao cao, Li Nhi nhỏ nhỏ lùn lùn còn cách mặt bàn một khoảng dài thiết dài. Làm sao bây giờ? Mắt thấy ngón tay nương lại cầm thêm một hạt, Li Nhi cắn chặt môi, tay ú tím y phục Tần Duy Ngã bắt đầu du lên.

Xài hết sức lực bú sữa, trèo a trèo, Li Nhi rút cuộc lên tới đùi hần, tiểu tử còn không kịp thở, mới ngẩng đầu lên đã thấy một hạt thông bay qua trước mặt. Không được, ta phải ăn! Li Nhi rướn người cạp một phát.

“Ai nha!”

Tần Duy Ngã đang tưởng tượng đến đoạn trời Ngụy Thiên Thanh vô thân cây tùy ý chà đạp, đột nhiên bị cơn đau mãnh liệt ở đầu ngón tay kéo giật về thực tại, hần chảy nước mắt nhìn thấy Li Nhi đang gắng sức mài răng trên đầu ngón tay của mình.

“Ta muốn giết người!!” Tiếng kêu phẫn nộ vang vọng mây xanh.

“Oa oa oa!” Li Nhi bị nắm mũi không thở được, bắt đắc dĩ phải nhả mỹ thực trong miệng ra, thương tâm khóc văng lên.

Ai! Lại nữa rồi! Buông trường kiếm trong tay, Ngụy Thiên Thanh day day mi tâm. Mới im lặng vài ngày a!

“Đại tẩu thật là tâm tính hài tử.” Trải qua mấy ngày ở chung, Nhâm Dữ Phi đã cơ bản hiểu tính tình Tần Duy Ngã, biết hần tuy ngoài miệng hung dữ, nhưng thật ra rất yêu thương Li Nhi. Cho nên gã không tiến lên ngăn cản hần, chỉ đứng như xem hầu hí (xiếc khỉ).

“Để để chê cười rồi.”

“Nếu không phải thế này, sao đại tẩu có thể hấp dẫn được đại ca!” Nhâm Dữ Phi cười to, trong lòng cũng thấy quái lạ: Tuy nói sâu trong nội tâm của đại ca vẫn còn lưu lại kí ức bản thân thú thê sinh tử, nhưng mà...Cho dù tìm cũng là tìm một người tương tự Thanh Thu mới phải, đằng này nhìn Tần Duy Ngã xem, thân là nam nhi chưa nói, đã vậy tính cách còn khác hoàn toàn Thanh Thu, đại ca vậy mà lại không bài xích. Dựa theo mấy ngày quan sát, đại ca dường như còn đối với hần tốt hơn với Thanh Thu một chút. Là vì sâu trong nội tâm đại ca muốn bồi thường cho thê tử, hay là vì chính bản thân hần...

Nếu là ý sau, đối với Ngụy Thiên Thanh mà nói không hẳn không phải là chuyện tốt, nếu một ngày y hồi phục trí nhớ, có người tâm ái bên cạnh, y hẳn sẽ không tái nhập ma đi? Chính là...Tần Duy Ngã dường như không có cảm tình sâu đậm gì với đại ca, một khi có cơ hội, nhất định hần sẽ chạy đi, vậy đại ca...Không được, phải nghĩ biện pháp để hần không rời khỏi đại ca mới được. Trong khoảnh khắc Nhâm Dữ Phi đã có suy tính.

Lời hứa mười ngày đã đến, Ngụy Thiên Thanh và Nhâm Dữ Phi tay cầm vũ khí, sắc mặt ngưng trọng đứng ở mảnh đất trống trước căn nhà nhỏ.

“Đại ca! Hôm nay tiểu đệ toàn lực ứng phó, mong đại ca cẩn thận.” Nhâm Dữ Phi cầm sáo ngọc xanh biếc trong tay, tóc dài phiêu phiêu. Một thân bạc y vũ động theo gió, hảo một nhân vật anh tuấn khôi ngô.

“Phi đệ yên tâm, đại ca nếu đã hứa với đệ, tất sẽ không thủ hạ lưu tình. Thỉnh!” Ngụy Thiên Thanh giờ Vô tình kiếm trước ngực, mày kiếm mắt sáng, tươi cười tràn đầy tự tin, khí phách lan tràn mọi góc ngách, không hổ là thiên hạ đệ nhất kiếm.

“Vậy tiểu đệ phải đắc tội rồi!”

Tần Duy Ngã ôm Li Nhi núp trong phòng, từ khe hở nhỏ của cửa sổ khảm trướng nhìn chiến sự bên ngoài. Đêm hôm qua, hắn mới từ miệng Ngụy Thiên Thanh biết được, y và Nhâm Dữ Phi có một ước định: trừ phi y có thể thắng được Nhâm Dữ Phi, nếu không dù trời sập đất nứt, y cũng không được rời khỏi cánh rừng này nửa bước. Vốn, ra ngoài hay không với y mà nói không hề trọng yếu, nhưng là giờ Tần Duy Ngã buồn sầu đến nỗi thần trí không rõ, y muốn đưa hắn ra ngoài giải sầu. Cho nên thừa dịp Nhâm Dữ Phi đến y dốc toàn lực, cùng gã tỷ thí một hồi.

Tần Duy Ngã thực mâu thuẫn: Vừa khát vọng được về nhà, đoàn tụ với thân nhân; vừa sợ cùng Ngụy Thiên Thanh ra ngoài bị người trong giang hồ đuổi giết. Hắn buồn rầu không thôi, đêm qua thế nào cũng vô pháp an tâm đi vào giấc ngủ, đầu óc chỉ toàn nghĩ về chuyện tỷ thí hôm nay.

13. Chương 13: Quen Tay Hay Việc

“A ~” Ngáp dài một cái, Tần Duy Ngã chán muốn chết nhìn con thuyền ngoài cửa sổ.

Sau ngày Ngụy Thiên Thanh dùng một chiêu đánh thắng Nhâm Dữ Phi, ba người liền thu thập hành trang, ra khỏi rừng. Tần Duy Ngã rốt cuộc cũng biết suốt thời gian qua mình đang ở chốn nào — đây chính là Đoạn Tình sơn, một trong ngũ đại cấm địa trong giang hồ. Khó trách hắn chạy nửa ngày vẫn không tìm được đường ra. Nơi này chính là khu rừng chướng khí dày đặc, có vào không có ra, tử vong rình rập a!!

Nói tới đây, Tần Duy Ngã không khỏi lau mồ hôi lạnh. Từ khi hắn thần trí không rõ chạy tới chỗ này đến khi bị Ngụy Thiên Thanh cứu, phần cơ hội sống sót chỉ là một phần vạn, ấy vậy mà hắn lại trúng được — trong phạm vi hai trăm thước ngoài Đoạn tình sơn chướng khí mù mịt, nhưng cứ nửa năm một lần sẽ có một canh giờ chướng khí biến mất, một khi qua một canh giờ kia, dù là người hay động vật tiến vào đều không thể giữ được tính mạng. Không biết là hên hay xui, hắn chính là người may mắn vào địa phương này đúng vào lúc canh giờ may mắn kia, tiếp tục may mắn được Ngụy Thiên Thanh nghe thấy tiếng nhĩ tử khóc đến cứu.

“Nương tử không vui sao?” Ngụy Thiên Thanh đang cùng Li Nhi ở ven thuyền nghịch nước, tai nghe được tiếng thở dài của thê tử, bẽ con lại gần.

Vui! Rốt cuộc không cần phải ăn đồ ăn dân dã mỗi ngày sao ta không vui cho được? Ta vui đến muốn khóc đây! Tần Duy Ngã liếc xéo hai phụ tử. Nếu các người có thể biến mất trước mặt ta, ta nghĩ ta sẽ càng vui.

Con mẹ nó! Vì cái gì vào một ngày trời trong nắng ấm như thế này, bỗng thiếu gia không thể đứng ở đầu thuyền đón gió, hưởng hết ánh mặt nguyệt mộ (cảm mến kính yêu) của các tiểu cô nương ven bờ, mà phải như một tiểu nữ tử yếu đuối nằm trong thuyền cất tiếng thở dài ai oán?

Mà cái tên đầu sỏ gây tội còn trưng ra vẻ mặt không biết chuyện gì xảy ra hỏi hắn ‘Không vui sao?’

Ta vui cái rắm!!

Sau khi biết Đoạn tình sơn chỉ cách nhà mình hơn tám trăm lý (hắn thật đúng là có thể trốn đi a), Tần Duy Ngã liền một mực suy nghĩ, trở về hay là không trở về. Hắn do dự một hồi, đành phải chờ xem hai phụ tử Ngụy Thiên Thanh tính đi đâu.

Dù sao cũng là đưa thê tử xuất môn du ngoạn, Ngụy Thiên Thanh không hề vội vã, chỉ cần đi đến thành trấn sẽ dừng lại đưa thê nhi du lãm (đạo chơi) một phen, mấy ngày rồi còn chưa đi hết bốn trăm lý (vừa khéo lại cùng hướng với nhà của Tần Duy Ngã).

Vốn chuyện này không có gì, thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, cùng lắm thì qua cổng không vào, dù sao hiện giờ hấn và Ngụy Thiên Thanh đều dịch dung, không ai có thể nhận ra bọn họ. Chính là vừa đến đêm thì xảy ra vấn đề: Bất luận là ở vùng hoang vu dã ngoại hay là khách điểm, Ngụy Thiên Thanh dỗ Li Nhi ngủ xong, sẽ không quản mọi việc bỏ nhào vào hấn, hai ba cái lột sạch hết cả, bắt đầu vận động hắc hứ.

Hôm qua cũng thế, ba người tới bờ sông, Li Nhi khóc âm ỉ đòi ngồi thuyền nghịch nước, Ngụy Thiên Thanh bắt đắc dĩ lấy bạc Nhâm Dữ Phi đưa cho đi thuê một thuyền nhỏ. Người thuê thuyền thì thuê thuyền, có gì không thuê luôn một người chèo thuyền mà cứ đòi tự mình chèo? Tới tối, Tần Duy Ngã mới hiểu ra mình có bao nhiêu ngu xuẩn.

Thuyền nhỏ theo gió phiêu đảng trên sông, Li Nhi bị đặt qua một bên mút tay an ổn ngủ, Tần Duy Ngã bị đặt ở chính giữa thuyền, quỳ sấp, tóc rối tung. Ngụy Thiên Thanh quỳ phía sau hấn, một bên vong tình (thoả thích say sưa) gọi nương tử nương tử, một bên nắm eo thon của hấn dững mãnh trừu tống.

Tần Duy Ngã cắn môi, mắt nửa mở, khuôn mặt trắng nõn như quan ngọc nhuộm rặng mây đỏ, mồ hôi đầm đìa. Trời biết, không phải là hấn không muốn phản kháng, mà là Ngụy Thiên Thanh quá lợi hại, xoẹt xoẹt hai cái liền lột hấn sạch trơn. Hơn nữa không biết cái tên xứng đáng thiên đào vạn quả Nhâm Dữ Phi trước khi đi đã nói gì với y mà mấy ngày nay y thế nhưng bắt đầu để ý đến cảm thụ của Tần Duy Ngã, lần nào cũng dùng tay để hấn tiết một hai lần rồi mới động thân vào.

Lại nói, thân thể của Tần Duy Ngã giờ đã bị Ngụy Thiên Thanh dạy dỗ càng thêm mềm mại càng thêm mềm mại dẻo dai (tối tối mỗi ngày không dưới sáu tư thế, không mềm mại dẻo dai cũng không được), nếu thực sự có một ngày Ngụy Thiên Thanh bỏ hấn mà đi, còn hấn lại không chịu nổi, vậy thì đúng là kinh khủng, hấn sẽ lấy ngân châm định dùng cho Ngụy Thiên Thanh cắm lên người chính mình luôn cho rồi.

14. Chương 14: Ai Nha Nha

Kết quả của việc cả đêm miệt mài không biết tiết chế chính là ngày hôm sau cả người bủn rủn, đi không nổi đứng chẳng xong, chỉ có thể nằm trong thuyền ngẩn người.

“Hay là ta ẵm ngươi ra ngoài phơi nắng nhé?” Ngụy Thiên Thanh cũng tự biết hôm qua mình hơi quá, chạy nhanh đi xoa xoa thắt lưng lấy lòng thê tử.

Người nghĩ ta điên chắc, hai đại nam nhân ôm nhau phơi nắng? Thế thà một tay ném ta xuống nước còn thống khoái hơn.

“Đã nói bao nhiêu lần rồi, không được gọi ta là nương tử. Ta hiện tại tên là Tần Hướng Bắc (thỉnh đi hướng bắc, hồi gia (về nhà)), người tên Tần Hướng Nam (thỉnh đi hướng nam, bắt hồi gia), là huynh đệ! Huynh đệ!!” Tần Duy Ngã đảo mắt xem thường, lại thấy Li Nhi cười tủm tỉm lắc lắc chân béo ụ chạy tới chỗ mình.

“Đứng lại, không được nhúc nhích!!” Hấn chỉ vào Li Nhi kêu to. Trời ơi, ta đang khó chịu lắm, tiểu quỷ người cách xa ta ra một chút.

Li Nhi nào biết Tần Duy Ngã nghĩ gì, cơ mà nhóc cũng chẳng để ý nhiều. Mẫu thân ngủ tới trưa rồi, còn không dậy chơi cùng mình, mẫu thân hư ghê!

Li Nhi sấp ụa vào lòng mẫu thân, đột nhiên thân thuyền lắc lư kịch liệt, không cẩn thận, thân mình nhỏ nhỏ liền lặn ra ngoài.

“A!” Tần Duy Ngã duỗi tay với không kịp, sợ hãi kêu.

Hoàn hảo Ngụy Thiên Thanh nhanh tay, ngay khi Li Nhi còn chưa rơi xuống nước đã kịp túm nó lên. Bất quả đầu tiểu tử vẫn bị đụng một cái cục u bé bé.

“Ô ô — nương nương đau đau!!” Li Nhi ôm đầu, thương tâm khóc.

“Không đau không đau, nương thôi thôi cho con!” Tần Duy Ngã vội vàng đỡ bé con trong tay Ngụy Thiên Thanh, đau lòng thấy nơi bị sưng đỏ của nó, rồi lấy được cao tự mình luyện chế để trong ống tay áo, bóp ra một ít bôi lên cho nó. (không có biện pháp, nếu hấn không luyện chế một ít, địa phương kia bị Ngụy Thiên Thanh làm cho sưng đỏ không chịu nổi sẽ khó chịu chết mất. Bất quá thỉnh không cần hiểu lắm, đồ hấn bôi cho Li Nhi tuyệt đối không phải được dùng cho chỗ đó!)

Ai! Còn bảo ta không được gọi người là nương tử, không phải chính người cũng gọi nhầm sao. Ngụy Thiên Thanh bất đắc dĩ cười cười, xoay người ra xem là ai dám làm con y bị thương.

Lúc trước y đã cảm giác được có hai người từ xa lại gần đang so đấu, vốn không liên quan gì đến y, cho nên y cũng không để ý. Nhưng bọn họ thế mà lại hại con y đụng ra cái cục u, suýt nữa còn ngã xuống sông. Không biết vì sao, tưởng tượng đến cảnh nhi tử ngã xuống sông, y liền thấy khó chịu cực độ, vô cùng buồn bực.

“Tần Độc Tôn, người đừng tưởng sư phụ người là Y thánh thì người có thể xằng bậy, ta nói cho người biết, ta không sợ người!” Ở địa phương cách thuyền nhỏ của Ngụy Thiên Thanh không xa, hai nam nhân một thanh một lam giằng co không khoan nhượng.

Thanh y nam tử khoé miệng dính máu, y phục có vài chỗ bị cắt qua, đáng vẻ chật vật.

Nếu lúc này Tần Duy Ngã vươn đầu lên nhìn, nhất định hấn sẽ nhận ra người này nhìn thập phần quen mắt, quen đến độ hấn muốn một ngụm cắt đứt cổ người kia.

“Hừ! Ta quản người có sợ hay không, nếu người không giao ca ta ra đây, hôm nay người đừng mong chạy thoát!” Lam y nam tử cười lạnh. Diện mạo rất giống Tần Duy Ngã, lãnh tuấn phi thường.

“Ta đã nói hấn được người cứu đi rồi, người còn không tin!” Thanh y nam tử phát điên gào thét.

“Hừ! Người nói cứu đi? Thế vì sao đã gần một tháng, hấn vẫn không truyền đến một chút tin tức?” Lam y nam tử hiển nhiên không tin lời hấn.

“Đó là chuyện của hấn, ta sao biết hấn thế nào!” Thanh y nam tử cảm thấy tội tệ cực điểm.

Ngày đó hấn mất lý trí đuổi giết Tần Duy Ngã, là hấn không đúng. Nhưng mà, khi hấn đang muốn giết Tần Duy Ngã cho hả giận, không ngờ bị một trận cương khí quét bắn ra ngoài, sau đó liền bất tỉnh, khi tỉnh lại đã ở khách điểm. Hấn tiếp tục đi tìm người, mới phát hiện hôm qua nơi hấn tìm được Tần Duy Ngã chính là Đoạn tình sơn một trong ngũ đại cấm địa trong giang hồ. Đoán được Tần Duy Ngã đã được người cứu, hấn phần hận không thôi, hỏi khắp xung quanh tin tức của Tần Duy Ngã, ai ngờ cứu nhân tìm không ra, lại để cho sư phụ hấn Độc Hành đạo nhân tìm được.

Độc Hành đạo nhân chửi mắng thậm tệ hấn một trận xong, hấn mới biết thì ra hấn hiểu lầm thê tử, trách lầm Tần Duy Ngã. Hấn biết chính mình phạm sai lầm lớn, không hề do dự đi theo sư phụ hỏi sư môn chịu đón nhận tội với thê tử, làm sao còn quản được Tần Duy Ngã đi đâu.

“Hừ! Lời này của Yến huynh nghe kì quái làm sao, nếu không phải người như phát điên muốn giết hấn, hấn sẽ chạy hả? Hấn không chạy há có thể mất tích? Người thật coi ta là con nít ba tuổi, tuy tiện hai ba câu liền đuổi đi được?” Tần Độc Tôn nghiêng răng nghiêng lợi trừng hấn, hận không thể trừng ra một lỗ thủng.

Khi Tần Độc Tôn và sư phụ nhận được tin, Tần Duy Ngã đã mất tích hai ngày, trong nhà cũng loạn thành một đoàn. Hấn và sư phụ sợ đại ca gặp bất trắc, vội vàng tìm tin tức, một đường mau chóng đuổi theo. Đáng tiếc đến cuối cùng không tìm được gì cả.

Nửa tháng trước, hấn nản lòng thoái chí hồi gia, vừa lúc gặp được Độc Hành đạo nhân cùng phu phụ Yến Văn An đến thỉnh tội, được báo đại ca được cao nhân cứu, hấn mới thở phào nhẹ nhõm. Vốn tưởng vài ngày nữa người sẽ trở lại, ai ngờ đã qua nửa tháng, Tần Duy Ngã vẫn không có tin tức gì. Cha nương ở nhà cả ngày lấy lệ rửa mặt, hai mươi ngày ngày sâu mi khổ kiếm, hấn cũng bắt đầu lo lắng bất an, sợ có gì vạn nhất.

Càng nghĩ càng sợ, hấn quyết định thu thập hành trang xuất môn tìm người. Kết quả còn chưa hết một ngày, hấn đã đụng mặt cái tên đầu sỏ gây tội đang một cái đánh rắm cũng không có ở trong điểm mua đồ này nọ. Nghĩ đến đại ca của mình sinh tử chưa rõ, còn kẻ kia lại tiêu dao tự tại, Tần Độc Tôn phát hỏa,

không quản tình nghĩa giữa Độc Hành đạo nhân với sư môn của mình, cầm kiếm lao tới liều mạng với Yến Văn An.

Lúc này Tần Duy Ngã đang ở trong thuyền đỗ Li Nhi, hắt xì mấy cái liên tiếp.

Kỳ quái, hay là ta trúng phong hàn rồi? Sờ sờ mạch, vẫn bình thường. Đúng là gặp quỷ, Tần Duy Ngã khó hiểu.

“Tần Độc Tôn người đừng khinh người quá đáng!!” Trong gió truyền đến một tiếng rống giận.

Di? Hình như nghe được tên của tiểu đệ? Sẽ không phải hắt xì mấy cái bị sinh hoang tưởng chứ?

“A!”

“A!” Hai tiếng kêu thảm thiết đồng thời vang lên.

Sao vậy? Ai đang đánh nhau ngoài kia? Tần Duy Ngã ngồi không yên, ôm Li Nhi khập khiễng bước ra cửa.

Tần Độc Tôn ngã xuống đất, cổ nén tiên huyết ộc khỏi miệng, khó hiểu hỏi, “Các hạ là ai, vì sao vô cớ ra tay dã thương đánh người?”

“Vô cớ?” Ngụy Thiên Thanh nhìn hai người ngã trên mặt đất, sát ý như ẩn như hiện, “Lúc các người bính đấu (đánh nhau sống chết) vì sao vô cớ thương tổn ái nhi của ta?”

Ách? Tần Độc Tôn nhìn bốn phía, Yến Văn An nằm cách hắn không xa, nhìn có vẻ đã hôn mê bất tỉnh. Còn có một người ở rất xa ngó đầu xem náo nhiệt, nhưng chưa nhìn thấy đứa nhỏ chỗ nào, song nhìn y không giống loại người vô ý gây sự, hắn chống người dậy nhận lỗi, “Nếu đúng như vậy, quả là lỗi của ta. Không biết lệnh lang thương thế thế nào, ta vốn là đại phu, nếu tiện, thỉnh để ta chẩn trị (khám chữa) cho lệnh lang.”

“Hừ! Khỏi cần!” Ngụy Thiên Thanh hai mắt đỏ rực, từ đáy lòng có một thanh âm không ngừng nói: Giết hắn! Giết hắn!

Cho dù là tên gốc nhìn bộ dáng y cũng biết không có chuyện tốt, hướng chỉ là Tần Độc Tôn từng gặp qua sóng to gió lớn. Hắn di động cước bộ chậm rãi lui về sau, tay nắm chặt chuôi kiếm. Người này chỉ phát tay một cái hắn và Yến Văn An đã bị đánh bay ra ngoài, có thể thấy được công lực của y thâm hậu đến trình độ nào. Nếu y thực muốn mạng của hắn, vậy hôm nay quả thực chính là ngày giỗ của Tần Độc Tôn hắn.

“Ai ai ai!! Đừng đánh đừng đánh!” Tần Duy Ngã đi tới bờ, đẩy đám người che phía trước ra, ngó đầu vào liền thấy tiểu đệ bảo bối của mình một bộ như lâm đại địch giằng co cùng người nào đó. Hắn nhìn kĩ lại liền thấy, kẻ hai mắt đỏ ngầu sát khí bừng bừng kia không phải Ngụy Thiên Thanh thì là ai. Trong nháy mắt đầu hắn hiện lên cảnh tiểu đệ bị Vô tình kiếm chém thành tám khúc kinh khủng đáng sợ, Tần Duy Ngã không quản có bị tiểu đệ nhận ra hay không, kêu to chạy tới.

15. Chương 15: Gặp Mặt Cừ Nhân

Nghe thấy thanh âm của đại ca mình, Tần Độc Tôn kinh hãi, song tâm tình lại càng thêm nặng nề. Vốn hắn không có phần thắng, giờ đại ca chỉ biết chút khinh công còn ở gần sát, hắn ngay cả cơ hội chạy trốn cũng không còn.

“Huynh/Người chạy tới làm gì?” Đồng dạng một câu cả hai người cùng hỏi.

Tần Độc Tôn và Ngụy Thiên Thanh liếc nhau, trong mắt đều có nghi hoặc.

“Ha ha ~ Hiểu lầm hiểu lầm.” Tần Duy Ngã ôm Li Nhi đứng giữa hai người, nhìn bên này rồi ngó bên kia, cười đến cảnh xuân vô hạn.

“Di? Sao lại...” Nghe thanh âm rõ ràng là đại ca mà? Nhưng mặt lại không giống.

“Hương — Nam — Người không hảo hảo trông nhi tử của người, chạy đến đây làm gì a.” Tần Duy Ngã gắng sức nháy nháy đôi mắt đào hoa của mình về phía Ngụy Thiên Thanh. Trời ơi, ngàn vạn lần đừng nói với ta người lại bắt đầu phát cuồng, ta hi sinh thân mình lâu như vậy, không phải để chờ đợi ngày này đâu!!

“Cha cha!!” Li Nhi cũng hợp thời nhắc nhở Ngụy Thiên Thanh sự tồn tại của mình.

Làm tốt lắm!! Tần Duy Ngã thơm Li Nhi một cái.

Ngụy Thiên Thanh nghiêng chặt rằng, lặng lẽ vận tâm pháp, cường chế đè sát ý trong lòng xuống, sau đó mới đi đến trước mặt thê nhi, xin lỗi, “Dạo gần đây không biết vì sao cứ thấy có chút tâm phiền ý muộn, chắc là vì nội thương lúc tỷ thí với Phi đệ.”

“Vậy sao người còn động võ với người ta!” Tần Duy Ngã không chịu buông tha. Trời biết vừa nãy lúc hắn chạy ra đứng giữa hai chân còn đang phát run vì đau nhức.

“Nương tử, là ta không phải, người vẫn là vào thuyền nghỉ ngơi đi.” Ngụy Thiên Thanh thấy hắn mày liễu nhưn cao, chuẩn bị trách mắng, bèn mau lẹ tiến lên ôm con, đỡ thắt lưng hắn xin khoan dung.

Nương tử? Từ khi nào đại ca biến thành nữ nhân vậy?? Tần Độc Tôn ở bên cạnh trợn mắt há hốc mồm, ngay cả miệng chảy máu không ngừng cũng không để ý.

“Tử tử!!” Y quay người lại, Li Nhi liền mặt đối mặt Tần Độc Tôn. Hai mắt tròn tròn nhìn cái người chảy nước miếng màu đỏ kia, chớp chớp mấy cái, rốt cuộc nhớ ra hắn là ai.

“Tử tử!!” Tiểu tử dùng sức ở trong lòng Ngụy Thiên Thanh cọ đến cọ đi, muốn thoát khỏi tay cha, chạy đến chỗ cữu cữu (cậu) người hiểu rõ nó nhất ngoài cha và nương.

“Tử cái gì mà tử!! Còn nhỏ đã đòi tử, con cho con là tử thần chuyển thế chắc!!” Tần Duy Ngã vừa nghe đã biết Li Nhi định nói gì, một phen bế nó vào lòng, bắt đầu sửa lại.

“Hửm?” Ngụy Thiên Thanh kì quái nhìn lại Tần Độc Tôn còn đang ngơ ngác, càng nhìn càng thấy không bình thường. Sao người này bộ dạng giống nương tử quá vậy?

“Đại ca, huynh làm cái quỷ gì thế?” Tần Độc Tôn rốt cuộc hồi phục tinh thần, nuốt xuống một búng máu, tự điểm huyết đạo cầm máu xong, theo sát bọn họ hồ.

Không nghe thấy không nghe thấy, ta cái gì cũng không nghe thấy!! Tần Duy Ngã tiến hành tự thôi miên, bất chấp xương sống thắt lưng đau, cầm cánh tay Ngụy Thiên Thanh đi về phía trước.

“Đại ca, huynh chạy cái gì!! Cha nương vì huynh đều sắp khóc đến chết, huynh không hồi gia còn muốn đi nơi nào hử!!” Tần Độc Tôn bị thương, đi không nhanh bằng Tần Duy Ngã, mắt thấy hắn sắp đi khỏi, vội đến giậm chân.

Cha nương? Cước bộ vội vã chợt ngừng lại.

Trong đầu hiện lên cảnh cha ngồi trước bàn đấm ngực giậm chân, nương ghé trên giường gào khóc, hai mắt Tần Duy Ngã cũng ướt ướt. Nương a, con thực xin lỗi người!!

“Ồ —” Tần Duy Ngã bị thương, đứng ở đó bắt đầu thê thảm khóc oà lên.

“Nương, nương tử?” Ngụy Thiên Thanh luống cuống tay chân không biết đỡ hắn thế nào.

“Đệ nói đại ca, huynh ở đây khóc, chẳng thà lập tức theo đệ hồi gia báo tin bình an!” Tần Độc Tôn cuối cùng cũng đuổi kịp họ, thở phào nhẹ nhõm, nén giận nói.

Ta cũng muốn lắm chứ!! Tần Duy Ngã liếc Ngụy Thiên Thanh bên cạnh, khóc càng thêm lợi hại.

“Oa oa!!” Tựa hồ cảm thấy chưa đủ náo nhiệt, Li Nhi cũng khóc ầm lên.

“Đủ rồi!!” Bỗng dưng một tiếng hét lớn vang lên, dọa tới mức Tần Duy Ngã và Li Nhi sợ run, tiếng khóc đình chỉ.

Hắn nhìn Tần Độc Tôn, Tần Độc Tôn nhìn Ngụy Thiên Thanh, Ngụy Thiên Thanh nhìn — Yên Văn An.

“Nếu người không có việc gì thì quay về chỗ cũ đi, đỡ phải khiến ta ngày ngày bị đệ đệ người đuổi giết.” Yến Văn An bị Ngụy Thiên Thanh nhìn cho sợ hãi cố kiên trì nói cho xong.

Ủa ~? “Người người người người người —” Đột nhiên nhìn thấy cừu nhân, Tần Duy Ngã kích động đến nói không rõ ràng.

“Nương tử, người làm sao vậy?” Ngụy Thiên Thanh vỗ lưng hắn, càng thêm khó hiểu. Hôm nay có chuyện gì vậy? Nghe người này nói, lại nhìn bộ dáng nương tử, tám chín phần mười đây là người nhà nương tử. Nhưng kì quái chính là nương tử vì có gì lại không muốn nhận bọn họ? Còn khóc thương tâm đến vậy? Chưa kể tên tiểu tử kia nữa....Hay là hắn cũng quen biết nương tử???

“Ngày đó là ta không biết phân biệt tốt xấu can quấy, Tần Duy Ngã, nếu người muốn báo thù, liền xông đến đi.” Yến Văn An ưỡn ngực, một bộ anh hùng không hối hận.

“Hừ ha ha ha ha!”

Xông tới? Hảo, người muốn ta xông tới, được! Hôm nay bổn thiếu gia sẽ cho người nếm thử lợi hại của phân cân thác cốt chưởng (chia gân mài xương). Tần Duy Ngã cười gian ném Li Nhi vào ngực Ngụy Thiên Thanh, phình ngực, ép vai, mười đầu ngón tay cửu âm bạch cốt trao lao về phía Yến Văn An.

16. Chương 15-2: Phiên Ngoại 1 : Chân Tướng Sự Tình

Một ngày nào đó ba năm trước, Thẩm Thanh Thu nhân lúc trưởng phu ra ngoài thăm bạn chưa về, một mình ở nhà quá nhàm chán, sau lại nghĩ tới lâu rồi không gặp lão phụ lão mẫu, liền thu thập bao phục (bao quần áo), mang theo nhi tử chưa đầy một tuổi xuất môn.

Thẩm gia cách Ngự Kiếm các của Ngụy Thiên Thanh không xa, hạ sơn đi một canh giờ là tới. Thẩm Thanh Thu theo trưởng phu gần ấy năm, cũng học được chút võ công, thật không sợ trên đường gặp phải thứ gì không hợp mắt.

Chính là trời không đoán trước được phong vân, mẫu tử đến Thuý Vân huyện, ngay khi sắp tới nương gia, lại gặp phải thiếu trang chủ Thuý Trúc sơn trang Từ Thiếu Hồng đang cùng mấy tên thủ hạ từ từ quán bước ra.

Từ Thiếu Hồng uống đến say túy lúy vừa thấy Thẩm Thanh Thu xinh đẹp tựa thiên tiên, mắt liền trợn trừng nhìn chăm chú. Năm đó, gã vì muốn ôm được mỹ nhân về cửa cũng đã uống phí một hồi khổ tâm, đáng tiếc nước chảy có ý hoa rơi vô tình, Thẩm Thanh Thu luôn làm như không thấy, cuối cùng còn gả cho Ngụy Thiên Thanh. Từ Thiếu Hồng từng vì chuyện này mà đập bể vô số đồ vật trong nhà, tiếc hận bản thân vì có gì phải thương hoa tiếc ngọc, chẳng thà trực tiếp đoạt về, nếu không sao đến lượt Ngụy Thiên Thanh.

Hơn nữa sau khi Thẩm Thanh Thu xuất giá, Từ Thiếu Hồng thế mà không thể ái mộ được mỹ nhân nào khác, bất đắc dĩ lại không dám chọc vào Ngụy Thiên Thanh. Cho nên mỗi khi nghĩ đến Thẩm Thanh Thu, gã lại đến tửu lâu mua say.

Giờ mỹ nhân ngay tại trước mắt, đã vậy còn càng thêm phong vận kiều mỹ (quyến rũ xinh đẹp) so với khi chưa xuất giá, sắc đảm vốn bị rượu xông lên, ấy vậy mà còn có xu thế tăng vọt thêm nữa.

Thẩm Thanh Thu từ trước tới nay vốn có ấn tượng không tốt với Từ Thiếu trang chủ, giờ thấy gã nheo mắt cản đường mình, trong lòng vô cùng tức giận.

Cũng do Thẩm Thanh Thu mệnh không tốt, nếu là bình thường, sẽ có một hộ vệ nghiêm chỉnh đi theo Từ Thiếu Hồng, mà người này đã gặp qua Thẩm Thanh Thu, tất nhiên biết nàng là người Thiếu trang chủ không thể chạm vào. Bất đắc dĩ hôm nay hắn lại bị Trang chủ phu nhân kêu đi hầu bà lên miếu thắp hương, vì vậy đi theo Từ Thiếu Hồng chỉ còn mấy tên đệ tử không biết trời cao đất rộng.

Mấy tên vây Thẩm Thanh Thu vào giữa, cười dâm dăng nhìn chủ tử nhà mình giở trò với nàng. Thẩm Thanh Thu tránh trái tránh phải không thể thoát thân, nổi giận vung tay tát Từ Thiếu Hồng một bạt tai.

Cái tát này không nặng, song đủ để hung tính trong Từ Thiếu Hồng bộc phát. Gã cười lạnh, mệnh lệnh thủ hạ cướp đi nhi tử của nàng.

Thẩm Thanh Thu dù biết chút võ công thượng thừa, nhưng không có kinh nghiệm đối địch, cộng thêm việc nhóm người này là những tên dê tiện hạ lưu lành nghề, hai ba cái công phu, đứa nhỏ liền bị đoạt đi.

Nàng lòng nóng như lửa đốt, cuống cuồng lo lắng, sao có thể là đối thủ của Từ Thiếu Hồng, nàng mau chóng bị chế trụ, đánh cho hôn mê bất tỉnh.

Đứa nhỏ bị mất mẫu thân không biết tử thân đang cận kề, không ngừng khóc hô.

Phiền!! Từ Thiếu Hồng bị làm cho choáng váng đầu óc, vươn tay đoạt lấy đứa nhỏ trong tay thủ hạ, bước nhanh tới bờ sông tiện tay ném xuống.

Không còn tiếng khóc kêu đáng ghét của trẻ nhỏ, Từ Thiếu Hồng cười lớn sai thủ hạ nâng Thẩm Thanh Thu về Thuý Trúc sơn trang.

Nơi hết thấy phát sinh chính là Quy Khứ lâu lớn nhất Thuý Vân huyện, lúc ấy số nhân sĩ giang hồ trên lầu uống rượu không phải là ít. Đáng tiếc, không một người tiến lên ngăn trở, tùy ý để Thẩm Thanh Thu bị Từ Thiếu Hồng nâng đi. Trong số này có người căn bản không biết Thẩm Thanh Thu, cho nên không muốn vì một nữ tử không quen biết mà vướng rối vào người; có người biết thân thế của nàng cũng không muốn ra tay, chỉ chờ Ngụy Thiên Thanh trở về diệt Thuý Trúc sơn trang. Giờ phút này mỗi người một tâm tư, nào biết Diêm vương đã ghi tên bọn họ lên sổ sinh tử.

Lại nói trong chốn giang hồ có một nhân vật tên là Thảo Thượng Phi, mặc dù bộ dạng xấu xí, song nội tâm cũng không tệ lắm. Ngày đó hắn đang ở bờ sông nghỉ ngơi, tự nhiên cũng thấy một màn Từ Thiếu Hồng cướp người. Lại thấy Từ Thiếu Hồng không thèm nhìn đứa nhỏ trong tay đã ném nó xuống sông, hắn nhất thời động lòng trắc ẩn, thừa dịp nháy mắt đứa nhỏ sắp rơi xuống sông, dùng một khối đá thay thế. Sau đó hắn che miệng đứa nhỏ, thi triển khinh công, dùng tốc độ trước nay chưa hề có thoát khỏi hiện trường.

Chạy khỏi Thuý Vân huyện một đoạn dài, xác định không có ai theo dõi mình xong, Thảo Thượng Phi khó xử. Đưa trả đứa nhỏ cho Ngụy Thiên Thanh là không có khả năng, nếu y biết hắn thấy thê tử của y chết mà không cứu thì không được, nhất định hắn không chết cũng thành tàn phế. Không đưa đi, đứa nhỏ lại quá nhỏ, hắn một đại nam nhân độc thân mang theo cũng không thích hợp a?

Trốn trốn tránh tránh tới hoàng hôn, Thảo Thượng Phi còn chưa nghĩ ra nên đưa hảo đứa nhỏ đến đâu, đúng lúc buồn rầu, chợt thấy xa xa có một người đang lắc lư tiêu sái tiến đến. Hắn tập trung nhìn kĩ, đây không phải Độc Hành đạo nhân nổi danh hiệp nghĩa trong chốn giang hồ sao. Thảo Thượng Phi chớp mắt liền có chủ ý, hắn nhẹ nhàng đặt đứa nhỏ đột nhiên ngừng khóc trong tay xuống ven đường, xé một mảnh vạt áo, cắn ngón tay viết vài chữ đặt xuống bên cạnh đầu đứa nhỏ, rồi nhún người phóng đi mất.

Còn Độc Hành đạo nhân từ xa thấy có một người ở ven đường bỏ vật gì đó vung chân bỏ chạy, còn cho là ác tặc trộm đồ gì đó bị ông nhìn thấy mà sợ hãi bỏ chạy, đợi đến khi ông lại gần mới biết:

A? Là một bé con béo béo tròn tròn.

Ôm đứa nhỏ lên, tiểu tử kia mắt to sáng ngời hữu thần cũng dõi nhìn ông, không thấy có chỗ nào không ổn. Điều khiến cho Độc Hành đạo nhân kinh hỉ chính là đứa nhỏ này cốt cách kì giai, mai sau lớn lên nhất định là một kỳ tài luyện võ.

Độc Hành đạo nhân càng xem càng thích, đã định sau khi tìm được người nhà của đứa nhỏ này sẽ thỉnh cầu bọn họ cho ông thu nhận nó làm đồ đệ. Bất quá nơi này có nhiều ngã rẽ, hướng đông là Lăng Nguyên huyện, bắc là Vân Vụ sơn, tây là Thuý Vân huyện, nhất thời ông không thể phán đoán được đứa nhỏ là từ đâu tới. Bất đắc dĩ, ông đành tìm xem trên người nó có vật phẩm gì không, xem xét một lượt, phát hiện huyết thư Thảo Thượng Phi lưu lại:

Người này thân mang huyết hải thâm cừ, song thân đều qua đời.

Suy nghĩ một lúc, Độc Hành đạo nhân quyết định trước đem đứa nhỏ về rồi tính sau.

Nháy mắt đã qua hai ngày, bé con mỗi ngày đều rất vui vẻ, cơ mà Độc Hành đạo nhân lại không vui. Ông treo hai mắt thâm như gấu mèo, y quan không chỉnh, cả ngày không ra khỏi cửa ở nhà trông trẻ. Đối với người luôn thích tiêu dao giang hồ như ông mà nói, hai ngày này quả thực so với năm đó bị sự phụ bức khổ luyện công còn mệt hơn.

Làm sao bây giờ? Cứ thế này, chờ tới khi đứa nhỏ này trưởng thành, Độc Hành đạo nhân ông chỉ sợ sớm bị giang hồ quên đi rồi.

Nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có đưa đứa nhỏ này đến chỗ đại đệ tử Yến Văn An và nhị đệ tử Diệp Ngưng Sơ mới là cách tốt nhất. Bọn họ là phu thê, thành thân vài năm vẫn chưa có con, vừa lúc mang đứa nhỏ này đến cho bọn họ.

Quyết định xong, Độc Hành đạo nhân mang theo đứa nhỏ, vui vẻ hân hoan chạy đến chỗ Yến Văn An ở An Thành huyện.

Độc Hành đạo nhân tới nơi, lại chỉ thấy một người ở nhà, hỏi mới biết đại đệ tử theo phụ thân tái ngoại kinh thương (ra ngoài buôn bán), phải ba năm sau mới quay về.

Ông không nghĩ nhiều, giao đứa nhỏ cho Diệp Ngưng Sơ, dặn dò đôi câu liền vui tươi hớn hởi rời đi.

Diệp Ngưng Sơ và trượng phu đã thành thân nhiều năm, bụng vẫn không thấy động tĩnh gì, trong lòng vốn tiếc nuối, giờ đột nhiên lại có một đứa nhỏ nhu thuận, Diệp Ngưng Sơ yêu thích không nỡ buông tay, phụng trong lòng bàn tay sợ ngã, ngậm trong miệng sợ tan, hận không thể đem những thứ tốt nhất trong thiên hạ cho nó.

Tưởng tượng đến cảnh trượng phu trở về kinh hỉ nhìn thấy đứa nhỏ, Diệp Ngưng Sơ liền vui vẻ không thôi.

Lúc thay y phục cho đứa nhỏ, Diệp Ngưng Sơ thấy trên cổ nó có một miếng ngọc vuông mờ tối, trên đó khắc một chữ ‘Li’, nghĩ là do cha nương đã qua đời của đứa nhỏ này lưu lại, liền đặt cho nó nữ danh là Li Nhi. Còn đại danh, chờ đến khi trượng phu Yến Văn An trở về sẽ đặt sau.

Đây vốn là chuyện vui, đợi đến lúc Yến Văn An hồi gia nói rõ ràng liền ổn thoả. Ấy thế mà ngày ấy giang hồ đại loạn, đồn đãi khắp nơi Kiếm đế Ngụy Thiên Thanh giận dữ diệt hạ Thuý Trúc sơn trang lừng lẫy giang hồ, sau đó cả mấy đại môn phái cũng không được yên ổn, biến thành tình cảnh gà chó không yên, người người bất an.

Độc Hành đạo nhân mới đi không lâu đã nhận được tin Ngụy Thiên Thanh đi về phía An Thành huyện, vội vã chạy lại Yến gia, đưa Diệp Ngưng Sơ còn ở nhà cùng đứa nhỏ đi, phòng ngừa vạn nhất. Lần này vừa đi, chính là hai năm ròng.

Đợi đến khi Diệp Ngưng Sơ trở lại An Thành, tất cả mọi người đều thấy nàng ôm một đứa nhỏ đi cùng một nam tử (chính là tam đệ tử của Độc Hành đạo nhân, để tránh trên đường sinh biến, Độc Hành đạo nhân lệnh hần tiên nhị sư tỷ của hần một đoạn đường) thân mật khăng khít làm bạn mà về. Tất cả còn biết, phụ tử nhà họ Yến đã rời đi hơn một năm.

Miệng lưỡi con người quả là đáng sợ, lời đồn tức phụ Yến gia trộm sinh con bên ngoài lặng lẽ truyền đi. Một truyền mười, mười truyền trăm...truyền truyền liền đến tai Yến Văn An đang cùng phụ thân không chịu nổi nỗi nhớ nhà vội vã quay trở về.

Yến Văn An vốn không tin, cách nhà ngày càng gần càng nghe được lời đồn thái quá, hang trống gió lạnh, dần dần trong lòng hần cũng nảy sinh hoài nghi.

Yến Văn An càng nghe càng giận, càng nghe càng thấy bất thường, liền báo cho phụ thân một tiếng rồi đẩy nhanh hành trình, cấp tốc hồi gia.

Hần một nắng hai sương dùng thời gian nửa tháng về đến nhà, vừa vào cửa liền thấy thê tử đang ôm đứa nhỏ ngồi đó vui cười. Hần hồi tưởng lại những gì nghe được trên đường, nhất thời giận dữ, không thèm hỏi nguyên do rõ ràng đã vọt vào.

“Diệp Ngưng Sơ!!! Người thật khiến ta thất vọng!” Hần mất hết lý trí, chỉ thầm nghĩ giết chết tên nghiệt chủng kia.

“Sư huynh, huynh nói cái gì vậy?” Diệp Ngưng Sơ thấy trượng phu trở về vốn đang kinh hãi, không ngờ nghe hắn đột nhiên nói một câu như vậy, mặt mày kì diệu.

“Ta mới đi bao lâu, ngươi liền không chịu nổi tịch mịch? Vậy mà còn dám đem nghiệt chủng này về nhà! Ngươi để ta ở đâu? Để ta ở đâu!!!” Hai mắt Yến Văn An che kín tơ đỏ, vươn tay tát Diệp Ngưng Sơ một cái.

“Nói! Gian phu là ai!!”

“Ngươi — ngươi—” Nàng hoàn toàn không ngờ tới trượng phu sẽ nói nàng như vậy, bị phẫn đẫy Yến Văn An ra ôm Li Nhi xông ra ngoài.

Yến Văn An điên cuồng chém lung tung trong phòng một hồi, sau đó chạy đi tìm thê tử, nghe lời hạ nhân biết được Diệp Ngưng Sơ đã chạy khỏi nhà, nghĩ thê tử đi tìm gian phu của nàng, hắn quát to một tiếng như phát cuồng đuổi theo.

Ôm đứa nhỏ phi nước đại một đường, Diệp Ngưng Sơ thương tâm cũng không chú ý phương hướng, lung tung chạy tới phụ cận Tiểu Ngạo sơn trang của Tần Duy Ngã, vừa mới đến liền nhìn thấy Tần Duy Ngã vẻ mặt thoải mái ra khỏi thanh lâu (trước đây khi nàng theo sư phụ bái phỏng Y tiên có gặp hắn một lần).

Hảo cho Yến Văn An người, người muốn gian phu đúng không, ta liền tìm một người cho ngươi, xem ngươi làm được gì. Nhìn chằm chằm Tần Duy Ngã xuân phong đắc ý, Diệp Ngưng Sơ quyết định không khiến Yến Văn An tức chết tuyệt không bỏ qua.

Vì thế, Tần Duy Ngã chân trước về nhà, nàng sau lưng đã diễn tốt một vở nhi tử nhận thân. Dưới biện giải vô lực yếu ớt của Tần Duy Ngã cùng bức bách của nhị lão Tần gia sót ruột ôm cháu, nàng và Li Nhi bị giữ lại.

Chính là rất kì quái, ngày thường bất luận nàng có dạy thế nào tiểu tử kia cũng không chịu gọi nương, vậy mà vừa thấy Tần Duy Ngã nó đã gọi hắn là nương, còn như cái đuôi nhỏ cả ngày chạy theo hắn, một khắc cũng không nguyền ỷ rời đi.

Ngay người ở Tiểu Ngạo sơn trang ba ngày, Diệp Ngưng Sơ đã muốn đi. Có hai nguyên nhân: Một là nhị lão Tần gia muốn nàng và Tần Duy Ngã mau chóng thanh thân, đã bắt đầu bố trí hết thảy; hai là giác quan thứ sáu của nữ nhân nói cho nàng biết, Yến Văn An đang ở ngay phụ cận.

Vốn nàng định mang Li Nhi đi theo cùng, bất đắc dĩ Li Nhi vừa rời khỏi Tần Duy Ngã đã khóc, căn bản không thể đưa đi. Nhìn biểu hiện của Tần gia với nó, Diệp Ngưng Sơ cũng không lo đứa nhỏ sẽ phải chịu uỷ khuất. Nghĩ một thời gian nữa để sư phụ đến nhận người là được, Diệp Ngưng Sơ lặng lẽ rời đi.

Đến đây mới có một màn Tần Duy Ngã bị Yến Văn An ngàn dặm đuổi giết, rồi lại được Ngụy Thiên Thanh cứu.

Cần nhắc tới là, kỳ thực Diệp Ngưng Sơ cũng không đi xa, hơn nữa từ khi Yến Văn An đuổi giết Tần Duy Ngã, nàng vẫn đi theo sau bọn họ, phòng ngừa Yến Văn An thực sự giết Tần Duy Ngã, tăng thêm một oan hồn vô tội.

Sau lại, Yến Văn An bị Ngụy Thiên Thanh đánh bay ra ngoài, người cứu hắn chính là Diệp Ngưng Sơ. Nhưng sau khi cứu hắn, nàng thân tâm thương tổn không muốn tái kiến hắn, cho hắn dùng hảo dược liền để hắn lại khách điểm, còn mình thì quay về nơi ở của Độc Hành đạo nhân.

Cuối cùng mới xảy ra những chuyện kia.

17. Chương 16: Dù Sao Cũng Đều Là Lừa Gạt .

Xác định mình đã đánh Yến Văn An thành ngay cả nương hắn cũng không nhận ra nổi xong, Tần Duy Ngã hất mái tóc dài hơi tán loạn, thần thanh khí sảng vỗ vỗ tay, xoay người bỏ đi.

Cũng may Yến Văn An có năng lực chịu đựng, từ đầu tới cuối không ừ hử một câu.

“...” Chưa bao giờ thấy nương tử hung hãn như thế, Ngụy Thiên Thanh có chút không thể thích ứng nhìn hãn.

Thôi xong! Tần Duy Ngã đang đắc ý vì được hã giận vừa thấy nét dăm chiêu trên khuôn mặt Ngụy Thiên Thanh, thầm nghĩ không ổn, nguyên bản cười hì hì cũng nháy mắt đông cứng.

“Nương tử có cừu với hãn?” Ngụy Thiên Thanh hỏi.

“Ha hã — không có gì không có gì, trước kia hãn thường xuyên khi dễ ta, cho nên ta vừa thấy hãn đã muốn đánh! Ha hã ha hã —” Tần Duy Ngã đáp.

“Nga ~ Vậy vị này là...” Ngụy Thiên Thanh chỉ chỉ Tần Độc Tôn.

“Hãn là...” Mắt Tần Duy Ngã bắt đầu đảo quanh, “Hãn là của ta...”

“Ta là đệ đệ của hãn! Các hạ là ai?” Tần Độc Tôn làm bộ không phát hiện ánh mắt cầu xin của Tần Duy Ngã, gợn gàng dứt khoát hỏi.

“Người không biết ta?” Hãn là đệ đệ của nương tử, vậy mà lại không biết ta? Lẽ nào nương tử bỏ nhà theo ta...Nhưng vì sao ta cũng không nhớ? Vì sao ta không nhớ rõ ta và nương tử thành thân ra sao khi nào? Vì sao?

“Vì sao ta phải biết người?” Tần Độc Tôn mặc danh kì diệu.

Ngụy Thiên Thanh chỉ thấy trong đầu hỗn loạn, rất nhiều chỗ đều trống rỗng. Ta và nương tử quen nhau thế nào? Ta và nương tử thành thân khi nào? Li Nhi sinh ra khi nào?? Vì cớ gì ta đều không nhớ rõ?

Nhìn thấy mặt Ngụy Thiên Thanh trập xanh trập trắng, trên trán cũng bắt đầu toát mồ hôi lạnh, Tần Duy Ngã sợ tới mức cắt không còn giọt máu, một cước đá Tần Độc Tôn qua một bên.

“Tướng, tướng công à, người đừng miên man suy nghĩ, không phải Phi đệ đã nói rồi sao? Lần trước người cùng hãn luận võ không cẩn thận bị thương trên đầu, quên mất rất nhiều chuyện, nếu cứ cưỡng ép suy nghĩ sẽ tẩu hỏa nhập ma.” Tần Duy Ngã nhỏ giọng bên tai Ngụy Thiên Thanh trấn an. Bỏ Tát a, Phật tổ a, ta hôm nay đã nhận đủ kinh hỉ rồi, người đừng tặng thêm rắc rối nữa!

“Nhìn thấy đệ đệ của ta, xem ra chấp niệm của đệ đệ đã nhả ra rồi, sau này ở bên cạnh, nhớ đừng quên được chuyện gì đã xảy ra để Thanh Thu kí chép lại, nếu không thì đệ đệ sẽ quên mất rồi...”

Cảnh cáo của Nhâm Dữ Phi còn quanh quẩn bên tai, Tần Duy Ngã rung mình, mau chóng tung đòn sát thủ.

“Li Nhi mau gọi cha!”

“Cha cha!!” Li Nhi lập tức ngằm hiểu, bắt đầu dùng đồng âm (giọng trẻ con) công kích. “Cha cha! Li Nhi đói quá!! Li Nhi muốn ăn!!”

“Tướng công à, ta cũng đói bụng rồi, không bằng chúng ta tìm một chỗ ăn cơm đi.” Nhìn ra Ngụy Thiên Thanh bắt đầu dao động, Tần Duy Ngã tiếp tục ghé vào tai y xúi giục.

“Cha cha —”

“Vậy được rồi, trước lấp bụng rồi nói sau.” Ngụy Thiên Thanh bị một lớn một nhỏ làm cho không còn thời gian suy nghĩ, đành phải tạm buông nghĩ hoặc trong lòng.

“Đại —” Tần Độc Tôn đang định nói thì bị ánh mắt sát khí của Tần Duy Ngã dọa nhen cả lời. Làm gì hã? Hảo hảo làm Tần đại gia huynh không làm, cố tình chạy tới ở cùng một tên nam nhân! Còn tướng công nữa chứ! Quá ghê tởm. Ta biết mà, cả ngày lưu luyến bụi hoa, đến cả thị thiếp cũng không nguyện thú, nguyên lai phong lưu là giả, đoạn tụ mới là thật!

Tiểu tử chết tiệt, người dám nói thêm một câu nữa ta sẽ cho người theo gót Yến Văn An. Tần Duy Ngã hung tợn trừng hãn, ý tứ không cần nói cũng hiểu.

“Nương tử, nếu hần là đệ đệ của ngươi, vậy cũng không phải ngoại nhân, đi cùng đi.” Ngụy Thiên Thanh nhìn ra sóng ngầm mãnh liệt giữa hai người, y không vạch trần, chỉ cười cười đứng vào giữa, ngăn cách tầm mắt của cả hai.

“Vẫn là..Ách...Cái kia...Ách...Vị đại ca này tình ý.” Tần Độc Tôn vốn định nói tỷ phụ, nhưng nghĩ lại thấy không đúng, ách đến ách đi, cuối cùng gọi y một câu đại ca vẫn là tốt nhất. Tần Độc Tôn nhìn nhìn Ngụy Thiên Thanh diện mạo bình thường không đặc sắc, không rõ đại ca sao lại coi trọng y.

Tuy nói võ công người này quả thực lợi hại, nhưng diện mạo của hần với đại ca không tương xứng chút nào, chẳng lẽ đại ca vì muốn báo đáp ân cứu mạng của y nên lấy thân báo đáp?

Ba người ôm Li Nhi vào tửu lâu trên trần, tìm một bàn gần sông ngồi xuống. Có lẽ là do màn biểu diễn vừa rồi của Ngụy Thiên Thanh quá phần khích, cho nên mấy người đang ở tửu lâu vừa thấy bọn họ liền lẩn tít xa, sợ rước họa vào thân.

Tần Duy Ngã ở trước mặt tiểu nhị đang run rẩy gọi vài món điểm tâm, một bình hảo tửu thượng đẳng.

Ngụy Thiên Thanh cúi đầu chơi cùng Li Nhi, hai huynh đệ Tần Duy Ngã không ai nói gì, chỉ lo mắt to trừng mắt nhỏ.

Không được, không thể cứ tiếp tục như vậy được. Nếu cứ mặc kệ sớm muộn gì cũng để lộ dấu vết. Đến lúc đó mình chết chỉ là chuyện nhỏ, liên lụy đến cha, nương, muội muội mới là đau đớn khổ sở đáng chết trăm lần. Con bà nó, dù sao đã đến nước này rồi, sống hay chết đều là lừa, vậy hần liền trực tiếp lừa toàn bộ là được.

“Độc Tôn, ăn cơm xong đệ về báo trước cho cha nương một câu, để họ không lo cho huynh nữa.” Giờ tìm cơ tiện tiểu đệ miệng rộng này đi đã.

“Vậy còn huynh?” Tần Độc Tôn hỏi.

“Ta cùng...Y đi sau.” Nếu không đi, chỉ e khiến Ngụy Thiên Thanh càng thêm nghi ngờ, giờ đành phải tiếp tục kiên trì.

“Tốt lắm.” Làm huynh đệ mười mấy năm với Duy Ngã, nhìn ánh mắt đại ca, người làm đệ đệ liền hiểu được đại khái. Xem ra, đại ca và người kia có vẻ không đơn giản như bề ngoài.

“Tướng công, ta viết một phong thư đưa cho tiểu đệ, để hần đưa cho cha nương ta, người chờ ta một lát được không?” Tần Duy Ngã nghĩ biện pháp, trước gửi cho cả nhà một phong thư, tránh cho lúc đó sai một chiêu toàn bộ kế hoạch đều hỏng bét.

“Thế cũng được.” Ngụy Thiên Thanh không nghi ngờ gì.

“Ta đi đây.” Tần Duy Ngã trước khi đi không quên tặng cho Tần Độc Tôn một ánh mắt cảnh cáo.

Tần Độc Tôn bị bỏ lại không biết làm thế nào, đành ăn không ngừng.

“Đúng rồi, còn chưa thỉnh giáo tục danh của tiểu đệ?” Ngụy Thiên Thanh đột nhiên ngắt đầu hỏi một câu.

“A? Tiểu đệ họ tần, danh Độc Tôn.” Bị thần tiên này vung một chưởng dọa cho kinh sợ, Tần Độc Tôn chặt vật đáp lại.

Họ Tần? Vậy nương tử cũng họ Tần? Nhưng mà...Tần gì? Lâu như vậy y vẫn gọi hần là nương tử nương tử, lại quên mất tục danh của nương tử, rốt cuộc nương tử tên là gì? Vì có gì đến cả cái này y cũng quên? Lẽ nào đúng như Phi đệ nói, ta đã quên hết mọi chuyện trước kia? Ngụy Thiên Thanh lại lâm vào trầm tư.

Tần Độc Tôn chỉ ước Ngụy Thiên Thanh không thèm để ý đến mình, thấy bộ dáng có chút đăm chiêu của y, hần cũng không quấy rầy y, ngoan ngoãn ngồi chơi với Li Nhi.

“Tửu tửu!” Li Nhi quấy quấy nhảy xuống, lắc lư bỏ nhào vào ngực Tần Độc Tôn, “Nương nương, con muốn nương nương.”

“Ngaoan, nương con ra ngoài có việc. Đến! Để cữu cữu xem con có cao lên không?” Tần Độc Tôn thập phần yêu thích Li Nhi, cho dù sau có biết đứa nhỏ này không có quan hệ huyết thống với mình, sủng ái của hần dành cho nó cũng không giảm bớt.

Tần Duy Ngã giờ đang mượn bút giấy ở thư họa quán bên ngoài, viết rõ những chuyện đã xảy ra, vất vả lắm mới được hít thở không khí trong lành, hẳn không muốn trở lại bên cạnh Ngụy Thiên Thanh chút nào. Ài ~ Nếu có thể đi luôn thì tốt biết bao!! Tần Duy Ngã nhìn tủi lâu, thở dài ừ ừ.

18. Chương 17: Lừa Người Không Thương Lượng

“Ngụy Thiên Thanh ngươi có phải có gì bất mãn với ta không!”

Tần Độc Tôn rời đi trước một bước, ba người Ngụy Thiên Thanh cũng chậm rãi xuất phát đến Tiểu Ngạo sơn trang. Vì cái gì phải đi chậm? Đó chính là bởi, dọc đường đi Ngụy Thiên Thanh một mực nghĩ đến chuyện trước kia, còn Tần Duy Ngã ước gì y đi càng chậm càng tốt, như vậy trong nhà mới có thể nghĩ ra đối sách ứng phó tốt nhất. Cho nên đến khi trời đã tối, ba người vẫn không thấy có hộ dân hay khách điểm nào cả.

Ngụy Thiên Thanh im lặng không nói lời nào, Li Nhi buồn ngủ đã sớm thiếp đi, Tần Duy Ngã trong lòng bất ổn thấy vẻ mặt Ngụy Thiên Thanh biến ảo không ngừng, càng ngày càng sợ hãi.

“Nương tử nói cái gì?”

“Ngươi cũng biết ta là nương tử của ngươi à? Ta nói ngươi, không có việc gì nghĩ lại chuyện trước kia làm chi? Chẳng lẽ nhớ ra chuyện quá khứ thì ngươi sẽ không phải là ngươi, ta sẽ không phải là ta nữa?” Tần Duy Ngã cân nhắc một hồi, quyết định tiên hạ thủ vi cường (ra tay đánh đòn phủ đầu), “Đúng! Trước kia ta quả thực có chút phong lưu, nhưng từ khi theo ngươi, không phải ta đã cố sức sửa đổi hay sao? Vì có gì ngươi luôn không tin ta? Vì ngươi, ta nhịn đau chia cắt với gia đình, vì ngươi, ta từ bỏ tôn nghiêm nam nhi của chính mình...Chẳng lẽ những việc ta làm ấy còn chưa đủ sao? Ngươi lúc nào cũng muốn lấy chuyện trước kia làm tổn thương ta!! Hay là ngươi đã ghét bỏ ta rồi, cho nên mới đem chuyện trước kia làm cớ để bỏ ta?? Ô ô, số ta sao lại khổ như thế chứ!!”

Nói xong nước mắt thương tâm liên chảy xuống, Tần Duy Ngã chạy đến gốc đại thụ bên cạnh, lớn tiếng gào khóc.

“Nương tử...Ta đâu có ghét bỏ ngươi?” Ngụy Thiên Thanh muốn ôm nương tử vào lòng trấn an, bất đắc dĩ tay còn đang ôm con, đành phải vờn một tay cầm tay nương tử, mười ngón đan xen.

“Còn bảo không, nếu không phải ngươi chê ta, vậy sao cứ muốn nhớ lại chuyện trước kia. Hồi đó ngươi vì theo đuổi ta mà thường xuyên bị ta biến thành mặt xám mày tro, có lần còn bị trọng thương. Sau khi thành thân, ta cũng không an phận, luôn thừa dịp ngươi không có mặt để đi tìm mỹ nhân chơi bởi, bị ngươi phát hiện còn nói những lời ác độc. Vậy nên khi ngươi luận võ cùng Phi đệ mới không chuyên tâm, thiếu chút mất tính mạng. Ô — nhìn thấy ngươi không sức sống nằm trên giường, ta mới nhận ra mình đã sớm yêu ngươi, chỉ là vệt chết mạnh miệng không chịu thừa nhận mà thôi. Ta rất hối hận, thậm chí muốn cùng ngươi đi đến hoàng tuyền, kiếp sau tiếp tục bên nhau. May mà Phi đệ cứu được ngươi, nhưng ngươi lại mất trí nhớ...”

“Sau ngẫm lại ta thấy cũng không tồi, mất trí nhớ chúng ta có thể bắt đầu lại từ đầu, vứt bỏ tất cả những ký ức không tốt kia đi, hạnh phúc sống hết một đời. Vậy mà hiện tại...Ngươi lại... Đừng nhớ lại chuyện trước kia...Nếu nhớ lại, ngươi nhất định sẽ hận ta, không bao giờ...cần ta nữa...Oa oa —” Vì sao ta lại tự bố trí mình vào vị trí không chịu nổi thế này? Vì sao ta lại phải cùng một tên nam nhân nói yêu a thương a chứ? Ta cũng muốn thú thê sinh tử, ta cũng muốn ôm mỹ nhân về nhà a! Ô ô ô ta hảo thảm!!!

Tần Duy Ngã càng khóc dữ hơn, đến cuối cùng chỉ kém ruột gan đứt từng khúc.

“Nương tử, vi phu sai rồi, ngươi đừng khóc. Ta...Ta không nghĩ là được, ngươi là thê tử của ta, trước kia là vậy! Hiện tại là vậy! Sau này cũng là vậy! Ta đã nhận định ngươi, liền quyết không thay đổi. Ngươi nói đúng, chuyện ngày xưa đã là mây khói, nghĩ lại làm chi. Vi phu thề, kể từ hôm nay sẽ không bao giờ suy nghĩ miên man nữa. Nương tử, ngươi cũng chớ hoài nghi, tình cảm của vi phu dành cho ngươi có thiên địa

chúng giám, cho nên thỉnh nương tử yên tâm, đừng khóc nữa.” Thì ra trước kia y và nương tử lại có nhiều khúc mắc rối rắm như vậy. Nếu thế, thà rằng không nhớ rõ, tiếp tục cùng nương tử và Li Nhi sống vui vẻ hết cuộc đời này.

“Hả? Oa oa —” Không phải chứ, lý do thối nát vậy mà người cũng tin? Tần Duy Ngã nghe y nói mà khóc càng thêm cay đắng. Lão tử không cần tình cảm của người, không cần người thề, lão tử muốn về nhà, lão tử muốn rất nhiều rất nhiều mỹ nhân!

Bởi vì chuyện âm ỉ vừa rồi mà ba người không đến được chốn qua đêm, đành phải ở trong rừng nhóm một đống lửa, chấp nhận ở tạm. Tần Duy Ngã khóc một lát, rất nhanh đã ngủ mất. Ngụy Thiên Thanh đặt Li Nhi vào ngực hắt, cởi áo đắp lên người họ, còn y thì ngồi một bên, cẩn thận đánh giá thê tử đang say giấc.

Thân là nam nhi lại như nữ nhân hầu hạ ta, hẳn là trước kia người không cam lòng lắm phải không? Cho nên mới làm ra việc ngốc nghếch như vậy. Tuy ta không biết trước khi mất trí nhớ mình là người thế nào, nhưng có một chuyện ta rất rõ ràng, ta nhất định là vô cùng yêu người, cho nên mới không để ý đến suy nghĩ của người, cường ngạnh giữ người bên mình...Giờ chúng ta thật vất vả mới lương tình tương duyệt, ta há có thể để chuyện quá khứ quẩn chân, tự rước thêm phiền não?

Nhẹ vỗ về khuôn mặt trơn bóng non mịn của Tần Duy Ngã, Ngụy Thiên Thanh cảm thấy cả đời mình chẳng cần truy cầu gì thêm nữa.

“Có thê tử như người, vi phu không cầu chi nữa.”

Sáng hôm sau, Tần Duy Ngã tỉnh dậy. Chuyện đầu tiên hẳn làm ngay sau khi mở mắt chính là xem xem Ngụy Thiên Thanh có ở đây nữa không.

“Nương tử, người tỉnh rồi.” Ngụy Thiên Thanh đang nung nấu màn thầu hôm qua mua, cảm màn thầu thối rồi mới đưa cho Tần Duy Ngã, “Tranh thủ lúc còn nóng ăn đi.”

“Nga.” Tần Duy Ngã thở phào một hơi, cảm màn thầu cắn một miếng to. Ưm, quá ngon!

“Nương nương con cũng muốn.” Li Nhi không biết tỉnh dậy lúc nào, mơ hồ buồn ngủ nhìn màn thầu trong tay hẳn.

Không biết có phải đang nói mơ không? Tần Duy Ngã không xác định bóp bóp mặt nhỏ của nó.

“A! Nương nương hư!” Uốn éo cái lưng, Li Nhi lăn một vòng đứng dậy.

“Thế còn dính vào ta làm gì!” Tần Duy Ngã đưa màn thầu đã cắn hơn nửa cho nó, còn lòng dạ hẹp hòi nhéo nó một phen.

“Đau!” Li Nhi bĩu môi, đáng thương hề hề trừng hẳn.

“Nương tử, ta có việc muốn hỏi người.” Đột nhiên nhớ ra cái gì, Ngụy Thiên Thanh nghiêm túc nói với Tần Duy Ngã.

“Chuyện, chuyện gì?” Cơ thể Tần Duy Ngã lại bắt đầu cứng đờ. Sáng ra đã nghiêm túc như vậy, nhất định không phải chuyện tốt.

“Tuy rằng đã đáp ứng người không nhớ lại chuyện xưa, nhưng không thể đến tên nương tử cũng không biết được!” Tuy rằng cứ gọi là nương tử cũng không tồi.

“À!” Sao giờ? Nói hay không? Tần Duy Ngã hơi hơi do dự.

“Thế nào?” Làm phu thê trao đổi tính danh cho nhau hẳn là chuyện bình thường đến không thể bình thường hơn đi.

“Tên của ta không dễ nghe đâu.”

“Tên chỉ là một cái biệt hiệu thôi mà.” Ngụy Thiên Thanh cười, y nhớ đệ đệ hẳn tên là Tần Độc Tôn, là một cái tên rất có ý tứ.

“Vậy...Được rồi, ta họ Tần.” Chỉ nói cái họ, Tần Duy Ngã đã không muốn nói tiếp.

“Nương tử.” Ngụy Thiên Thanh dở khóc dở cười.

“Duy Ngã. Ta tên là Tàn Duy Ngã.” Nói thì nói, miễn cho về sau chết lại thành quỷ vô danh.

“Duy Ngã? Duy Ngã Độc Tôn?” Ngụy Thiên Thanh hơi sửng sốt rồi phá lên cười.

Cười đi cười đi, tốt nhất là cười chết người luôn. Tàn Duy Ngã giận đến nghiến răng, đều do lão nương, tự dưng đặt cho hắn một cái tên cổ quái cực điểm như thế làm chi, từ nhỏ đến lớn không biết đã bị bao nhiêu người chê cười rồi.

“Ta còn có hai muội muội, tên là Tu Hoa Bế Nguyệt.” Dù sao khoảng hai, ba canh giờ nữa cũng gặp mặt, giờ cứ để y trực tiếp cười đủ đi.

Duy Ngã Độc Tôn: Cả câu đầy đủ là: “Thiên thượng thiên hạ, duy ngã độc tôn”, nghĩa là trên trời dưới đất, chỉ có ta là tôn quý nhất. Đây là câu nói của Đức Phật, và nó không mang ý nghĩa tự cao kiêu ngạo, nhưng mình nghi mẹ anh đặt tên thế với mục đích tự kỷ tự sướng lắm.

Tu Hoa Bế Nguyệt: Đủ bộ xì là ‘Trầm ngư, lạc nhạn, tu hoa, bế nguyệt’, chỉ vẻ đẹp của người con gái khiến cá chìm sâu dưới nước, chim nhạn sa xuống nước, mặt trăng phải giấu mình, hoa phải xấu hổ. Câu trên tương ứng với sắc đẹp của tứ đại mỹ nhân Trung Hoa, tu hoa là Dương Quý Phi, bế nguyệt là Điêu Thuyền.

Vâng và các bạn sắp được diện kiến bà mẹ hâm dở của anh Duy Ngã rồi đó ~

19. Chương 18: Nương A!!

“Ta có thể hỏi một câu không?” Nhìn nương tử nhà mình đen mặt, Ngụy Thiên Thanh không dám cười nữa, nhưng lòng hiếu kỳ vẫn thôi thúc y hỏi ra nghi vấn trong lòng.

“Cái gì!”

“Tên của các người là do cha người đặt à?” Hình như vấn đề này hơi ngốc nghếch rồi.

“Không phải. Là nương ta.” Cha ta mới không thèm đặt cho con cái mấy cái tên kì quặc này đâu!

“Thì ra là nương người..” Một nữ nhân phải thế nào mới có thể đặt cho con mình cái tên... bá đạo như vậy? Quá kì quái, thực sự quá kì quái.

“Nói cho người cũng không có gì, nương ta là nữ nhi của muội muội của sư phụ ta, từ nhỏ đã thích vũ đạo lộng kiêu, nghe bà nói nguyện vọng lớn nhất của bà trước khi gặp cha ta, chính là trở thành ma nữ người gặp người sợ trong chốn vô lâm. Chỉ tiếc xuất sư bất lợi, vừa mới ra khỏi gia môn, bóng dáng giang hồ còn chưa thấy đâu đã gặp cha ta. Lúc ấy à, cha ta quả là thiện lương không chịu nổi, không chỉ võ công cao cường, còn là một người nổi bật trong thế hệ thanh niên bấy giờ, chẳng may giẫm phải con kiến cũng khổ sở hơn nửa ngày. Vì thế nương ta lập tức quyết định làm chuyện xấu đầu tiên của ma nữ — cải tạo cha ta thành một đại ma đầu gặp quỷ sát quỷ, gặp phật sát phật. Cứ như vậy quần a quần, bám a bám, cha ta chẳng chuyển biến gì, nương ta lại tự dâng mình bồi thường.”

Dù sao cái gì không nên nói hắn đều nói gần hết trơn rồi, liền dứt khoát nói hết cho y nghe.

“Đến khi thành thân rồi, bà vẫn muốn ra ngoài, lại phát hiện trong chốn giang hồ đã xuất hiện một Ma đạo giết người không chớp mắt. Bà đem lý tưởng của chính mình so sánh với hành vi của hắn, sau đó không thấy bà nói muốn làm ma nữ gì nữa. Ai ~ Không nói làm ma nữ nữa, nhưng không có nghĩa là không nghĩ, từ lúc hoài thai ta, bà liền muốn bồi dưỡng chúng ta trở thành cao thủ đệ nhất thiên hạ, giúp nàng hoàn thành giấc mộng. Duy Ngã Độc Tôn, Tiểu Ngạo Giang Hồ, đây là tên bà chuẩn bị để đặt cho con mình. Sau ta và tiểu đệ, nương ta lại sinh ra một đôi nữ nhi song sinh, cho nên mới đổi thành Tu Hoa Bế Nguyệt.”

“Nương người thật đúng là thú vị.” Ngụy Thiên Thanh đột nhiên rất muốn gặp vị ‘Nhạc mẫu’ thú vị này.

“Đa tạ khích lệ!” Tàn Duy Ngã thối mặt, lườm y một cái.

“Nương nương, di di (dì) bồi Li Nhi chơi.” Li Nhi nghe Tần Duy Ngã nói chuyện, liền nhớ đến Tu Hoa Bế Nguyệt.

“Đợi đến khi về nhà, con muốn chơi thế nào cũng được.” Tần Duy Ngã điểm điểm cái mũi nhỏ nhỏ của nó.

“Di di di di!!” Li Nhi vui vẻ vỗ tay.

“Àn, nương tử, người nhà người chưa từng gặp ta sao?”

“Trước kia gặp rồi, giờ chưa gặp.” Tần Duy Ngã nhướn mày, nói mơ hồ.

“?”

“Giờ người dịch dung, gặp mặt bọn họ cũng không nhận ra a!” Tần Duy Ngã không muốn nói nữa, ôm Li Nhi đi nhanh hơn.

Đúng ha, sao ta lại quên mất việc này! Khó trách hôm qua Tần Độc Tôn không nhận ra ta, nguyên lai là vì khuôn mặt này. Ngụy Thiên Thanh bừng tỉnh đại ngộ.

“Con a!!”

Hai người một đường phi nước đại, đi qua một ngọn núi, một con sông, Tiểu Ngạo sơn trang liền hiện ngay trước mắt. Tần Duy Ngã hưng phấn đang muốn nhún người bay mấy cái mau chóng về nhà, chợt nghe phía trước truyền tới một thanh âm quen thuộc.

“Con của ta a —!!”

Phía trước hình như đang chạy tới chỗ mình, nhìn kỹ: Người vừa chạy tới vừa phát tay lia lịa kia không phải nương mình thì còn ai.

“Nương!” Chuyền đưa nhỏ qua ngực Ngụy Thiên Thanh, Tần Duy Ngã hai mắt rưng rưng nghênh đón.

“Con a!”

“Nương!”

“Con a ~!!!”

“Nương ~!!!!”

Mẫu tử gần trong gang tấc đánh giá nhau một lúc xong, xông vào ôm chầm lấy nhau cùng khóc văng lên.

“Khụ khụ khụ!!!” Vài tiếng ho khan không hợp thời điểm cắt ngang màn hội ngộ cảm động đất trời của cặp mẫu tử.

“Tướng công, chàng không thấy người rơi lệ chính là người dũng cảm hử?” Nương của Tần Duy Ngã hấn, tự xưng là đệ nhất ma nữ trong giang hồ Đan Vô Ưu, có chút ai oán nhìn tướng công của mình.

“Nàng muốn khóc lát vào nhà thì khóc, không thấy còn có một người đứng bên cạnh chờ sao?” Tần Dữ Hằng bị thê tử lườm nguýt chỉ chỉ Ngụy Thiên Thanh và Li Nhi bên cạnh, ý bảo thê tử đừng quên nhân vật quan trọng.

“A!!” Có mục tiêu mới, nhi tử lập tức bị vứt bỏ. Đan Vô Ưu vô hạn sùng bái chạy tới trước mặt Ngụy Thiên Thanh, tươi vui hân hoan nhìn y.

“Nhi tể à!! Con tới rồi!”

Lời vừa nói ra, Tần Duy Ngã thiếu chút ngắt xủ. Nhi, nhi tể!!! Cái gì vậy?

“Dạ...” Ngụy Thiên Thanh bị nhìn đến run da đầu vạn phần xấu hổ gật đầu. Nhi tể? Đây là gọi ta đi?

“Nương, nhi tể gì chứ, người không sao chứ?” Tần Độc Tôn đứng một góc vẫn bị xem nhẹ cảm thấy quá dọa người.

“Con thì biết cái gì, tướng công của nữ nhi gọi là nữ tể (con rể), vậy tướng công của nhi tử đương nhiên gọi là nhi tể rồi!” Ai nha, quả không hổ là nhi tử của Đan Vô Ưu ta, không xuất môn thì thôi, vừa xuất môn

liền lừa được một đại ma đầu danh xứng với thực về nhà. Quả là trò giỏi hơn thầy, hồ mấu không sinh ra khuyển tử!! Ha ha ha!

“Nương...?” Tần Duy Ngã chớp mắt mấy cái, không thể tin vào hai mắt mình. Nữ nhân hai mắt hoa si đang vây quanh Ngụy Thiên Thanh kia thực sự là nương của ta ư? Cha đâu? Cha ở nơi nào? Sao lại không quản bà.

“Vô Ưu!!” Tần Dữ Hằng kéo nương tử lại. Thật là, hôm qua sau khi nhìn thư Tần Duy Ngã gửi về, nàng liền một mực ngây ngô cười, cũng không ngấm lại người trước mặt đây là người thế nào, lỡ có làm gì không tốt sẽ gây nên hậu quả gì. Thật sự là khiến người ta phải đau đầu!!

“Thiên Thanh à, đi đường mệt lắm đúng không, vẫn là vào trang rồi nói sau.” Tần Dữ Hằng gắt gao túm Đan Vô Ưu không để bà chạy đến chỗ Ngụy Thiên Thanh, trên môi nở nụ cười cứng nhắc.

“Vâng.” Ngụy Thiên Thanh câu nệ đáp, đi đến bên người Tần Duy Ngã, kéo tay hắn, đi như bay.

“Ai ~ Nhi tể, chờ ta với!” Nhìn thấy thần tượng chạy mất, Đan Vô Ưu giẫy khỏi tay Tần Dữ Hằng, đuổi theo sát.

“Vô Ưu!” Tần Dữ Hằng tức giận ở đằng sau kêu to.

“Cha! Con thấy người gặp phải kinh địch rồi.” Tần Độc Tôn cười trộm.

“Đông!” Tặng cho nhi tử đang vui sướng khi thấy người khác gặp hoạ một cái búng thật mạnh, Tần Dữ Hằng thở phì phì chạy đi.

“Ôi! Đau quá. Cha thật là, đâu phải lỗi của ta.” Xoa xoa cái trán sưng đỏ của mình, Tần Độc Tôn không phục nói thầm, “Đại ca cũng vậy, lại đi trêu chọc một sát tinh, sau này không biết sẽ thế nào! May mà ta đã thông tri để sự phụ tới, bằng không đến lúc đó toàn bộ chúng ta đều chết hết, không có ai đi nhặt xác.”

Mẹ của các bạn ‘Duy Ngã Độc Tôn’ ‘Tu Hoa Bế Nguyệt’ tên là Đan Vô Ưu, tức Đan ‘không lo lắng muộn phiền gì hết’ đó, cái tên là nói lên tất cả rồi ==

20. Chương 19: Đáng Thương Thiên Hạ Tấm Lòng Cha Mẹ .

“Ta nói nhi tể à!!” Trong Tiểu Ngạo sơn trang, Đan Vô Ưu hí mắt, vui vẻ đảo quanh Ngụy Thiên Thanh.

Ngụy Thiên Thanh và Tần Duy Ngã giờ đã dùng được cao tẩy lớp dịch dung trên mặt, khôi phục tướng mạo vốn có.

“Ừm, người vẫn là gọi ta Thiên Thanh tốt hơn.” Nhi tể... cách xưng hô này thật đúng là quái dị!

“Hả? Con không thích à? Không sao! Thiên Thanh thì Thiên Thanh.” Gọi thế nào không phải chỉ là xưng hô ngoài miệng thôi sao, có thể ở gần Kiếm đế tiền nhiệm, đại ma đầu giết người không chớp mắt năm đó như vậy, đây là phúc phận bà tu mấy đời mới có được a!!

“Nghe Duy Ngã nói con chuẩn bị đưa nó đi du ngoạn một phen?”

“Vâng, trước đó nương tử tinh thần vẫn luôn không được tốt, ta tính dẫn hắn ra ngoài giải khuây.” Ngụy Thiên Thanh không dám giấu diếm gì với mẫu thân của nương tử.

“Nga, là thế sao?” Tinh thần không tốt? Ta thấy tiểu tử này trông không tồi a? Cả người béo thêm một vòng. Đan Vô Ưu hoài nghi nhìn cao nhìn thấp nhi tử của mình. Tiểu tử thối, ở cùng một nhân vật vĩ đại như vậy mà còn không biết đủ, đổi lại nếu mà là ta nắm đó, nhất định sẽ mặt dày mày dạn bám theo y, khi ngủ cũng có thể cười tỉnh.

“Nương! Ánh mắt của người là có ý gì?” Rốt cuộc ai mới là con của người hả? Nhi tử của người ngày nào cũng ăn không ngon ngủ không yên, tinh thần kém là chuyện hết sức bình thường, nếu cho người ngày ngày ở cùng một tên tùy thời có thể giết người, tinh thần của người cũng sẽ thất thường thôi.

“Hừ! Có thể gả cho Thiên Thanh là do con mệnh tốt, con cần phải hảo hảo quý trọng!!” Đan Vô Ưu vươn tay nhéo lỗ tai Tần Duy Ngã.

“Ai nha nha!” Tần Duy Ngã đau kêu oai oái. Làm cái gì vậy? Cho dù là diễn trò cũng không cần nghiêm túc đến vậy chứ!

“Nãi nãi xấu, khi dễ nương!!” Li Nhi thấy mẫu thân đau sắp chảy nước mắt, chạy nhanh tới hỗ trợ.

“Ôi tiểu tâm can của ta, nãi nãi sao có thể là người xấu được, nãi nãi thương con còn không kịp!” Đan Vô Ưu rút cuộc buông cái tai đáng thương của Tần Duy Ngã ra. Bà như cảnh cáo liếc Tần Duy Ngã một cái, xoay người ôm Li Nhi.

“Nương tử!” Ngụy Thiên Thanh đau lòng vạn phần thổi vành tai bị nhéo đỏ bừng của Tần Duy Ngã. Nếu là người khác, y đã sớm chém một kiếm tiền kẻ đó quy tiên, nhưng cố tình đối phương lại là nương của nương tử....Ai!

“Nãi nãi nhéo tai nương nương!” Li Nhi kiên quyết bảo vệ mẫu thân nhà mình.

“Đó là vì nương con không ngoan, không nghe nãi nãi nói. Lúc con không nghe lời, không phải nương con cũng nhéo mặt con đó thôi?”

Đúng nga, mẫu thân thường xuyên nhéo mặt người ta, đau thiệt là đau. Li Nhi nghĩ nghĩ, gật đầu, chấp nhận lý do này.

“Nương, con chạy một ngày đường mệt muốn chết, xin người rủ lòng thương xót, để con nghỉ ngơi chút đi.” Đáng giận, rõ ràng là để đối phó Ngụy Thiên Thanh cho nên mới về nhà, sao lại như làm phản toàn bộ thế này?

“Con mệt? Con cho ta mắt mờ hử? Đi đường rõ ràng là Thiên Thanh mang con đi, con có chia ra tí sức lực nào sao?” Đan Vô Ưu mày liễu dựng thẳng, chỉ vào mũi nhi tử mắng xối xả, “Lão nương ta đã sớm nói với người, hảo hảo học võ hảo hảo học võ, thế mà người vẫn không vâng lời, cả ngày không làm việc đoàn hoàng thì thôi, giờ gả cho người ta rồi, cũng không biết tương phu giáo tử (Giúp chồng dạy con)! Cả ngày chỉ nghĩ đông nghĩ tây. Người không thấy mình làm Thiên Thanh thất vọng hử!”

“Vô Ưu!!” Tần Dữ Hằng không nghe nổi nữa, “Duy Ngã nói đúng, nàng trước cho bọn nó nghỉ ngơi đi, còn nhiều thời gian, không nhất thiết phải vội vã như vậy.”

“Lại còn nói người khác, mấy câu này không phải để hình dung nương là chuẩn xác nhất à.” Tần Duy Ngã không dám nói lớn, lẩm bẩm thì thầm.

“Người nói cái gì?! Có gan thì lặp lại lần nữa xem!! Giỏi lắm, ta làm nương tân tân khổ khổ nuôi người lớn, giờ xuất giá có chỗ dựa vững chắc rồi, không thèm nhận ta là nương phỏng!” Đan Vô Ưu tức đến xanh lè mặt, bà buông Li Nhi xuống, nghiêng răng nghiêng lợi trừng Tần Duy Ngã, trong đầu bắt đầu suy nghĩ nên dùng khổ hình gì để trừng phạt thằng con hỗn đản này.

Oa!! Tần Duy Ngã sợ hãi, nhanh như chớp trốn sau lưng Ngụy Thiên Thanh.

“Ừm...Nương! Nương tử không cố ý chọc giận người, người chớ vì hấn mà tức giận.” Ngụy Thiên Thanh đương nhiên không thể nhìn nương tử của mình chịu ủy khuất, nhưng từ trước tới nay y chưa từng gặp chuyện thế này bao giờ, không biết nên khuyên giải ra sao.

“Hừ!! Ta...Gì? Con mới bảo ta là gì?” Đan Vô Ưu đang muốn chửi ầm lên đột nhiên nhận ra, vừa rồi hình như bà nghe được y gọi ‘Nương’?

“Dạ, nương! Người là mẫu thân của nương tử, tất nhiên cũng là mẫu thân của Thiên Thanh rồi. ” Tuy rằng cảm thấy có gì là lạ, song theo tình theo lý y đều nên gọi bà một tiếng ‘Nương’.

“Ô ô — tướng công, chàng có nghe thấy không, y gọi thiếp là nương, gọi thiếp là nương đó!! Thiếp cảm động quá! Ô ô ô!” Đan Vô Ưu kích động bổ nhào vào ngực Tần Dữ Hằng, lớn tiếng khóc.

Không thể nào! Chẳng lẽ Ngụy Thiên Thanh là đứa con trước kia nương đã vứt bỏ? Cơ mà sao không nghe cha nương nhắc qua chuyện này? Không đúng, nếu y là hài tử Tần gia, ta đây với y không phải là — loạn luân?!!! Huyết sắc trên mặt Tần Duy Ngã chớp mắt rút sạch.

“Tốt lắm tốt lắm, Duy Ngã, con và Thiên Thanh đưa Li Nhi đi xuống nghỉ ngơi đi, bao giờ dùng cơm ta sẽ bảo Độc Tôn gọi các con.” Thật sự là không có biện pháp với nương tử, Tần Dữ Hằng đành bảo Tần Duy Ngã và Ngụy Thiên Thanh mau chạy đi.

“Vậy nhạc phụ đại nhân, Thiên Thanh xin được cáo lui.” Ngụy Thiên Thanh vừa nghe lập tức vui sướng kéo một lớn một nhỏ chạy vội đi. Ai! Khó trách nương tử không nhắc đến chuyện trong nhà, cuộc sống ở chung của họ chỉ có đúng một chữ — mệt a!!

“Thôi, mọi người đi xa rồi, nàng đừng khóc nữa.” Tần Dữ Hằng đẩy thê tử ra, tức giận ngồi một bên.

“Người ta cao hứng không được à! Nhớ năm đó thiếp vì chàng mà buông tha lý tưởng suốt đời. Vốn tưởng rằng sinh hai nhi tử, sẽ có một đứa thay thiếp hoàn thành giấc mộng, ai biết được rõ ràng đã đưa cho bọn nó bản đồ để đến núi Cửu Âm bá Bạch cốt đạo nhân làm sư phụ, bọn nó thế mà dám làm phản chạy đi Vân Lư bá đại bá của thiếp làm sư phụ! Còn làm cái gì mà hiệp y cứu người...Người ta, người ta rõ ràng chính là muốn bọn nó trở thành kẻ đứng đầu hắc đạo, thành ma đầu trong ma đầu!!!!” Đan Vô Ưu càng nghĩ càng thương tâm, người trượt xuống, ngồi bệt dưới đất không chịu dậy.

“Nói hươu nói vượn, làm hiệp nghĩa có gì không tốt! Nàng đừng nhắc tới cái lý tưởng kia của nàng nữa, cũng không sợ người ta chê cười.” Tần Dữ Hằng không dám nói cho bà biết, năm đó là ông trộm đổi bản đồ bà đưa cho hai nhi tử, nếu bị bà biết được, chỉ sợ ông không chết cũng mất một tầng da.

“Chê cười?!! Ai dám chê cười thiếp! Hiệp nghĩa có cái gì hay, làm hết chuyện tốt, còn không phải lạc vào con đường bị người khác đuổi giết! Năm đó nếu cha thiếp xấu xa một chút, ích kỷ một chút, sao có thể hại bản thân chết thảm, ngay cả xương cốt cũng không tìm được...” Đan Vô Ưu giận đỏ mắt, đứng bật dậy mắng chửi, “Ai hại ông? Hả!!! Không phải chính là bọn người tự cho là đúng, miệng đầy hiếu nghĩa sao!!”

“Vô Ưu...Là vì phu không tốt, vì phu đáng đánh! Nàng đừng buồn bực, nàng thích làm gì thì làm cái đó, vì phu không bao giờ nói nàng nữa!” Tần Dữ Hằng biết mình lỡ lời, nhất thời gọi đến chuyện thương tâm của nương tử. Ông ảo não tự vả miệng mình một cái, tiến lên ôm thê tử trấn an.

Trời của ta ơi, đây rốt cuộc là sao? Tần Độc Tôn núp ngoài cửa nghe lén song thân nói chuyện, bắt đắc dĩ lắc đầu. Cha lẫn nào cũng thua nương cả, sau này có trò hay để xem rồi!

21. Chương 20: Chán Ghét! Không Muốn Ở Đây!

Ra khỏi đại sảnh, Ngụy Thiên Thanh thở phào nhẹ nhõm.

“Nương tử, phòng của chúng ta ở đâu?” Y nhìn trái nhìn phải, thực sự là không có ấn tượng gì hết.

Tần Duy Ngã còn đang ngẩn người, nào có nghe thấy y nói gì.

“Cha cha, Li Nhi biết! Li Nhi biết!” Li Nhi hưng phấn chỉ về bên trái, hai chân nhỏ khua khoắng đòi xuống dưới đất tự đi.

Thấy Tần Duy Ngã vẫn chưa hoàn hồn, Ngụy Thiên Thanh đành thả Li Nhi xuống, để nó dẫn đường.

Nương làm sao vậy? Vì có gì lại kích động như thế? Mình đã viết rõ chuyện của Ngụy Thiên Thanh trong thư rồi mà? Vì có gì nương chẳng những không sợ hãi mà còn giống như gặp được thần tượng? Do bà diễn quá giỏi hay đó chính là biểu lộ chân thật? Vì có gì mình lại có cảm giác bị bán đi? Cứ tưởng về nhà, được cha nương giúp sức là có thể thoát khỏi dây dưa của Ngụy Thiên Thanh, nhưng vì có gì mình một chút cũng không thoải mái, ngược lại cảm giác như tương lai là một mảnh mù mịt đen tối? Trời ơi! Đến tột cùng là chuyện gì thế này?

Nguyệt Thiên Thanh gọi ‘nương tử’ rất nhiều lần, Tần Duy Ngã vẫn không có động tĩnh. Không còn cách nào, y nâng mặt hần lên, bắt đầu triển khai tiếp xúc khoảng cách gần.

“Ừm!” Tần Duy Ngã đang đắm chìm trong suy nghĩ đột nhiên thấy khó thở, hần hé miệng muốn hít một hơi, lại bị một vật ấm nóng nhàn cơ hội chen vào.

Người cái tên sắc ma đáng chết này! Trời còn sáng trưng người muốn làm gì hả?! Tần Duy Ngã quơ quơ tay, muốn đẩy Nguyệt Thiên Thanh đang dán vào người mình ra.

Nguyệt Thiên Thanh đêm qua mãi suy nghĩ, không cùng nương tử tương thân tương ái, vốn chỉ định hôn hần một cái để gọi hần thôi. Ai biết được càng hôn càng mạnh, càng hôn càng muốn tiếp tục. Tim y đập dồn dập, máu cũng chảy nhanh hơn, một cỗ khô nóng từ tiểu phúc dâng lên, kêu gào đòi phát tiết.

“Người, người điên à! Li Nhi còn đang ở đây đó!” Tần Duy Ngã cảm giác được hạ thân y vừa nóng vừa cứng, xấu hổ giận dữ kéo mạnh đầu y ra, gặm nhẹ.

“Không sao đâu, Li Nhi mới được Độc Tôn bế đi chơi rồi. Nương tử, dù sao thời gian còn sớm, người để ta ôm một lần đi!” Tuy là hỏi, nhưng tay chân đã vội vàng giúp Tần Duy Ngã tháo thắt lưng.

“Người, người, người!! Ta vừa về nhà, người, người đã phát điên cái gì!!” Tần Duy Ngã che che bên trên, bên dưới bị lột, che che bên dưới, bên trên liền bị chiếm đóng. Không quá mấy cái, cả người hần chỉ còn độc mỗi nội y.

“Người...Con mơ...mơ...A!” Địa phương yếu ớt bị bàn tay thô to xoa nắn lên xuống, Tần Duy Ngã tựa vào người Nguyệt Thiên Thanh, nói không thành lời.

“Nương tử, một chút là xong thôi, vì phu cam đoan chỉ một chút thôi.” Nguyệt Thiên Thanh hô hấp ngày càng nặng nề, miệng thì trấn an, hai mắt lại lộ rõ vẻ tính toán.

Ta thao tử tông người!! Lão tử còn đang phiền muộn đây! Ở bên ngoài chưa nói thì thôi, dù sao người cũng không bị ai quẫn, nhưng ở đây không giống, đây là nhà của ta, cha ta nương ta đệ đệ ta đều ở đây a!!! Nếu để bọn họ biết ta bị người đặt dưới thân làm như vậy như vậy...A, ta đây cần gì gặp người nữa, trực tiếp đi chết quách cho xong!!

“Ta...Ừm giết...Người...Hồn...Đản!” Tần Duy Ngã muốn chửi ‘Ta giết người cái tên hồn đản này’, đáng tiếc cảm giác mất hồn ở hạ thân quá mạnh mẽ, hần căn bản không cách nào nói rõ ràng.

“Nương tử, nhỏ giọng một chút, ta sẽ xong ngay thôi.” Nguyệt Thiên Thanh một mặt di chuyển tay phải, một mặt tháo dây lưng của mình.

Xong cái rầm! Người cút khỏi người ta ngay! Tần Duy Ngã sắp khóc tới nơi, lo lắng cha mẹ hoặc đệ đệ có thể xuất hiện bất cứ lúc nào, giờ này hần hẳn cảm khác thường, khoái cảm đạt được nhờ tay Nguyệt Thiên Thanh so với ngày thường cũng tăng lên mấy chục lần.

“Ta....A....” Thao nương người, người mau lên, muốn ta mệt nằm bò ra mới dừng tay hả!!! Trời ơi, cha người nhất định phải trông chừng nương cho chắc, đừng để bà đến đây, nếu không...nếu không thì tử của người có chết cũng không lấy lại được trong sạch!!

“Nương tử...Thoải mái quá.” Nguyệt Thiên Thanh áp Tần Duy Ngã lên tường, nâng một chân hần lên rồi cấp tốc tiến vào, hậu đình nương tử lập tức bao chặt lấy y, thoải mái như tới nơi tiên cảnh.

Đau quá, người cái tên đáng chém ngàn đao này! Vội như thế làm gì, người vội đi đầu thai hả! Tần Duy Ngã đau đến ứa mồ hôi lạnh.

“Nương tử! Nương tử!” Nguyệt Thiên Thanh đưa đẩy thắt lưng cường kiện với tốc độ cực cao, toàn thân đều đắm chìm trong vận động hắc hựu.

“Ừm, ừm...” Đáng giận! Thế này thì ta chạy về nhà làm gì? Đúng là tự đi chịu tội mà!

Vội cái trán đầm mồ hôi vào vai Tần Duy Ngã, Nguyệt Thiên Thanh khẽ day cấn da thịt nồn nà. Đột nhiên! Y sững sờ, ngừng tất cả động tác.

“Người lại...phát điên gì thế? Còn không...Mau lên!” Vừa rồi bảo dừng y không dừng, giờ đang cao hứng y lại dừng. Tần Duy Ngã khó nhịn vịn vẹo thân mình, hậu đình co rút từng trận.

“A! Nương tử!” Ngụy Thiên Thanh vốn còn định nói gì đó sao chống lại được khiêu khích trắng trợn của Tần Duy Ngã, y khó xử nhú mày, cắn răng tiếp tục tiến lên!

“A...Ừm...” Tiếng rên rỉ kêu mê dưới sự tiến công của Ngụy Thiên Thanh lại tiếp tục vang lên.

“Nương! Người ở đây làm gì thế?” Tần Độc Tôn vừa cùng Li Nhi chơi một trận vui vẻ, thừa dịp Tần lão cha đưa Li Nhi vào trù phòng ăn ít điểm tâm, hẳn chuẩn bị đến phòng Tần Duy Ngã cẩn thận quan sát thiên hạ đệ nhất kiếm nổi danh trong truyền thuyết một phen, nào ngờ vừa mới đến cửa biệt viện của Tần Duy Ngã, đã thấy nương mình như kẻ trộm nhòai người về phía trước, dựng thẳng lỗ tai không biết đang nghe ngóng cái gì.

“Suyt!” Sợ thanh âm nhi tử ảnh hưởng đến bà xem diễn, bà duỗi tay kéo Tần Độc Tôn vào ngực, che miệng hẳn.

Cha con đâu? Đan Vô Ưu dùng khẩu hình hỏi nhi tử.

Đưa Li Nhi đến trù phòng rồi ạ. Tần Độc Tôn không biết bà làm cái quỷ gì, chỉ có thể làm theo bà.

Ha hả! Vậy là tốt rồi vậy là tốt rồi. Đan Vô Ưu cao hứng thiếu chút nhảy dựng lên, sau ngẫm lại thấy không thể gây ra động tĩnh quá lớn, đành kiềm chế nén vui sướng xuống.

Nương, người đang làm gì vậy? Tần Độc Tôn nhìn dáng vẻ bà, mặc danh kì diệu. Cho dù muốn thám thính xem bọn họ nói gì, tìm một cơ hội trực tiếp hỏi đại ca không phải được rồi sao, cần chi dùng cách lén lút này? Nếu công lực của Ngụy Thiên Thanh khôi phục đúng như lời đại ca nói, nương làm vậy chẳng phải đánh rã động cỏ ư?

Đan Vô ưu còn đang dùng toàn bộ tinh thần đi nghe động tĩnh trong phòng, đâu có tâm tình để ý hẳn.

Nương! Tần Độc Tôn đang định hỏi cho rõ, bên tai đột nhiên truyền tới tiếng rên rỉ làm người ta đỏ mặt tai hồng.

“A...Ừm...”

Hả? Đây, đây là sao? Tần Độc Tôn nháy mắt lâm vào trạng thái si ngốc, lắp bắp nửa ngày mới phun ra được hai từ, “Trời ơi!”

Hắn thường xuyên bị Tần Duy Ngã đưa đến thanh lâu uống rượu, sao có thể không hiểu thanh âm này đại biểu cho cái gì. Nhưng mà trong phòng ngoại trừ Ngụy Thiên Thanh cũng chỉ có đại ca...Hơn nữa, tuy thanh âm có hơi thay đổi, nhưng hắn vẫn nghe được rõ ràng đây là từ miệng Tần Duy Ngã phát ra.

Ông trời ơi, trong thư đại ca chỉ nói Ngụy Thiên Thanh nhằm tưởng hắn là nương tử của y, cũng không nói bọn họ...Là nhằm tưởng kiểu này a!!!

Hơn nữa nghe thanh âm đại ca còn ản ản chút hưởng thụ, đâu thấy có vẻ sống không bằng chết giống trong thư hắn viết?? Tần Độc Tôn hồ đồ, rốt cuộc chuyện này là thế nào?

Một già một trẻ cứ thế ghé vào cửa biệt viện, không e dè thu hết tiếng rên rỉ khoái hoạt của Tần Duy Ngã vào tai. Khác biệt là, Tần Độc Tôn chịu đại đả kích, không thể lý giải nổi; còn Đan Vô Ưu thì vẻ mặt gian tà sắc lang, hận không thể vọt tới hiện trường xem trực tiếp.

“Vô Ưu! Vô Ưu!!!” Tần Dữ Hằng bế Li Nhi trở về đại sảnh không thấy bóng dáng thê tử đâu, sợ thê tử lại chạy đi tìm Ngụy Thiên Thanh, liền vội vàng chạy tới đây.

Không xong! Đan Vô Ưu dựa vào giác quan thứ sáu đã rèn luyện suốt bao năm qua, cảm giác được nguy hiểm cận kề. Bà dựng lỗ tai, mơ hồ nghe được tiếng trượng phu gọi.

Tuy rằng rất muốn ở đây thoả mãn sự quan tâm của bản thân, nhưng để tránh khỏi vận mệnh bi thảm bị trượng phu cấm túc, bà vẫn là quyết định nhịn đau rời đi. Hê hê ~ Dù sao người còn ở đây, sợ gì không xem được!

Đan Vô Ưu nhẹ tay nhẹ chân lôi kéo nhi tử si ngốc, tự nhận thần không biết quỷ không hay rời khỏi biệt viện.

“Hô!” Ngụy Thiên Thanh biết người đã rời đi, rớt cuộc thử phào một hơi. Y xoay Tần Duy Ngã đã sớm ý loạn tình mê đổi thành một tư thế khác, yên tâm lớn mật đưa hắc lên chín tầng mây.

“Tướng công, chàng quay lại rồi à?” Đan Vô Ưu ngăn Tần Dữ Hằng ở đường mòn cách biệt viện một đoạn, cười đến là ôn nhu hiền thực.

“Nàng đi đâu thế!” Tần Dữ Hằng sao không biết Đan Vô Ưu suy nghĩ gì, nhưng chuyện của Ngụy Thiên Thanh rất nghiêm trọng, nếu không xử lý tốt, sẽ khiến thế gian lại một lần nữa đối mặt với huyết vũ tinh phong, mà Tiểu Ngạo sơn trang nho nhỏ của ông sẽ là nơi bị gạt bỏ đầu tiên. Tuy ông đã sớm đuổi hết tôi tớ trong trang đi, nhưng mệnh của bọn họ là mệnh, của mình với thế nhi cũng là mệnh a, không thể không phòng được! Không thể không phòng được!

“Đâu có, thiếp chỉ đi dạo cùng Tôn Nhi thôi mà.” Đan Vô Ưu thấy tướng công có vẻ không tin, vội vàng lôi Tần Độc Tôn ra.

Đan Vô Ưu nhắc tới Tần Độc Tôn, Tần Dữ Hằng mới chú ý đến sự khác thường của hắc.

“Nó làm sao vậy? Tự đứng lại si ngốc ngơ ngẩn như thế.”

“Ha hã ~ Không có gì, chắc là vừa rồi bị đập đầu, còn chưa tỉnh táo!” Đan Vô Ưu trộm nhéo Tần Độc Tôn một cái.

“Ô!” Tần Độc Tôn ăn đau kêu lên.

“Được rồi, hồi hồn hồi hồn!!” Đan Vô Ưu cao hứng vỗ vỗ đầu nhi tử, “Đáng thương quá, đầu nổi cục u rồi này, đi! Nương thoa được cho con!”

Nói xong bà cũng không để tầm ánh mắt kì quái của Tần Dữ Hằng, kéo Tần Độc Tôn bỏ đi.

“Li Nhi muốn nường nường.” Li Nhi đi theo gia gia cữu cữu chơi nửa ngày thấy hơi hơi nhớ nường rồi.

“Ai nha, bảo bối à. Nãi nãi đột nhiên nhớ ra hôm trước mới mua cho con đồ chơi, còn để trong phòng của nãi nãi đó, đi nào, nãi nãi bế con đi xem.” Đan Vô Ưu hoảng sợ, nhanh chóng chạy về chỗ Tần Dữ Hằng, bế Li Nhi, tay kéo tướng công, chạy như mất mạng tới nơi.

Ô! Đại ca, xem ra là nường sẽ không giúp huynh đâu, tự huynh cầu phúc cho mình đi. Tần Độc Tôn mắt rưng rưng liếc biệt viện của Tần Duy Ngã, cắn chặt răng, cuối cùng đành phần hận quay đầu rời đi.

22. Chương 21: Tất Cả Điều Đã Biết

Đến lúc ăn cơm, Tần Duy Ngã được Ngụy Thiên Thanh nửa dìu nửa đỡ đi ra.

“Duy Ngã, con sao vậy?” Tần Dữ Hằng nhìn hắc sắc mặt xanh xanh trắng trắng, có vẻ rất thống khổ.

“Con...” Tần Duy Ngã hận không thể kiếm cái động chui vào. Ngụy Thiên Thanh chết tiệt, bảo y tiết chế, y không nghe, hại hắc xương sống thắt lưng đau muốn chết, nếu bị người nhà nhìn ra, hắc biết sống thế nào đây.

“Nhạc phụ, lúc xuất môn nường tử không cẩn thận trượt chân ngã, cho nên bị tẹo lưng.” Ngụy Thiên Thanh tiếp lời, giải thích.

“Vậy người...” Tần Dữ Hằng còn định hỏi tiếp.

“Ai nha! Tướng công, Thiên Thanh khó lắm mới về nhà, chàng dài dòng không để yên làm chi! Ăn cơm ăn cơm!” Đan Vô Ưu trừng tướng công một cái, lập tức tươi cười đầy mặt liên tục gấp thức ăn cho Ngụy Thiên Thanh.

“Đa tạ nương!”

Tần Duy Ngã không dám ngẩng đầu nhìn sắc mặt song thân, hấn điên cuồng và cơm trắng ăn. Ngoài ra còn có một người hành động không khác gì hấn, chính là Tần Độc Tôn đang không biết nên dùng biểu tình gì đối mặt với đại ca của mình.

“Nương tử! Người đừng chỉ lo ăn cơm, nào! Ăn cái đùi gà này đi!” Ngụy Thiên Thanh biết hấn xấu hổ, đành phải thay hấn gấp nhiều thức ăn bỏ vào bát cho hấn.

“Cha cha, nhạc phụ là gì?” Đối với cách xưng hô mới lạ này, Li Nhi thấy rất tò mò.

“Li Nhi ngoan, nhạc phụ là cách cha con gọi cha của nương con đó.” Đan Vô Ưu xoa mặt nó, hảo tâm giải thích nghi hoặc cho nó.

Nói tới đây ngoại trừ Tần Duy Ngã và Li Nhi, tất cả mọi người đều phản ứng, Ngụy Thiên Thanh gọi Tần Dữ Hằng là nhạc phụ, nhưng lại gọi Đan Vô Ưu là nương.

“Ha ha ha, Thiên Thanh vốn là một nửa nhi tử của ta, gọi nhạc phụ nhạc mẫu làm chi, xa lạ lắm. Từ hôm nay trở đi, cứ gọi cha nương là được. A! Ăn cơm ăn cơm!” Đan Vô Ưu hớn hử nói, mau chóng quăng sai lầm nho nhỏ này vào quá khứ.

“Cha, nương.” Ngụy Thiên Thanh là người thông minh, lập tức sửa lại.

“Hảo hảo, ăn đi ăn đi.” Nếu Ngụy Thiên Thanh có thể cứ tiếp tục như bây giờ, bình an sống nốt quãng đời còn lại, đừng nói gọi là cha, kể cả y có gọi thẳng ông là Tần Dữ Hằng ông cũng chấp nhận.

Thiên tân vạn khổ ăn xong bữa cơm đoàn viên, Tần Duy Ngã không nói hai lời, trở về phòng nghỉ ngơi. Li Nhi cũng muốn đi theo mẫu thân, nhưng sắc trời còn sớm, để nó đi theo Tần Duy Ngã thì hấn cũng không chơi cùng nó nổi, cho nên Ngụy Thiên Thanh liền dụ Li Nhi ra phố chơi.

Người Tần gia mỉm cười nhìn hai phụ tử rồi đi xong, lập tức Đan Vô Ưu vút Tần Độc Tôn lại, kéo tướng công chạy đến phòng Tần Duy Ngã, hỏi rõ sự tình hấn đã trải qua.

“Cái gì? Con nói Âm đế và sư phụ con liên thủ sao...” Tần Dữ Hằng không tin nổi.

“Nhâm Dữ Phi nói với con như thế. Nếu người muốn hỏi gì thì đến hỏi sư phụ con ấy.” Tần Duy Ngã khó chịu nói. Hấn vốn định về phòng ngủ một giấc, để cái thất lưng chịu đủ tàn phá của mình nghỉ ngơi, ai ngờ mộng vừa đặt lên mép giường, chân còn chưa kịp nhấc lên, song thân hấn đã tới. Tần Duy Ngã lại không thể để hai người nhận ra mình không khỏe, bất đắc dĩ phải cố chống đỡ.

“Chuyện gay go rồi đây.” Chỉ đối phó với mình Ngụy Thiên Thanh ông đã nát cả não, nếu thêm cả Âm đế, sẽ còn phức tạp đến độ nào.

“Có gì mà gay go. Giờ Thiên Thanh đã thành người thân của chúng ta rồi, miễn không đi kích thích y, hấn là không có cái gì nguy hiểm. Về phần Âm đế, dựa theo thái độ của hấn ta thấy, hấn cũng không hi vọng Thiên Thanh khôi phục trí nhớ, nhìn Thiên Thanh nhớ thê thành cuồng thì biết, y là người rất nặng tình cảm, chỉ cần chúng ta đối xử thật tốt với y, để y có tình cảm với chúng ta, y tuyệt không làm gì chúng ta đâu.” Đan Vô Ưu vỗ vai tướng công, trấn an.

“Thiên Thanh Thiên Thanh! Y cho nương ăn mê dược rồi hả?” Tần Duy Ngã bốc hỏa, miệng bắt đầu oán giận Đan Vô Ưu.

Đan Vô Ưu lập tức trở mặt, bà nhéo tai nhi tử, hung tợn nói, “Người cái tên hỗn trưởng này, người nghĩ ta làm thế là vì ai? Giờ người là người của Thiên Thanh, chuyện không nên làm hai đứa cũng làm đủ rồi, ta không đối tốt với y thì còn làm gì được nữa! Người nghe cho ta, ta mặc kệ người dùng biện pháp gì, dù sao ta đã nhận định y là người nhà chúng ta rồi, người dùng sắc dụ cũng được, lừa gạt cũng được, giữ chặt người cho ta, nếu để y trốn thoát, lão nương ta sẽ chém người đầu tiên!!”

“Cái, cái, cái gì mà....không nên làm, làm cơ?” Tần Duy Ngã nghe Đan Vô Ưu nói, sợ đến nói không thành lời.

“Đúng! Nương tử, nàng nói gì thế?” Tần Dữ Hằng cũng không hiểu.

“Nhi tử của chàng đã cùng Thiên Thanh làm cái đó đó rồi!!” Đan Vô Ưu nghĩ sớm hay muộn tướng công cũng biết, liền nói luôn cho ông.

“Gi...gì chứ?” Tần Duy Ngã bắt đầu muốn chết, “Nương, người đừng, đừng nói bậy!”

“Ta nói bậy?!! Lúc ta và Độc Tôn đi tìm con, con với Thiên Thanh làm gì trong phòng?” Buông tai con ra, Đan Vô Ưu hai tay chống nạnh, khẩu khí ‘ta đã sớm biết rồi’.

“...” Tần Duy Ngã không phản bác nổi, hấn cắn môi, vừa thẹn vừa giận chỉ muốn đập đầu vô tường.

“Vô Ưu...nàng mới nói gì?” Tần Dữ Hằng không chấp nổi sự thực này.

“Tướng công, thiếp nói nhi tử chàng đã sớm là người của Thiên Thanh rồi. Chàng không thấy người ta gọi ‘nương tử nương tử’ thân thiết thế à! Nếu chưa làm cái đó đó, người ta việc gì phải nâng niu yêu thương cái tên đại nam nhân quá queo như nó chứ!”

“Con, con...” Tần Dữ Hằng cuối cùng đã hiểu ám chỉ của Đan Vô Ưu, ông chỉ vào Tần Duy Ngã, không biết phải nói gì.

“Tướng công, Duy Ngã cũng là bất đắc dĩ, nếu không phải như vậy, nó chỉ sợ sẽ chẳng thể quay về nhà, không gặp được chúng ta. Chàng coi nó như nữ nhi là được rồi.” Đan Vô Ưu đóng vai ác xong, bắt đầu chuyển qua làm người tốt, “Lại nói, nó và Thiên Thanh rất xứng đôi, hơn nữa còn có Li Nhi, không phải thành một nhà ba người hoàn chỉnh sao! Chàng đừng để tâm mấy chuyện vụn vặt làm chi.”

Để ý thì sao chứ, có để ý cũng đâu thay đổi được sự thực. Tần Dữ Hằng nhìn vẻ mặt đỏ bừng không biết làm sao của Tần Duy Ngã, thở dài một hơi, ngâm ngùi chấp nhận.

“Y đối với con có tốt không?” Tần Dữ Hằng cảm giác mình đột nhiên già đi mười tuổi, nói chuyện cũng không còn sức nữa rồi.

“...Tốt lắm ạ.” Tần Duy Ngã giờ này không nghĩ xấu nghĩ bậy cho Ngụy Thiên Thanh như mọi khi, ngoan ngoãn nói sự thực cho lão cha.

“...Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi. Con nghỉ đi, ta và nương con đi trước.” Tần Dữ Hằng gật đầu, kéo Đan Vô Ưu rời đi.

“Ồ —” Tần Duy Ngã ngã ra đằng sau, vùi đầu vào chăn đệm, dùng sức gào rú.

Trời xanh ơi, Tần Duy Ngã ta rốt cuộc là đã gây nên tội gì mà người lại chỉnh ta như vậy!! Tưởng tượng đến cảnh diên long đảo phượng trong phòng sáng nay đều bị mẩu thân và tiểu đệ nghe được, hấn chỉ muốn chết quách cho xong. Nhưng mà, nếu hấn chết, không phải Ngụy Thiên Thanh sẽ lại nổi điên sao? Ô ô! Số hấn đúng là khổ quá mà!!

23. Chương 22: Thêm Một Người Tới

Lúc ăn cơm tối, Ngụy Thiên Thanh bế Li Nhi về, ngoài ý muốn chính là y còn mang theo một người khác.

“Vị cô nương này...Là ai vậy?” Tần Độc Tôn hai mắt trông mong nhìn hồng y cô nương đi cạnh Ngụy Thiên Thanh. Nói thật, hấn thường xuyên đi theo sư phụ hành nghề y, gặp qua không ít mỹ nhân, nhưng chưa một ai khiến hấn có cảm giác như thế này — tim đập thình thịch.

“Bá phụ, bá mẫu, Tần gia ca ca, ta họ Quản, Quản Linh Nhi. Mọi người gọi ta Linh Nhi là được.” Hồng y cô nương ngọt ngào làm lễ với mọi người.

Tần, Tần gia ca ca? Tần Độc Tôn nghe Quản Linh Nhi gọi mình, trái tim thiếu chút nhảy khỏi lồng ngực.

“Thiên Thanh, Quản cô nương với con là...” Đan Vô Ưu liếc Linh Nhi, yêu! Y phục đỏ rực, mắt to trong suốt, núm đồng tiền nhỏ xinh hai bên má, vừa nhìn đã biết là người hoạt bát linh động.

“Nương, đây là tiểu sư muội của con, nghe được tin con và nương tử tới đây, cho nên đặc biệt tới thăm con.” Ngụy Thiên Thanh cười, giải thích nghi hoặc cho hai lão gia Tần gia.

Tiểu sư muội này hai năm trước đã được Nhâm Dữ Phi đưa đến gặp Ngụy Thiên Thanh một lần, lúc ấy nàng cũng mặc một thân hồng y, ôm Ngụy Thiên Thanh trọng thương chưa lành khóc đến đứt từng ruột gan, nếu Nhâm Dữ Phi không cản nàng, không biết nàng sẽ làm ra chuyện kinh thiên động địa gì.

“Sư muội...của con?” Đan Vô Ưu chỉ chỉ Quân Linh Nhi.

“Vâng, Linh Nhi và con đều chung một sư môn.” Ngụy Thiên Thanh buông Li Nhi, chuyển cho Đan Vô Ưu.

“Nương, con đưa Linh Nhi đi gặp nương tử.”

“Nga. Hả –?” Đan Vô Ưu còn đang suy nghĩ thân phận của Quân Linh Nhi, nghe Ngụy Thiên Thanh nói, lập tức kinh hô. Nhi tử là nam không phải nữ, đi theo Ngụy Thiên Thanh chỉ vì ngoài ý muốn, giờ sống trước chưa êm, sống sau đã ập tới, nếu bị Quân cô nương này nhận ra nó không phải là thê tử của Ngụy Thiên Thanh — vậy thì xong đời.

“Duy Ngã mới nói không thoải mái, đã ngủ rồi, hay là ăn cơm xong hẵng đi?”

“Đúng, sắp ăn cơm rồi, vẫn là ăn trước đi đã.” Tần Dữ Hằng ứa mồ hôi lạnh. Ngụy Thiên Thanh là ai, là Kiếm đế! Thiên hạ đệ nhất kiếm! Sư muội y hắc cũng có bảy phần công lực của y đi? Thôi xong thôi xong, gặp phải đại sự rồi.

“Bá phụ bá mẫu nói phải. Sư huynh, nếu tẩu tẩu không thoải mái, vậy muội gặp sau cũng không muộn.” Quân Linh Nhi cũng rất hiểu ý người.

“Nương tử không thoải mái sao? Ai! Điều tại ta.” Nhất định là sáng mình làm quá nên mới khiến hấn bị thương, sớm biết như vậy nhịn một chút có phải hơn không.

“Sư huynh, huynh mau về xem tẩu tẩu đi, muội trò chuyện với Tần gia ca ca.” Khoé mắt Quân Li Nhi liếc Tần Độc Tôn một cái, nhìn hấn hai mắt hoa si, không khỏi cười thầm trong lòng.

“Àn, cha nương, vậy Thiên Thanh xin được cáo lui.” Ngụy Thiên Thanh cười tỏ lỗi với Quân Linh Nhi, sau đó định phi tới chỗ nương tử.

“Li Nhi cũng muốn nương nương!” Li Nhi miệng ngậm mút quả, sốt ruột ồn ào.

“Đến cha ôm.” Ngụy Thiên Thanh thở dài, bế Li Nhi lên, ‘sư’ một tiếng liền không thấy bóng người.

“Quần cô nương phải không?” Đan Vô Ưu thấy nàng nói theo ý mình, nghĩ nàng có chuẩn bị mới tới đây.

“Bá mẫu khách khí, gọi ta Linh Nhi là được.” Quân Linh Nhi hào phóng nói.

“Tốt lắm, Li Nhi. Không biết lần này ngươi tới là...” Kể quang minh chính đại không nói chuyện mờ ám vòng vo, sớm nói rõ ràng vẫn tốt hơn.

“Linh Nhi vốn định đến Đoạn Tình sơn thăm sư huynh, không ngờ đi nửa đường gặp Nhâm nhị ca, huynh ấy nói cho ta biết sư huynh đã cùng tẩu tẩu về đây, cho nên ta mới chạy tới.” Quân Linh Nhi nhìn ra bà muốn hỏi gì, cũng không giấu diếm.

“Nhâm nhị ca? Chính là Âm đế Nhâm Dữ Phi?” Đan Vô Ưu trong lòng khẽ động.

“Chính là huynh ấy.”

“Vậy hấn hấn đã nói cho ngươi chuyện của sư huynh ngươi.” Nếu đã có Âm đế ra mặt, như vậy chắc mọi chuyện đã được sắp xếp.

“Không sai, Nhâm nhị ca đã kể tất cả chuyện của sư huynh và Tần gia đại ca ca cho ta biết.” Chuyện một người bị sư huynh si tình lâm thành tẩu tẩu Thanh Thu quả thực quá gây tò mò, vì thế nàng mới quất ngựa đuổi theo tới đây.

Nghe Li Nhi đã muốn chỉ tên điểm họ, Đan Vô Ưu và Tần Dữ Hằng cuối cùng cũng có thể yên tâm.

“Vậy Quân...Linh Nhi, ý của ngươi và Nhâm đại hiệp là?”

“Bá phụ bá mẫu đừng lo, ta và Nhâm nhị ca đều muốn để sư huynh quên đi quá khứ, cùng Tần gia đại ca ca sống hạnh phúc hết đời. Lần này ta đến đây, chẳng qua chỉ là muốn xác định tâm ý của Tần gia đại ca ca mà thôi.” Nếu Tần Duy Ngã nguyện ý vậy quá tốt, nếu hấn không nguyện ý cũng không sao, Quản Linh Nhi nàng không có gì nhiều, chỉ cần dùng một viên Khuynh tình là đủ để hấn từ nay về sau khăng khăng một lòng với sư huynh, đến chết không ngừng.

Trái tim vừa mới buông lỏng sau khi nghe nàng nói lại bắt đầu căng lên.

“Ý của Quản cô nương...” Tươi cười trên mặt Đan Vô Ưu sắp không duy trì nổi nữa. Đây chính xác là uy hiếp mà! Xác định tâm ý của Duy Nhi? Nếu không xác định được thì sao? Chẳng lẽ muốn giết nó à!!

“Ta không có ý gì cả, chỉ là muốn bọn họ lưỡng tình tương duyệt mà thôi.” Quản Linh Nhi nói đến vân đạm phong khinh, như thể đang nói chuyện gia đình bình thường.

Muốn? Đan Vô Ưu có chút sinh khí, nếu Duy Nhi không muốn, chỉ sợ Quản cô nương này sẽ không thêm bận tâm đi? Có phải những kẻ võ công cao cường đều tự cho là đúng như thế không? Ngụy Thiên Thanh trước kia lúc chưa bị thương có phải cũng giống nàng?

“Nương tử, nương tử.” Về tới phòng, Tần Duy Ngã vẫn đang ngủ. Ngụy Thiên Thanh cúi đầu nhìn nước mắt còn chưa khô vương trên khoé mắt hấn, nhất thời kích động.

Sao nương tử lại khóc? Có phải trên người đau quá không? Điều do y, luôn tham luyện thân thể mềm mại chặt chẽ của nương tử, lúc thân thiết với nương tử không biết giữ đúng mực.

“Nương! Nương! Li Nhi cho người quả quả.” Li Nhi dùng mẩu chân nho nhỏ dùng sức trèo lên giường, muốn gọi mẫu thân dậy ăn mút quả với mình.

parkyoosu*parkyoosu*parkyoosu*parkyoosu*parkyoosu*parkyoosu

Tần Duy Ngã mở hai mắt hơi sưng đỏ, mơ mơ hồ hồ nhìn vật đỏ đỏ nhoáng lên nhoáng xuống trước mặt. Kì quái, mình ngủ lúc nào nhỉ? Mình nhớ rõ sau khi ăn cơm nương chạy tới...

parkyoosu*parkyoosu*parkyoosu*parkyoosu*parkyoosu*parkyoosu

“Ngụy Thiên Thanh –!!!!”

Tần Duy Ngã rút cuộc nhớ ra chuyện trước khi ngủ, lập tức bật dậy.

Ô! Kết quả của việc quên mất buổi sáng sử dụng eo quá độ chính là — biến thành mộc đầu nhân (người gỗ).

“Nương nương?” Li Nhi kỳ quái nhìn Tần Duy Ngã bật dậy dựng một ngón tay chỉ vào mặt Ngụy Thiên Thanh, tay kia nắm chặt thành nắm đấm, há to miệng vẽ mặt hung ác, rồi đột nhiên như bị ghim lại, không nhúc nhích.

“Nguy, Thiên, Thanh, ta, muốn, giết, ngươi.” Từng chữ từng chữ như nghiền răng đổ máu từ miệng phun ra, Tần Duy Ngã ‘phanh’ một tiếng, ngã ngửa xuống giường.

“Nương tử, ngươi đừng nói nữa. Để vi phu xoa xoa cho ngươi.” Ngụy Thiên Thanh bị dáng vẻ của hấn chọc cười, y ôm Li Nhi thả xuống giường, sau đó ngồi xuống, vươn tay cởi y phục của Tần Duy Ngã.

“Ngươi, ngươi còn muốn làm gì!” Tần Duy Ngã tưởng y lại nổi lên sắc tâm, chạy nhanh che chở vật áo của mình.

“Nương tử, vi phu chỉ muốn dùng được xoa xoa cho ngươi thôi. Hơn nữa bên ngoài còn có khách, vi phu há có thể không giữ đúng mực.” Ngụy Thiên Thanh bị động tác như lâm đại địch của hấn làm cho đỏ mặt cười.

Khách? Khách nào? Chẳng lẽ Nhâm Dữ Phi lại tới nữa? Trời ạ! Gã đúng là âm hồn không tan mà. Tần Duy Ngã đảo mắt, dưới tay cũng thả lỏng chút.

Ngụy Thiên Thanh nhân cơ hội lưu loát cởi y phục của hắn xuống, cẩn thận nhu nắn thắt lưng Tần Duy Ngã.

“A!” Từng trận đau đớn từ lưng truyền đến, làm cho Tần Duy Ngã nheo hai mắt rên rỉ. Nương a, đau, đau quá đi! Cái thân thể thối nát này, nghỉ ngơi cả ngày vẫn khó chịu như thế! Ô -! Đều tại tên sắc quỷ đáng chết này, đã bảo đừng làm đứng rồi, y thì thích đến nghiêng ngả, còn ta đáng thương thì biến thành nhợt nhạt nhà lành chịu đủ tàn phá, chỉ có thể ngồi một góc kêu khổ.

Đứng rồi! Giờ cha nương và tiểu đệ đều biết cả, vậy ta biết đứng trước mặt họ kiểu gì đây? Ô -! Vì sao lại là ta? Không có thiên lý! Quá không có thiên lý!!

“Cha đừng đánh nương!” Nghe tiếng kêu thê thảm của nương, Li Nhi bị dọa rồi, hai mắt đỏ lên, chuẩn bị khóc đến nơi.

“Li Nhi đừng sợ, nương con bị thương, cha đang chữa thương cho hắn.” Bàn tay vươn tới yêu thương vuốt ve gáy nhi tử, Ngụy Thiên Thanh từ ái nhìn tiểu tử đang không biết làm sao.

“Nương, đau đau, Li Nhi thổi thổi cho người!” Li Nhi cái hiểu cái không, chỉ biết là mẫu thân mình bị thương, nó cẩn thận đi tới bên cạnh Tần Duy Ngã, cúi xuống dùng sức thổi thổi chỗ Ngụy Thiên Thanh đang xoa ấn.

Tiểu tử thổi, coi như người có lương tâm. Tâm linh bị tổn thương của Tần Duy Ngã cuối cùng cũng có chút an ủi.

“Nương tử, vừa rồi ta gặp được Linh Nhi trên đường, nàng đặc biệt tới thăm chúng ta đó. Cho nên, ta liền dẫn nàng trở về. Lát nữa người đỡ hơn, ta sẽ đưa nàng tới gặp người.”

Linh Nhi? Là ai ta? Đứng rồi, vừa nãy y nói có khách...Hay chính là Linh Nhi này?!

“Linh Nhi là...” Tần Duy Ngã không biết chính xác, đành phải yển chuyển hỏi.

“Người không nhớ rõ sao, chính là tiểu sư muội Quản Linh Nhi của ta đó?” Ngụy Thiên Thanh nghĩ hắn không nhớ, liền hảo tâm nhắc cho hắn.

“À! À! À!” Nhớ rõ cái rắm, thiếu gia ta làm thế quái nào biết được người có sư muội hay không. Không đúng! Nếu là sư muội của y...Chuyện này sẽ bị lộ mất!!

“Ô!” Kích động một cái là lại quên mất giáo huấn ban nãy, Tần Duy Ngã muốn bật dậy đau đến nhe răng nhếch miệng.

“Nương tử, người đừng kích động, tuy đã lâu không gặp Linh Nhi, nhưng người đã đến rồi, chờ một lát là gặp thôi.” Tưởng lầm nương tử muốn đi gặp tiểu sư muội, Ngụy Thiên Thanh vội vàng trấn an.

Gặp! Gặp cái quỷ ấy! Mạng một nhà lão tử sắp tiêu rồi, lão tử ước gì cả đời này không gặp mấy tên cao thủ bao gồm cả người! Con bà nó, cả một đám cứ như con gián đập mãi không chết!

“Nàng đâu, đang làm gì?” Tần Duy Ngã phát điên rống lên.

“Đang ở ngoại thính nói chuyện với cha nương. Nương tử, người bị làm sao vậy?” Cứ như muốn giết người không bằng. Linh Nhi đã làm chuyện gì không tốt chọc tới nương tử sao? Ngụy Thiên Thanh nghĩ mãi không thông.

Đẩy Ngụy Thiên Thanh ra, Tần Duy Ngã tự đỡ thắt lưng, uốn uốn éo éo đi đến đại sảnh. Phạt tổ a! Bò Tát a! Ngàn vạn lần đừng để xảy ra chuyện gì, nếu phải chết để mình con chết là đủ rồi, cha nương ta và Độc Tôn không biết gì cả, ngài rủ lòng từ bi tha cho bọn họ đi!

Tần Duy Ngã bị phần đi về phía trước, rất có khí phách liều chết hi sinh.

“Nương tử, nương tử, người đợi vi phu với.” Ngụy Thiên Thanh không rõ nương tử nhà mình muốn làm gì, đành bế nhi tử chạy theo.

24. Chương 23: Xem Ai Lợi Hại Hơn

“Ha ha ha ha!”

Tần Duy Ngã còn chưa đi tới đại sảnh đã nghe thấy tiếng cười đủ tiêu chuẩn làm ma nữ của Đan Vô Ưu truyền tới.

Không phải chứ? Đến mức này rồi nương còn cười được? Tần Duy Ngã chợt có xúc động muốn học máu.

Khi hắn tập tễnh đi đến thì thấy: Tần lão cha ngoài cười nhưng trong không cười ngồi ở ghế uống trà, Tần Độc Tôn như con chó nhỏ đứng dựa lưng về phía mình bên cạnh hồng y nữ tử, vẻ mặt nhu tình mật ý, lão nương thì sao, đang đứng bên kia của nạng, đắc ý dào dạt thoải mái cười to...

Đây là cái tính huống gì? Một bình nhiệt huyết của Tần Duy Ngã tức khắc tiêu tán vô tung vô ảnh.

Không phải nói sư muội Ngụy Thiên Thanh tới sao? Thế nào mà ta càng xem càng thấy như nương tử của tiểu đệ tới vậy?

“Linh Nhi!” Ngụy Thiên Thanh thả nhi tử xuống, thuận tay đỡ Tần Duy Ngã đang dại ra vào đại sảnh, “Muội xem ai tới này.”

Hồng y nữ tử bỗng quay đầu lại, khuôn mặt tươi cười sáng lạn như ánh mặt trời xém làm hai mắt Tần Duy Ngã hoa cả lên.

Mỹ, mỹ nhân... Tần Duy Ngã đã sớm quẳng mục tiêu mình tới đây lên chín tầng mây xanh, giờ này trong mắt hắn chỉ có hồng y mỹ nhân mà thôi.

“Đại ca!” Nương theo một tiếng sư tử hống, Tần Độc Tôn chính nghĩa lăm liết đứng trước mặt Tần Duy Ngã.

Làm, làm gì thế? Tần Duy Ngã bị dọa chân mềm nhũn sắp té tới nơi. May mà Ngụy Thiên Thanh đang đỡ hắn, không thì nguy to.

“Đại ca, huynh cùng Ngụy đại ca thân thân ái ái, vi đệ thật hâm mộ hai người!” Cho nên, huynh đừng nghĩ đi cướp lão bà với đệ, huynh sớm bóp chết phần sắc tâm kia của mình đi! Tần Độc Tôn tàn nhẫn đập đại ca mình xuống địa ngục.

Tần Duy Ngã đối diện với Tần Độc Tôn vẻ mặt gian trá, lại nhìn nhìn mỹ nhân toả sáng lấp lánh bên cạnh. Nhịn a nhịn, nhịn suốt xui luôn.

Gi ỏ i cho T ầ n Đ ộ c T ô n ng ườ i, m ệ t ta b ì nh th ườ ng đ ố i v ớ i ng ườ i t ố t nh ư th ế Đ ượ c! Gi ờ ca ca ng ườ i đ ang g ặ p kh ó kh ắ n, ng ườ i ch ắ ng nh ữ ng kh ô ng h ỗ tr ợ, c ò n mu ố n g ì à nh m ỹ nh â n v ớ i ta! Qu ả th ự c kh ỉnh ng ườ i qu á đ ả ng!

Đạ i ca, gi ờ huynh đã l à c á n ằ m tr ê n th ớ t m ặ c ng ườ i x â m l ượ c r ồ i, ngoan ngo ẫ n ch ấ p nh ậ n đ i, đ ừ ng g ã y d ụ a v ô í ch n ữ a. Kh ô ng ph ả i huynh hay n ó i ph ả i ti ê n h ậ th ủ vi c ườ ng ư? Đ ệ đ ệ ch í nh l à do huynh m ộ t tay d ạy d ỗ, huynh mu ố n tr á ch th ì tr á ch ch í nh m ì nh đ i!

Hai huynh đệ cứ đứng như vậy, huynh trừng đệ đệ trừng huynh, điện quang loé ra, tia lửa bay tứ phía!

“Tửu tửu!” Li Nhi oán hận chạy đến chỗ Tần Độc Tôn, ngoạm vào tay hắn một phát.

“Oa-!!!” Tần Độc Tôn hét thảm, ôm bàn tay chịu khổ của mình vùng loạn không ngừng.

“Làm tốt lắm, Li Nhi! Nào, nương thơm một cái.” Tần Duy Ngã nhìn dấu răng trên tay Tần Độc Tôn, cuồng tiếu thơm thật mạnh lên má Li Nhi. Ngay cả lỗi sai nhỏ nhỏ tự xưng mình là ‘nương’ hắn cũng không phát hiện ra.

“Phốc!” Quần Linh Nhi bị hành vi của hai huynh đệ làm cho khoái trá tâm tình, ngấm thấy chuyển đi này quả không tệ.

“Hi hi!” Tần Độc Tôn bị mất mặt trước mặt người trong lòng, cười xấu hổ.

“Duy Nhi, còn không lại đây gặp Linh Nhi đi, nàng chính là sư muội của ‘tướng công’ con đó.” Không ai hiểu con bằng mẹ, Đan Vô Ưu đương nhiên biết hai nhi tử nhà mình đang diễn tiết mục gì. Nhưng giờ Tần Duy Ngã sao có thể suy nghĩ linh tinh, thế nên bà cố ý nhấn mạnh hai từ ‘tướng công’, nhắc nhở hấn thân phận hiện tại của mình.

Đúng rồi, ta giờ đã không còn là Tần đại thiếu tiêu sái phong lưu trước kia nữa! Ta bây giờ, chẳng những làm ‘thê’ người ta, còn đi làm ‘mẫu’ người ta, hơn nữa dựa theo tình hình hiện tại, những ngày này xem ra còn lâu thật lâu thật lâu thật lâu....Ta lấy cái gì mà tranh với tiểu đệ vẫn còn độc thân chứ?

Tần Duy Ngã bị đả kích, mềm nhũn dựa vào ngực Ngụy Thiên Thanh, thương tâm muốn chết.

“A! Tẩu tẩu thực là thú vị.” Quần Li Nhi che miệng cười, đi đến trước mặt Ngụy Thiên Thanh, “Sư huynh, huynh phải đối xử tốt với tẩu tẩu nha.”

Xem ra Tần Duy Ngã còn chưa toàn tâm toàn ý với sư huynh? Nhìn sư huynh che chở cho hấn như bảo bối, nếu không làm tốt, vậy bao nhiêu cố gắng của Nhâm nhị ca đều bị bỏ phí. Quần Linh Nhi bên ngoài cười vui vẻ, trong lòng bắt đầu tính toán phòng ngừa vạn nhất.

“Linh Nhi muội đừng cười tẩu tẩu của muội, hấn da mặt mỏng, sẽ ngượng ngùng.” Ngụy Thiên Thanh ôm thê tử, nhạc khai liễu hoa (vui sướng như hoa nở).

“Phốc!” Đan Vô Ưu và Tần Dữ Hằng nghe câu này xong, đồng loạt phun nước trà trong miệng.

Da mặt mỏng? Ngượng ngùng? Trên đời này người không phù hợp với hai cụm từ kia nhất chính là Tần Duy Ngã! Đây chính là tiếng lòng của người Tần gia.

Thái quá lắm rồi nhá!! Tần Duy Ngã xanh mặt. Ta, ta, ta...Hấn suy nghĩ nửa ngày vẫn không biết nên nói gì.

“Nương tử, người đừng kích động, nào! Hít sâu một hơi.” Ngụy Thiên Thanh thấy Tần Duy Ngã đỏ bừng mặt, đáng vẻ hô hấp không thông, liền vội vàng vỗ ngực thuận khí cho hấn.

“Tẩu tẩu, ta lần này tới vội vàng, chưa chuẩn bị lễ vật gì cho tẩu tẩu. Thỉnh tẩu tẩu nhận trước bình Ngọc Phu lộ này, ngày khác Linh Nhi sẽ bồi thường cho người một phần đại lễ.”

Quần Linh Nhi lấy một bình ngọc nhỏ trong túi ra, đặt vào tay Tần Duy Ngã.

Tẩu tẩu! Tẩu tẩu! Mỹ nhân nàng đừng gọi ta là tẩu tẩu được không? Ta nghe mà tim như bị đao cắt, thống khổ vô ngàn a!! Tần Duy Ngã càng thêm thương tâm.

“Tốt lắm, tốt lắm, mọi người đến đông đủ rồi, mau ăn cơm thôi.” Đan Vô Ưu chỉnh trang lại dung nhan, gọi mọi người dùng cơm.

Ngồi trong phạm thính (phòng ăn), tất cả mọi người đều đắm chiêu, nhất thời bàn cơm trở nên thanh tĩnh.

“Phải rồi, bá mẫu. Vì sao trong trang không có hạ nhân nào?” Quần Linh Nhi nhìn lão phụ (ông cụ) bưng đồ ăn lên, đây chính là người vừa nãy bưng trà lên cho nàng, lâu như vậy nàng vẫn chưa thấy hạ nhân nào khác. Một sơn trang lớn như vậy sao có khả năng chỉ có một hạ nhân được?

“À, chuyện đó hả. Ha ha ~ Mấy hôm trước ta đột nhiên muốn trải nghiệm cuộc sống của người bình thường, nên đã bảo quản gia cho hạ nhân về nhà thăm viếng cả rồi. Một thời gian nữa sẽ quay về, ha ha!” Đan Vô Ưu suất cần phải đầu lưỡi, bà lau miệng, giải thích với Quần Linh Nhi.

Nương, người nói chẳng thà không nói còn hơn. Tần Duy Ngã và Tần Độc Tôn đồng thời đảo mắt xem thường.

“Thì ra là vậy.” Chắc là sợ sư huynh đại khái sát giới đi! Trong lòng Quần Linh Nhi biết rõ.

Vắt vả cơm nước xong, Tần Độc Tôn hưng phấn gan dạ đưa Quần Linh Nhi đi dạo, Tần Duy Ngã bị Ngụy Thiên Thanh mang về phòng. Đại sảnh to đùng chỉ còn lại phụ phụ Tần gia.

“Vô Ưu, nàng nói thế này có ổn không?” Tần Dữ Hằng cảm thấy đầu mình sắp nổ gấp đôi đến nơi.

“Đành phải đi từng bước xem từng bước thôi.” Theo lời của Quản Linh Nhi, hai người đều nhìn ra, vị Quân cô nương này chỉ sợ không phải là người dễ trêu chọc.

Duy Nhi có Ngụy Thiên Thanh, Tôn Nhi thì sẽ lừa quả ớt nhỏ này về tay, ha ha ha! Giấc mộng của ta còn lo không đạt thành sao! Càng nghĩ càng vui vẻ, Đan Vô Ưu hí hửng cười ha hả.

“Vô Ưu, nàg...” Tần Dữ Hằng hoảng sợ, xém tưởng bà hoá điên.

25. Chương 24: Xuất Phát

Những ngày kế tiếp cũng coi như trời yên biển lặng. Quản Linh Nhi mỗi ngày đều dạo chơi với Tần Độc Tôn, ít khi có thời gian đi tìm Ngụy Thiên Thanh; còn Ngụy Thiên Thanh, từ sau khi nhận cha nương, y càng thêm sủng ái Tần Duy Ngã, sau khi đưa nhi tử cho nhị lão gia Tần gia giải sầu, y liền ngày ngày cùng thê tử luyện kiếm, đọc sách, chơi trò thân thiết gần gũi, cuộc sống gia đình thoải mái dễ chịu biết bao!

Đến một ngày, Ngụy Thiên Thanh mới vừa luyện kiếm với Tần Duy Ngã xong, chợt thấy một thân ảnh đỏ rực chạy tới chỗ mình.

“Sư huynh!” Quản Linh Nhi bĩu môi, đáng vẻ đầy tâm sự.

“Xảy ra chuyện gì?” Ngụy Thiên Thanh cười xoa đầu nàng.

“Sư huynh, trong nhà vừa mới gửi thư, bảo muội trở về.” Chán ghét, nàng đã đi được bao lâu đâu, cái tên Văn Thu đáng chết kia đã như quỷ hồn lải nhải không ngừng.

“Vậy thì về thôi!” Ngụy Thiên Thanh không tỏ vẻ gì.

“Hả? Sư huynh sao huynh có thể như thế!” Quản Linh Nhi nóng nảy, giậm giậm chân.

Đi đi đi đi! Người đi càng xa càng tốt! Ngàn vạn lần đừng trở lại nữa. Tần Duy Ngã ở chung vài ngày đã hiểu rõ bộ mặt thực của hồng y mỹ nhân này, giờ chỉ thấy nàng là đã phiền lòng.

Gì chứ, trước mặt Ngụy Thiên Thanh thì làm trò như chim nhỏ nép người, Ngụy Thiên Thanh vừa đi một cái, lập tức dùng ánh mắt âm trầm khủng bố như muốn xé thịt lột da nhìn hắn. Người ta nói mỹ nhân như rắn rết, trước kia Ngưng Sơ như thế, giờ nàng ta cũng thế...Xem ra mai sau nhìn thấy mỹ nhân thì không suy nghĩ nhiều vẫn tốt hơn.

“Vốn ta và nương tử cũng chỉ tính ở lại đây một thời gian, sau đó đến Lưu Âm cốc của Phi đệ, rồi đi tìm muội. Giờ muội phải về, chúng ta vừa lúc đi cùng nhau luôn. Lát nữa ta đi báo cho cha nương một tiếng, sáng mai chúng ta xuất phát.”

Cái gì cái gì? Ai muốn đi đâu? Tần Duy Ngã đang hờn dỗi nhìn Ngụy Thiên Thanh và Quản Linh Nhi ôm nhau, nghe vậy sợ tới mức không cảm nổi kiếm.

“Người cũng muốn đi?!” Hắn đẩy Quản Linh Nhi trên người Ngụy Thiên Thanh ra, nổi giận túm áo y chất vấn.

Người đi thì ta làm thế nào bây giờ? Người không phải muốn bội tình bạc nghĩa đó chứ! Tần Duy Ngã bối rối nghĩ, dự tính về nhà ban đầu giờ đã bị hấn quăng ra sau đầu.

“Không phải ta đi, là chúng ta. Nương tử quên ta đã từng nói muốn dẫn người đi thăm Phi đệ sao? Tính ra chúng ta cũng nên xuất phát rồi, Phi đệ còn đang chờ chúng ta.” Ngụy Thiên Thanh thấy hấn hiểu lầm liền giải thích cho hấn.

“Người, người muốn dẫn ta, đi?” Tăng đá trong lòng được hạ xuống, Tần Duy Ngã có chút cao hứng, nhưng lại nghĩ đến một vấn đề vô cùng nghiêm trọng: Đi cùng Quản Linh Nhi làm gì? Để cho ta xem hai người ngày ngày ôm nhau hả?

“Sao vậy, mắt húng? Chúng ta chỉ đi thăm thôi, một thời gian nữa sẽ quay về.” Nghĩ nương tử luyến tiếc cha nương, Ngụy Thiên Thanh nhẹ nhàng ôm hân đỡ dành.

“Ta cũng đi!” Tần Độc Tôn bị đá qua một bên thật lâu rồi cuộc xen vào.

“Đệ đi làm gì?” Tần Duy Ngã giờ mới nhớ tới sự có mặt của đệ đệ, đỏ mặt giã khỏi lòng Ngụy Thiên Thanh. Tuy chuyện của hân và Ngụy Thiên Thanh mọi người đều đã biết, nhưng để bọn họ nhìn thấy hân và Ngụy Thiên Thanh tình chàng ý thiếp, hân vẫn là cảm thấy mất tự nhiên.

“Đệ muốn đi thăm người nhà Linh Nhi, không được chắc!” Cho dù không nói rõ, nhưng chỉ cần có mắt mọi người đều nhận ra Tần Độc Tôn si mê cuồng dại Quản Linh Nhi. Giờ người trong lòng muốn đi, hân còn chưa ôm mỹ nhân về nhà sao có thể cam tâm thả nàng bỏ đi ngay trước mắt.

“Ha ha!” Quản Linh Nhi đương nhiên biết Tần nhị công tử có ý gì, tuy nhiên nàng cũng rất thích hân, để cho hân đi theo cũng không có vấn đề gì, chỉ là...tới nơi rồi, tốt nhất không nên dọa sợ hân.

Ta chỉ ước người đem Linh Nhi của người đi càng xa càng tốt! Tần Duy Ngã oán hận nhìn về mặt cười gian trá của Quản Linh Nhi. Tiểu đệ à, đừng trách ca ca không nhắc nhở đệ, nữ tử này...không phải là người đệ có thể không chế được.

“Cái gì? Muốn đi Lưu Âm cốc?” Đan Vô Ưu kinh hỉ bỏ nhào vào người Ngụy Thiên Thanh.

“Ừm! Khụ khụ!” Gắt gao túm thê tử lại, Tần Dữ Hằng giả bộ ho khan. Trang nghiêm! Trang nghiêm a!

“Dạ, nương. Trước khi xuất môn con đã có hẹn với Phi đệ, cho nên thừa dịp Linh Nhi về nhà liền cùng xuất phát, miễn cho nương tử tịch mịch.” Ngụy Thiên Thanh bế nhi tử vừa chạy tới lên, cúi đầu thơm mặt nó một cái.

“Tốt lắm tốt lắm, bao giờ đi? Có thể —” Mang ta đi cùng không? Đan Vô Ưu sắp chảy nước miếng tới nơi. Lưu Âm cốc của Âm đế chính là thánh địa thiết tha mơ ước trong thiên hạ đó! Nghe nói nơi ấy có rất nhiều tuyệt thế bảo điển của các tiền bối lưu lại, tùy tiện lấy một quyển ra học cũng có thể trở thành tuyệt đỉnh cao thủ! Nếu nàng mà lấy được...Trong đầu hiện lên tình cảnh mình cười lớn đập nát cái gọi là danh môn chính phái dưới chân, Đan Vô Ưu chợt thấy lảng lảng.

“Không được!” Làm phu thê với bà bao năm, Tần Dữ Hằng sao lại không biết bà nghĩ gì, cho nên nhân lúc bà chưa nói ra, ông lập tức phản đối.

“Vì sao chứ?” Đan Vô Ưu tức giận kêu to, đáng vẻ phình má chu môi hết như thiếu nữ mười tám xuân xanh.

Còn cần hỏi vì sao sao? Chính nàng tự nhìn bộ dáng nàng và Quản Linh Nhi nói cái gì mà chinh người, cái gì mà chế độc vân vân xem, nào có dáng vẻ của một người làm nương của bốn đứa con? Nếu thực sự thả nàng ra ngoài, ta đây không phải suốt ngày chạy sau lưng nàng thu dọn cục diện rồi rầm sao.

Tần Dữ Hằng không nhiều lời với bà, chỉ nói một câu, không đồng ý chính là không đồng ý.

Đan Vô Ưu nhìn ông rồi lại nhìn sang hai nhi tử rưỡi và tức phụ (con dâu) tương lai của mình, thấy đường như không ai có ý định nói giúp bà, mắt ướt ướt nước, bĩu môi, thương tâm chạy đi.

Nương à, không phải chúng con không muốn giúp người, mà thực sự là ánh mắt cha quá khủng bố, nếu chúng con giúp người, chúng con nhất định sẽ thảm chết mất. Tần gia huynh đệ đưa mắt nhìn trần nhà, giả bộ không nhìn thấy.

“Các người định bao giờ xuất phát?” Tần Dữ Hằng thở dài. Thật là, bọn họ sống trước mắt ông vẫn cảm thấy đảm bảo hơn một chút, nhưng nương tử của ông thì...Ai! Đi thì đi đi, đi rồi cũng tốt, còn hơn là sống mà ngày ngày đau tim căng mật.

“Sáng sớm mai chúng con sẽ đi.”

“Ừ, tốt lắm. Điều xuống cả đi, ta đi xem Vô Ưu.” Tần Dữ Hằng phát tay bảo bọn họ về phòng.

“Khoan đã! Độc Tôn con ở lại, ta lấy ít đồ để con mang theo, trên đường sẽ dùng được.” Thuận tiện nhắc nhở nó một chút, miễn trên đường đi lại làm gì sai.

“Dạ.” Lưu luyến liếc Quan Linh Nhi một cái, Tần Độc Tôn không cam lòng nhìn nàng theo Ngụy Thiên Thanh ra ngoài.

Lúc dùng cơm chiều, mọi người không thấy Đan Vô Ưu đâu, nghĩ chắc bà còn đang giận. Tần Dữ Hằng bảo bọn họ ăn cơm, không cần để ý đến bà, mình thì ăn qua loa hai ba miếng đã hạ đũa, mượn cơ rời đi.

Ngụy Thiên Thanh đặt Li Nhi đã ngủ say nằm lên giường, sau đó đi vào viện, nhìn Tần Duy Ngã vẫn cứ ngẩn người.

“Nương tử.” Ngụy Thiên Thanh từ đằng sau ôm Tần Duy Ngã vào ngực mình, tham luyến ngửi mùi hương trên người hắn.

Tần Duy Ngã không còn lòng dạ nào đi để ý đến y, tâm tình phức tạp. Vừa rồi khi hắn nhìn Ngụy Thiên Thanh thu xếp hành trang, hắn mới phát hiện, không biết từ khi nào hắn đã quen có y bên cạnh, được y chải đầu búi tóc, cùng y luyện kiếm ôn thư. Trước kia, lúc hai người ở bên nhau, hắn luôn muốn về nhà, rời khỏi y. Giờ đã về nhà rồi, suy nghĩ rời khỏi y rất ít khi nảy lên trong đầu hắn. Cho dù việc hai người thân mật bị người nhà bắt gặp, hắn cũng chỉ thấy mất mặt, chưa từng thực sự muốn thay đổi...

Nhớ tới hôm nay tưởng lầm y bỏ mình lại mà rời đi, cảm giác khủng hoảng trong đầu lúc ấy... Tần Duy Ngã cười khổ, mình đối với y, đã trở thành lâu ngày sinh tình rồi sao?

“Nương tử, đêm đã khuya rồi. Chúng ta trở về phòng được không?” Ngụy Thiên Thanh khẽ thì thầm bên tai Tần Duy Ngã, ánh mắt nóng chảy như lửa ẩn chứa chân thành thâm tình.

“Ừ.” Cảm giác được thứ cứng rắn đang kìm nén của Ngụy Thiên Thanh, mặt Tần Duy Ngã nóng lên, lên tiếng thuận theo.

Nhận được sự đồng ý của thê tử, Ngụy Thiên Thanh một tay bế ngang hắn lên, mang về phòng.

“Nương tử, từ ngày mai trở đi, chúng ta sẽ không thể hảo hảo thân thiết như bình thường nữa, tối nay để vi phu phóng túng một lần, nhé.” Ngụy Thiên Thanh đặt hắn lên giường, hôn lên đôi môi đỏ mọng của hắn.

“Tuỳ ngươi.” Tần Duy Ngã không rõ rốt cuộc mình đang suy nghĩ gì, miệng như bị ma xui quỷ khiến nói ra hai từ. Bất quá, vừa nói xong hắn liền hối hận. Phóng túng? Ngày thường y không phóng túng, eo lưng hắn đã đau nhức khó chịu cả ngày. Nếu để y thực sự phóng túng... Không phải mình xong đời luôn rồi ư?

“Khô—” Từ ‘không’ còn chưa nói xong, môi đã bị Ngụy Thiên Thanh như lang sói hôn vồ vập.

Ngẫm lại ngày thường hai người ở chung, Tần Duy Ngã có bao giờ không khước từ nửa ngày, đến khi ý loạn tình mê mới giao thân mình cho y đâu; lần này lại thay đổi thuận theo y như vậy. Ngụy Thiên Thanh chỉ thấy bụng dưới trướng đau, dục hoả so với ngày xưa càng thêm hung mãnh khó nhịn.

Tần Duy Ngã bị hôn đến cả người nóng bừng, nhẹ bẫng. Xoẹt một tiếng, y phục trên người liền hoá thành vãi vụn.

“Ngươi...” Dã man của Ngụy Thiên Thanh làm hắn muốn chạy trốn.

“Nương tử! Ngày mai vi phu sẽ nhận lỗi với ngươi.” Vội vàng nói xong, Ngụy Thiên Thanh đã xử xong y phục của chính mình, lao tới Tần Duy Ngã trần như nhộng.

“A!!” Ta mới nói đùa thôi! Đùng mà! Tần Duy Ngã bị dọa kêu gào thảm thiết.

26. Chương 25: Người Đi Chung Đường

“Boong! Boong! Boong! Trời nóng khô hanh! Cẩn thận củi lửa!” Thanh âm rõ ràng của phu canh từ xa truyền tới, bắt tri bắt giác đã đến canh ba. (23h-1h sáng)

Họ Ngụy kia, đừng để rơi vào tay của ta...Lão tử muốn gian người rồi lại gian, gian xong tiếp tục gian, không gian người tới nằm sấp không dậy nổi, lão tử liền mang họ người!! Tần Duy Ngã tay chống mép giường, thân thể theo tiết tấu hữu lực cường kiện phía sau không ngừng lắc lư.

Khó chịu quá...Phía dưới không biết có bị y chọc đến hồng không nhỉ? Tần Duy Ngã không phát nổi âm thanh, trong miệng hần ngoại trừ nước miếng của Ngụy Thiên Thanh thì chẳng có gì để làm dịu cổ họng, giọng đã sớm khàn khàn.

Ngụy Thiên Thanh nhất định kiếp trước người là lão hổ, cho nên cái chỗ kia mới bền bỉ như vậy...Đáng giận! Vì cái quái gì ta phải bị người lằn qua lằn lại hả! Ta không phục!!!

“Nương tử...” Ngụy Thiên Thanh đang hăng say, bị mị nhãn (sexy eyes) của nương tử trừng, lập tức một cổ điện lưu xông thẳng lên đỉnh đầu, bụng căng cứng, tiết ngay trong cơ thể Tần Duy Ngã.

Đáng chết! Ngụy Thiên Thanh thậm rửa một tiếng, nằm trên người Tần Duy Ngã thở hổn hển.

Người xong rồi chứ, xong rồi thì rút ngay đi! Tần Duy Ngã bị dòng nhiệt bắn vào cơ thể kích thích lên tận đỉnh núi, quanh quẩn giữa những đám mây lượn a lờ...Thật vất vả mới quay về nhân gian, thừa dịp bản thân còn một chút xú thần trí, hần dùng sức đẩy thân thể đầm đìa mồ hôi của Ngụy Thiên Thanh ra.

Mau ngủ đi, ngủ chết luôn là tốt nhất, còn tiếp nữa lão tử phải đi chải Diêm vương mắt.

“Nương tử, người đã đáp ứng vi phu rồi mà.” Ngụy Thiên Thanh còn chưa thoả mãn, sao có thể bỏ qua. Y lật người Tần Duy Ngã lại, nâng cao chân trái của hần lên, xếp thành tư thế nằm ngang, ‘xoẹt’ một tiếng, cực đại nóng bỏng liền đâm vào.

A...Họ Ngụy kia, nếu lần sau lão tử còn cho người chạm vào một cọng tóc, lão tử từ nay về sau sẽ không bao giờ nói từ ‘không’ nữa!!! Tần Duy Ngã trước khi ngất xỉu, khóc thầm âm thầm thề.

Sáng sớm hôm sau, mọi người đều đã chuẩn bị xong, chỉ chờ xuất phát.

Cửa mở, Tần Dữ Hằng cùng Đan Vô Ưu khóc đỏ con mắt đều có vẻ tiêu tụy, xem ra hôm qua nhất định là một đêm không ngủ.

Tần Độc Tôn lưng đeo hai bọc nhỏ đứng cạnh Quán Linh Nhi đang cười như kẻ trộm, hai mắt cũng đen sì.

Ngụy Thiên Thanh bế Li Nhi lên xe ngựa, tuy đã dịch dung, nhưng nhìn vào mắt y vẫn nhận ra y thần thanh khí爽, sức sống vô hạn.

Tất cả mọi người đều ăn ý không đi hỏi Tần Duy Ngã.

“Cha, nương, bọn con đi đây.” Ngụy Thiên Thanh cúi đầu thật sâu trước hai phu phụ Tần gia. Vài ngày ở chung, y đã hoàn toàn coi họ là cha nương ruột thịt của mình, coi Tiểu Ngạo sơn trang trở thành nhà mình.

“Đi đường nhớ cẩn thận.” Đan Vô Ưu lấy khăn tay lau nước mắt, cười khổ nói một câu. Người ta cũng muốn đi mà

~“Thiên Thanh à, Lưu Âm cốc cách đây rất xa, trên đường đi con nhường nhịn một chút, nhớ hãy khoan dung độ lượng nhé!” Tần Dữ Hằng nói lời thăm thía. Hy vọng Duy Ngã có thể có được chân tâm của y, hảo hảo sống, nếu không....Ai!

“Cha yên tâm, Thiên Thanh nhất định sẽ ghi nhớ lời dạy của người.” Tuy rằng kí ức trước kia không còn tồn tại, nhưng người không phạm ta ta không phạm người, chỉ cần không thương tổn nương tử, những chuyện khác đều không có vấn đề gì.

“Đúng vậy, cha, cha đừng lo nghĩ.” Con sẽ cẩn thận trông chừng y, chỉ cần có một chút gió thổi cỏ lay, dù có phải liều mạng, cũng quyết không để y giẫm lên vết xe đổ. Tần Độc Tôn an ủi phụ thân, quay đầu cười ngốc với Quán Linh Nhi.

Đồ ngốc! Quán Linh Nhi che miệng cười trộm.

Từ biệt hai người, cả ba nhảy lên xe ngựa, đi về phía đông.

“Ô ô ô!” Nhìn thấy xe ngựa biến mất nơi phương xa, Đan Vô Ưu rớt cuộc nhện không nổi khóc rống. Giang hồ của ta! Giấc mộng của ta! Vĩnh biệt!

“Nàng khóc cái gì, bọn nó chỉ đi một vòng, còn trở về mà.” Tần Dữ Hằng chịu không nổi vỗ trán.

Chính là bí tịch của người ta không lấy được nữa rồi!! Đan Vô Ưu không chịu thôi, liên tục oán ông không có lòng thông cảm.

“Ai chọc Vô Ưu của ta khóc nhè vậy?” Tiếng cười rần rỏi khí phách từ xa truyền tới.

Chỉ lát sau, một thanh y lão giả xuất hiện trước mặt phu phụ Tần thị.

“Đại bá.” Đan Vô Ưu mặt thối nhìn lão giả.

“Đại bá sao ngài giờ mới đến? Bọn nó mới vừa đi rồi.” Tần Dữ Hằng nhìn thấy lão giả mới chính thức thở phào một hơi.

“Đi rồi? Đi đâu?” Lão giả sững sốt. Trên đường đi ông đụng mặt lão hữu (bạn già) Độc Hành đạo nhân, nói cái gì mà ông không đi sẽ có người chết, muốn ông đi trị thương cho đồ đệ của ông ấy, cũng do ông dễ dàng mềm lòng, không thể trơ mắt nhìn người ta chết, nghĩ nghĩ liền cắn răng đi, trì hoãn mất hai ngày.

“Nói là muốn đi Lưu Âm cốc.”

“Lưu Âm cốc?” Vậy là định đi tìm Âm đế rồi. Ừm, chỉ cần biết đi đến chỗ nào là được. Trước hỏi rõ tình trạng của Ngụy Thiên Thanh hiện tại, sau đi đuổi theo cũng không muộn.

“Đi, vào nhà đã. Các người nói cho ta tình trạng hiện giờ của y.” Lão giả gật đầu, kéo hai người trở về trang.

Tần Duy Ngã nằm trên chần bông tơ tằm mềm mại ngủ a ngủ, đến khi hần có thể cáo biệt Chu công tỉnh lại, đã sang ngày hôm sau.

“Nương nương!!!” Li Nhi thấy mẫu thân tỉnh, cao hứng vỗ tay đôm đốp. Trước kia, nếu mẫu thân ngủ không để ý tới nó, nó chỉ cần kéo mí mắt của mẫu thân, mẫu thân sẽ kêu to tỉnh dậy liền. Nhưng mà, lần này dù nó có kéo thế nào túm thế nào, mẫu thân cũng không để ý tới nó.

Hửm, sao thế nhỉ? Mắt sao đau vậy? Tần Duy Ngã sờ sờ một chút, hai mắt sưng vu rồi.

Mình ngủ lâu lắm rồi à? Mắt cũng sưng cả lên...Tần Duy Ngã híp mắt nhìn. Không gian nhỏ như vậy, lẽ nào là trong xe ngựa? Cơ mà sao không thấy chuyển động? Ngụy Thiên Thanh đâu? Bình thường lúc mình không thoải mái không phải y một tắc cũng không rời mình ư?

“Ngụy —” Mới nói một chữ, Tần Duy Ngã đã bỏ cuộc. Vì sao hở? Bởi vì thanh âm của hần lúc này chỉ có thể dùng từ ‘khó’ để hình dung, như có như không lúc ẩn lúc hiện.

“Nương nương!” Li Nhi ngồi trên đùi Tần Duy Ngã, muốn kéo hần chơi cùng.

Tiểu tử thối, cha ngươi chạy đâu rồi? Không biết bổn thiếu gia không nói được à? Tần Duy Ngã nhắc Li Nhi đứng dậy, liếc mắt ra hiệu cho nó.

Li Nhi thấy mẫu thân làm mặt xấu, cũng bắt chước nheo mắt lè lưỡi.

Ài! Câu thông thất bại, Tần Duy Ngã từ bỏ ý định sai Li Nhi đi do thám tình hình giúp mình.

Vẫn là tự mình ra ngoài nhìn xem. Tần Duy Ngã hít sâu một hơi, chậm rãi đứng dậy, chờ đợi cơn đau nhức từ eo truyền đến.

Hở? Không đau? Quá kì tích, ngoại trừ hơi tê mõi, không thấy có cảm giác khó chịu nào khác.

Không thể nào! Bất dậy, Tần Duy Ngã đuổi thẳng hai tay hai chân.

Thật sự không đau! Hần kinh hỉ hơn hở ôm Li Nhi hôn cuồng nhiệt. Gượng đã, mình nhớ tới ra rõ ràng bị tên sắc quỷ kia hành chết đi sống lại, tại sao mình không có chuyện gì? Không thể nào! Chẳng lẽ mình đang nằm mơ? Hần thuận tay nhéo Li Nhi một cái, thấy nó đau khóc oà lên, còn dùng răng cắn cắn ngón tay hần.

Có đau này! Không phải mơ? Mình đây sao lại không có chuyện gì? Hay là...Mình lại bị Ngụy Thiên Thanh điểm huyết ngũ ngũ lâu thiệt là lâu? Tần Duy Ngã tưởng tượng liền hận đến nghiến răng. Hơi một tí là điểm huyết ngũ người ta, đúng là coi mình như con heo để nuôi mà!

27. Chương 26: Ta Giận Ta Giận

Tần Duy Ngã vừa chạy tới tàng cây, Tần Độc Tôn đã ném cho hắn một cái bình. Tần Duy Ngã mở ra ngửi, ừm! Là Cam hoa lộ nhuận giọng. Ngửa đầu uống xong, cổ họng hắn thoải mái hơn không ít.

“Nếu huynh định hỏi Ngụy đại ca, thì y đang đi ra ngoài tìm nước.” Tần Độc Tôn còn không thèm liếc đã nói cho hắn.

Hử? Ai bảo huynh hỏi y? Tần Duy Ngã nuốt lời đã vọt tới rằng trở vào cổ họng.

“Chưa hỏi đã bày vẽ như bị trượng phu ruồng bỏ.”

“Này! Ta là đại ca người đó! Người nói chuyện với ta thế hả!” Tần Duy Ngã nổi trận lôi đình, thanh âm khàn khàn mắng. Tiểu tử này ăn phải hỏa dược à, đến mình cũng dám gây khó dễ.

“Dạ dạ dạ! Huynh là đại ca của đệ, được chưa.” Tần Độc Tôn vẻ mặt trào phúng. Chính vì huynh là đại ca của đệ, cho nên đệ mới bị ở đây với huynh!

Á à cái tên tiểu tử hỗn đản này, định làm phản hả, dám ăn nói với ta như vậy? Tần Duy Ngã tức đến mũi cũng sắp vẹo tới nơi.

“Gi chứ, rõ ràng là vậy! Thế mà chết cũng không thừa nhận. Không biết là ai tối tối kêu vang trời, chẳng sợ toàn bộ người trong sơn trang nghe thấy. Hừ! May mà lão cha anh mình, đuổi hết hạ nhân đi, nếu không ấy à...Kia mới gọi là mất hết mặt mũi.” Tần Độc Tôn hừ lạnh, nhỏ giọng nói thầm.

“Người nói cái gì nói lại coi?” Tần Duy Ngã không nghe thấy hắn nói gì.

“Đệ nói! Huynh! Đại ca thân ái của đệ! Tối hôm trước quá nhiệt tình! Ừm ừm a a cả sơn trang đều nghe thấy!!” Tần Độc Tôn bị hắn hỏi đến phiền, nói toẹt ra.

“Đệ...Huynh...Huynh...” Tần Duy Ngã nhất thời biến thành con tôm luộc, cả mặt đỏ bừng, chỉ kém không bốc hơi nóng.

“Sao vậy?” Ngụy Thiên Thanh đúng lúc trở về cùng Quản Linh Nhi, khó hiểu nhìn Tần Duy Ngã.

“Chỉ tại cái tên đại sắc ma người!” Tần Duy Ngã dùng sức đá y một cước, ôm Li Nhi trốn vào xe không ra. Sắc...Sắc ma? Ngụy Thiên Thanh bị mắng choáng váng.

“Người nói gì với Tần đại ca thế?” Quản Linh Nhi tò mò chạy tới hỏi Tần Độc Tôn.

“Không có gì, chỉ nói thật mấy câu thôi ấy mà.” Nhìn thấy người trong lòng chạy tới hỏi mình, thái độ của Tần Độc Tôn lập tức chuyển biến một trăm tám mươi độ.

“Nói thật kiểu gì?” Quản Linh Nhi tiếp tục hỏi.

“Cái này...” Tần Độc Tôn khó xử, sao có thể nói chuyện xấu xa này với một đại cô nương được!

“Nói đi chứ.” Đôi mắt đẹp sáng trong thẳng tắp nhìn hắn, không ngừng chớp chớp.

“Ta...” Tần Độc Tôn tim đập thình thịch, hai mắt chỉ nhìn thấy mỗi đôi mắt long lanh cùng cánh môi đỏ mọng của Quản Linh Nhi.

“Ngụy Thiên Thanh người cút ra ngoài cho ta!!”

Bên tai tự dưng truyền tới tiếng ‘Sư tử rống’ của Tần Duy Ngã. Quản Linh Nhi quay đầu xem, không để ý thấy hai dòng màu đỏ từ lỗ mũi Tần Độc Tôn chảy dài.

“Nương tử! Người đừng sinh khí, vì phụ sai rồi! Người muốn đánh muốn mắng thế nào cũng được!” Đây là tiếng lấy lòng của Ngụy Thiên Thanh.

Ngụy Thiên Thanh nghe nương tử mắng mình là sắc ma, lại thấy vẻ mặt vui sướng khi người gặp hoạ của Tần Độc Tôn, liền biết nhất định là chuyện buổi tối hôm trước gây hoạ. Y tự biết mình đuối lý, vội vàng chạy vào xe ngựa bồi tội với nương tử.

“Ha ha!!” Quản Linh Nhi đương nhiên biết Tần Duy Ngã ngượng cái gì, đến hỏi Tần Độc Tôn chỉ là muốn trêu chọc hấn mà thôi. Bất quá nói thật, tiếng kêu của Tiểu Duy Duy ngày trước quả thực tiêu hồn thực cốt a! Làm cho người cô đơn như mình một đêm mất ngủ. Ai –!

Quản Linh Nhi quay đầu, thấy Tần Độc Tôn lấy tay che mũi, mùi máu tươi ản ản truyền tới.

“Người sao vậy?” Quản Linh Nhi bày vẻ không biết hỏi.

“Không, không có gì. Tự dưng mũi thấy ngứa ngứa.” Tần Độc Tôn xấu hổ cười cười.

“À.” Ha ha ha ha!! Nàng gật đầu xoay người rời đi, bụng đã sớm cười đến nội thương.

Tần Duy Ngã một mực hờn dỗi Ngụy Thiên Thanh, Ngụy Thiên Thanh lại bày vẻ ‘người muốn thế nào cũng được’ kè kè bên cạnh hấn. Tần Độc Tôn và Quản Linh Nhi không muốn xem bọn họ ‘tình nồng ý mật’ dứt khoát chạy tới phía trước xe ngựa, vừa ngắm phong cảnh vừa nói chuyện phiếm. Dọc đường đi, thật cũng bình an vô sự.

Hôm nay, đi qua một trấn nhỏ phồn hoa, Quản Linh Nhi nói muốn Tần Độc Tôn bồi nàng du ngoạn một phen. Bất đắc dĩ, Ngụy Thiên Thanh đành phải ở lại khách điểm trong trấn một đêm, sáng mai mới đi.

“Nương tử, để ta bế Li Nhi cho.”

“Hừ!” Tần Duy Ngã còn sinh khí, quay đầu không để ý tới y.

“Nương nương, Li Nhi muốn ăn quả hồng hồng.” Li Nhi ngồi trên xe buồn chán cả một ngày, thiết là muốn ra phố ăn quả hồng hồng mà. (quả hồng hồng ở đây quả sơn trà hay quả táo gai, nhúng vào đường keo rồi xiên que sẽ thành kẹo hồ lô nổi tiếng trong phim cổ trang Tàu.)

“Vậy người đi với cha người đi!” Đưa Li Nhi cho Ngụy Thiên Thanh, Tần Duy Ngã tiếp tục sinh khí.

“Cha cha, Li Nhi muốn ăn quả hồng hồng.” Li Nhi thấy mẫu thân vẻ mặt hung dữ, đành phải quay đầu đáng thương hể hể nhìn phụ thân.

Biết nương tử một chốc cũng sẽ không nguôi giận, Ngụy Thiên Thanh đành phải bế con lên.

“Nương tử, người ở đây chờ một chút, ta đi một lát sẽ về.”

Cút đi, đừng quay về nữa!! Tần Duy Ngã oán hận vùi mình vào ổ chăn.

28. Chương 27: Hoạ Thuỷ (tai Hoạ) Lại Tới Nữa

Ở trong phòng ngơ một lúc, cảm thấy chán phát sợ, Tần Duy Ngã quyết định ra ngoài.

Đứng trên phố ồn ào náo nhiệt, hít thở bầu không khí tự do không có Ngụy Thiên Thanh, Tần Duy Ngã cảm giác cả người như muốn bay lên.

Ha ha!! Thấy ánh mắt ái mộ của các nữ tử trên đường, tự hào nam nhi ản dật đã lâu của Tần Duy Ngã rốt cuộc trôi lên.

Quả nhiên, ta vẫn là Tần đại thiếu anh tuấn tiêu sái trước kia!! Mỹ nhân mỹ nhân ta đã trở lại!!

Tần Duy Ngã lâng lâng bồn đảo hoa bốn phía, nhất thời một tiếng thét chói tai của nữ tử truyền tới.

“Tần Duy Ngã!”

Hở? Nhanh như vậy đã có mỹ nhân tới tìm ta sao? Tần Duy Ngã hất tóc, phong tình vạn chủng cười hướng về phía trước.

“Là người! Hoạ thuỷ!” Không nhìn không biết, vừa nhìn đã bị dọa nhảy dựng. Đứng trước mặt hắn không phải ai xa lạ, chính là nương tử của Yến Văn An Ngưng Sơ.

“Người gọi ai là hoạ thuỷ!” Ngưng Sơ xông lên kéo vạt áo hắn, giận không có chỗ phát.

“Người hại ta thiếu chút mất mạng, không phải hoạ thuỷ thì là gì!” Tần Duy Ngã hơi rụt lại, nghĩ đến chính là vì nữ nhân này hại hắn mới bị người nhà nhạo báng, lại uốn ngực thẳng lưng.

Ngưng Sơ bị hắn nói mới nhớ ra mình đến đây là muốn bồi tội với hắn, vội vàng buông tay, xấu hổ nhìn hắn, “Ai biểu người vừa mở miệng đã gọi ta là hoạ thuỷ, sinh khí là chuyện đương nhiên.”

Quên đi, dù sao ta cũng đã đánh cái tên họ Yến kia chết khiếp, coi như giải hận đi. Tần Duy Ngã thấy mỹ nhân nhăn mặt nhúm mày, tim run lên. Thôi thôi thôi, ai bảo ta vốn là người thương hoa tiếc ngọc, không so đo với nàng.

“Yến phu nhân, từ nay về sau chúng ta nước sông không phạm nước giếng, người đừng tới tìm ta nữa, ta cũng sẽ không đi tìm các người. Cứ vậy đi, tái kiến.” Tần Duy Ngã rộng lượng phát ổng tay áo, nhắc chân muốn rời đi.

“Chậm đã!” Ngưng Sơ không tính buông tha hắn.

“Người còn muốn gì?” Tần Duy Ngã phòng bị nhìn nàng.

“Đưa Li Nhi đây.” Đây mới là mục đích nàng tới tìm hắn.

“Cái gì? Người lặp lại lần nữa?!” Tần Duy Ngã tưởng mình nghe nhầm.

“Ta nói thỉnh giao Li Nhi cho ta mang đi.” Ngưng Sơ cũng không muốn tiếp tục dây dưa với hắn, dù sao nàng đã hại hắn chút nữa mất mạng, nhưng nàng không có biện pháp a, Li Nhi là nàng một tay nuôi lớn, đối với nàng mà nói, nó không khác gì con ruột. Chuyện lần trước xảy ra quá bất ngờ, nàng mới giao phó đứa nhỏ cho Tần Duy Ngã. Sau lại vì Yến Văn An bị thương, nàng vội vàng trộm chăm sóc hắn, căn bản không có thời gian nghĩ đến đứa nhỏ. Song đứa nhỏ đã ở cùng nàng hai ba năm, một thời gian sau, nàng luôn cảm thấy trong lòng thiếu một thứ gì đó, không tránh khỏi suy nghĩ tìm Li Nhi về.

Nhưng mà, nàng đã tới Tần gia vài lần, đều bị Tần phu nhân đuổi ra, nói muốn người không có muốn mạng có một cái. Nàng vốn đuối lý không thể bắt kính với Tần phu nhân, rơi vào đường cùng đành phải nhờ sự phụ mình ra mặt. Hối ra mới biết, Li Nhi đã cùng Tần Duy Ngã biến mất. Điều này càng khiến Ngưng Sơ thêm áy náy, cả ngày hốt hoảng, Độc Hành đạo nhân nhìn cũng phải lắc đầu.

Bảy ngày trước, Độc Hành đạo nhân không biết từ đâu cứu Yến Văn An bị người đánh nội thương nghiêm trọng về (vâng chính là anh Ngã của chúng ta), Yến Văn An vừa học máu vừa nâng mớ ngọt nàng thích ăn nhất thỉnh cầu nàng tha thứ, nàng thương tâm khóc ròng một hồi, cuối cùng vẫn là quay về với hắn. Cũng may Độc Hành đạo nhân tìm được Y thánh đúng lúc cứu mạng nhỏ của hắn, bằng không có lẽ nàng cũng sẽ theo hắn xuống hoàng tuyền!

Đời thương thế của Yến Văn An tốt lên, Ngưng Sơ mới từ miệng hắn biết được tung tích của Tần Duy Ngã và Li Nhi, dưới sự đồng ý của Yến Văn An đã sáng tỏ hiểu lầm, nàng quyết định lập tức đón Li Nhi trở về bên cạnh mình, từ nay về sau một nhà hảo hảo sống. Vì thế, thừa dịp sự phụ ở nhà chiếu cố Yến Văn An, nàng liền xuất phát tới Tiểu Ngạo sơn trang tìm Tần Duy Ngã. Không ngờ, vừa xuất môn đã thấy Tần Duy Ngã đang đứng giữa phố nhàn nhã. Nàng kích động không chút suy nghĩ lao tới chỗ hắn.

“Ha ha ha! Nào người bị hỏng chỗ nào rồi à? Li Nhi là nhi tử của ta, vì sao ta phải giao nó cho người!” Tần Duy Ngã cười to ba tiếng, cảm thấy mình vừa nghe được chuyện buồn cười nhất trên đời.

“Tần sư huynh, trước kia là phu thê chúng ta có lỗi với người, nhưng Li Nhi là bảo bối tâm can của ta, xin người giơ cao đánh khẽ, trả nó lại cho ta.” Ngưng Sơ nghĩ hắn còn đang giận chuyện mình vu hãm hắn, vội vã nhận lỗi.

“Ta nói người người không nghe à? Li Nhi là nhi tử của ta, không có quan hệ gì đến người cả. Đương nhiên, công đường dục Li Nhi của Yến phu nhân ta sẽ báo đáp, người nói đi! Người muốn cái gì?” Nói đùa, nếu đem Li Nhi cho người ta đây chơi cái rắm à! Còn không bị Ngụy Thiên Thanh một kiếm bổ đôi!

“Người người này sao lại như thế, ta đã nhận lỗi với người rồi, người vì sao cứ nắm khư khư không buông! Cho dù người hận ta cũng là chuyện của chúng ta, người đừng lấy một đứa nhỏ ra trút giận.” Ngưng Sơ thấy dáng vẻ của hắn không giống nói chơi, cũng bắt đầu nóng nảy.

Trời ạ! Tần Duy Ngã có muốn cũng không nói rõ được, nào có thể nói cho nàng biết Li Nhi là con của Ngụy Thiên Thanh, như thế khác nào thông báo cho toàn thiên hạ biết, Ngụy Thiên Thanh còn sống chứ!

Vừa nghĩ đến Ngụy Thiên Thanh, Ngụy Thiên Thanh liền xuất hiện.

“Nương tử, có chuyện gì vậy?” Từ xa y đã thấy hắn và một nữ nhân mỹ mạo sắc mặt bất thiện nói gì đó.

“Người, người sao lại chạy tới đây?” Đúng là không có gì tốt cả, không biết còn xảy ra chuyện gì nữa đây, Tần Duy Ngã chỉ muốn nhảy luôn vào một cái hố nào đó cho xong.

“Li Nhi!” Ngưng Sơ kinh hãi nhìn thấy Li Nhi đang ngồi trên vai Ngụy Thiên Thanh ăn mút quả.

“Thị tử (Quả hồng)!!” Li Nhi cũng phát hiện ra nàng, cao hứng chỉ vào nàng kêu to.

Thị tử?! Cái loạn thất bát tao gì đây? Trước mắt Tần Duy Ngã xuất hiện một đồng thị tử vàng óng.

“Đã nói bao nhiêu lần rồi, là sư tỷ! Sư tỷ! Không phải thị tử!” Ngưng Sơ vẻ mặt hắc tuyến.

“Thị lễ!” Li Nhi nghĩ nghĩ, đổi cách xưng hô.

Mọi người lặng thinh không nói gì.

“Vị này là...” Không biết từ khi nào, Quản Linh Nhi và Tần Độc Tôn cũng đứng bên cạnh Ngụy Thiên Thanh.

“A! Là người!” Tần Độc Tôn vừa nhìn đã biết sự tình hồng бет. Nữ nhân này lúc nào xuất hiện cũng kéo đến chuyện xấu cả!! Còn chọn lúc nhiều người thế này...Nương a, ở đây thêm tí nữa không khéo máu chảy thành sông mất!

“Tần sư đệ.” Ngưng Sơ biết người Tần gia có thành kiến với mình, nhưng vẫn chào hỏi hắn một câu.

“Người tới làm gì?” Không thể để nàng biến sự tình càng thêm bung бет được, Tần Độc Tôn hiện lên mấy ý niệm trong đầu, lập tức hành động.

Tần Độc Tôn đi đến trước mặt nàng, dùng khẩu âm nói với nàng: Có chuyện gì qua bên kia nói đi.

“Đầu ta choáng quá, muốn quay về khách điểm!” Tần Duy Ngã lập tức ăn ý bày vẻ ‘ta không thoải mái’.

“Ta đỡ người!” Ngụy Thiên Thanh nhận được lệnh mau chóng giao Li Nhi cho Quản Linh Nhi, còn mình thì ôn nhu ôm Tần Duy Ngã vào ngực, nhún người một cái liền bay mất bóng.

“Li Nhi cũng muốn bay bay!” Thấy phụ thân mang mẫu thân ‘bay’ đi rồi, Li Nhi không cam lòng bắt đầu âm ỉ.

“Ngoan, chờ cữu cữu con nói xong, cô cô mang con bay bay.” Quản Linh Nhi thơm lên mặt nó một cái, ưng thuận hứa.

“Thật sao? Không được lừa Li Nhi ghen!” Li Nhi vẫn là muốn cùng phụ thân bay bay cơ.

“Lừa con liền phạt cữu cữu làm ngựa cho con cưỡi!” Quản Linh Nhi ý xấu liếc Tần Độc Tôn.

Còn bên này, Tần Độc Tôn đang chỉ cho Ngưng Sơ hiểu được đại nghĩa.

“Ngưng Sơ sư tỷ, ta biết người tới làm gì, nhưng Li Nhi thực sự không thể đi theo người được.”

“Vì sao! Li Nhi là do ta nuôi lớn!” Ngưng Sơ tức giận nhìn hần.

“Nhưng người cũng không phải thân nương (mẹ ruột) của nó không phải sao? Nam nhân vừa rồi ôm nó người cũng thấy đi? Đó là thân cha của nó, người thấy Li Nhi đi với người tốt hay là đi theo thân cha tốt?”

“Người nói vậy!” Ngưng Sơ căn bản không tin, nam nhân kia bình thường như vậy, sao có thể sinh ra đứa nhỏ đáng yêu thuần khiết như Li Nhi.

“Ta không cần thiết phải lừa người!” Tần Độc Tôn xụ mặt, đáy lòng hò hét: Mình không thích hợp đóng vai ác a! Nói chuyện quá tổn hại sức khoẻ!

“Thế nương nó đâu? Nương nó ở chỗ nào?”

“Vị tỷ tỷ này, những gì Tần ca ca nói đều là sự thật.” Quản Linh Nhi kéo Li Nhi đến gần nàng.

“Người là ai?” Ngưng Sơ đánh giá hồng y mỹ nhân dung mạo không chút thua kém mình này.

“Ta họ Quản tên Linh Nhi, là cô cô của Linh Nhi.” Quản Linh Nhi môi thắm khẽ mở.

“Cô cô?” Ngưng Sơ vẫn không tin, “Các người nói đâu ra đấy, có gì làm bằng chứng không?”

“Tỷ tỷ nói đùa, loại chuyện này tất nhiên phải kiểm tra thực hư rõ ràng mới nói với tỷ tỷ rồi.” Quản Linh Nhi tiếp tục dùng khẩu khí không nóng vội nói.

Ngưng Sơ thấy bọn họ không giống đang nói đùa, cũng thấy hơi dao động.

“Nói suông không có bằng chứng, các người phải làm ta tâm phục khẩu phục mới được.”

“Hảo. Vậy mời tỷ tỷ tới tửu lâu đối diện nói chuyện.” Quản Linh Nhi tự tin tràn đầy vươn một ngón tay chỉ hướng đối diện, tự mình bế Li Nhi đi trước.

Ngưng Sơ liếc Tần Độc Tôn một cái, cũng đi theo.

29. Chương 28: Hoạ Thuỷ A Hoạ Thuỷ

Tìm một sương phòng kín đáo, Quản Linh Nhi mời Ngưng Sơ ngồi bên cạnh mình.

“Nếu tỷ tỷ nuôi Li Nhi từ nhỏ, hẳn sẽ biết trên người Li Nhi có một trường mệnh toả đi.” Quản Linh Nhi hơi kéo vạt áo Li Nhi, lộ chiếc khoá nhỏ nhỏ trên cổ nó ra.

“Chỉ bằng thứ này, người đã nói nó là cháu người?” Trên đời có ngàn vạn cái khoá giống nhau, chỉ dựa vào thứ này đã kết luận thân phận của Li Nhi, Ngưng Sơ không khỏi cảm thấy có chút buồn cười.

“Tỷ tỷ đừng vội, nghe Linh Nhi nói xong đã.” Quản Linh Nhi cao thâm cười, tiếp tục nói, “Khoá này là do Nhị ca ta tự tay đúc, bên ngoài không có gì khác so với khoá bình thường, nhưng bên trong...”

Quản Linh Nhi khéo léo gảy một cái, chiếc khoá ‘cạch’ mở ra.

“A!” Ngưng Sơ kinh hô. Năm đó nàng hao hết tâm tư cũng không mở được khoá, Quản Linh Nhi vậy mà có thể mở ra dễ dàng.

Khoé tách thành hai nửa, Quản Linh Nhi thỉnh Ngưng Sơ nhìn vào bên trong — có một nửa miếng ngọc bằng ngón tay.

“Đây là di vật của nương ta, nguyên bản là một miếng ngọc hoàn chỉnh, sau không cẩn thận vỡ mất, nứt làm đôi.” Nói xong, Quản Linh Nhi tháo chiếc túi hương màu đỏ đeo trên cổ mình xuống, mở túi lấy một nửa ngọc giống hệt ra.

Sau đó trước mặt Ngưng Sơ Quản Linh Nhi ghép hai mảnh làm một, cười nhìn Ngưng Sơ, “Tỷ tỷ, người có thể tin rồi chứ?”

“...” Ngưng Sơ thần sắc phức tạp nhìn miếng ngọc được ghép hoàn mỹ, nản lòng cúi đầu.

“Tỷ tỷ, người đừng buồn, nếu người thực sự thích Li Nhi, để nó nhận người làm kiền nương (mẹ nuôi) cũng không phải là không được.” Quản Linh Nhi nhìn nàng khổ sở, mỉm cười an ủi.

“Thị tử!! Nàng là thị tử!” Không chờ Ngưng Sơ mở miệng, Li Nhi đã lên tiếng phản đối. Nàng không phải mẫu thân, nàng là thị tử của Li Nhi!!! (Dịch: Cổ không phải mẹ tui, cổ là quả hồng của tui!!!)

“Phốc!! Ha ha!” Quản Linh Nhi không nhịn được cười to.

“Sư tỷ! Là sư tỷ!” Ngưng Sơ đột nhiên có cảm giác đánh mất nó cũng không phải quá tệ.

“Đúng rồi, Ngưng sư tỷ! Vì sao Li Nhi lại gọi người là sư tỷ vậy?” Tần Độc Tôn nén cười, hỏi vấn đề mình vừa suy nghĩ.

“Đó là vì sư phụ ta nói Li Nhi căn cốt kì gia, muốn thu nó làm đệ tử cuối cùng. Hơn nữa, lúc Li Nhi một tuổi sư phụ đã hao tổn hai thành nội lực đả thông thất kinh bát mạch cho nó, hiện tại...” Ngưng Sơ thấy bản thân thực vô dụng, trở về không biết nên nói với sư phụ thế nào đây.

Hả? Còn có chuyện này? Tần Độc Tôn có chút khó xử. Giải quyết xong Ngưng Sơ, giờ còn dính líu đến cả Độc Hành đạo nhân. Người khác thì không nói, cố tình lại là vị quyết ý kia, một khi ông đã nhận định chuyện gì, dù có một trăm đầu trâu cũng không kéo về được đâu! Nhưng không thể để Ngưng sư tỷ mang Li Nhi đi được...Ai! Quá khó a quá khó!

“Tỷ tỷ, Li Nhi còn quá nhỏ, hơn nữa nó mới gặp lại phụ thân, chuyện bái sư trước cứ tạm gác đã. Về phần lệnh sư, tất Y thánh tiên bối sẽ giải thích rõ ràng, người đừng lo lắng.” Quản Linh sớm đã có tính toán, tha càng nhiều người xuống nước, cuộc sống mai này của sư huynh mới càng được đảm bảo.

“Đúng rồi, sư phụ ta biết tường tận sự tình, giải thích một chút là ổn thôi, Ngưng sư tỷ đừng lo.” Nghe lời vàng ý ngọc của người trong lòng, Tần Độc Tôn thầm mắng bản thân ngu ngốc, còn ai rõ chuyện này hơn sư phụ hẳn chứ! Để ông thúc ngựa đi tìm Độc Hành đạo nhân, nhất định sẽ không thành vấn đề.

Cái Ngưng Sơ lo cũng không phải là sư phụ sẽ trách phạt, mà là cuộc sống mai sau sẽ không còn Li Nhi bên cạnh nữa. Tình mẫu tử ba năm cứ như vậy cắt đứt, nói dễ hơn làm a!

“Thị...Thị tiết!” Li Nhi nhìn ra Ngưng Sơ thực thương tâm, nó đi tới bên cạnh nàng, kiễng người lên, dùng bàn tay nhỏ nhỏ lau đi nước mắt nàng, “Li Nhi thích thị lễ lắm.”

“Li Nhi...” Ngưng Sơ rốt cuộc kìm không được, ôm Li Nhi thương tâm khóc oà.

Trong phòng tại khách điểm, Ngụy Thiên Thanh bưng một chén nước đi đến đầu giường, nhìn Tần Duy Ngã sắc mặt tái nhợt uống nước.

“Nương tử, đã đỡ hơn chưa?”

Ai! Hoạ thuỷ không hồ là hoạ thuỷ, vừa xuất hiện đã làm thiếu gia ta sợ suýt mất nửa cái mạng. Tần Duy Ngã tiểu sinh lo âu nuốt miếng nước.

“Còn muốn uống thêm nữa không?” Ngụy Thiên Thanh thuận khí giúp hắn, săn sóc cẩn thận hỏi.

“Thôi.” Tần Duy Ngã lắc đầu. Đều do Quản Linh Nhi, đang yên đang lành dừng chân ở đây làm chi, thế này thì hay rồi! Đụng phải Ngưng Sơ hoạ thuỷ rồi đó.

“Nương tử, vị cô nương vừa rồi nói chuyện với người là ai vậy?” Nhìn bọn họ có vẻ không được vui, có phải đã xảy ra chuyện gì không?

“Không, không có gì. Chỉ là một nữ nhân đáng ghét, thấy ta anh tuấn tiêu sái liền sống chết quẩn quýt ta không buông thôi.” Đáng chết, mình biết y sẽ không dễ dàng tha cho mình mà!! Tần Duy Ngã không dám nhìn vào mắt Ngụy Thiên Thanh, cúi đầu ha ha cười.

“Vậy sao?” Nhưng vừa rồi rõ ràng y nghe được bọn họ nói Li Nhi gì gì đó, chẳng lẽ y nghe lầm?

“Ôi chào! Đầu ta sao tự dừng lại đau thế này!! Ôi!” Tần Duy Ngã vừa nghe khẩu khí hoài nghi của y, tim liền co lại thành một nhúm. Làm sao bây giờ!! Ai tới làm y quên chuyện này với!

“Nương tử? Sao vậy? Đau thế nào?” Ngụy Thiên Thanh quả nhiên mắc mưu, toàn bộ tâm tư đều đặt lên người Tần Duy Ngã, không nghĩ đến chuyện của Ngưng Sơ nữa.

“Ai nha, toàn thân ta đều đau quá!” Tần Duy Ngã khoa trương lăn lộn trên giường.

“Ta xem xem!” Ngụy Thiên Thanh sốt ruột, vươn tay kéo đai lưng của hắn ra, cởi áo ngoài, đập vào mắt y là da thịt trắng nõn trơn bóng.

Bình thường mà, không đỏ cũng không sưng, sờ lên vẫn thuận tay như trước...Ngụy Thiên Thanh đã phải cầm dục vài ngày nuốt một ngụm nước miếng, nhuận nhuận yết hầu đang phát khô.

“A? Không đau không đau, tự dừng ta hết đau rồi!!” Tần Duy Ngã đang kêu hăng say vừa thấy ánh mắt lang sói tàn ác của y, lập tức dừng hình, cẩn thận kéo lại y phục trên người.

“Ta, ta đi gọi Độc Tôn tới xem người!” Ngụy Thiên Thanh đứng lên, hít sâu mấy hơi, đè ép dục vọng mới bốc lên xuống.

“Ừ...Á! Không được!!” Trời biết hoạ thuỷ Ngưng Sơ kia đã đi hay chưa, để y đụng phải thì chết chắc.

“Nhưng mà thân mình người không thoải mái, dù sao cũng phải để hắn xem cho người mới được.” Ngụy Thiên Thanh nhìn sang một bên, sợ nếu còn liếc hắn một cái nữa mình sẽ không kiềm chế nổi nữa.

“Nhìn gì thế, ta chính là đại phu, còn cần để nó xem sao. Đây hơn phân nửa là vì ngồi xe ngựa nhiều ngày thôi, nghỉ ngơi một chút là ổn.”

“Vậy người nghỉ ngơi đi, ta ra ngoài đây...” Ngụy Thiên Thanh quyết định phải làm bản thân bình tĩnh lại rồi mới quay trở về.

“Không được đi, phải ở đây với ta!” Tần Duy Ngã hét lên như ra lệnh. Nếu để người ra ngoài, người không khéo sẽ suy nghĩ miên man, tưởng tượng đến chỗ không nên tưởng tượng, ngộ nhờ chịu kích thích gì thì...Nương a!! Không phải thiên hạ sẽ đại loạn sao!!

“Kia...được rồi.” Ngụy Thiên Thanh ngồi xuống ghế, đưa lưng về phía Tần Duy Ngã, một bộ mắt nhìn mũi, mũi nhìn tai, tai nhìn tâm.

“Đây! Người sao cách xa ta thế?” Lẽ nào y đã nghĩ ra cái gì rồi? Không được! Ta vừa được an tĩnh mấy ngày, ông trời ông đừng tàn nhẫn với ta thế chứ!!

Nương tử đang muốn chọc ghẹo ta sao? Ngụy Thiên Thanh cảm thấy mình thực sự không thể nhịn nổi nữa rồi.

“Đang nói với người đó!” Tần Duy Ngã nóng nảy. Hắn từ trên giường nhảy xuống, chạy đến trước mặt Ngụy Thiên Thanh, cẩn thận quan sát sắc mặt y.

“Đáng chết!” Khó khăn lắm nương tử mới hết giận với mình, mình không thể để hắn lại nổi giận được, nhưng mà...Nhưng mà nương tử quá mê người, y thực sự là không nhịn được nha!

Ngụy Thiên Thanh ‘tạch’ một tiếng đứng dậy, thừa dịp Tần Duy Ngã thót tim đơ ra, y một tay ôm lấy hắn, đặt lên giường.

“Người...Người...” Trong mắt y chẳng thấy hoài nghi đâu, chỉ có đầy dục vọng cuồng nhiệt, Tần Duy Ngã lui tới góc giường, ôm chặt cột giường, không thể tin nhìn Ngụy Thiên Thanh đã bắt đầu cởi áo.

“Lần này là tại nương tử không tốt!” Ngụy Thiên Thanh oán hận nói, tay bắt đầu vươn ra tấn công Tần Duy Ngã.

“Người, người điên rồi, Độc Tôn sẽ trở về ngay lập tức! Còn, còn cả Linh Nhi sư muội của người nữa! Nếu người làm...làm trò xằng bậy, bọn họ, bọn họ...” Tần Duy Ngã bị cứng rần lồi ra ngoài liều mạng ôm cột không buông, miệng nói năng lộn xộn mong có thể khiến Ngụy Thiên Thanh dừng ngay ý định trong đầu.

“Bọn họ sẽ không vào.” Thấy dáng vẻ quyết không buông cột của Tần Duy Ngã, Ngụy Thiên Thanh cũng không quản nhiều, trực tiếp tháo đai lưng của hắn.

“Đừng, van cầu người!” Tần Duy Ngã không tránh được ma thủ của y, nửa người dưới đã trong trạng thái lơ lửng. Trời ơi, trước kia hai bọn họ làm gì coi như không tính, nhưng giờ mấy người Độc Tôn có thể trở về bất cứ lúc nào, nếu lại để bọn họ nghe được mình và Ngụy Thiên Thanh làm chuyện này...Oa —! Không được! Độc Tôn nhất định sẽ càng thêm khinh bỉ mình! Tôn nghiêm đại ca của mình sẽ mất sạch mất...

Ngụy Thiên Thanh đột nhiên cảm thấy dáng vẻ không mặc gì ôm chặt cột giường của hắn quyến rũ động lòng người, y hạ thân căng cứng như sắp nứt thở hổn hển, trực tiếp dùng vật áo buộc hai tay đang ôm cột của hắn lại.

“Người muốn làm gì!” Tần Duy Ngã vốn định ôm cột tự cứu mình một lần, nào ngờ hoá thành thịt dính chặt lên đó, muốn chạy cũng không được.

“Nương tử quá mê người, vi phu vốn định tha cho người, thế mà người còn không ngừng hấp dẫn ta...” Ngụy Thiên Thanh áp lên người Tần Duy Ngã, khẽ day cắn cổ hắn.

Đáng ghét! Lại dùng chiêu này! Cảm giác tê ngứa ở cổ khiến cả người Tần Duy Ngã run rẩy, cũng bắt đầu nóng lên.

30. Chương 28-2: Phiên Ngoại 2 (thượng) : Li Nhi Nói

Xin chào các vị thúc thúc a di bá bá thẩm thẩm đại ca đại tỷ! Ta là Ngụy Li, nữ danh Li Nhi, năm nay ba tuổi!

Hôm nay, nương vì giận cha mà không thèm để ý ta. (Không biết là hắn giận cha cái gì nữa, vì sao lại giận sang cả ta?) Ta đành phải cùng cha ra phố ăn quả hồng hồng thôi.

Quả hồng hồng thực sự ăn ngon lắm á, hồi trước tửu tửu toàn mua cho ta ăn, cho nên ngoài cha và nương ra người ta thích nhất chính là tửu tửu.

Cha xóc ta lên để ta vừa ngồi lên vai y vừa ăn, đi đi một lúc ta liền phát hiện ra nương. (Không phải hắn bảo không muốn ra phố sao? Sao có thể gạt ta như thế!)

A! Còn cả thị tử cũng ở đó! Ta vui vẻ quá nga, thị tử cũng là người ta thích nhất! Ta đã... Ừm một, hai, ba...Dù sao cũng đã lâu thiết lâu chưa gặp nàng rồi. Cơ mà nhìn biểu tình của thị tử và nương hảo nghiêm túc, không biết đang nói cái gì ta.

Thấy thị tử, ta lại nghĩ tới thị hổ, cả chòm râu siêu dài của ông nữa. Không biết ông có nhớ Li Nhi không...(Chìm đắm trong buồn thương...)

“Con biết nàng không?” Cô cô nhỏ giọng hỏi ta.

Biết a, nàng là thị tử đó! Là người ta thích nhất ngoài cha và nương.

Ta vui vẻ gọi nàng là thị tử, nàng cũng không cao hứng, còn nói ta gọi nhầm rồi!! Sửa lại cho ta. Thị tử! Thị tử! Rõ ràng là không sai mà (mất hứng)! Bất quả cuối cùng ta cũng sửa lại một chút, thị lễ! Thế này được rồi chứ!

Sau đó a sau đó, nương đột nhiên không thoải mái, cha bế hắn bay đi. Ta cũng rất muốn bay bay, nhưng lại không nỡ bỏ thị tử lại...(thương tâm ghê), may mà cô cô cưng ta, nói sẽ dẫn ta bay bay. Cho nên ngoài trừ cha và nương người ta thích nhất là cô cô.

Nhưng mà...Cô cô đưa cho thị tử, không đúng là thị lễ xem khoá trên người ta, thị lễ nhìn xong rất thương tâm, khóc không ngừng, cha từng nói để người mình thích khóc là không đúng (tuy rằng nương thường xuyên bị cha làm cho khóc), cho nên ta chạy nhanh tới lau nước mắt cho nàng.

“Li Nhi thích thị lễ lắm!” Ta lớn tiếng nói với nàng. (Lúc ở trên núi, mỗi khi Tiểu Hồ ca ca chọc cho Tiểu Ngư tỷ tỷ khóc đều nói như vậy, Tiểu Ngư tỷ tỷ sẽ không khóc nữa).

Chính là, vì sao thị lễ càng khóc dữ hơn? Làm hại ta cũng thương tâm muốn chết, khóc lớn lên.

Ta khóc mệt chớp mắt nghỉ ngơi một chút, đến lúc tỉnh lại đã không thấy thị lễ đâu, từ từ nói nàng đã về núi gặp thị hổ rồi. Nhưng mà, Li Nhi cũng rất muốn gặp thị hổ a!

“Đến gặp sư phụ con là không thể ở cùng nương con cha con nữa đâu.” Cô cô vỗ vỗ đầu ta, nói.

Vì sao đến chỗ sư phụ sẽ không được ở cùng cha nương nữa? Ta không hiểu. Cơ mà, so sánh cha nương với thị hổ....Vậy không gặp thì thôi. (Không vui tí nào! Chẳng hiểu gì cả.)

“Không biết Li Nhi tại sao lại ở cùng bọn họ.” Cô cô nói chuyện với từ từ. Ta chỉ nghe hiểu được hơn nửa, hình như là hỏi ta và thị tử.

Này...Ta nghĩ nghĩ....Ta gắng sức nghĩ nghĩ...Hình như....

Khi ta nhận thức được thế giới này, thị tử đã ở bên cạnh ta, nàng mỗi ngày đều ôm ta vào lòng, thơm a thơm, rất ấm áp. Nàng chẳng những làm đồ ăn ngon cho ta, còn dạy ta nói. Từ đầu tiên ta nói được chính là thị tử, không phải thị lễ đâu.

Sau đó, ta gặp được thị hổ và thị huynh, bọn họ đều tốt với ta lắm, nhất là thị hổ, mỗi lần thấy ta đều vui vẻ cười, ta thích nhất là túm chòm râu dài của ông.

Lại sau đó, ta lớn hơn một chút, quen được Tiểu Hồ ca ca và Tiểu Ngư tỷ tỷ, bọn họ ở cách vách và cách vách cách vách nhà ta.

Có một lần, thị tử, lại nhầm rồi! Là thị lễ đưa ta qua nhà Tiểu Hồ ca ca uống sữa. (tuy rằng ta không biết vì sao phải uống sữa, nhưng nhìn bé cưng nhà Tiểu Hồ ca ca uống ngon như vậy, ta cũng uống theo. Công nhận, sữa kia hương vị ngọt ngào quả là ngon tuyệt, đáng tiếc không uống được mấy, thị tử nói ta lớn rồi không được uống nữa (hoài niệm ghê)). Tiểu Hồ ca ca cứ gọi nương a nương không ngừng. Xưng hô này trước kia ta đã nghe hần và Tiểu Ngư tỷ tỷ gọi rồi, nhưng không hiểu nó có nghĩa gì.

Ta nghĩ, Tiểu Hồ ca ca gọi người cho ta sữa uống là nương, Tiểu Ngư tỷ tỷ cũng có nương, vì sao ta lại không có nương nhỉ?

Ta hỏi thị lễ, nhưng ta nói chưa rõ lắm, may mà thị lễ nghe hiểu.

“Mỗi người đều có nương, người cũng có a. Nhưng mà giờ nàng đang có việc cho nên không thể ở cạnh người được.” Thị lễ hình như không được vui, lúc nói trên mặt giống như muốn khóc.

Tuy rằng thị lễ nói rất nhiều, nhưng ta chỉ hiểu hai câu ‘mỗi người đều có nương’ với ‘không thể ở cạnh người’ kia. Cơ mà...Rất cuộc nương là gì? Là cái nước trắng trắng ta uống kia à? Nhưng đó không phải là sữa sao? Tiểu Ngư tỷ tỷ còn chưa uống, nhưng nàng vẫn gọi nương mà? Kỳ quái!

“Ngốc, nương là người thân thiết nhất trên đời của người. Nàng sẽ yêu người thương người, chọc cho người vui, đem tất cả những điều tốt nhất trên đời dành cho người.”

Yêu ta thương ta? Người thân thiết nhất? Đó không phải là thị lễ thị hổ với cả thị huynh sao? Ta dùng đầu ngón tay đếm đếm, một, hai, ba....Thì ra ta có nhiều nương như vậy? Nhiều hơn Tiểu Hồ ca ca bao nhiêu, hần thiết là đáng thương!

Hôm sau ta thực vui vẻ chạy đến gặp thị hổ nương và thị huynh nương, chính là ta vừa gọi ‘nương’ một cái, bọn họ liền ngã xuống đất, nhắm mắt với ta. Ha ha ~~ Bọn họ quả nhiên rất thương ta!

Nhưng mà rất nhanh sau đó ta đã biết mình nhầm. Bởi vì thị lễ ôm ta vào lòng, từng chữ từng chữ nói với ta,

“Tiểu bảo bối của ta, bọn họ không phải là nương người đâu.”

Nhưng rõ ràng hôm qua thị lễ đã nói người chọc ta vui vẻ là nương ta mà? Ta mất hứng.

“Nương người a, là người sinh người, cho người ấm áp. Nương trong mắt hài tử là người đẹp nhất. Nương sẽ may y phục mới, hài mới cho người, còn dỗ người vào giấc ngủ, hát ru cho người nghe...”

Đó không phải là người sao? Ta cao hứng gọi nàng — nương.

“Không, ta không phải là nương người, ta chỉ là sư tỷ của người, nương người đang ở một nơi xa rất xa, ở bên cạnh cha người.”

Nương là gì ta còn chưa biết đã thêm cha chạy tới rồi? Ta bắt đầu lơ mơ hồ hồ.

“Nương người rất yêu người, khi người còn là một tiểu anh nhi (bé sơ sinh), người vẫn luôn ở bên cạnh nương người, sau đó mới....Ai! Chờ đến khi người trưởng thành, sẽ hiểu được.”

Trước kia ta từng ở bên nương sao? Nhưng sao ta không nhớ nhỉ? Vốn ta còn muốn hỏi, nhưng mà thấy bộ dáng hảo thương tâm của thị lễ, ta không dám hỏi nữa.

Ài! Mất cả ngày, thế mà vẫn không rõ nương là cái chi.

Lại qua thật lâu, thị lễ và thị huynh đột nhiên mang ta xuống núi, tới nơi có một đồng phòng lớn, nói từ nay về sau đây chính là nhà của ta. Mặc dù xa thị hổ, Tiểu Hổ ca ca, Tiểu Ngư tỷ tỷ ta có chút khó chịu, nhưng khi có thiết nhiều thứ để ngắm, để ăn, để chơi, ngày nào của ta cũng trôi qua rất vui vẻ!

Sau đó thị huynh rời đi, để lại ta và thị lễ. Cơ mà không sao, chỉ cần thị lễ không đi, ở đâu ta cũng không sợ.

Chính là ngày lành không kéo dài bao lâu, một hôm có một thúc thúc siêu hung dữ xông vào nhà ta, mắng thị lễ, lại còn đánh nàng nữa, ta lúc ấy sợ hãi, chỉ biết khóc, thị lễ liền ôm ta chạy đi.

Ta khóc một phờ, bụng hảo đói, muốn ăn điểm tâm biết bao. Thị lễ lại chỉ khóc, cũng chẳng mua gì cho ta ăn, cho nên ta đành phải tiếp tục khóc, vừa khóc vừa kêu đói.

Thị lễ chắc là thấy ta khóc đáng thương quá, rốt cuộc đưa ta vào một căn phòng trong một nhà nhìn qua không khác nhà ta lắm, để ta có thể thoải mái ăn uống.

Vì thế, ta được gặp nãi nãi, gia gia và cả từ từ hiểu ta nhất. Đương nhiên, còn có nương quan trọng nhất nhất của ta!

Rất nhiều người hỏi ta vì sao lại gọi nương là nương. (Choáng váng) ta không trả lời được, chỉ biết là thế thôi. Tuy rằng hấn rất hung dữ, cũng không ôn nhu giống thị lễ, nhưng ngay giây phút thị lễ nhét ta vào lòng hấn ta liền biết — người này chính là nương ta. (Đắc ý)

Hấn rất ấm áp, rất ấm áp...Cuối cùng ta cũng biết khi ta còn nhỏ không hiểu điều gì, chính là cảm giác ấm áp này bao lấy ta. Hơn nữa, trên người hấn có một mùi hương quen thuộc, ngọt ngào, thơm mát hết như trong giấc mộng của ta.

Đúng vậy, không phải thị lễ đã nói nương là người cho ta ấm áp sao? Lần này nhất định là đúng rồi! Ta gắt gao bám lên người nương, cảm động đến chảy nước miếng.

Cơ mà, hình như nương tức giận lắm, cũng không muốn tới gần ta. Vừa thấy ta hấn đã bỏ chạy, sau đó bị nãi nãi túm lỗ tai xách về.

Nãi nãi dữ ghê á, nương trông có vẻ rất đau, ta chạy nhanh tới đẩy nãi nãi ra. Nãi nãi không giận ta, còn khen ta là đứa nhỏ ngoan, ta đắc chí lắm.

Từ ngày đó a, ta và nương cùng thị lễ sống bên nhau, chẳng những mỗi ngày có thể ngủ cùng nương, chơi cùng nương, từ từ còn mang xiên hồng quả quả ngọt ngào cho ta ăn, ta thích nhất từ từ! Ừm, ngoại trừ nương thì thích nhất. Còn thích hơn cả thị lễ nữa.

Li Nhi không biết gì ngờ ngạc hỏi nghe đau lòng quá đi ;-;

31. Chương 28-3: Phiên Ngoại 2 (hạ) : Li Nhi Nói

Nhưng mà vui vẻ chưa được mấy ngày, tối nào thị lễ cũng chạy tới phòng nương, thừa dịp nương không có ở đó muốn đưa ta đi, ta đương nhiên không chịu rồi. Vất vả lắm ta mới tìm được nương quan trọng nhất nhất của ta, ta mới không chịu rời đi đâu! Còn cả tử tử và quả hồng hồng ngon tuyệt nữa (chảy nước miếng). Thị lễ có vẻ phiền não, nàng nhìn ta nói, “Thực sự không đi hả!”

Ta dùng sức lắc đầu, ta phải ở cùng nương!

Hôm sau ta thực thương tâm, bởi vì không thấy thị lễ đâu nữa. Nương và tử tử tìm mãi mà không thấy nàng, ta nghĩ nàng nhất định là giận ta cho nên bỏ đi rồi... (thương tâm).

Bất quá rất nhanh ta đã biết tại sao thị lễ chạy đi rồi: Một sáng, tử tử đi xa, dưới ánh mắt ‘Thiện ý’ của nãi nãi, nương mang ta ra ngoài chơi. Ta và nương vừa mới ra cửa, đã đụng đến thúc thúc xấu xa lần trước đánh thị lễ! Hắn cầm một trường đao cực kì cực kì đáng sợ, gào thét mắng nương (căn bản là ta nghe không có hiểu), hét như một con khỉ lao tới chỗ ta và nương. Nương sợ hãi, ôm lấy ta chạy a chạy, cái tên thúc thúc xấu xa kia ở đằng sau đuổi a đuổi... Ta không nhớ rõ nương chạy bao lâu, chỉ biết đến khi mặt trời hạ xuống, bụng của ta vẫn chẳng có gì bỏ vô cả...Đói quá đi!

Lúc trời đen sì, nương mang ta chạy tới một nơi có thật nhiều cây, ta đói đến hai mắt hoa lên, bụng kêu òng ọc, liền nhịn không được gào lên. Kết quả, nương không cẩn thận đụng vô cây, ngã xuống.

Ta rất sợ, găng sức khóc, vừa khóc vừa muốn kéo nương lên, nhưng nương thực sự quá nặng, ta dùng toàn bộ khí lực mà hắn vẫn không nhúc nhích.

Nương thấy ta khóc, hai mắt hắn cũng ẩm ướt, nhưng chỉ có thể nằm trên mặt đất. Hơn nữa sắc mặt hắn rất khó coi, trắng giống hệt tờ giấy vẽ vẽ ở nhà.

Không biết vì lý do gì, ta cảm thấy nếu nương cứ như vậy hắn sẽ rời ta mà đi, ta khóc càng lợi hại hơn, tuy rằng tổn không ít nước mắt nhưng rốt cuộc cũng khiến nương khóc theo. Thế nhưng...Nương vậy mà đẩy ta ra. Ta chỉ muốn ở bên cạnh nương, quyết không chịu đi, ta lại bò qua, gắt gao ôm cánh tay hắn.

“Đi mau —! Đi mau —!” Nương nhìn rất hung dữ, nhưng ta không dám đi, đi rồi sẽ không được thấy nương nữa! Ta mới không cần không có nương!! Ta uỷ khuất kêu khóc! Dù sao không đi chính là không đi!

“Tần — Duy — Ngã —!”

Oa! Thanh âm đáng sợ quá, đây có phải là quỷ mà Tiểu Hồ ca ca nói không? Vậy có phải mình với nương sẽ bị ăn sạch không? Ta run run trốn trong ngực nương, để nương ôm chặt lấy ta.

Nương sẽ bảo vệ ta! Ta nghĩ nghĩ, đột nhiên cảm thấy thân thể mình bay lên, sau đó nghe được ‘Bịch’ một tiếng.

Đau quá, vốn đã rất đói bụng, bây giờ còn bị đánh vào cây, may mà có gì đó đệm cho ta. Nhưng mà, nương đâu? Ta nhớ rõ hắn ở phía sau ta....Ta vừa quay đầu thì thấy, miệng nương học ra thứ gì màu đỏ đỏ, mắt đã nhắm chặt.

Nương — ta khóc, muốn lau sạch thứ đang dính trên miệng nương, nhưng càng lau nó lại càng chảy ra nhiều thêm, ta không biết làm thế nào, chỉ có thể lớn tiếng khóc.

“Câm miệng, tiểu tạp chủng!!”

Ta ngẩng đầu lên, lại là cái thúc thúc xấu xa đáng giận kia! Nhất định là hắn muốn đánh nương! Ta không thể để cho hắn đánh được. Ta xông lên cắn chân hắn, cho hắn biết sự lợi hại của ta.

“Ta giết ngươi!”

Ta nghe hắn hô lên, có vẻ vô cùng tức giận. Ừm...Ta cắn chân hắn, nhất định hắn rất đau đi?

Ngay sau đó, cha lợi hại nhất nhất của ta xuất hiện, y chỉ phát tay một cái, thúc thúc xấu xa liền bị đánh bay ra ngoài. Lợi hại quá xá!

Tiếp đó, cha ôm ta, lau khô nước mắt cho ta, rồi bế ta đến chỗ nương.

Chính là, mặc kệ ta có gọi nường thế nào, nường vẫn nhắm mắt không để ý tới ta. Ta sợ nường sẽ cứ như vậy không tỉnh lại nữa, cho nên lại bắt đầu khóc! (một ghê)

Lại tiếp đó, cha đem ta và nường về nhà gỗ, nói với ta nường mệt quá nên đang ngủ, phải đợi ngày mai mới tỉnh.

Cha bôi thuốc cho nường, sau đó lấp đầy bụng ta bằng thịt thịt siêu thơm ngon, ta vui thiệt là vui! (buồn ngủ ghê)

Lại lại tiếp đó, lúc cha tắm rửa cho ta, tắm tắm đến chỗ cái khoá trên cổ ta. Chỉ lát sau, y liền mở khoá ra. Ta nhớ rõ thị lễ mờ mờ đã lâu cũng không mở ra được! Cha thật thông minh!

Lại lại lại tiếp đó, ta ngủ mất tiêu, chẳng biết gì nữa.

Sáng hôm sau, thấy nường còn ngủ, cha vui vẻ bế ta lên, đưa ta ra sân chơi trò nấu cháo.

Ta ngồi xồm trên đất, hỏi cha cái cháo thơm thơm kia là gì, đúng rồi! Lúc ấy cha còn chưa phải là cha, ta chỉ gọi y là thị huynh thôi. Cha cười xoa đầu ta, nói với ta y là cha ta, bảo ta gọi y là cha. Nói thật ta cũng không biết cha có nghĩa gì, nhưng y bảo ta gọi thì ta gọi thôi, ai biểu y là thần tượng của ta chứ! Bất quá nhìn y có vẻ vui lắm, ta cũng rất vui, nếu nường cũng vui thì quá tuyệt rồi.

Không lâu sau, cháo thơm thơm liền nấu xong, cha trước đút cho ta một bát, ngon ghê á! Ta một hơi ăn hết sạch bát cháo, ngay cả đáy bát cũng không chừa.

Thấy ta ăn xong rồi, cha liền bế ta đi cho nường ăn, cơ mà nường vẫn nhắm mắt, ăn thế nào giờ?? Ta sốt ruột định lay tỉnh nường, nhưng bị cha ngăn lại. (ủi khuyệt)

Lúc cha dùng một tay ôm nường để hấn tựa vào người mình, nường liền tỉnh lại. Ta cao hứng giẫm ghế trèo lên giường, nghĩ muốn bỏ nhào vào ngực nường. Không ngờ lại khiến nường cảm động phát khóc, ta đứng là một đứa nhỏ ngoan mà!!

Tiếp đó, nường ăn cháo xong muốn tắm rửa, cha bế ta mang cái thùng to vừa tắm cho ta ra, rồi lại đun thiệt nhiều thiệt nhiều nước ấm đổ vào thùng, thả vào một đồng cỏ cỏ ta không biết vào. (Tắm rửa vì sao phải thả cỏ vào nhỉ?). Chuẩn bị xong xuôi, y liền bế nường hờ mông vào.

Coi bộ nường rất thoải mái, ta cũng muốn vô tắm một lần nữa! Nhưng cha nói không được, đưa cho ta một cái kiếm gỗ chơi, cơ mà ta vẫn muốn cùng nường tắm cỏ cỏ a!

“Ng Sloan, lát nữa cha cho con đi bay bay.”

Bay bay? Có phải lơ lửng trong không trung nhảy đi xa thiệt là xa như sáng nay không? Cái kia chơi vui a! Ta nghĩ nghĩ, quyết định bay bay vẫn thích hơn, chạy nhanh cầm kiếm gỗ qua một bên chơi.

Chính là không được bao lâu, liền thấy cha hoang mang rối loạn bế nường hờ mông ra, chạy về phía giường. Hừ! Ngẫm lại trước kia lúc ta xì xì, nường luôn nói ta xấu hổ xấu hổ, lần này hấn bị ta nhìn thấy mông hờ những hai lần liền, ta cũng xấu hổ xấu hổ hấn.

Những ngày tiếp theo, nường đều ngủ trên giường, cha nói hấn tỉnh sẽ đau, để cho hấn ngủ mấy ngày. Nhưng mà...Nếu cứ ngủ tiếp sẽ biến thành heo nhà Tiểu Hồ ca ca thì làm thế nào? (Buồn bực)

Những ngày tiếp tiếp theo, nường tỉnh, người cũng không đau, bắt đầu khi dễ ta, sớm biết thế thà để cha cho hấn ngủ thêm mấy ngày nữa còn hơn....(buồn rầu).

Tóm lại — hiện tại ta có cha lại có nường, cuộc sống rất hạnh phúc! ((Những người khác sớm đã quên sạch trơn!)

32. Chương 29: Người Trách Ta Ta Trách Ai?

Gió to không ngừng thổi a, thổi a, thổi tới một trận cát bụi, thổi tới từng tiếng — nguyên rửa?!

“Ngụy Thiên Thanh người không phải là người, người là đồ hỗn đản! Là sắc ma! Là ngựa đực! Là —”

“Li Nhi, đến cô cô dạy con thổi sáo.” Quản Linh Nhi lấy một cây sáo trúc trong ngực, đặt bên môi, nhất thời tiếng sáo du dương phiêu lãng theo cơn gió.

“Ngụy Thiên Thanh người là ma quỷ, là côn trùng gây hại, là con heo hạ lưu —”

“Li Nhi, cứ cứ nói cho con nghe, chúng ta đi về phía trước thêm một đoạn đường nữa sẽ tới Hoàng sơn. Đến lúc đó, con có thể nhìn thấy núi lớn cao thiết là cao, còn cả kỳ hoa dị thảo nữa.” Tần Độc Tôn che tai Li Nhi, cười tủm tỉm chỉ về phía trước cho nó nhìn.

“Tần Độc Tôn người là tên vô lương tâm! Uổng người là thân huynh đệ của ta, thế mà thấy chết còn không cứu! Người lãnh huyết! Người —”

“Hoàng sơn là gì ạ?” Li Nhi hỏi.

“Hoàng sơn chính là nhà của Nhâm thúc thúc con. Chúng ta sẽ đến nhà Nhâm thúc thúc làm khách.” Ngụy Thiên Thanh vỗ vỗ đầu con, có chút áy náy nhìn vào trong xe.

“Các người đều là hỗn đản! Không có lòng trắc ẩn! Thấy chết không cứu! Các người toàn bộ đều không phải người tốt —”

Từ sáng ra khỏi khách điểm, nương tử liền một mực mắng chửi người, giờ đã hơn hai canh giờ, không biết miệng hần có khô không? Cổ tình hần vừa thấy y liền mắng càng hung dữ...Ai! Sớm biết vậy hôm qua dù thế nào y cũng cần răng nhấm nhin.

“Ngụy Thiên Thanh, người tên đáng sát ngàn đao! Một ngày nào đó ta sẽ cho người cảm nhận được tư vị vài ngày không xuống nổi giường! Ta—” Tần Duy Ngã nằm bò trong xe ngựa lắc tới lắc lui, tiếp đó lại đẩy tới đẩy lui, cả người vốn đã ê ẩm, giờ còn lay động nữa bao nhiêu xương cốt của hần đều rút ra mất. Cho nên, ngoại trừ miệng hoạt động, hần không cách nào động đậy được.

“Huynh mắng đủ chưa? Lỡ tai đệ sắp mọc kén rồi!” Tần Độc Tôn không chịu nổi nữa, vén rèm tức giận gào lên với Tần Duy Ngã. Làm gì chứ! Hần và Linh Nhi nghe phải những gì không nên nghe, thiếu chút cả đêm mất ngủ, còn chưa nói gì. Tần Duy Ngã huynh đầu sỏ gây họa còn bô bô ba ba mắng chửi suốt cả buổi sáng, có còn thiên lý nữa không đây!

“Tần Độc Tôn người là đồ lãnh huyết, người không phải huynh đệ của ta!” Tần Duy Ngã nhìn mặt hần, hai mắt vì giận mà đỏ rực

Hôm qua lúc hần bị Ngụy Thiên Thanh ở trên giường gõ bang bang bang chết đi sống lại, hần nghe được tiếng của Li Nhi ngoài cửa, biết bọn họ đã trở về. Vì thế, Tần Duy Ngã cảm giác được Ngụy Thiên Thanh sẽ ăn tươi nuốt sống mình vội vàng dùng sức kêu cứu mạng, thế mà không một ai vào cứu hần, cuối cùng, còn biết mất tăm. Kết quả, hần bị Ngụy Thiên Thanh bang cả một tối, sáng hôm sau đừng nói tới thất lưng, ngay đến ngón tay cũng không động đậy được.

“Huynh còn dám nói!! Không biết là ai hôm qua khiến bọn ta thành con chuột đầu đường xó chợ! Còn nữa! Huynh kêu thế kia....Ai mà biết huynh là kêu cứu mạng thật, hay là kêu chơi chứ!!” Tần Độc Tôn cũng bắt chước những người khác trên xe, đổ bừa mặt cãi nhau với hần.

Thật là, hôm qua khó khăn lắm mới giải quyết được nữ nhân Ngưng Sơ kia, Tần Độc Tôn và Quản Linh Nhi thở phào mang Li Nhi về khách điểm tìm Tần Duy Ngã, vốn định thông báo cho hần, để hần yên tâm. Ai ngờ vừa đến trước cửa phòng Ngụy Thiên Thanh, đã nghe tiếng khóc kêu suốt mướt ‘Không cần không cần!’ của hần. Thanh âm kia muốn mở ám có bấy nhiêu mở ám, đến tên ngốc nghe cũng biết bên trong đang làm hoạt động gì.

Có mình Tần Độc Tôn hần thì thôi, đằng này còn có cả Quản Linh Nhi đứng bên cạnh. Kết quả, Tần Độc Tôn đứng đờ tại chỗ, mặt đỏ tai hồng, chân tay luống cuống. Càng muốn chết hơn chính là, Li Nhi tỉnh ngủ, la hét liên hồi muốn gặp mẫu thân.

“A.....Úm.....Độc, Độc Tôn cứu, cứu huynh.....Úm.....”

Tần Duy Ngã như nghe được cái gì, bắt đầu gọi tên Tần Độc Tôn. Bất quá, cái tiếng nức nở nghẹn ngào ngọt chết người kia, so với tiếng kêu cứu quả thực cách biệt một trời một vực. Cho nên, Tần Độc Tôn mau chóng quyết định, mang theo Quân Linh Nhi và Li Nhi hốt hoảng rời khỏi hiện trường.

Chỉ vì chuyện này, từ sáng sớm Tần Duy Ngã vừa thấy hắc đã bắt đầu mắng, mắng suốt hai canh giờ! Có là Phật cũng sẽ phát hỏa. Sớm biết hắc có khả năng mắng chửi như vậy, lúc trước không cho hắc cam hoa mật nữa, để hắc làm tên câm mới phải!

“Ta...Ta...” Tần Duy Ngã bị Tần Độc Tôn chặn miệng, nhất thời không nhớ nên mắng thế nào.

“Vậy người...Ít nhất cũng phải hỏi một tiếng chứ!” Tần Duy Ngã chống cự.

“Hỏi cái gì? Hỏi người là kêu cứu thật hay kêu cứu giả à? Sau đó, ta vọt vào, nhìn xem các người là cường gian hay thông dâm?? Người coi ta là đồ ngu chác!” Tần Độc Tôn giận điên rồi.

Phốc! “Ha ha ha ha!!” Quân Linh Nhi ngồi bên ngoài rốt cuộc nhịn không được, ôm bụng cười ngã vào người Ngụy Thiên Thanh. Hai huynh đệ này quả là trần bảo hiểm có trong thiên hạ!! Quá buồn cười!

Đến lúc này, tiếng nguyên rửa quàng quạc đằng đẵng hai canh giờ mới ngừng lại.

“Tửu tửu, thông giảm là gì?” Đoạn trước Tần Độc Tôn nói nhanh quá, Li Nhi không nghe được, nhưng nó vẫn nhớ kĩ hai từ này. (Li Nhi đọc nhầm từ ‘thông dâm’ nhá, em mới 3 tuổi nên toàn nói nhầm không thôi, may ghê)

“Khụ khụ khụ!!” Lời khờ dại của Li Nhi dọa Tần Độc Tôn suýt sặc nước miếng mà chết.

“Úm...Li Nhi à, đó là lời mắng chửi người, không có ý tốt. Nương con không ngoan, cho nên cữu cữu con mới mắng hắc.” Quân Linh Nhi cố nén không bật cười thành tiếng, giả bộ nghiêm túc giải thích cho Li Nhi.

“Tửu tửu hự, dám mắng nương con!” Li Nhi không thuận theo, bĩu môi để Quân Linh Nhi ôm mình. Hừ, tửu tửu mắng nương, không thêm ngồi cùng hắc nữa!!

Tần Độc Tôn chán nản. Ta đây đã trêu chọc đến ai a!

“Sư huynh, đến chân Hoàng sơn rồi.” Quân Linh Nhi từ xa đã thấy thành trấn nhỏ phía trước.

Vừa dứt lời, một tiếng sáo du dương từ rất xa truyền tới.

“A! Nhâm nhị ca tới.” Quân Linh Nhi kinh hỉ hô lên.

Ngụy Thiên Thanh dừng xe ngựa, thấy xa xa có một bạch y nam tử, tựa như ảo ảnh bay tới phía bọn họ.

“Đại ca! Linh Nhi! Tiểu đệ ở đây chờ đã lâu.” Nhâm Dữ Phi cười lớn, đáp xuống bên cạnh Ngụy Thiên Thanh.

Khinh công quả là lợi hại! Người này chính là Âm đế Nhâm Dữ Phi mà đại ca nói sao? Tần Độc Tôn nhìn thiên hạ đệ nhị Âm đế trong truyền thuyết, lòng bàn tay toát ra từng lớp mồ hôi. May mắn, gã và Linh Nhi không muốn gây ra sóng gió gì, nếu không, võ lâm thiên hạ...Chỉ sợ đã sớm xác chết đầy đồng đi.

“Vị này là...” Nhâm Dữ Phi nhìn Tần Độc Tôn.

“Hắc là Tần gia ca ca, muốn theo muội về nhà xem.” Quân Linh Nhi cười giới thiệu.

“Hắc muốn ‘về nhà’ với muội?” Nhâm Dữ Phi ngoài ý muốn càng thêm để ý hắc. Dáng vẻ rất giống Tần Duy Ngã, thoát nhìn căn cốt thân thể cũng được, nếu điều dưỡng để kết đôi với Linh Nhi...Thật ra cũng được! Nhưng mà, nhìn bộ dáng của hắc, nhất định còn chưa biết bộ mặt thật của Linh Nhi. Ha hắc! Có trò hay để xem rồi.

“Đúng rồi, sao tẩu tẩu không ra, không phải là không muốn nhìn thấy tiểu đệ chứ.” Nhâm Dữ Phi liếc về phía cửa xe đóng chặt, đưa mắt hỏi Quân Linh Nhi.

“Ân...Cái kia...hắc có chút không thoải mái. Phi đệ, vẫn là tới chỗ của đệ đã rồi nói sau.” Ngụy Thiên Thanh xấu hổ cười, ngăn đề tài này lại.

“Phải phải, là ta sơ suất.” Nhìn Quân Linh Nhi lén lút vui vẻ, Ngụy Thiên Thanh đỏ mặt; Nhâm Dữ Phi liền đoán được chuyện gì đã xảy ra.

Xem ra, đại ca và Tần Duy Ngã ở chung không tồi, ta đây cũng yên tâm. Nhâm Dữ Phi vui mừng cười với Quân Linh Nhi, ẩn ý không cần nói cũng hiểu.

33. Chương 30: Trò Hay Bắt Đầu

Lưu Âm cốc ở một sơn cốc phía sau Hoàng sơn. Nhìn từ bên ngoài, nơi đây sương mù quanh quẩn suốt năm, khá giống Đoạn Tình sơn mà Ngụy Thiên Thanh ở.

Nhâm Dữ Phi đưa mọi người tới cửa sơn cốc, lấy sáo ngọc ra thổi một khúc. Bất quá, tuy âm sắc tuyệt vời, lại khiến người ta lạnh lẽo tâm can, dị thường khó chịu.

Chuyện kì dị xảy ra, theo tiếng sáo, sương mù trước mặt vậy mà dần mờ đi, lộ ra một con đường nhỏ rộng khoảng một trượng (3,33 m), còn những nơi khác vẫn dày đặc sương mù như trước.

Thật lợi hại! Tần Độc Tôn âm thầm lú lười.

“Oa!! Chơi vui ghê! Li Nhi cũng muốn chơi!” Li Nhi giãy khỏi tay Quân Linh Nhi, chạy đến trước người Nhâm Dữ Phi, kéo sáo của gã.

“Ôi, tiểu quái quái (Bé lém lỉnh) của ta! Cái này phải đợi con lớn thêm chút nữa mới có thể chơi nga.” Nhâm Dữ Phi ôm nó vào lòng, thơm lên khuôn mặt nho nhỏ của nó.

Li Nhi cầm sáo ngọc để lên miệng, xài hết sức lực bú sữa cũng không thổi ra tiếng gì. Nhưng nó còn không cam tâm, nghĩ mọi cách thổi thổi, một bộ ‘Ta rất nghiêm túc, đừng làm phiền ta’.

“Ha hã! Đại ca, đây xem như lần đầu tiên huynh đến, cẩn thận đi theo ta chớ rẽ linh tinh.” Nhâm Dữ Phi cũng để mặc nó, cười nói với Ngụy Thiên Thanh.

Ngụy Thiên Thanh gật đầu, nhìn nhìn xe ngựa. Từ khi Phi đệ đến, nương tử chưa nói câu nào...Khí tức của hắn cũng không có gì khác thường, là hắn không muốn nói chuyện? Hay đang ngủ?

Thân thủ giữ chặt dây cương, Ngụy Thiên Thanh dắt ngựa đi theo Nhâm Dữ Phi, nhưng ngựa như sợ hãi điều gì, thế nào cũng không chịu đi về phía trước.

“Phải làm sao đây?” Ngụy Thiên Thanh thoáng nhìn Nhâm Dữ Phi.

Nhâm Dữ Phi trực tiếp ‘huýt’ một tiếng, chỉ lát sau đã có một nam tử từ đường nhỏ vội vàng chạy tới.

“Tham kiến cốc chủ.”

“Dem xe ngựa tới địa phương an toàn.” Nhâm Dữ Phi lạnh lùng phân phó.

“Vâng!”

“Nương tử, xe ngựa không dùng được nữa, ta bế ngươi nhé!” Ngụy Thiên Thanh nhắc rèm, nhìn thấy Tần Duy Ngã chôn trong chăn, không nhúc nhích.

“Tuỳ ngươi!” Thực ra Tần Duy Ngã nghe được rõ ràng thanh âm bên ngoài, nhưng hắn đã mất hết mặt mũi, không muốn gặp ai hết.

Bé Tần Duy Ngã lên, Ngụy Thiên Thanh và mọi người đi theo Nhâm Dữ Phi vào sâu trong đường nhỏ.

Dọc đường, Tần Độc Tôn bị một số thực vật ven đường dọa sợ ngây người. Đoạn hồn thảo, mê tình hoa, thập lí hương, dạ lan...Mỗi một cây, đều là độc vật chí độc trong thiên hạ. Trong làn sương mù dày đặc này không ngờ lại có vô số độc thảo, có thể sương mù ở đây không phải sương mù bình thường, mà là chương khí chết chóc.

“Thế nào, xem đến ngay người. Mấy thứ này đều là đồ từ nhà ta chuyển tới, nếu người thích, tới nhà của ta a, muốn gì có nấy.” Quản Linh Nhi nhìn vẻ mặt trợn trừng không tin nổi của hắn, không khỏi nở nụ cười.

“Từ...Từ nhà người...Chuyển tới?” Hắn nhớ rõ hình như nhà nàng ở phương Bắc mà? Từ phương Bắc chuyển độc thảo trăm năm khó gặp tới đây, rốt cuộc phải có bản lĩnh thế nào? Trời ơi, ta sẽ không thích phải một người nguy hiểm chứ? Tần Độc Tôn ngây dại, há to miệng nhìn Quản Linh Nhi. Tuy nói, người có quan hệ với Ngụy Thiên Thanh, có kém thế nào cũng phải gấp ba lần Tần Độc Tôn hắn, mà Quản Linh Nhi còn là sư muội Ngụy Thiên Thanh, vậy càng khỏi cần nói. Nhưng dựa theo tình huống hiện tại, nàng.....Hình như nàng không phải chỉ có chút lợi hại, giống như hắn và người nhà từng nghĩ.

“Sao, bị dọa rồi?” Quản Linh Nhi nhướn mày, cười thần bí.

“Không, không có.” Tần Độc Tôn ưỡn người, giả bộ mình không bận tâm gì.

“Ha ha!” Hiện tại người đã là của ta, cho dù người hối hận, ta cũng sẽ không thả người. Ài! Ai bảo người đáng yêu như thế, làm cho người ta không nhịn được muốn ăn người vào bụng! Quản Linh Nhi rời mắt, giấu đi tình quang ẩn trong đó.

Ra khỏi khu vực sương mù dày đặc, xuất hiện trước mặt mọi người là một trang viên được núi bao quanh.

“Hoan nghênh các vị tới Lưu Âm cốc làm khách.”

Li Nhi đi theo Nhâm Dữ Phi chơi, Tần Độc Tôn bị Quản Linh Nhi đưa đi xem kỳ hoa dị thảo trong cốc, còn lại Ngụy Thiên Thanh, đành phải mang Tần Duy Ngã không muốn nhúc nhích đến tiểu viện Nhâm Dữ Phi đã chuẩn bị tốt để nghỉ ngơi.

“Nương tử, nơi này cảnh sắc không tồi, hay để vi phu đưa người ra ngoài xem nhé?” Ngụy Thiên Thanh đặt Tần Duy Ngã lên trường kỷ mềm mại, cẩn thận quan sát sắc mặt hắn.

“Không đi.” Tần Duy Ngã rầu rĩ, vẫn không chịu động dậy.

“Được rồi, nương tử. Lần này là ta không đúng, người muốn đánh muốn mắng đều được, đừng giận nữa, như vậy không tốt cho thân thể của người.” Nương tử vốn tinh thần không tồi đoạn thời gian này bỗng trở nên suy sụp chán chường, thực sự là khiến Ngụy Thiên Thanh không thể thích ứng nổi.

“Ta là đại phu, ta tự biết!”

“Nương tử...” Ngụy Thiên Thanh không biết nên nói gì. Xem ra lần này nương tử giận không ít a! Ai —

“Ta mệt, ta muốn đi ngủ.”

“Vậy vi phu ở đây với người.” Ngụy Thiên Thanh chạy nhanh đi trải chăn, ôm hắn tới giường, tháo giày cho hắn.

“Ta muốn ăn cháo cá.” Tần Duy Ngã vẫn chăm chú nhìn hành động của y. Nhìn y săn sóc tỉ mỉ chăm sóc mình, không biết vì sao đột nhiên hắn muốn ăn món cháo cá y đã nấu cho mình khi hai người mới gặp. (rõ ràng lúc mới gặp ảnh nấu cháo trắng mờ —)

“Vậy người đợi một lát, ta đi tìm xem phòng bếp ở đâu.” Rốt cuộc cũng chịu nhìn mình rồi! Ngụy Thiên Thanh đắp chăn cho hắn, vui sướng ra cửa.

34. Chương 31: Hạnh Phúc Là Đủ Rồi

.

Coi cái dáng vẻ chân chó của người kia, thiên hạ đệ nhất kiếm gì chứ, hắn phải gọi người là thiên hạ đệ nhất dân tiện mới đúng! Tần Duy Ngã nhìn y rời đi, vươn tay xoa xoa nơi eo không còn quá bủn rủn. Con bà nó, tối hôm qua bị y trói làm cả một đêm, tay đều sắp rách da tới nơi, y thế nhưng vẫn không buông hắn

ra, thật sự là quá đáng giận! Còn nữa, hần đã bị buộc thành vậy, thế mà y còn chơi ra đủ thể loại đa dạng như thế...

Tưởng tượng đến cảnh tượng phong lưu giữa đêm muộn hôm qua, Tần Duy Nhã lại sôi máu. Đêm qua y dùng sức như thế, trên đùi mình chắc vẫn còn lưu lại dấu tay đi? Mất công mấy ngày trước mình còn phát thệ, tuyệt không để y chạm vào dù chỉ một ngón tay! Giờ thì hay rồi, lời thề bị phá hủy, về sau thực sự phải để mặc y muốn làm gì thì làm!

Không được! Thứ kia của y mạnh như vậy, nếu để mặc y...Không phải mình sẽ tinh tấn nhân vong sao! Ai nha! Không được không được, phải nghĩ cách. Dùng châm? Chỉ sợ y sẽ không phối hợp đi? Hơn nữa nếu chẳng may thực sự không dựng lên được nữa thì biết làm thế nào? Dùng được? Nhưng mà từ khi mình đi theo y, căn bản không có cơ hội đi nghiên cứu cái này. Hỏi Độc Tôn? Hình như hần cũng không chế mấy thứ mà hần cho là tầm bậy tầm bạ này. Làm thế nào mới tốt đây? Đúng là hao tổn tâm trí.

Bên này Tần Duy Nhã còn đang hao tổn tinh thần, bên kia Tần Độc Tôn đã bị tiên cảnh trước mặt dọa cho ngây người.

“Ta không nằm mơ chứ?” Tần Độc Tôn đứng trong viên, nhìn một vườn đầy thảo dược trân quý, kích động nhéo mắt mình.

“Ha hã! Đây chỉ là một phần nhỏ mà thôi, hậu viên nhà ta đầy một vườn đều là thảo dược, người muốn lấy bao nhiêu cũng được.” Quản Linh Nhi đắc ý cười, tung ra từng miếng từng miếng mỗi ngọt ngào.

Lại là nhà nàng! Nhà nàng đến tốt cùng là nơi như thế nào vậy? Bồng Lai tiên đảo sao?

“Nhà người tốt cuộc là...” Tần Độc Tôn cứ cảm thấy có gì không ổn, rồi lại không nghĩ ra là không ổn chỗ nào.

“Tần gia ca ca người gấp cái gì, dù sao mấy ngày nữa sẽ đến, người tới rồi sẽ biết. Yên tâm đi, người nhất định sẽ phi thường thích nơi đó.” Hiện tại không thể nói cho người, nếu dọa người chạy mất, ta còn phải tốn công phu đi bắt người. Chờ người tới nơi rồi, cho dù muốn chạy cũng không thoát khỏi ngũ chỉ sơn của ta, đến lúc đó người có không thích, cũng không được phép lựa chọn! Hừ hừ hừ! Ai biểu người thích ta, ta cũng rất thích người chứ! Đây là duyên phận a!

...

“Nương tử, cháo đến rồi.” Ngụy Thiên Thanh bưng bát cháo cá đã hầm nhừ đến trước mặt Tần Duy Nhã.

“Àn, tướng công. Người có đặc biệt muốn ăn món gì không?” Tần Duy Nhã nháy nháy đôi mắt đào hoa, bắt an phóng điện với Ngụy Thiên Thanh.

Có, muốn ăn người! Ngụy Thiên Thanh lần này học ngoan, một bên niệm Tĩnh tâm chú, một bên đút cháo cho hần.

“Không có gì.”

“Người hảo hảo ngẫm lại đi!” Tuy không thấy bình thường y ăn nhiều món gì, nhưng hần sẽ có một hai món thích hơn những món còn lại đi.

“Thật sự không có.” Bình tâm, tĩnh khí, bình tâm, tĩnh khí, bình tâm....

“Người cẩn thận ngẫm lại coi.” Nếu không trực tiếp chế được bắt y ăn, y không ăn hần liền ân đoạn nghĩa tuyệt với hần! Tần Duy Nhã bực mình nghĩ hạ sách.

“Nương, tử, cháo, nguội, rồi. Người, mau, uống!” Ta nhẫn! Ta nhẫn! Ta bình tâm tĩnh khí, lòng ta như nước lặng! Nhẫn nhẫn nhẫn!

Lấy bát uống hết một hơi, Tần Duy Nhã vẫn không cam lòng.

“Người xác định....”

“Ta muốn ăn người!” Ngụy Thiên Thanh như con dã thú gầm nhẹ một tiếng, lấy bát cầm đi.

Tần Duy Ngã suýt nữa lại tự chui đầu vào rọ, đổ mặt nửa ngày phun ra một câu, “Chắc lại đi tắm nước lạnh chứ gì, người không suốt ngày lòi ta ra làm làm làm thì ta cũng đâu muốn chế được bắt người uống!”

Ngụy Thiên Thanh nghẹn một thân hỏa, ra ngoài tìm một cái ao, sau khi để bản thân hoàn toàn ‘Lãnh’ tỉnh, y mới chậm rì rì trở về. Khả năng tự chủ của y vốn không tồi, nhưng vì có gì chỉ cần thấy nương tử cười một cái, liền lập tức muốn cùng hân phiến vân phúc vũ (mây mưa mưa đảo điên) một phen? Ài, khó trách sao nương tử sinh khí, rõ ràng đã đáp ứng không chạm vào hân...Ai! Đạo này không biết làm sao, lúc nào cũng muốn thời thời khắc khắc cột nương tử bên người mình, luôn cảm giác nếu mình nháy mắt một cái hân sẽ biến mất không thấy đâu. Hơn nữa...Tựa hồ mình đã quên mất một chuyện vô cùng quan trọng, một chuyện chỉ khi mình và nương tử không ngừng làm tình sự mới có thể khắc chế bản thân không suy nghĩ nữa...

“Đại ca, huynh đang nghĩ gì vậy?” Li Nhi chơi chán kêu gào muốn nương, Nhâm Dữ Phi đành phải bế nó về. Không nghĩ gã vừa vào viện đã thấy Ngụy Thiên Thanh buồn bã ủ xiu đứng đó.

“Cha cha!” Li Nhi vươn tay đòi bế.

“Là Phi đệ sao, ai ~ Một lời khó nói hết! Chúng ta ra ngoài nói.” Nhận lại con, Ngụy Thiên Thanh bắt đặc dĩ thử dài. Loại chuyện này, thực sự là không biết nói với người ngoài thế nào!

“Sao vậy, cãi nhau với tẩu tẩu?”

“Không phải. Chỉ là có chút chuyện làm huynh phiền lòng, lại không muốn nói với thê tử, sợ hân thương tâm.”

“Chuyện gì? Không ngại nói một chút với đệ chứ?” Nhâm Dữ Phi biết sự tình có gì không ổn.

“Phi đệ, trước kia huynh là người thế nào?” Có một nghi vấn tồn tại trong lòng y thật lâu, chính là ngại cảm thụ của Tần Duy Ngã, cho nên y vẫn chưa nói ra.

“Đại ca là một hảo nam nhi đỉnh thiên lập địa, ở chỗ của Cực Thiên sư thúc học một thân hảo võ công, cũng không vì danh vì lợi, một lòng thâm muốn cùng thê nhi ẩn cư nơi núi rừng, an ổn cả đời.” Nhâm Dữ Phi nửa thật nửa giả nói, không muốn để y hoài nghi.

“Huynh và nương tử tại sao lại tách ra?” Cùng Tần Duy Ngã trải qua những ngày ngọt ngào thân mật, song vẫn không cách nào đánh tan nghi hoặc trong lòng y.

“Lúc ấy huynh trọng thương hôn mê, đệ thông tri cho tẩu tẩu rồi liền đưa huynh đi tìm hân, sau tẩu tẩu thấy huynh thành ra như vậy, thương tâm muốn chết, không để ý ngăn trở của đệ, một mình chạy đi tìm kiếm linh dược cho huynh. Sau khi tìm được dược, cứu huynh, hân lại cảm thấy không có mặt mũi nào mà gặp lại huynh, không ngờ huynh lại mất trí nhớ...Ai!” Nhâm Dữ Phi đem lý do cẩn thận tỉ mỉ đã nói cho Tần Duy Ngã ngày đó, lặp lại với Ngụy Thiên Thanh.

“Thế nào, đại ca không tin tiểu đệ?” Nhâm Dữ Phi biết Ngụy Thiên Thanh không phải người lù khù ngốc nghếch, thời gian trôi qua sẽ có rất nhiều chuyện xảy ra, y nhất định sẽ nhìn ra sơ hở, cho nên gã đã sớm cùng Quán Linh Nhi thương lượng ra biện pháp ứng đối.

“Không phải, Phi đệ đệ đa tâm rồi, chỉ là có chút chuyện nếu không hỏi rõ ràng, lòng huynh sẽ cảm thấy không yên.” Luôn cảm thấy những ngày tốt đẹp của hiện tại có chút không thật.

“Nếu như vậy, đại ca cứ việc hỏi, tiểu đệ nhất định tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tẩn (biết thì sẽ nói, nói thì sẽ nói hết).”

“Vậy Li Nhi...Huynh là muốn hỏi nó là...” Ngụy Thiên Thanh không biết nên bắt đầu từ đâu. Hỏi thế nào đây? Tuy nói Li Nhi xác thực là thân nhi tử của y, nhưng nương tử rõ ràng là thân nam nhi, sao có thể...Hay là trước kia y đã từng ngả lòng, làm ra chuyện đáng thẹn với hân?

“Đại ca muốn hỏi Li Nhi sinh ra như thế nào đi.” Nhâm Dữ Phi chỉ chỉ vào Li Nhi đang tập trung nghe bọn họ nói chuyện. Quán Linh Nhi sớm đã chuẩn bị vấn đề này, chính là để phòng ngừa vạn nhất.

“Àn...” Thật sự là mất mặt a. Ngụy Thiên Thanh cười cười.

“Đại ca có biết một loại thần quả tên là Cẩm Nguyện?”

“Cầm Nguyên?” Không có ấn tượng gì.

“Đây là một loại quả có thể khiến người nghịch thiên sinh con.”

Nghịch thiên sinh con? Ngụy Thiên Thanh ngây dại.

“Đúng vậy, huynh luôn lo lắng tẩu tẩu không có gì vướng bận với huynh sẽ có lúc không để tâm với huynh nữa, cho nên cầu Linh Nhi giúp huynh tìm được loại quả này, vậy nên mới có Li Nhi.” Cầm Nguyên này quả thật thiên chân vạn xác tồn tại, hơn nữa Quân Linh Nhi cũng có nó trong tay. Tuy nhiên Cầm Nguyên trăm năm khai hoa một lần, ngàn năm mới kết quả, không phải là phạm vật a.

“Quả? Li Nhi?” Thì ra mình là từ quả biến ra, hẳn nào mình thích ăn hoa quả như thế! Ngụy Thiên Thanh nghe còn chưa hiểu, nhưng Li Nhi đã hiểu ra. Cơ mà thị lễ nói mình là do nường sinh ra mà? Chẳng lẽ nường cũng là quả biến ra? Hẳn nào người nường lại có mùi ngọt ngọt như thế!!

“Huynh trước kia có phải...có phải là...” Đối xử không tốt với nường tử, cho nên nường tử mới có tâm tư đi tìm người khác? Đây mới là vấn đề Ngụy Thiên Thanh để ý nhất. Xem ra, đáy lòng y vẫn luôn để ý đến chuyện trước kia, nếu không, vì cớ gì y cứ lo được lo mất chứ!

“Đại ca, nam nhi có người nào không phong lưu. Chuyện quá khứ chớ có nhắc lại, nên hảo hảo quý trọng hiện tại.” Không biết Tần Duy Ngã nói với y thế nào, Nhâm Dữ Phi buộc phải nói lời khuyên nhủ, không muốn nhiều lời.

Đại ca a! Trước kia huynh tính tình lãnh đạm, cho dù với tẩu tẩu Thanh Thu thì cũng lạnh lạnh điềm điềm, không thích nói nhiều, ngay cả tình sự cũng là một vừa hai phải, tuyệt không phóng túng. Nhưng mà khi huynh cùng một chỗ với Tần Duy Ngã, quả thực không hề giống trước kia, ôn nhu, thiện ngôn, thoải mái cởi mở. Hơn nữa, theo như thư Linh Nhi gửi tới, huynh và Tần Duy Ngã thường xuyên phiên vân phúc vũ tới bình minh mới chịu ngừng....Đại ca, nếu tẩu tẩu Thanh Thu còn tại thế, thấy bộ dáng của huynh hiện tại, không khéo sợ tới mức không nói được gì đi? Đã như vậy, cần chi phải tiếp tục suy nghĩ tới những huyết tinh và bất hạnh trong quá khứ?

35. Chương 32: Thảm, Lầm Rồi

Ở Lưu Âm cốc ba ngày, Tần Duy Ngã và Tần Độc Tôn mỗi ngày đều chôn trong được phòng của Nhâm Dữ Phi, nghiên nghiên cứu cứu pha pha chế chế được hoàn. Ngụy Thiên Thanh không muốn chọc nường tử mất hứng, đành phải mang Li Nhi đi luyện khí mỗi ngày. (Lại nói thật đúng là cảm ơn Độc Hành đạo nhân, nếu không có ông hy sinh công lực của chính mình, đã thông kinh mạch cho Li Nhi khi nó còn là trẻ sơ sinh, chỉ sợ Nhâm Dữ Phi hoặc Quân Linh Nhi sẽ phải đảm nhận nhiệm vụ này). Mà Nhâm Dữ Phi và Quân Linh Nhi thường thỉnh thoảng biến mất, đi đến một thức dựa theo từng biến hoá siêu nhỏ của Ngụy Thiên Thanh để tìm ra biện pháp ứng biến.

Hôm nay, Tần Duy Ngã cảm thấy rốt cuộc đã luyện chế thành công được hoàn, hẳn ngồi trước lò luyện đan cười trộm nửa ngày, mới phát hiện ra một vấn đề nho nhỏ. Phải làm thế nào mới chứng minh được này hữu hiệu đây? Cho Ngụy Thiên Thanh ăn? Nhỡ y ăn hỏng thật thì biết làm thế nào? Để người khác ăn? Người khác không quen không biết mình, phải hy sinh vì mình coi bộ không được nhân đạo lắm. Thế tìm ai giờ?

Tần Duy Ngã nhìn trái nhìn phải, đột nhiên phát hiện Tần Độc Tôn đang ở một bên nghiên cứu được thảo.

Hừ hừ! Người cái tên tiểu tử thôi, ngày thường ta đối với người ngàn tốt vạn tốt, đến lúc mấu chốt người lại một mình chạy trốn, không thể khai đao người ta còn thực thực xin lỗi bản thân!! Dù sao chỉ là một ít được ‘bình thường’ mới luyện chế, tác dụng chính là mười ngày không lên được, uống vào có vấn đề gì thì tự người nghĩ biện pháp, thật ra nếu không còn có sự phụ mà. Cho nên...Vì huynh sẽ không khách khí.

Thừa dịp Tần Độc Tôn không để ý, Tần Duy Ngã thả được hoàn màu lam vào chén trà của hắn. Được hoàn lập tức tan vào nước, vô sắc vô vị, cho dù có là cao nhân như Ngụy Thiên Thanh, chỉ sợ cũng không nhìn

ra.

“Độc Tôn à, nghỉ ngơi một chút đi. Đều đã nghiên cứu cả một ngày rồi, nào nào nào, uống miếng nước.” Tần Duy Ngã huynh đệ tình thâm đưa chén trà đến trước mặt Tần Độc Tôn.

“Ân, cường thân dược của huynh luyện đến đâu rồi?” Tần Độc Tôn không nghi ngờ gì, nhấp một ngụm trà.

“Còn sớm, vẫn thiếu một chút.” Ha ha! Thiếu đệ tự thân thử nghiệm đó. Tần Duy Ngã cười đến hai mắt cong cong.

“Huynh làm chi cười âm hiểm vậy!” Tần Độc Tôn bị hấn cười lạnh sống lưng, da gà da vịt nổi lên khắp người.

“Đâu có đâu, khuôn mặt huynh rạng rỡ thế này, đệ thế mà nói huynh âm hiểm!” Tần Duy Ngã lập tức quay đầu sang một bên.

Mặc danh kì diệu! Tần Độc Tôn lắc đầu, tiếp tục nhìn dược thảo trong tay.

Đáng giận, sao lại nóng vậy? Hấn giật nhẹ vạt áo.

Càng ngày càng nóng, hảo muốn uống nước. Buông dược thảo, Tần Độc Tôn muốn đi uống nước, vừa ngẩng đầu đã thấy Tần Duy Ngã hai mắt tròn to, chớp cũng không chớp dõi theo hấn.

“Huynh sao thế?”

“Có gì đâu?” Chính là muốn xem đệ có cảm giác gì không thôi.

“Huynh làm gì, sao dán gần đệ thế!” Có vấn đề! Tuyệt đối có vấn đề. Tần Độc Tôn sinh nghi. Nóng quá! Muốn uống nước.

“Ha hả!!” Kì quái, nhìn hấn sắc mặt ửng hồng, hơi thở nặng nề, không giống uống phải dược cấm dục...A! Chẳng lẽ ta thả nhầm thuốc dẫn, biến nó trở thành xuân dược siêu cấp?! Tần Duy Ngã chạy nhanh đến chỗ lò dược, nhìn kĩ dược vừa mới chế thêm một lần nữa.

Thảm! Thực sự thả lầm rồi! Tần Duy Ngã cắn ngón tay, dùng ánh mắt phi thường vô tội nhìn Tần Độc Tôn đang uống nước không ngừng.

Tần tiểu đệ bị nhìn chằm chằm, lúc này rốt cuộc nghĩ ra là không ổn chỗ nào.

“Đại ca, trà huynh vừa cho đệ uống có thả cái gì?” Tần Độc Tôn cảm thấy toàn thân bắt đầu nóng bừng.

“Không, không có gì, chỉ là một chút, một chút cái kia thôi.” Tần Duy Ngã vừa nói vừa dịch dịch về phía cửa.

“Cái, kia, là, thứ, gì?” Tần Độc Tôn nắm chặt hai tay, hơi thở hỗn loạn. Đại ca hỗn trưởng chết tiết này, dám lấy hấn để thí nghiệm thuốc, lại còn là loại dược này....Đáng giận! Gì mà một chút, thành phần trong thuốc tuyệt đối không chỉ có một chút!!

“Hi hi!!” Tần Duy Ngã mím môi, cười ngây ngô.

“Giải dược đâu? Đưa giải dược cho đệ!!” Hạ thân cứng đến phát đau, nếu không uống giải dược, hấn thực sự nhịn không nổi nữa.

“Không có...” Thanh âm Tần Duy Ngã nhỏ như tiếng muỗi.

“Huynh, nói, cái, gì!” Tần Độc Tôn hai mắt sung huyết, khó nhịn xé rách y phục của chính mình.

“Huynh lập tức đi tìm người cho đệ!!” Tần Duy Ngã lao đi như bay.

“Quản cô nương! Linh Nhi! Cứu mạng a!” Xa xa, thanh âm Tần Duy Ngã ngày càng mơ hồ.

Đại ca huynh điên rồi, huynh hạ dược đệ, giờ tìm Linh Nhi làm gì? Chẳng lẽ huynh muốn đệ cũng mất hết mặt mũi giống huynh, trong lòng huynh mới thấy thoải mái?

Tần Độc Tôn bị khô nóng trong thân thể làm cho tứ chi mềm nhũn, hận không thể lập tức ôm ai phát tiết một phen.

Giải được, Tần Độc Tôn còn sót lại một tia lý trí, hẩn gian nan đi đến lò được, nghĩ muốn tự mình tìm biện pháp chế giải được. Nhưng thời điểm sắp tới nơi, một trận tê dại từ hạ phúc mãnh liệt truyền tới, cả người hẩn liền ngã xuống mặt đất, hai tay bắt lấy hạ thân, quên mình rên rỉ.

“Cái gì! Xuân được!”

Quản Linh Nhi đang cùng Nhâm Dữ Phi và Ngụy Thiên Thanh chơi đùa với Li Nhi, chợt thấy Tần Duy Ngã ngã trái ngã phải chạy tới, miệng liên tục kêu cứu mạng cứu mạng, lại không nói rõ rốt cuộc phải cứu ai.

Ngụy Thiên Thanh để cho hẩn uống miếng nước, vỗ vai thuận khí cho hẩn, lúc này hẩn mới có hơi để nói rõ sự tình.

“Đúng vậy đúng vậy! Dù sao hai người cũng nhanh chóng thành thân thôi! Mau đi cứu hẩn đi.” Tần Duy Ngã lo lắng thúc giục, cũng không quản Quản Linh Nhi có nguyên ý thành thân với đệ đệ nhà mình không.

“Ai, xem ra cũng chỉ có thể như vậy.” Quản Linh Nhi liếc Nhâm Dữ Phi, thấy biểu tình vui sướng khi người gặp họa của đối phương, nàng hiên ngang như tráng sĩ cắt cổ tay đi về được phòng.

“Đợi ta với.” Tần Duy Ngã cũng muốn đi theo, lại bị Ngụy Thiên Thanh ngăn cản.

“Người đi làm gì!”

“Ta đi...” Đúng ha, người ta uyên ương hí thủy ta đi theo làm gì? Tần Duy Ngã giờ mới có phản ứng, nhưc đầu ngồi xuống một góc.

“Tiểu đệ có thể thỉnh giáo tẩu tẩu một vấn đề không?” Nhâm Dữ Phi gõ nhẹ ngón trở lên sống mũi, không có hảo ý nhìn Tần Duy Ngã.

“Cái gì?” Tần Duy Ngã làm sai bất an nhích lại gần Ngụy Thiên Thanh, tránh thoát màn đấu mắt với Nhâm Dữ Phi.

“Tần tiểu đệ đang yên đang lành, thế nào mà lại đột nhiên trúng xuân được vậy? Theo ta biết, tất cả được liệu trong được phòng của ta đều rất bình thường, hình như không có gì dính líu tới xuân được cả?” Vấn đề này thật đúng là có điểm cao thâm a!

“Kia, cái kia.....Ha ha ha ha, kia, cái kia...Aha ha ha!” Đầu Tần Duy Ngã sắp chôn xuống đất đến nơi. Nếu để Ngụy Thiên Thanh biết chuyện mình muốn để y ‘nghỉ ngơi’ vài ngày, không biết liệu y có lập tức phát cuồng, một kiếm xọc chết mình không?

Nhờ khả năng chế từ thuốc cấm dục sang xuân được liều mạnh thần sầu của anh, vậy là anh đã hại đời thằng em giai nhà anh rồi ;A;

36. Chương 33: Độc Tôn Bị Ăn

Buổi tối, Tần Duy Ngã nơm nớp ngủ bên cạnh Ngụy Thiên Thanh, trong đầu toàn là tưởng tượng biểu tình ngày mai của Tần Độc Tôn. Xong rồi, ngày mai nhất định sẽ bị nó đuổi giết đến chết, giờ kéo Ngụy Thiên Thanh và Li Nhi trốn chạy không biết mình có sống thêm được mấy ngày hay không?

“Nương tử, người mau ngủ một chút đi, có Linh Nhi và Phi đệ, ta nghĩ Độc Tôn sẽ không sao đâu.” Không thể ngờ được Linh Nhi rốt cuộc lựa chọn ở bên Độc Tôn. Đây là chuyện tốt, nương tử về sau sẽ không còn tịch mịch nữa. Nhưng mà, vì có gì cứ có cảm giác Độc Tôn thật đáng thương nhỉ? Kỳ quái!

Bởi vì đêm qua trần trọc khó ngủ, đến khuya mới thiếp đi, cho nên đến khi Tần Duy Ngã tỉnh lại, mặt trời đã lên cao. Việc đầu tiên hẩn làm sau khi mở mắt, chính là mặc y phục bắt đầu thu xếp đồ vật này nọ.

“Nương tử, người làm gì vậy?”

“Không có gì, đột nhiên ta nhớ ra có chuyện quan trọng, chúng ta mau đi thôi.” Nếu không chờ Độc Tôn đến đây, nó sẽ lột da ta mất.

“Nương tử muốn đi đâu?” Ngụy Thiên Thanh nhìn dáng vẻ của hắn, liền biết chuyện của Độc Tôn hơn phân nửa là do hắn một tay tạo nên.

“Ách...Tóm lại trước đi ra ngoài rồi nói.” Không thể ngây ngốc ở đây chờ đám người xông tới cửa được.

“Không cần đâu, vừa nãy Phi đệ có nói, được người cho Độc Tôn dùng quá bá đạo, một hai ngày chỉ sợ còn chưa giải được.” Ai, thật là, không biết nương tử cho Độc Tôn ăn cái gì mà biến người ta thành vậy.

“A —!” Tần Duy Ngã choáng váng. Không thể nào, một hai ngày còn chưa giải được? Hắn rõ ràng chỉ thả một viên tí tẹo a! Được tính không có lớn đến thế chứ?

“Vây...Vây....Linh Nhi có lẽ sẽ không chịu nổi mất? Hay là, đi tìm hai cô nương tới?” Nghĩ đến thân mình yếu đuối nhỏ xinh của Quân Linh Nhi, Tần Duy Ngã có chút không yên lòng.

“Không được!” Ngụy Thiên Thanh lập tức phủ quyết. Vừa rồi Phi đệ đến, chẳng những nói rõ tình hình của Tần Độc Tôn cho y, mà còn nói bí mật của Quân Linh Nhi cho y biết. Ai, không thể tưởng tượng được một người thoát nhìn kiểu diêm bình thường lại có thân thể như vậy, quả là tạo hoá trêu ngươi!

“Người không lo lắng cho nàng sao?” Chi mà trả lời nhanh vậy?

“Người cứ yên tâm đi, Linh Nhi tập võ từ nhỏ, công lực thâm hậu, chút chuyện ấy sẽ không thể làm khó nàng được.” Chỉ là không biết khi Độc Tôn tỉnh lại có thể chấp nhận chuyện này hay không.

“Vây à.” Đúng là thất bại mà, rõ ràng muốn làm được cấm dục lại thành ra xuân được, bảo sao sư phụ toàn mạng mình kém cỏi dốt nát....Bề mặt quá.

“Nương nương, Li Nhi muốn đi tìm cô cô.” Hôm qua cô cô đã đáp ứng dẫn Li Nhi đi tìm tiểu mao cầu (cục tròn lông xù), cái tiểu mao cầu trắng trắng kia đáng yêu ơ là đáng yêu.

“Cô cô bề bộn nhiều việc, không rảnh chơi cùng con, ta chơi với con được không.” Tần Duy Ngã quyết định từ giờ trở đi sẽ thành thành thật thật ở đây, miễn cho lại làm gì sai.

“Cô cô bắt mao cầu cho con chơi!” Li Nhi thất vọng cúi đầu. Cô cô gạt người!

Mao cầu? Mao cầu là cái gì? “Ta và cha con bắt cho con! Con dẫn chúng ta đi!” Sai Ngụy Thiên Thanh đi cùng, cái cầu gì gì đó kia còn không phải bắt dễ như trở bàn tay.

“Hảo nha hảo nha!” Có cha và nương đi cùng đương nhiên là thích nhất rồi. Li Nhi kéo Tần Duy Ngã dùng sức kéo hắn ra ngoài.

Nóng quá, nóng quá...Tựa như có hỏa thiêu đốt trong cơ thể, ngay cả máu cũng muốn sôi trào. Thân thể như đang lay động không ngừng...Ta đang ở trong xe ngựa sao? Mấy người đại ca có đi cùng không...Thật khó chịu, vì sao hạ thân căng chặt như vậy? Muốn sờ sờ quá....Linh Nhi...

“A....ha....”

“Tiểu Tôn Tôn người nhiệt tình ghê ha!”

Là ai? Là ai đang nói chuyện với ta? Tần Độc Tôn hốt hoảng nghĩ.

“Ai nha, đã một ngày một đêm rồi, hỏa này vẫn chưa hết, được của đại ca người cũng thật lợi hại a!”

Thanh âm của nam nhân....Là ai? Ngụy Thiên Thanh? Không phải...Nhâm Dữ Phi? Cũng không đúng. Thanh âm chưa từng nghe thấy.....Là ai?

“Tốt lắm tốt lắm, đừng gấp, ta dứt no cho người!”

Cái gì? Dứt no...Là nói ta sao? Ngô — này, đây là cảm giác gì? Thân thể bị nâng lên, cao thấp lên xuống. Một cổ khoái ý từ giữa đùi truyền đến. Giống như ở địa phương ấy có thứ lửa nóng gì đó đâm chọc qua lại...

“A...Aha...” Thanh âm hảo xấu hổ, là ai? Còn có người khác ở trong này sao? Là đại ca? Không, không phải. Thanh âm này rõ ràng ngay gần bên tai, đại ca không thể nào làm trò cùng Ngụy Thiên Thanh ngay trước mặt mình được...

“Thoải mái không?” Cảm giác nhiệt khí của nam nhân phả lên mặt, Tần Độc Tôn có chút mơ hồ choáng váng.

Người đang nói gì? “A! Nhanh lên...Mau nhanh lên...”

Hắn định nói gì đó, lại phát hiện bên tai truyền đến một thanh âm khác.

“Như vậy sao?”

Trời ơi! Ta đây là làm sao vậy? Tần suất thân thể lay động ngày càng nhanh, ham muốn đáng thẹn đưa hắn lên bổng lại tiên cảnh như thủy triều ập tới choáng hết đầu óc hắn.

“A! A! Mau chút nữa...” Không không không! Dừng lại! Dừng lại!

“Nga! Tôn Tôn người đáng yêu quá!”

Cảm giác môi bị người ta cuồng nhiệt gặm cắn, Tần Độc Tôn muốn phản kháng. Không cần, đừng chạm vào ta! Đại ca....Linh Nhi....Ai tới giúp ta với!

“Tôn Tôn, người cắn mạnh quá! Thịt của ta sắp bị người cắn rớt xuống rồi.”

Cút ngay! Cút ngay! Không được đụng vào ta!

“Trời ạ, khó trách sư huynh thích đại ca người như vậy, thân thể này quả thực là tuyệt phẩm hiếm có thiên hạ a!”

A! Tần Độc Tôn cảm giác người mình bị lật lại. Hắn muốn làm gì? Sư huynh? Đại ca? Nam nhân này rốt cuộc là ai? Sư huynh trong lời hắn là ai? Ngô — đừng, đừng đối với ta như vậy. Ta chỉ muốn mình Linh Nhi, chỉ duy Linh Nhi mà thôi!

“Ừm...Linh Nhi...”

“Tôn Tôn, gọi ta Linh Tiêu.”

Linh Tiêu? Là ai? Nam nhân xằng bậy trên người ta này rốt cuộc có lai lịch thế nào? Đại ca đâu? Ngụy Thiên Thanh đâu? Nhâm Dữ Phi đâu? Vì cớ gì không ai tới cứu mình?

Đáng giận, trước mắt mơ hồ một mảnh, không nhìn thấy bất cứ thứ gì.

“Tôn Tôn, người phải nhớ kĩ, về sau người chính là người của ta, nếu không ngoan ngoãn nghe lời ta, sẽ bị phạt nga.”

“A...A....Linh Tiêu, Linh Tiêu!”

Trời ơi! Người giết ta đi! Cảm giác hạ thân bị nâng lên, thân thể ẩm ướt nóng rực của nam nhân gắt gao tương liên với hắn, vật thể kia một mực đâm vào hắn, bắt đầu chậm rãi rút ra, sau đó đột nhiên mãnh liệt đâm thẳng vào nơi sâu nhất...

Hắn thể nhưng...thể nhưng bị một tên nam tử không quen biết...Đã hiểu bộ vị vừa khiến hắn mất hồn vô hạn là gì, Tần Độc Tôn vừa xấu hổ vừa giận dữ muốn tự sát.

Đúng rồi, ta nhớ ra rồi! Ta là trứng xuân được của đại ca, cho nên mới...Chính là, vì sao? Vì sao nam nhân này lại cùng mình...

Hay là...Hay là Linh Nhi nàng...Phải thôi, người ta là cô nương trong sạch thuần khiết, lại chưa nhận thức mình được bao lâu. Cho tới này, dường như chỉ có mình mình tình nguyện tự ý đi thích nàng. Gặp loại chuyện này, dù nàng có tránh qua một bên...Cũng là phải thôi.

“Tôn Tôn...Kẹp chặt chân của người lại một chút.”

Tần Độc Tôn thiếu chút ngắt xiu. Kẹp, kẹp chặt một chút? Nam, nam nhân này quá không biết xấu hổ!

“Đúng đúng, cứ như vậy! Thật thoải mái! Tôn Tôn ngươi là tuyệt nhất!”

Nam nhân giống như bị kích thích, ôm hai chân hắn điên cuồng lay động.

“A! A! A—” Không! Nguyên lai đây chính là thanh âm của ta ư? Không! Ta sao có thể phát ra thanh âm như vậy? Đây không phải là ta, nhất định không phải là ta...

Cảm giác trước mặt chợt hiện lên một quang sáng chói lọi, Tần Độc Tôn rút cuộc tiết trong từng cái va chạm của nam nhân.

“Rốt cuộc cũng tiết rồi a! Xem ra, lại thêm vài lần nữa hắn sẽ không còn vấn đề gì.”

Lại, lại thêm vài lần? Giết ta! Giết ta đi! Đại ca, không! Tần Duy Ngã! Ngươi tốt nhất tìm một chỗ trốn đi, đừng để cho ta tìm được, bằng không ta nhất định sẽ trả thù gấp trăm lần! Tần Độc Tôn không thể phản kháng sự mãnh liệt của nam nhân, chỉ có thể ở trong lòng giày xéo giết chết Tần Duy Ngã trăm ngàn lần.

37. Chương 34: Một Tên Càng Lợi Hại Hơn Một Tên

Lại một ngày trôi qua, Tần Duy Ngã không yên hỏi Ngụy Thiên Thanh, “Cái kia...Không tìm người thay thế Linh Nhi thực sự không sao chứ?”

Đã hai ngày một đêm rồi, cửa phòng hai người vẫn như cũ thường thường truyền đến tiếng rên rỉ khiến người ta mặt đỏ tim đập. Tuy nói Quấn Linh Nhi luyện võ, thân thể có khoẻ mạnh dẻo dai hơn bình thường, nhưng dù có khoẻ thể nào bản chất vẫn là thiếu nữ a! Còn tiếp tục như vậy, nếu nàng xảy ra chuyện gì không hay, Độc Tôn thể nào cũng cùng hắn đồng quy vu tận cho coi!

“Không...Không cần đâu.” Ngụy Thiên Thanh cũng khó xử, y rất muốn nói cho nương tử biết bí mật của Linh Nhi, lại sợ nương tử không chịu nổi kinh hách mà làm ra việc gì ngốc nghếch. Dù sao, ở đó chính là thân huynh đệ của hắn a!

“Này! Nói thực đi, ngươi giấu ta chuyện gì đúng không.” Ấp a ập ứng, quá khả nghi!

“Nương tử ngươi lo lắng quá rồi.” Ngụy Thiên Thanh ứa mồ hôi lạnh, lại không dám tỏ ra bên ngoài.

“Nói! Nếu ngươi dám gạt ta, ta, ta liền...liền...bỏ nhà đi!” Tần Duy Ngã một cước giẫm mạnh lên thảm đá, hai tay chống nạnh nói ra uy hiếp mạnh nhất mà mình nghĩ ra trong đầu.

“Ai! Ngươi muốn ta nói cho ngươi nghe cũng được, nhưng mà ngươi chớ có kích động.” Ngụy Thiên Thanh thở dài. Dù sao giấy không gói được lửa, sớm hay muộn nương tử cũng sẽ biết.

Chê cười! Ở với người như ngươi, chuyện có thể khiến bốn thiếu gia kích động trên cơ bản đã không còn tồn tại. “Nói đi.”

“Kỳ thực, Linh Nhi...là nam.”

“Ngươi nói cái gì? Không thể nào!” Sao lại có loại chuyện vớ vẩn này.

“Vi phu không lừa ngươi, Phi đệ đã đưa ta đi xem rồi.” Ngụy Thiên Thanh biết hắn không tin, lúc trước y cũng không tin. Nhưng sau khi Nhâm Dữ Phi cho y xem ‘Chứng cứ’, y không thể không tin.

“Xem? Xem cái gì...?” Trong đầu Tần Duy Ngã có một thanh âm đang điên cuồng hét lên ‘đừng nghe đừng nghe’.

“Cái kia...Chính là...” Thực ra Nhâm Dữ Phi cũng không nói tường tận. Gã đầu tiên là gọi một nam nhân diện mạo cực kì yêu mĩ trong phòng Độc Tôn ra, sau đó trực tiếp đổ một thùng nước đá lên đầu hắn....Nếu không phải tận mắt chứng kiến nam nhân ướt đầm kia thống khổ rên rỉ biến thành Linh Nhi, y khẳng định sẽ nghĩ Nhâm Dữ Phi đang nói đùa.

“Người nói bình thường Linh Nhi thì mang bộ dáng nữ tử, nhưng khi cảm xúc kích động...Sẽ biến thành nam nhân? Sau đó tỉnh táo lại biến thành nữ nhân?” Đây là kể chuyện sao? Câu chuyện ma quỷ gì thế này?

“Đúng vậy.”

“Ha ha ha ha! Ngụy Thiên Thanh người lấy ta làm trò cười có phải không!” Tần Duy Ngã dùng sức trừng y, trông mắt sắp rớt xuống tới nơi.

“Đại ca không lừa người.”

Nhâm Dữ Phi ôm Li Nhi đang ngủ, tựa tiểu tựa phi đứng ở cạnh cửa.

“Các người coi ta là con nít ba tuổi chắc?” Tần Duy Ngã đánh chết cũng không tin.

“Được thôi!” Nhâm Dữ Phi đặt Li Nhi lên giường, đắp chăn cho nó, sau đó cầm tay Tần Duy Ngã kéo ra ngoài. Dù sao sớm muộn cũng là người một nhà, để hắn biết sự thật cũng tốt.

“Người muốn dẫn ta đi đâu đấy!” Tần Duy Ngã còn chưa kịp lấy lại tinh thần, đã bị Nhâm Dữ Phi mang theo phóng lên nóc nhà.

“Ai!” Ngụy Thiên Thanh đành phải lên theo. Không biết nương tử có chịu nổi sự thật kinh người này hay không.

Khi Ngụy Thiên Thanh tới nơi liền thấy một màn trình diễn trước mắt Tần Duy Ngã.

“Nhâm Dữ Phi, nếu huynh còn dám đến quấy rối lúc muội đang bận rộn, thì đừng trách muội hạ thủ vô tình.” Quân Linh Nhi khoác áo mỏng ướt đầm lạnh lùng bỏ lại một câu, quay người đóng cửa phòng, giấu đi tiếng rên rỉ nóng bỏng khó nhịn bên trong.

Ngay thời khắc nước đá đổ lên đầu người nào đó, Tần Duy Ngã đã đơ ra bất động, hai chân mềm nhũn, cả người như rút sạch xương cốt ngã về phía sau.

“Nương tử!” Ngụy Thiên Thanh cấp tốc đỡ được người, ôm hắn vào ngực không ngừng an ủi.

“Xong rồi...Ta chết chắc rồi...Độc Tôn sẽ giết ta! Nương cũng sẽ chém chết ta...Ta xong rồi....Thật sự xong rồi...” Tần Duy Ngã lẩm bẩm vài câu, sau đó lăn quay ngất xỉu.

“Nương tử! Nương tử!” Ngụy Thiên Thanh vỗ vỗ mặt hắn, cũng không thấy hắn có phản ứng gì.

Sớm biết như thế, có gì còn làm chuyện kia? Nhìn coi người bị dọa đến mức này rồi. Ngụy Thiên Thanh bế Tần Duy Ngã trở về phòng, đặt hắn lên giường, yêu thương nhẹ vỗ về khuôn mặt hắn.

Nương tử, có ta ở đây, bất luận kẻ nào cũng không thể thương tổn người. Huống hồ Độc Tôn...Nếu hắn thật tâm với Linh Nhi, cần chi phải để ý Linh Nhi là nam hay nữ? Tựa như ta đối với người, trên thế gian rộng lớn này, người xinh đẹp tuần mỹ hơn người có rất nhiều, như Linh Nhi hay cô nương từng nói chuyện với người chẳng hạn, kiều diễm của các nàng, phong tình của các nàng người cũng không sánh bằng được. Nhưng người...Trong mắt ta chỉ có một mình người, bụng dạ hẹp hòi của người, nụ cười ngây ngô khi gần người của người, đặc ý khi thực hiện được mưu kế của người...Tình biểu tình này trong mắt ta còn đẹp hơn thiên tiên gấp trăm ngàn lần.

“Nương tử, ta đáp ứng người không so đo quá khứ, nhưng người cũng phải đáp ứng ta vĩnh viễn không rời đi mới được. Nương tử...” Ngụy Thiên Thanh vuốt ve cánh môi phẫn hồng của Tần Duy Ngã, nhịn không được cúi xuống hôn thật sâu.

“Tần — Duy — Ngã —!”

Tần Duy Ngã không ngừng chạy a chạy về phía trước, mặc kệ ngã lăn lộn mấy vòng, vấp té mấy lần cũng tuyệt không dừng lại, đứng lên liền tiếp tục chạy.

Giống như con đường đã từng biết, giống như khu rừng đã từng quen, giống như âm thanh đoạt mệnh đã từng nghe; hắn chạy không ngừng, né tránh truy binh đoạt mệnh phía sau.

“Tần Duy Ngã người trả mạng cho ta!!” Yến Văn An cả người đều là máu, thê lương vươn hai cánh tay về phía hắn.

“Tần Duy Ngã trả con cho ta!!” Ngưng Sơ tay cầm kéo điên cuồng quơ quào.

“Tần Duy Ngã, ngươi là tên phá gia chi tử táng tận thiên lương! Ngươi đã bị áp thì thôi, đã vậy còn hại đệ đệ của chính mình! Ta phải vì nghĩa diệt thân!!” Đan Vô Ưu giơ cao hai tay, mắt lộ hung quang, mồm đổ như máu thét to từng trận rống giận.

“Tần Duy Ngã, ngươi là thân huynh đệ của ta, vậy mà nỡ nhẫn tâm hại ta, trả trong sạch cho ta! Trả trong sạch cho ta!” Tần Độc Tôn tóc rối tung, người đầy vết xanh tím, hạ thân máu chảy đầm đìa thê thảm cực độ.

“Đừng a...” Tần Duy Ngã sợ hãi chạy về phía trước.

Phía trước, chính là phía trước...Nhà Ngụy Thiên Thanh ngay ở phía trước. Cứu ta! Cứu ta với! Ngụy Thiên Thanh người mau tới cứu ta –!

Huych! Tần Duy Ngã lại ngã xuống đất, hần gian nan đứng dậy, còn chưa kịp chạy, đã bị mấy người đằng sau xông lên bắt.

“Ta muốn uống máu ngươi!” Yến Văn An cắn cổ hần.

“Ta muốn ăn thịt ngươi!” Ngưng Sơ gặm ngực hần.

“Ta muốn ninh ngươi thành thịt nát!!” Đan Vô Ưu dùng sức kéo căng chân hần.

“Ta muốn ngươi sống không bằng chết!!” Tần Độc Tôn cầm một cái gậy thô to, không chút lưu tình chọc vào hạ thân hần.

Đừng, đừng mà! Ngụy Thiên Thanh...Ngụy Thiên Thanh cứu ta –!

“A!—” Cảm giác nhức nhối tê liệt khiến hần — đau tỉnh.

“Nương tử, đau lắm sao?” Ngụy Thiên Thanh vừa đem trường thương của mình vào cục huyết nóng cháy của nương tử, đã thấy người mơ hồ ngủ không ngừng gọi tên mình, sau đó hét to một tiếng mở bừng mắt. Nghĩ mình đã làm Tần Duy Ngã đau, Ngụy Thiên Thanh vội vàng đề xuống bộ vị giao hợp cả hai người, muốn để hần thoải mái hơn một chút.

Tần Duy Ngã bị tình cảnh trong mộng dọa cho tơi tả trờng hai mắt không ngừng thổ hồng hển, thổ nửa ngày mới phát giác tư thế của mình có điểm không ổn.

“Ngươi đang làm cái gì?”

Cúi đầu nhìn thấy thân thể trống trơn của mình, thấy điểm đo đỏ ở thân trên của mình, thấy vật hình trụ hồng hồng đen đen ở giữa hai chân mở lớn của mình, còn cả bàn tay to một mực đề giữ địa phương kia...

“Ngụy Thiên Thanh —!!” Ngươi không phải là người!!! Tần Duy Ngã bùng nổ.

“Nương tử!” Ngụy Thiên Thanh chặn lại thân thể muốn chạy trốn của Tần Duy Ngã, nhân cơ hội ưỡn thẳng lưng đâm vào.

“A!” Tần Duy Ngã lập tức rên rỉ. Vương bát đản! Dám thừa dịp hần bất tỉnh nhân sự mà xuống tay. Ngó! Sớm biết thế lấy y làm thí nghiệm thuốc luôn cho rồi, uống vào gặp chuyện xui mới xứng đáng!! (cho ăn vào mới là có vấn đề đó anh =.=)

“Nương tử, chúng ta đã nhiều ngày không hành phòng rồi, vì phu không thể chờ nổi nữa.” Bất một kẻ thân thể cường tráng như y đi đối mặt với thê tử mình thương yêu mà không suy nghĩ kì quái, quả thực so với lên trời còn khó hơn! Kiên trì nhiều đó thời gian, vốn đã rất không bình thường, đã vậy vì để chứng thật thân phận Linh Nhi với Tần Duy Ngã, y còn dẫn hần đi thăm thánh động tĩnh của Độc Tôn và Linh Nhi... Từng tiếng rên rỉ xấu hổ đó làm y nhớ tới thân thể tuyệt vời của thê tử, nhất thời hạ thân như thiết!

“Ngươi...Ngươi...” Tần Duy Ngã muốn khóc cũng khóc không xong, hần lần này đúng là tự mình chuốc lấy khổ!

Mình đã xui xẻo thì chớ, giờ ngay cả Độc Tôn cũng...Ai! Quân Linh Nhi kia thoát nhìn rõ ràng bình thường như thê, sao có thể...Sao có thể kích động liên biến thân chứ!! Không có thiên lý a!!!

Hay rồi, ba vị tuyệt đỉnh cao thủ đứng đầu võ lâm đều xuất hiện, lại còn có quan hệ rối rắm lẫn lộn chẳng với hần...Nương a! Số ta sao lại khổ như vậy chứ!

38. Chương 35: Ta Không Phục

Một ngày lại vội vã trôi qua, Lưu Âm cốc vẫn trời trong nắng ấm, cảnh sắc mê người như trước.

“Người, người sao lại đi ra!” Tần Duy Ngã chỉ vào hồng y nữ tử đang ngồi uống trà trong vườn, lớn tiếng kêu la.

“Ta vì sao gì không thể đi ra? Hơn nữa, chuyện nên làm đều đã làm xong, ta không ra, chẳng lẽ ở trong đó sinh hài tử?” Quần Linh Nhi đảo mắt xem thường, khẽ nhấp một ngụm trà.

“Người...Người vì sao không có vấn đề gì?” Hai ngày hai đêm, có ‘lợi hại’ thế nào cũng phải nghỉ ngơi chứ!

“Ta vì sao phải có vấn đề?” Quần Linh Nhi buồn cười nhìn hần, “Người hần là nên lo cho bản thân mình đi, chờ Tôn Tôn tỉnh...Không biết hần có thiên đạo vạn quả người không!”

Ô ~ Thật đáng sợ! Tần Duy Ngã hai chân nhũn ra, nổi lên kích động muốn lập tức chạy trốn.

“Linh Nhi muội đừng hù dọa hần.” Ngụy Thiên Thanh chính nghĩa vô vàng đứng dậy.

“Chính là vì hần thôi, đang yên đang lành tự dưng cho đệ đệ của mình uống xuân dược mạnh như thế... A! Sư huynh, không lẽ là vì cái phương diện kia của huynh khiến tẩu tẩu không hài lòng, cho nên mới...” Quần Linh Nhi vỗ tay, như thể đã tìm ra căn nguyên vấn đề.

Ách? Là như vậy sao? Ngụy Thiên Thanh ngạc nhiên nhìn Tần Duy Ngã.

“Mới, mới, mới, mới, mới không phải! Ta thực hài lòng...Không không đúng, ta không hài lòng! Cũng không phải, ta vừa có điểm vừa có điểm không hài lòng...Ai nha, ta không phải có ý đó! Ta nói là ta rất hài lòng...Không! Ai nha cái kia...” Tần Duy Ngã thấp thỏm không yên, sợ bị Ngụy Thiên Thanh tìm ra nguyên nhân thực sự, liên tiếp giải thích, lại không cách nào giải thích được rõ ràng, ngược lại càng nói càng loạn.

“Vậy người rốt cuộc là hài lòng hay không hài lòng?” Quần Linh Nhi e sợ thiên hạ không loạn thêm dầu vào lửa.

“Ta...Ta...” Tần Duy Ngã hai tay chỉ vào chính mình, mặt nóng đến độ có thể chiên trứng.

“Nương tử, Linh Nhi chỉ đang đùa người thôi!” Ngụy Thiên Thanh thấy Tần Duy Ngã sắp khóc tới nơi, mới vui vẻ dạt dào ôm hần vào lòng an ủi.

Ta nhần! Ta nhần! Ngàn vạn lần không thể bị người này giả bộ lừa gạt! Quần Linh Nhi...Hừ hừ khá lắm! Quần Linh Nhi, hần nào Ma đạo trong truyền thuyết kiến thủ bất kiến vĩ...Cho dù có người nhìn thấy nàng, cũng không thể ngờ Ma đạo đó lại là một nữ tử thanh tú nhỏ xinh biến thành đi!

Ma đạo Quần Linh Tiêu, Âm đế Nhâm Dữ Phi, Kiếm đế Ngụy Thiên Thanh...Ba người này từng có một hồi đại chiến trên đỉnh Thiên sơn, quỷ khóc thần sầu! Kinh thiên động địa! Mấy ngày liền vì đạo quang kiếm ảnh của bọn họ mà ánh trăng mất đi sắc bạc. Không ai biết, giữa bọn họ đã xảy ra chuyện gì, thực sự là thường nhân căn bản không thể tưởng tượng được.

“Độc Tôn nó...Có khoẻ không?” Tuy không tình nguyện, nhưng thứ gì nên hỏi Tần Duy Ngã vẫn phải hỏi. Ài, hỏi người khác không bằng tự mình đi xem, nhưng lại sợ tận mắt nhìn thấy bản thân sẽ hối hận muốn đi tự sát...Độc Tôn à, đại ca thực xin lỗi đệ!

“Người yên tâm, hần đã là người của ta, ta tất sẽ bảo vệ hần chu toàn.” Quần Linh Nhi nhướn mày, đáng vẻ đương nhiên.

“Nương nương nương nương!” Li Nhi ôm mao cầu trắng như tuyết chạy tới.

“Yêu, tiểu tâm can, chỉ nghĩ mỗi nương, không để ý đến cô cô con sao!”

“Cô cô!” Li Nhi thoáng nhìn Quần Linh Nhi, xong liền dính lấy Tần Duy Ngã, “Nương nương, Li Nhi muốn tửu tửu!”

Thật sự là không ra làm sao cả! Tần Duy Ngã tức giận trừng Li Nhi một cái.

“Nương nương, Li Nhi muốn tửu tửu, Li Nhi muốn ăn quả hồng hồng!” Tới đây nhiều ngày rồi, những thứ mới mẻ Li Nhi đều đã chơi với Nhâm Dữ Phi. Như thứ này này, hôm qua vất vả lắm mới bắt được một con bạch hồ còn non, Li Nhi coi nó như bảo bối, cái gì tốt cũng muốn chia sẻ với nó. Cho nên, thứ đầu tiên Li Nhi nhớ tới muốn chia sẻ chính là quả hồng hồng mà tửu tửu hay mua cho nó.

“Cả ngày chỉ biết có ăn thôi!” Tần Duy Ngã thấy Li Nhi liền mồm kêu la đòi cữu cữu, trong lòng tức giận. Nương nương sắp thành vong hồn dưới kiếm của cữu cữu người rồi, người có biết không hả!

“Ha hả! Để cha đưa con đi mua.” Thuận tiện mang nương tử ra ngoài một chút, nếu để hấn ở đây, không chừng lại bị Linh Nhi khi dễ mất!

“Hảo nga, nương nương cũng đi!” Li Nhi vui vẻ tung lên tung xuống tiểu mao cầu đang run sợ co lại một thành cục tròn xoe.

Một nhà ba người cùng đi, Quần Linh Nhi bị bỏ lại thâm ý nhìn theo bóng dáng của họ.

“Thoạt nhìn hết thấy đều rất thuận lợi.”

Không biết từ khi nào, Nhâm Dữ Phi đã đứng ở vị trí ban nãy của Ngụy Thiên Thanh.

“Nhưng muội vẫn có chút lo lắng.”

“Lo lắng? Lo lắng Tần Duy Ngã, hay là lo lắng Tần Độc Tôn kia của muội?”

Hừ! Quần Linh Nhi xoay người không thèm để ý đến gã.

“Có phải cảm thấy sự tình quá mức thuận lợi, cho nên có chút bất an?” Nhâm Dữ Phi không đùa với nàng nữa, ngồi đối diện nàng, nghiêm túc nói.

“Đúng vậy! Sư huynh chuyển biến quá nhanh, ta sợ khi y khôi phục trí nhớ sẽ hận cả chúng ta.” Hiện tại y càng hạnh phúc, đến lúc khôi phục trí nhớ sẽ càng đau khổ...Tẩu tẩu Thanh Thu, Tần Duy Ngã, cả chính y, hơn nữa còn chính nàng và Nhâm nhị ca, hấn y sẽ khó có thể chịu nổi đi?

“Sẽ không! Huynh tin tưởng tình cảm của đại ca dành cho Tần Duy Ngã. Muội ngẫm lại xem, trước kia đại ca theo sư bá luyện võ, tính tình vẫn luôn lạnh lùng, không một tia nhân khí. Sau lại quen biết Thanh Thu, rõ ràng y thích nàng, nhưng cũng đối với nàng ôn hoà không nóng không lạnh. May mà tẩu tẩu toàn tâm toàn ý với y, nếu không là người khác chỉ sợ không chịu nổi. Lần này y mất trí nhớ, tuy mất đi tẩu tẩu, song lại tìm được hỉ nộ ái ố mình vốn nên có...Này coi như có mất đi mới hiểu được đi.”

“Nếu thời gian có thể ngừng lại lúc này thì tốt biết bao.” Quần Linh Nhi đứng dậy, nhìn ngắm khu vườn tràn ngập hoa thơm.

“Linh Nhi muội đừng nghĩ nhiều, tình cảm của đại ca dành cho Tần Duy Ngã còn hơn dành cho Thanh Thu rất nhiều. Khi Thanh Thu tại thế, đại ca tuy rằng cũng rất bảo vệ nàng, nhưng cũng không đến nỗi nổi một tác không rời thế này. Trong sinh mệnh của đại ca, kiếm xếp ở vị trí đầu tiên, sau đó mới là thân nhân. Khi y luyện kiếm, bất kể có là ngày hay đêm, nếu có người dám tới quấy nhiễu y, ắt đều nhận kết cục thê thảm! Cho dù có là Thanh Thu tẩu tẩu, cũng đã từng vì bị đại ca dọa sợ tới mức vài ngày mất ngủ. Nhưng muội xem hiện tại xem, bảo kiếm đại ca yêu như sinh mệnh toàn để ở đầu giường, nào có cơ hội rút khỏi vỏ? Còn y, ngày ngày theo đuôi Tần Duy Ngã, cứ như sợ hấn chạy trốn mất!”

“Nói một câu không xuôi tai thế này, nếu hiện tại đại ca đi đến bảo khổ của người chọn một quyển sách, ắt hấn mười phần mười y sẽ đi đến tầng thứ ba.”

“Vì sao?” Quần Linh Nhi khó hiểu, “Tầng thứ ba toàn là sách có liên quan đến chuyện phong nguyệt...”

“Ha ha ha ha! Muội tin muội tin! Huynh không thấy vừa rồi khi muội chọc Tần Duy Ngã đâu, cái vẻ mặt của sư huynh! Ha ha! Hai huynh đệ Tần gia ở phương diện này quả thực có thể khiến người ta điên cuồng!” Liền ngay cả muội cũng phải chịu thua! Quấn Linh Nhi ôm bụng cười lớn.

“Một khi đại ca đã nhận định người nào đó, liền tuyệt đối đặt người ta vào lòng mà yêu thương. Cho nên, chẳng sợ ngày sau thực sự vạn nhất, y cũng sẽ không thể nhẫn tâm hạ sát hắc. Về phần chúng ta....Một người không đánh lại y, hai người liên thủ chẳng lẽ còn sợ sao! Cùng lắm thì cả đời bị y đuổi giết thôi, dù sao mỗi ngày chôn chân một chỗ cũng rất nhàm chán, chạy đi chạy lại cũng không tồi!” Nhâm Dữ Phi đã sớm nghĩ thông suốt.

“Nhị ca nói không sai!” Quấn Linh Nhi nghe gã nói vậy, cũng đã thông suốt.

39. Chương 36: Tu Hoa Bế Nguyệt Tới

Trên phố, Tần Duy Ngã không yên lòng bị Ngụy Thiên Thanh kéo đi.

Mình rốt cuộc có nên đi hay không? Đi rồi, để Độc Tôn lại cho cái tên Quấn Linh Nhi biến nam biến nữ kia thì hình như có điểm tàn nhẫn; không đi, chờ đến lúc Độc Tôn tỉnh, mình nhất định sống không yên lành. Ai nha — Vậy phải làm thế nào mới tốt đây?

Ngụy Thiên Thanh vừa đi vừa bế con, dưới ánh mắt chăm chú của mọi người bắt đầu cảm thấy mất tự nhiên. Vì sao những người đó thấy mình liền trốn đi, hơn nữa vẻ còn mang vẻ mặt tái nhợt như sắp chết? Mình thực sự đáng sợ thế sao?

“Cha cha! Quả hồng hồng!” Trong mắt Li Nhi chỉ có quả hồng hồng thơm ngon.

“Lão trượng, cho ta hai xâu quả.” Ngụy Thiên Thanh lấy tiền đồng ra trả, rồi kéo Tần Duy Ngã xoay người định rời đi.

“Duy Ngã!!” Một thanh âm mạnh mẽ già dặn khiến y dừng cước bộ.

Giương mắt nhìn, là một thanh y lão giả mang theo hai tiểu cô nương bộ dạng giống nhau như đúc, mập mập tròn tròn đi về phía bọn họ.

“Di di di!” Li Nhi hình như nhìn thấy cái gì, múa chân loạn xạ muốn xuống dưới. (Di là di nha)

“Ca ca! A! Là Tiểu Li Nhi! Tiểu Li Nhi!” Hai tiểu nha đầu mập phẩn chấn lao tới kéo y phục Ngụy Thiên Thanh, muốn để y buông Li Nhi ra.

Gọi nương tử là ca ca? Còn biết Li Nhi, trước kia ta biết hai đứa nhỏ này sao? Ngụy Thiên Thanh thấy các nàng không có ác ý, liền thả Li Nhi xuống.

“Oa! Tiểu mao xinh ghê ha! Đáng yêu hết như Li Nhi!!” Hai nữ oa mập trằm miệng một lời hô lên, bốn bàn tay mập mập đồng loạt vươn tới tiểu cầu mao trắng như tuyết trong lòng Li Nhi.

“Đây là Quả Quả! Là Quả Quả cha cha cho Li Nhi!” Li Nhi tự hào đem tiểu mao cầu cho các nàng xem.

“Tiểu mao còn có tên sao?” Hai người đồng thời cười to.

“Là Quả Quả!! Quả Quả của Li Nhi!! Ngốc nghếch!” Li Nhi mắt híp bĩu môi.

“Con mới ngốc!” Hai người lại nhất tề lè lưỡi với Li Nhi.

“Ủa? Tu Hoa Bế Nguyệt, sao các muội lại ở đây?”

Rốt cuộc Tần Duy Ngã cũng từ hàng ngàn hàng vạn suy nghĩ quay trở về, kinh ngạc nhìn hai muội muội của mình.

“Là sư phụ đưa bọn muội tới.” Hai người đồng loạt chỉ sang bên cạnh.

Sư phụ đưa tới? Sư phụ? “Sư phụ!!!!”

Nhìn thấy sư phụ hai tay chấp sau hông cười tủm tỉm đứng cạnh Ngụy Thiên Thanh, Tần Duy Ngã như sấm đánh bên tai.

“Đây không phải là nơi nói chuyện, trước đến nhà Nhâm thiếu hiệp rồi nói.” Duy Ngã cũng thật là, cứ như vậy theo Ngụy Thiên Thanh đi tới đi lui. Nhìn dáng vẻ như lâm đại địch của mấy người giang hồ đứng hai bên, chỉ sợ là đã nhận ra Ngụy Thiên Thanh rồi đi! Vẫn là mau chóng rời đi thì tốt hơn.

Tần Duy Ngã nơm nớp lo sợ dẫn sư phụ và muội muội gặp Nhâm Dữ Phi và Quản Linh Nhi, sau đó tránh phía sau Ngụy Thiên Thanh, chỉ sợ sư phụ đưa mắt nhìn mình.

“Các người tên Tu Hoa Bế Nguyệt?!” Quản Linh Nhi nhìn hai nữ hài mập mập trắng trắng như cái màn thầu trước mắt, thấy thế nào cũng không thể liên hệ được các nàng với hai từ ‘Tu hoa bế nguyệt’ cho được. (Tu Hoa Bế Nguyệt: Hoa nhường nguyệt thẹn ~)

“Ha hã!!” Ngụy Thiên Thanh ở bên cạnh vui vẻ. Lúc trước y nghe Tần Duy Ngã nói còn có hai muội muội, vốn nghĩ phân nửa bộ dáng của các nàng sẽ giống hần, giờ xem ra....Ha ha ha! Thật đúng là tu hoa bế nguyệt!

“Không được cười!” Hai tỷ muội nghiêm túc trừng Ngụy Thiên Thanh.

“Nương ta kể, lúc bà bằng tuổi chúng ta, bà cũng béo hết thế này, về sau khi mười tám liền đột nhiên thay đổi, trở thành một mỹ nhân. Hiện tại chúng ta chỉ mới mười lăm tuổi, qua ba năm nữa, chúng ta cũng sẽ giống vị tỷ tỷ này trở thành một đại mỹ nhân!!”

“Nga! Đúng đúng đúng! Nương người nói phải, các người a trưởng thành tuyệt đối còn xinh đẹp hơn tỷ tỷ.” Quản Linh Nhi muốn cười lại không dám cười, nước mắt cũng sắp chảy ra rồi. Tần gia thật đúng là có đủ kì hoa dị thảo! Ha ha!

“Không biết Y thánh tiền bối tới đây có chuyện gì?”

Nhâm Dữ Phi nén cười ho khan hai tiếng, cung kính hướng lam y lão giả Y thánh — Lưu Học Ân dò hỏi.

“Nhâm thiếu hiệp khách khí rồi, lần này ta đến chủ yếu là muốn thăm Duy Ngã và Độc Tôn một chút.” Ai! Chính mình rước lấy phiền toái còn chưa tính, lại liên lụy tới cả đồ đệ, thật sự là thiên ý trêu người a!!

“Người chính là Nhâm Dữ Phi?” Hai tiểu cô nương vừa nghe đã chạy tới chen vào hỏi.

“Không sai.” Nhâm Dữ Phi cũng rất nhanh đã quý mến hai tiểu cô nương đáng yêu này.

“Ta là Tu Hoa!”

“Ta là Bế Nguyệt!”

Hai người chỉ vào mặt mình báo danh với Nhâm Dữ Phi.

“Ha hã!!” Lớn lên giống hệt nhau, không nói thực không biết ai là ai!

“Hai vị nữ hiệp có gì chỉ giáo?”

“Ân, tuy người lấy mặt nạ che mặt, nhưng đường nét không tồi, chắc diện mạo cũng không kém đi! Nghe nói võ công khá lắm! Ân — Miễn cưỡng qua cửa!”

“Hừm! Tu Hoa Bế Nguyệt, không thấy sư phụ đang nói chuyện sao? Qua một bên đi!” Lưu Học Ân sợ các nàng nói ra cái gì làm Nhâm Dữ Phi mất hứng, mau chóng kêu ngừng.

“Nhưng hửn là hôn phu tương lai của bọn con, không xem cẩn thận làm sao được!”

“A!!” Ngoại trừ Lưu Học Ân, tất cả mọi người ở đây bao gồm cả Tần Duy Ngã há hốc mồm nhìn hai tỷ muội.

“Người người các người hồng nào rồi hử, tuổi còn nhỏ đi tìm hôn phu cái gì!” Tần Duy Ngã nhảy ra, dùng tư thế của một người đại ca, hung dữ trừng hai tỷ muội.

“Nương nói, nước phù sa không chảy ruộng ngoài, đại ca huynh đã có Thiên Thanh ca ca, Nhị ca cưới Linh Nhi tỷ tỷ, còn lại Nhâm Dữ Phi chính là của chúng muội!” Hai người không sợ trời không sợ đất kể rõ nhiệm vụ mẫu thân đã giao cho.

“Ha ha ha ha ha ha! Tuyệt phối! Tuyệt phối a! Ha ha ha ha!” Quần Linh Nhi vỗ bàn, cười ngả nghiêng.

“Tu Hoa Bế Nguyệt!” Lưu Học Ân tức giận râu cũng sắp nhếch lên. Sớm biết thế giữa chừng đánh ngất xỉu hai tiểu ngu ngốc này đem về Tần gia cho rồi.

Trời ạ! Nương người suy nghĩ cái gì vậy? Bồi hai nhi tử còn chưa đủ, giờ đến hai đứa nó cũng muốn bồi nốt hả!! Tần Duy Ngã hụt hơi, suy yếu tựa vào người Ngụy Thiên Thanh.

“Đây là nương người nói sao?” Nhâm Dữ Phi quả rất bội phục vị Tần phu nhân mới nghe tiếng chứ chưa gặp mặt này, đầu năm nay, người nhất sương tình nguyện (chỉ theo ý muốn của mình) như bà quả thực không có nhiều đâu.

“Nhâm thiếu hiệp đừng trách, chất nữ này của ta suốt ngày chỉ biết nghĩ linh tinh, để người chê cười rồi!” Lưu Học Âm cho hai tỷ muội ánh mắt ‘Các con còn nói gì nữa ta sẽ lập tức cho các con về nhà’, thấy hai người bĩu môi không nói, ông mới quay sang giải thích với Nhâm Dữ Phi.

“Không sao! Không sao!” Nhâm Dữ Phi cười khổ đáp.

“Phải rồi, không biết Nhâm thiếu hiệp có rảnh không, ta có một chuyện muốn thỉnh giáo!”

“Đương nhiên, chúng ta đi vào nói.” Nhâm Dữ Phi sao lại không biết ông muốn hỏi chuyện gì, lập tức khoát tay ý bảo ông và mình rời đi, “Đại ca, Linh Nhi, ta và Y thánh tiền bối có chuyện cần thương lượng, sẽ ra sau.”

“Ân.” Ngụy Thiên Thanh cũng không nghĩ nhiều, gật đầu liên tục trấn an nương tử.

Căn nguyên của bài danh (bảng xếp hạng)

Thật lâu thật lâu trước kia, trên một ngọn núi cao cao có một có một cung điện tuyệt thế, trong cung có một vị thể ngoại cao cao cao cao nhân.

Vị cao cao cao cao cao nhân này, tuổi đã hơn hai trăm, công lực đã tới tuyệt đỉnh, nhưng cả đời ông chỉ thu nhận ba đồ đệ.

Mất thấy bản thân không còn tại nhân thế bao lâu, để nhóm đồ đệ khi ông đi vẫn chăm chỉ khổ luyện tuyệt thế võ công của bốn môn, ông liền xuất ra ba bảo vật mình trân quý nhiều năm, yêu cầu ba đồ đệ luận võ, người đứng đầu sẽ được hai bảo vật, người đứng thứ hai sẽ được một bảo vật, còn người thứ ba sẽ phải diện bích tư quá (dịch gốc ra là úp mặt vô tường suy ngẫm) nửa năm.

Vì thế, dưới sự chứng thực của cao cao cao cao cao nhân, ba đồ đệ cùng thi triển sở trường. Cuối cùng, đại đồ đệ đứng đầu, tam đồ đệ xếp thứ hai, nhị đồ đệ diện bích nửa năm.

Sau, nhị đồ đệ rút kinh nghiệm xương máu, ở sau núi khổ luyện võ công. Đợi hết nửa năm kì hạn lại hẹn tái chiến với nhị vị đồng môn, không ngờ bảo vật của hai người không hề tầm thường, nhị đồ đệ sao có thể là đối thủ của bọn họ, lại bại trần lần nữa, từ đó về sau không còn thiết tha hứng thú gì nữa. Vì thế cao cao cao cao cao nhân phân phó ba bảo vật này mười năm một lần phải quy về một chỗ, luận võ xong mới quyết định nó thuộc về tay ai. Nhị đồ đệ lúc này mới phần chần trở lại, luận võ chờ đợi suốt mười năm đã đến. Cao cao cao cao cao nhân nhìn thấy ba đồ đệ hậu sinh khả ỷ, chỉ dạy bọn họ nhất định không được quên ước hẹn mười năm một lần, rồi mới cảm thấy vừa lòng, quy tiên rồi đi.

Từ đó về sau, mười năm một lần ba người sẽ tỷ thí một hồi, sau đó là đồ đệ của bọn họ, lại sau nữa là đồ đệ của đồ đệ bọn họ...Cho đến một ngày nào đó năm năm trước.

Quần Linh Nhi, Nhâm Dữ Phi và Ngụy Thiên Thanh dựa theo ước hẹn mười năm, tề tựu Thiên sơn. Làm chứng cho bọn họ chính là người tuổi đã hơn năm mươi, đức cao vọng trọng được người trong giang hồ xưng là Bách Hiểu Sinh Công Tôn Bảo. (Bách Hiểu Sinh là một nhân vật trong Tiểu Lý Phi Dao của Cổ Long,

ông được coi là người thông thái nhất võ lâm, người đã bỏ cả đời nghiên cứu võ học và viết nên cuốn Binh Khí phổ nổi danh, xếp hạng các món binh khí của các cao thủ trong giang hồ.)

Luận võ hôm nay không được tiến hành bình thường giống năm xưa. Vì nguyên có gì? Ấy là do một ngày trước khi luận võ Quản Linh Nhi hưng phấn kích động quá mức, biến thân xong mãi vẫn không thể đi vào giấc ngủ, cho nên đã ở hậu viện nhà mình luyện đao một đêm. Nào ngờ sáng hôm sau đến lúc chính thức bắt đầu trận đấu, nàng lại ỉu xìu ỉu rữ không thể hưng phấn nổi.

Biến thân không được, công lực của nàng chỉ có thể phát huy 60%, hầu như chắc chắn sẽ đứng cuối cùng.

“Ta không phục!! Oa oa oa —” Quản Linh Nhi ngồi bệt dưới đất khóc lớn. Sư môn của nàng đã xếp cuối ba lần liên tiếp rồi, lần này nếu còn thất bại, nàng thực sự không còn mặt mũi nào gặp sư phụ nữa!

“Trời ơi!” Nhâm Dữ Phi đau khổ bịt tai.

Quản Linh Nhi vẫn khóc a khóc, khóc đến thiên hôn địa ám, cuồng phong thét gào. Cuối cùng, ‘bùm’ một tiếng — tuyết lở.

Cũng mặc kệ Quản Linh Nhi khóc thế nào, luận võ cùng ngày vẫn phải đưa ra kết cục thắng bại. Vì thế, bất đắc dĩ ba người thương lượng bàn bạc một chút, không luận võ nữa, để Quản Linh Nhi quyết định lựa chọn lại nội dung tỷ thí. Sư môn của Nhâm Dữ Phi đã hai lần đứng đầu, thua một lần cũng không thành vấn đề; Ngụy Thiên Thanh vốn không coi loại tỷ thí giành bảo vật này là đúng, cho nên không nói gì, đồng ý.

“Ừm, thế so cái gì thì tốt nhỉ?” Quản Linh Nhi ngừng khóc, cau mày nghĩ nghĩ.

“A! Nghĩ ra rồi!” Quản Linh Nhi vui vẻ nhảy dựng lên, nàng đã nghĩ ra một thứ nhất định nàng sẽ đứng đầu.

“Vậy người nói đi, bản nhân làm chứng cho các người.” Bách Hiểu Sinh đỡ khóc đỡ cười nhìn ba người, đây là lần thứ hai ông làm chứng cho luận võ này, chỉ là bọn họ hoàn toàn khác với sư phụ của bọn họ, tựa hồ không ai muốn ba món bảo vật tùy thời có thể gây nên huyết vũ tinh phong này, vậy mà còn nghĩ ra phương pháp tỷ thí kì quái như vậy.

“Chúng ta so xem tuổi ai nhỏ nhất đi!” Quản Linh Nhi đắc ý nhìn hai người còn lại.

...

Vì thế, trong bảng xếp hạng tuyệt đỉnh cao thủ trong giang hồ, Quản Linh Nhi đứng đầu, Nhâm Dữ Phi xếp thứ hai, Ngụy Thiên Thanh thứ ba.

Sau khi Quản Linh Nhi về nhà, sư phụ nàng cười đến rung cả trời, ngày hôm sau liền truyền vị trí cung chủ Ma cung lại cho nàng. Sư phụ Nhâm Dữ Phi cũng không nói gì, chỉ bảo gã phải tự mình xem xét lại, mười năm sau đoạt vị trí đứng đầu về. Ngụy Thiên Thanh thì bị sư phụ y đánh một chưởng, đá đến Kiềm lư diện bích một năm, đối với người ưa thanh tĩnh như Ngụy Thiên Thanh mà nói, quả là đúng ý y.

40. Chương 37: Hồ Đò

“Ca ca, mẫu thân nói bọn muội phải truyền lời lại cho huynh!” Hai tỷ muội tấn công Nhâm Dữ Phi bất thành, đành phải lui xuống chuyển hướng Tần Duy Ngã.

“Nói đi nói đi!” Đảm bảo lời các người truyền lại chẳng tốt đẹp gì.

“Nương nói thế này này ‘Nói cho đại ca con, thành thành thật thật sống cho tốt vào! Nếu bị Thiên Thanh bỏ, bảo nó trực tiếp tự sát luôn đi, khỏi cần trở về gặp ta!’”

“...” Tần Duy Ngã khoe miệng run rẩy, có cảm giác cực kì muốn đóng gói hai tỷ muội đá về nhà.

“Nương dí dỏm ghê!” Ngụy Thiên Thanh nghe ra Đan Vô Ưu là nói giúp mình, tâm tình vui sướng.

Ồ dí dỏm! Coi nhi tử của chính mình làm mỗi câu quăng ra ngoài không thêm bận tâm, có nương như bà, hẳn đúng là bất hạnh mà!

“Còn cả Nhị ca nữa! Nhị ca đâu? Sao không thấy huynh ấy?” Hai tỷ muội rút cuộc nhận ra còn một nhân vật quan trọng chưa tới trình diện.

“Nhị ca của muội nó...”

“Tửu tửu đang ngủ!” Li Nhi lớn tiếng trả lời.

“Ngủ? Trời sáng bảnh mắt rồi mà?” Hai tỷ muội nghiêng đầu, trong mắt đầy nghi hoặc.

“Àn, dạo này nó nhiễm phong hàn, lúc nóng lúc lạnh nên huynh bảo nó nằm trên giường nghỉ ngơi.” Tần Duy Ngã không biết nên giải thích thế nào, đành phải nói bừa.

“Vậy bọn muội đi xem huynh ấy.” Hai tỷ muội tự nhận y thuật của mình còn cao hơn đại ca nhị ca nhiều, chuẩn bị đi xem Nhị ca ‘thể nhược’, hảo hảo cho hắn xem y thuật của hai người một chút.

Ai ai ai! Tần Duy Ngã bị các nàng dọa, người hơi cứng lại, ngăn trước mặt hai tỷ muội, tận lực để nụ cười của mình tự nhiên chút.

“Tu Hoa Bé Nguyệt à, Độc Tôn vừa mới ngủ, không muốn ai quấy rầy đâu. Các muội vừa đến, hay là để Linh Nhi tỷ tỷ đưa các muội đi xuống cốc dạo chơi đi.”

“Phải đó, đợi lát nữa Độc Tôn tỉnh, tái kiến cũng chưa muộn.”

Quản Linh Nhi vốn định đứng coi Tần Duy Ngã sẽ giải thích với hai muội muội của hắn thế nào, đột nhiên nghe thấy nhắc tới tên mình, cũng không tránh mặt nữa, chủ động tiếp đón hai tỷ muội.

“Li Nhi cũng muốn đi!! Li Nhi cũng muốn đi!!” Li Nhi muốn chơi cùng tiểu di, vội vã túm chặt góc áo Quản Linh Nhi.

“Được được, cùng đi cùng đi!” Quản Linh Nhi xoa đầu nó, mang theo bọn họ rời đi.

Độc Tôn sắp tỉnh? Tần Duy Ngã rút cuộc không nghĩ được gì khác, trong đầu toàn suy nghĩ lát nữa Độc Tôn tỉnh mình biết phải làm cái gì bây giờ.

Hiện tại sư phụ và hai muội muội cũng đến đây, nếu chuyện của Độc Tôn bị bọn họ biết được, vậy thì mình....

“Nương tử chớ sợ, Độc Tôn không phải là người không biết nói lý lẽ, người hảo hảo giải thích rõ ràng với hắn, nhất định hắn sẽ không trách người đâu.” Ngụy Thiên Thanh biết chuyện Tần Độc Tôn cũng không dễ giải quyết như vậy, nhưng y không cách nào nói khác với nương tử được.

Giải thích rõ ràng? Lúc trước khi ta bị người làm cái đó cái đó, thậm chí còn từng có ý định muốn chết, chứ đừng nói đến Độc Tôn vẫn luôn đầy khí khái nam tử. Ai! Nếu Linh Nhi là người bình thường...Tần Duy Ngã ‘phịch’ một tiếng ngã ngồi xuống ghế, hai mắt vô thần nhìn mặt đất.

Lúc này Tần Độc Tôn đã sớm tỉnh lại, chỉ là toàn thân vô lực không thể đứng dậy mà thôi.

Ngô! Toàn thân đều rất khó chịu, như xương cốt đứt gãy hết cả. Đại ca...Lúc cùng với Ngụy Thiên Thanh, cũng là như vậy ư?

Lẽ nào đây chính là báo ứng vì mình nghe đại ca kêu cứu mà không đáp lại? Linh Nhi...Đến bây giờ hắn vẫn không thể tin nổi chuyện mình bị nam nhân cướp đi trong sạch.

Hôm qua, mình nhớ mang máng hình như Linh Nhi ở trước mặt mình biến thành một người khác...Là mình thần trí không rõ, hay thực sự là thật?

Nhưng nếu mình thần trí mơ hồ, vậy vì sao từng câu từng chữ người kia nói với mình mình đều nhớ rõ ràng đến vậy?

“T ô n T ô n, v ề sau ta nh ấ t đị nh s ẽ đ ố i t ố t v ớ i ng ườ i, ng ườ i c ù ng ph ả i h ả o h ả o th ườ ng ta nga!...”

“T ô n T ô n, ng ươ i đ ệ p qu á, tr ướ c kia ta v ừ a th á y ng ươ i li ề n quy ế t đị nh mu ố n ng ươ i qu á th ự c l à qu á s á ng su ố t!...”

“T ô n T ô n, ta s ẽ gi ố ng nh ư s ư huynh đ ố i v ớ i đ ạ i ca ng ươ i, to à n t â m to à n ý v ớ i ng ươ i...”

“Ta l à Linh Nhi c ũ ng l à Linh Ti ê u, nh ư ng m à c ó m ộ t chuy ệ n ng ươ i ph ả i nh ớ k ĩ nga! Hi ệ n t ạ i ta l à Linh Ti ê u, l à Linh Ti ê u c ủ a ng ươ i...”

Hai má Độc Tôn bỗng đỏ bừng. Người kia, cùng mình dính sát một ngày một đêm, loã thân đối diện, thân mật khăng khít...Hắn nói hắn là Linh Nhi? Nhưng Linh Nhi rõ ràng là nữ tử không phải sao? Hơn nữa đáng người cũng cao hơn rất nhiều...Nếu khi đó không phải mình hoa mắt...Nhưng trên đời này thực sự có chuyện hoang đường như vậy sao?

Hơn nữa cho dù hắn thực sự là Linh Nhi, mình làm chuyện như vậy, sau này biết đối mặt với hắn thế nào đây? Tần Độc Tôn nhắm mắt lại, hồi tưởng từng chút từng chút kỉ niệm khi hai người quen nhau.

Tuy rằng ái mộ Linh Nhi là thật, nhưng mình đường đường là nam nhi bầy thước, nếu về sau ở bên nàng cũng giống lần này, vậy tôn nghiêm của mình biết để đi đâu?

Thực đáng xấu hổ a, hắn có phải Linh Nhi hay không còn chưa chắc chắn đâu, rõ ràng sau khi bị người ta chiếm đoạt trong sạch, hắn là nên một kiếm giết chết đối phương sau đó tự sát mới phải....Mình lại còn nghĩ tương lai sẽ sống bên hắn thế nào....

Đại ca đối với Ngụy Thanh Thanh cũng có suy nghĩ giống ta chẳng? Đại ca...Vì sao lại cho mình uống được như vậy? Để trả thù mình đã giữu cột huynh ấy sao? Huynh ấy không phải là loại người vô tâm vô phệ như vậy...Nhưng vậy thì vì cớ gì?

Dù có thể nào, chờ đến khi mình có thể đứng dậy đi lại, nhất định phải hỏi đại ca rõ ràng mới được! Sau đó...sau đó sẽ tìm Linh Nhi tìm chân tướng. Nếu thực sự là Linh Nhi thì thôi, nếu không phải...Vậy mình tuyệt không sống tạm bợ dơ bẩn như vậy trên cõi đời này nữa!

41. Chương 38: Chúng Ta Huề Nhau

“Nương tử ngươi đây là muốn đi đâu a?” Ngụy Thiên Thanh thấy Tần Duy Ngã lại xuất thần, đành phải đưa hắn về phòng, chuẩn bị dùng nước lạnh lau mặt cho hắn, để hắn bình tĩnh lại. Nào ngờ y vừa xoay người định ra ngoài bảo người múc nước, Tần Duy Ngã đã như điện giật đứng bật dậy, lung tung quơ một tiểu bao chạy ra ngoài.

“Ngươi đừng ngăn ta, ta mà không chạy sẽ mất mạng mất!!” Tần Duy Ngã bị Ngụy Thiên Thanh ôm giữa không trung, hai chân quơ quào loạn xạ.

“Nương tử, bình tĩnh một chút đi, Độc Tôn là thân đệ của ngươi sao có thể giết ngươi được! Hơn nữa, có ta ở đây, ai cũng không thể thương tổn ngươi dù chỉ mấy may!” Ai bảo ngươi không ngoan ngoãn thành thật mà sống, cứ đi trêu chọc Độc Tôn, giờ biết sợ rồi sao?

Đúng rồi, còn có Ngụy Thiên Thanh ở đây...Nhưng mà, hắn nào còn mặt mũi đi gặp Độc Tôn nữa!! Tần Duy Ngã ghé lên người Ngụy Thiên Thanh, khoa trương khóc rống lên. (tự dưng thấy chỗ này cu tè ghê)

Cũng không biết là thân thể của Tần Độc Tôn khoẻ mạnh, hay là Quân Linh Nhi thoa được lên người cho hắn, đến khi chàng vạng, hắn vậy mà có thể chậm rãi xuống giường.

Tần Độc Tôn tay trái chống sau eo, hai chân run rẩy đi từng bước, chuyện đầu tiên hắn muốn làm chính là đi tìm Tần Duy Ngã tính nợ.

“Ai nha, Tần thiếu gia! Sao ngài lại xuống giường, tiểu thư nói phải để ngài nghỉ ngơi thật nhiều!”

Dựa theo phân phó của Quân Linh Nhi, tiểu nha hoàn trong cốc bưng canh thập toàn đại bổ tới, đang chuẩn bị mở cửa, đã thấy Tần Độc Tôn chậm rì rì đỡ cửa muốn ra ngoài.

Tiểu thư? Là chỉ Linh Nhi sao? “Linh Nhi đâu rồi?”

“Nghe nói muội muội ngài tới, tiểu thư tự mình đưa người xuất cốc dạo chơi!” Tiểu nha hoàn đặt canh lên bàn, chạy tới đỡ Tần Độc Tôn, “Ngài vẫn là nên nằm xuống nghỉ ngơi đi, sắc mặt ngài tái lắm.”

“Không cần, ta muốn ra ngoài.” Không muốn nhiều lời với tiểu nha hoàn, Tần Độc Tôn đành phải lắc đầu từ chối hảo ý của nàng.

“Khó mà làm được! Tiểu thư đã giao cho ta hầu hạ ngài thật tốt, không được để ngài chạy khắp nơi.” Tiểu nha hoàn không khỏi phân trần dứt khoát dìu Tần Độc Tôn về giường.

Nhìn không ra một tiểu cô nương lại có thân thể khá vậy. Tần Độc Tôn quả thực rất bội phục nàng có thể dễ dàng kéo mình về giường như thế.

“Người học võ công bao lâu rồi?”

“Từ nhỏ đã học.” Chính tốt chẵn chiếu, đệm thêm tựa lưng cho Tần Độc Tôn xong, tiểu cô nương bưng bát canh, khẽ thổi đưa tới bên miệng Tần Độc Tôn.

“Canh này từ sáng sớm tiểu thư đã dậy hầm cho ngài, nhưng ngài vẫn chưa tỉnh, đã hâm nóng mấy lần. Ngài mau thừa dịp còn nóng uống đi!”

“Đây là Linh Nhi nấu?” Tần Độc Tôn uống thử một ngụm, hương vị canh nóng cũng không quá ngon, nhưng lại ấm tới tận đáy lòng hắn.

“Dạ, ta còn chưa từng thấy tiểu thư xuống bếp bao giờ đâu! Tần thiếu gia ngài thật có phúc!”

Vậy sao? Linh Nhi...Như vậy người đêm qua, thực sự là người ư?

...

“Ta nghĩ ta vẫn là không nên đi thì tốt hơn.”

Đứng trước cửa tiểu viện của Tần Độc Tôn, Tần Duy Ngã chậm chạp không dám bước vào trong một bước.

“Nương tử, đã đến đây rồi thì vào trong thôi, hơn nữa không phải người nói muốn chủ động nhận sai, chấp nhận chịu phạt sao?” Ngụy Thiên Thanh thực sự là không có cách nào với hắn. Người muốn đi là hắn, đi đến nơi rồi lại không dám vào. Ai!

“Nhưng ta...” Tần Duy Ngã vò góc áo, mắt tự nhiên trốn phía sau Ngụy Thiên Thanh. Gặp thì biết nói cái gì đây? Chấp nhận chịu phạt...Nếu chỉ đơn giản như vậy liền xong chuyện, thế thì dù có đau hắn cũng chấp nhận. Nhưng mà...Chuyện lớn tới mức này, Độc Tôn sẽ tha thứ cho mình sao?

Bất đắc dĩ, Ngụy Thiên Thanh đành phải kéo hắn vào.

Tới cửa phòng, ngoài ý muốn thấy cánh cửa đang mở ra.

“Độc Tôn, người tỉnh chưa?” Không biết trong phòng đang là tình huống gì, Ngụy Thiên Thanh chỉ đứng trước cửa hô to.

Di? Là Ngụy Thiên Thanh? Y tới làm cái gì? Đại ca cũng tới sao? Tần Độc Tôn thoáng nhìn qua cửa, cũng không thấy bóng dáng ai.

Một hơi cầm bát uống hết canh, Tần Độc Tôn phân phó tiểu nha hoàn mời người tiến vào.

“Độc Tôn, người đã khoẻ hơn chưa?” Ngụy Thiên Thanh mỉm cười tiến đến giường hắn.

Hừ! Trốn cái gì mà trốn! Giờ biết sợ rồi hả? Lúc hạ được đệ sao không thấy huynh sợ? Tần Độc Tôn thấy được thân ảnh lam nhạt núp phía sau Ngụy Thiên Thanh.

“Đại ca...” Tần Độc Tôn vừa bực mình vừa buồn cười nhìn đầu sỏ đang khẽ run kia.

“Oa! Độc Tôn huynh sai rồi!! Huynh không phải người! Huynh táng tận thiên lương!! Huynh tội ác tày trời!! Huynh heo chó không bằng!! Huynh là hỗn đản đệ nhất thiên hạ! Độc Tôn đệ đánh huynh đi! Uống máu huynh đi ăn thịt huynh đi! Độc Tôn ơi!! Là đại ca có lỗi với đệ, đệ muốn chém muốn giết thế nào tùy

đệ...Oa!! Huynh hỗn đản! Huynh vô sỉ! Huynh hết ăn lại nằm! Huynh trể người non dạ! Huynh chẳng biết phân biệt đúng sai! Huynh —”

Không đợi Tần Độc Tôn cất lời, Tần Duy Ngã đã đẩy Ngụy Thiên Thanh ra, nước mắt nước mũi tùm lum ngã xuống trước giường Tần Độc Tôn.

Trời ơi! Thế này là sao đây! Tần Độc Tôn hụt hơi, chợt có xúc động muốn xọc hấn một kiếm.

Người sao lại coi trọng huynh ấy vậy? Tần Độc Tôn thoáng nhìn Ngụy Thiên Thanh tựa tiểu tựa phi, thực không rõ rốt cuộc đại ca mình làm thế nào lọt vào mắt xanh thiên hạ đệ nhất kiếm.

“Được rồi được rồi! Đệ còn chưa chết đâu, huynh khóc cái gì chứ!” Nói thật, quả thực Tần Độc Tôn có ý định hung hăng đánh Tần Duy Ngã một trận. Nhưng vừa thấy hấn đến, Tần Độc Tôn chợt nhớ đến ngày đó chính mình đã nói hấn bị Ngụy Thiên Thanh XXX giải quyết, vô dụng chẳng làm được gì, liền không thể giận hấn được nữa.

“Oa!! Đệ đánh huynh đi! Mắng huynh đi! Huynh thực sự là —” Tần Duy Ngã tai thính, nghe ra Tần Độc Tôn hình như cũng không định làm gì mình, liền tiếp tục gào lên.

“Huynh còn khóc nữa đệ sẽ một kiếm giết chết huynh!!” Thấy Tần Duy Ngã vậy mà còn chưa ngừng lại, còn càng gào khóc thảm thiết hơn, Tần Độc Tôn tức giận quá lớn!

“Oa a!” Tần Duy Ngã hét như con thỏ nhỏ, ‘xoẹt’ một tiếng lại trốn phía sau Ngụy Thiên Thanh, không dám nói câu gì nữa.

42. Chương 39: Ta Có Tội

“Ta vừa nghe Tiểu Mai nói Tu Hoa Bể Nguyệt tới?”

“Đúng vậy, hai tiểu cô nương rất đáng yêu.” Nói đến Tu Hoa Bể Nguyệt Ngụy Thiên Thanh liền cười tít mắt.

Kì quái? Sao các muội ấy lại biết chỗ này?

“Chỉ có hai muội ấy, hay là...”

“Sư phụ cũng đến...” Đây là thanh âm nhỏ như muỗi kêu của Tần Duy Ngã.

“Cái gì?!” Tần Độc Tôn lập tức mặt xanh mặt trắng. Sư phụ hấn lão nhân gia tới đây, mình như thế này...Lấy mặt mũi đâu mà gặp sư phụ đây!

“Ngụy phu nhân, cốc chủ nhà chúng ta mời ngài đến thư phòng một chút!” Phòng chủ quản quản sự vụ trong cốc ở ngoài cửa nhỏ giọng kêu. Thanh âm không lớn, lại vang rõ ràng bên tai mọi người.

Cao thủ! Tần Độc Tôn giật mình, Lưu Âm cốc thật đúng là ngoạ hổ tàng long! Nhưng mà...Ngụy phu nhân là ai vậy?

“Nương tử, gọi người đó!” Ngụy Thiên Thanh lúi Tần Duy Ngã từ phía sau ra, ý bảo người ta đang gọi hấn.

“Ta?” Ông ấy rõ ràng gọi Ngụy phu nhân, đâu có liên quan gì tới ta đâu? Tần Duy Ngã khó hiểu.

“Nơi này chỉ có một người họ Ngụy, huynh là nương tử của y, không gọi huynh thì gọi ai?” Tần Độc Tôn được Ngụy Thiên Thanh nhắc như vậy mới hồi thần. Ngụy phu nhân! Quả là một xưng hô mới mẻ!

“Hà?” Phu nhân cái quỷ gì, lão tử là nam hiểu không! Dù trong lòng khó chịu, nhưng hấn vẫn bước nhanh ra mở cửa.

“Ngụy phu —” Phòng tổng quản lại muốn nói tiếp.

“Khỏi khỏi khỏi, đừng gọi ta là phu nhân! Ta họ Tần tên Duy Ngã, người gọi ta Tần đại thiếu cũng được, Tần Duy Ngã cũng được! Nhưng không được gọi ta là phu nhân!” Nghe kiểu gì cũng thấy khó chịu mất tự nhiên.

Phùng tổng quản đưa mắt nhìn Ngụy Thiên Thanh, thấy thần sắc y không có gì khác thường, trong mắt thậm chí còn mang ý cười, lúc này ông mới sửa lại, “Tần thiếu gia, cốc chủ và sư phụ ngài đều đang chờ ngài, thỉnh đi theo ta.”

Xong rồi xong rồi, Nhâm Dữ Phi nhất định đã nói chuyện ta hại Độc Tôn cho sư phụ, cho nên mới bảo ta qua đó. Chết rồi chết rồi! Lần này sư phụ chắc chắn sẽ không tha cho ta như Độc Tôn đâu....Ồ ô ô, ta không muốn đi.

“Tướng công...” Tần Duy Ngã nháy mắt, diên cuồng phóng tín hiệu cho Ngụy Thiên Thanh. Đi theo giúp ta đi! Đi theo giúp ta đi!

“Tần công tử, sư phụ ngài nói, chỉ cần một mình ngài đi.” Phùng tổng quản ngoài cười = trong không cười bóp chết hy vọng mong manh của hắn.

A? Ông trời ơi!

“Đi mau thôi, để sư phụ ngài chờ sốt ruột thì không hay!”

Tần Duy Ngã vẽ mặt cầu xin, cẩn thận đi một bước lại ngoái đầu nhìn Ngụy Thiên Thanh một lần, cứ như từ nay về sau sẽ mãi đi về nơi về xa lắm, không còn ngày gặp lại.

“Phùng tổng quản, Ngụy mỗ có thể...” Ngụy Thiên Thanh không đành lòng để hắn đi chịu phạt, bước nhanh về phía trước ngăn Phùng tổng quản.

“Không được! Cốc chủ nói, lần này Tần công tử đã thái quá, hắn là phải chịu chút giáo huấn! Còn nữa, nếu ngài đi cùng, rất có khả năng sẽ ra tay bảo hộ hắn, cho nên quyết không thể để ngài đi.” Phùng tổng quản nghiêm túc truyền lời.

“Này...” Nhìn bộ dáng đáng thương hề hề của nương tử, không biết sư phụ hắn sẽ phạt hắn thế nào? Chính mình đã thế sẽ bảo vệ hắn chu toàn, sao có thể trơ mắt nhìn hắn đi chịu khổ?

“Chủ nhân cứ yên tâm đi, có cốc chủ ở bên trong, nhất định sẽ không để Tần công tử ủy khuất nửa phần. Hơn nữa cốc chủ cũng bảo ta tiện thể nhắn cho ngài, nếu Tần công tử ở chỗ ngài ấy mà gặp chuyện gì, ngài có thể trực tiếp đi xét hỏi ngài ấy.” Trước kia vị này mỗi lần đến đều lạnh như băng, không thích nhiều lời, lần này thay đổi phu nhân, đến tính cách cũng đại biến. Trước kia, bọn họ nhân đều gọi y là ‘Các chủ’, Nhâm Dữ Phi sợ khiến y nhớ ra gì đó, cho nên liền lệnh chỉ có thể gọi y là ‘Chủ nhân’.

Vậy sao? Nếu Phi đệ đã nói như thế, vậy y cũng không nhiều lời nữa.

“Nương tử, người ngoan ngoãn nhận sai với sư phụ, có Phi đệ một bên sẽ đỡ lời cho người, ta nghĩ sư phụ sẽ không làm khó người đâu.”

Ồ ô ô ô! Nhâm Dữ Phi người hảo ngoan độc! Tần Duy Ngã cắn môi, dẫn lòng đi theo Phùng tổng quản.

“Sư phụ...”

Tới thư phòng, Tần Duy Ngã dán vào cửa, không chịu đứng trước mặt Lưu Học Ân.

“Người đứng xa như thế làm gì?” Lưu Học Ân giận không có chỗ phát. Vốn đại đồ đệ và Ngụy Thiên Thanh tiến đến bước này, ông trừ bỏ cam chịu đứng ngoài cuộc cũng không thể làm gì khác. Ai ngờ, tiểu hồn dân bại hoại này vậy mà còn kéo cả Độc Tôn vào! Giờ lớn không thể kích thích, nhỏ không thể đắc tội....Ai —! Oan nghiệt a!!

“Ha hã!!” Nhâm Dữ Phi chỉ ngồi cười cười.

“Người lại đây cho ta!” Một bộ ‘thấy việc không ổn sẽ chuồn ngay lập tức’ của Tần Duy Ngã làm Lưu lão gia tử giận đến cong râu trợn mắt, ông chỉ vào nơi cách mình ba bước chân, lệnh Tần Duy Ngã đi tới đó đứng.

Tần Duy Ngã không cam lòng, nhưng cũng không dám trái lời sư phụ.

“Nhâm thiếu hiệp đã kể rõ sự tình cho ta biết. Chuyện này vốn không phân rõ ai đúng ai sai...Nhưng đã tới nước này rồi, đã không còn đơn giản là chuyện cá nhân nữa. Duy Ngã, hiện tại có cả Nhâm thiếu hiệp ở đây, con nói thật lòng mình đi, con đến tột cùng là tính toán thế nào?”

“Con...Con...Không có tính toán gì a!” Tần Duy Ngã khúm núm nói.

“Nói càn!! Người hiện giờ còn đang độ thanh xuân, lại phải đi theo Ngụy...Ngụy Thiên Thanh. Đây không phải là chuyện một sớm một chiều, mà là chuyện cả đời, người không có ý kiến gì sao?” Lưu Học Ân muốn nhìn xem trong đầu tên này rốt cuộc là chứa thứ gì? Giờ ông còn ở đây, có gì muốn nói mà không nói, nếu mai sau ông đi rồi, vậy không phải là hấn chỉ có thể bị người ta khi dễ sao!

Ý kiến? Phải có ý kiến gì nhỉ? Đoạn thời gian trước, buổi tối toàn kêu a a, ban ngày thì ngủ. Đoạn thời gian gần đây, buổi tối ngủ không yên, ban ngày chỉ nghĩ chạy trốn. Ai — làm gì còn có tâm tư suy nghĩ mai với cả sau chứ! Tuy rằng hấn hiểu sự phụ là muốn tốt cho hấn, nhưng hấn đầu óc trống rỗng, một chốc cần bản không thể nghĩ ra nguyên cớ a! Tần Duy Ngã cúi đầu, vẻ mặt buồn bực.

Kỳ thực, nếu cả đời cứ vô ưu vô lo sống như vậy cũng không tồi, tuy Ngụy Thiên Thanh trước kia giết người vô số, nhưng lại rất săn sóc chu đáo với hấn. Hơn nữa, hấn cũng đã quen mỗi tối rúc trong lồng ngực ấm áp của y chìm vào giấc ngủ yên bình, vừa tỉnh liền có thể nhìn thấy khuôn mặt ôn nhu tươi cười của y, không cần thận vấp té y có thể lập tức phi qua đỡ hấn...Sự ôn nhu dịu dàng ấy của y, sớm đã thấm sâu vào cốt tuỷ hấn, giờ điều duy nhất hấn lo lắng chính là —

Sau khi Ngụy Thiên Thanh tỉnh lại, hấn còn có thể tiếp tục ở bên cạnh y như vậy nữa chăng?

Bất quá mình đúng là một tên đáng khinh mà, rõ ràng một tháng trước còn bận rộn suy nghĩ tìm cách nào thoát khỏi y, giờ lại mặt dày mày dạn không muốn rời đi.

“Tiền bối, ta thấy Duy Ngã đối với đại ca cũng là tình thâm ý trọng, chúng ta đừng nói thêm nữa, hết thấy đều thuận theo tự nhiên thôi.” Cẩn thận quan sát biểu tình của Tần Duy Ngã, Nhâm Dữ Phi thầm thở phào một hơi. Xem ra, Tần Duy Ngã cũng hữu tình với đại ca, một khi đã vậy, phía bên hấn không cần lo lắng, hiện tại chính yếu chính là bên đại ca kìa!

Lưu Học Ân gật đầu, không nói thêm gì nữa. Đồ đệ của mình suy nghĩ cái gì, người làm sư phụ liếc mắt đã nhìn ra, không thể tưởng tượng một lần gặp nhau ngoài ý muốn, lại có thể tạo nên duyên số kinh hãi thế tục như vậy. May mà chất nữ của ông không để lễ nghi thế tục trong lòng, chất nữ tể (cháu rể) cũng nghe theo nàng, nếu không... Chỉ sợ Tần gia sẽ không dễ giao người đâu!

Ai! Thật hi vọng hai người bọn họ có thể vui vẻ tiêu sái sống cả đời, đừng gặp phải sóng gió gì nữa...Lưu lão tiên sinh lắc đầu thở dài.

“Còn về chuyện của đại ca...” Nhâm Dữ Phi thu lại ý cười, vẻ mặt ngưng trọng nhìn hai sư đồ.

43. Chương 40: Thiên Lý Đoạt Hồn Châm

Đến khi hai sư đồ Tần Duy Ngã theo Nhâm Dữ Phi trở lại đại sảnh, mặt trời đã ngã về tây.

“Các người cuối cùng cũng ra, chúng ta sắp chết đói tới nơi rồi!” Tu Hoa Bế Nguyệt đứng song song, hai tay chống nạnh, mày liễu dựng thẳng.

“Ngại quá, đã để nhị vị muội muội chờ lâu.” Nhâm Dữ Phi vội vàng xin lỗi.

“Hừ!” Hai người đồng loạt hừ một tiếng, rất có tư thế ‘để mai này xem chúng ta xử lý người thế nào’.

“Sư phụ...” Độc Tôn được Quản Linh Nhi đỡ đứng lên khỏi ghế, cứng ngắc làm lễ với Lưu Học Ân.

“Ân, không cần đa lễ, ngồi xuống nói chuyện đi.” Lưu Học Ân luôn yêu thương đệ tử này, thấy hấn sắc mặt tái nhợt, thân thể suy yếu tới nỗi phải để người đỡ, không khỏi lại hung tợn trừng Tần Duy Ngã một cái.

Nhưng mà không biết Tần Duy Ngã đang mãi suy nghĩ cái gì, căn bản không để ý tầm mắt hung dữ của sư phụ.

“Nương tử...” Ngụy Thiên Thanh nghĩ thế tử đã bị Lưu Học Ân hung hăng quở trách một phen, ôn nhu đứng bên cạnh Tần Duy Ngã, nhẹ giọng an ủi.

Xem ra Nhâm thiếu hiệp nói đúng! Ngụy Thiên Thanh đối với Duy Ngã...Lưu Học Ân kinh ngạc nhìn ánh mắt tràn ngập sùng nịch của Ngụy Thiên Thanh.

“Rốt cuộc khi nào thì ăn cơm đây!” Hai tỷ muội lại bắt đầu kêu đói!

“Ăn ăn ăn! Hai đứa các con chỉ biết có ăn thôi!” Lưu Học Ân cảm thấy đầu mình trường thêm một vòng — đau a!

“Nương nói, chỉ có ăn nhiều cơm, mai sau mới trở nên xinh đẹp hấp dẫn được!”

Nương con nương con nương con! Nàng vốn là một tai hoạ, bây giờ còn dạy các con thành một nhóm tiểu tai hoạ! Lưu Học Ân nhu nhu trán, vô lực đến cực điểm.

“Cơm chiều đã sớm chuẩn bị xong, thỉnh các vị đi theo ta.” Từ nhỏ đến giờ Nhâm Dữ Phi rất ít khi bội phục người nào, Lưu Học Ân là một trong số đó, hiện tại có thêm Tần phu nhân. Ha ha! Hôm nào nhất định phải tới bái kiến vị nữ trung hào kiệt này mới được.

Lúc ăn cơm, Tu Hoa Bế Nguyệt lang thôn hổ yết (ăn như hổ đói); Lưu Học Ân cau mày nửa buổi mới động đũa; Tần Duy Ngã cúi đầu, Ngụy Thiên Thanh gấp cho hắn cái gì hắn ăn cái đó; Tần Độc Tôn được Quản Linh Nhi đích thân hầu hạ, hắn đỏ bừng mặt, tựa vào đệm mềm, Quản Linh Nhi dứt một miếng, hắn ăn một miếng; Nhâm Dữ Phi thì rất nhàn nhã, ăn một miếng nhìn bên này, ăn một miếng dòm bên kia.

“Cái kia...Linh Nhi, vẫn là để ta tự ăn đi.” Tần Độc Tôn mất mặt, nhỏ giọng kháng nghị với Quản Linh Nhi.

Y như rằng, cặp mắt to sáng trong suốt kia lập tức mờ mờ sương, “Quả nhiên người vẫn còn trách ta sao? Ta... Ta...”

“Không, không, ta không có ý trách người.” Tần Độc Tôn lần thứ hai tuyên bố thất bại.

“Vậy người ăn đi!” Nói xong lại gấp một miếng thịt bò đưa tới miệng Tần Độc Tôn.

Nhìn sang những người khác, ai ai cũng đang lẳng lặng chăm chú ‘ăn cơm’, Tần Độc Tôn mới miễn cưỡng hé miệng nuốt thịt xuống.

Vắt vả ăn xong bữa cơm, Lưu Học Ân nhắm mắt làm ngơ sớm trở về phòng của mình, Tần Độc Tôn không thoải mái, được Quản Linh Nhi dịu dàng dìu về. Nhâm Dữ Phi làm chủ nhà, bị hai tỷ muội quán quýt không đi đâu được, Tần Duy Ngã muốn đi, lại bị Li Nhi lôi kéo ở lại xem mấy thứ đồ chơi kì lạ của tiểu di.

“Nhâm đại ca người xem xem, đây là Tam hương nhuyễn cốt tán ta làm!”

“Nhâm đại ca đây là Kiến huyết phong hầu đan ta làm!”

Hai tỷ muội dốc hết bình nhỏ trong bao của mình ra, giới thiệu từng cái từng cái cho Nhâm Dữ Phi.

Nương nói, phải để cho hắn biết ưu điểm của mình, hắn mới có thể một lòng chung thủy với mình được! Hai tỷ muội cẩn thận chấp hành lời mẫu thân dạy.

Lần lần lần, một ống đồng to bằng cánh tay Li Nhi, vào đúng lúc tất cả mọi người đều không chú ý rơi khỏi miệng túi, lăn tới chân nó.

Cái gì đây ta? Li Nhi nhặt lên nhìn nhìn. Nhìn trái nhìn phải, đen sì sì chẳng có gì đẹp cả.

Tần Duy Ngã đang ở một bên trợn trắng mắt, không để ý thứ trên tay Li Nhi. Ngụy Thiên Thanh thì thấy, nhưng không biết nó là gì.

“Li Nhi, đừng lộn xộn. Nào! Đưa nó cho cha.” Nghe hai tỷ muội kể lể, y biết nhất định trong cái bao kia hơn phân nửa không phải thứ tốt, nếu là độc dược thì nguy.

Dù sao chơi cũng chẳng vui, Li Nhi nghe lời đưa ông cho Ngụy Thiên Thanh. Di? Chỗ này có một cái mành bọc nè? Có thể ẩn vào không nhỉ?

“A —! Mau bỏ cái kia xuống!” Bé Nguyệt nói đến khô cả miệng đang định quay đầu đi lấy nước uống, chợt nhìn thấy Li Nhi chậm rì rì đưa cái gì cho Ngụy Thiên Thanh đang cúi thắt lưng. Cái đen đen kia trông quen ghê? Nhìn kiểu gì cũng thấy giống Thiên lý đoạt hồn châm mình trộm trong bảo khố của sư phụ lúc hạ sơn a?

Nàng vươn tay sờ sờ bao ở thắt lưng...Di? Sao không thấy? Không thể nào.... Bé Nguyệt tròn to mắt nhìn tiểu hắc đồng trong tay Li Nhi, thất thanh hô to.

Tần Duy Ngã nghe tiếng quay đầu lại, đã thấy Ngụy Thiên Thanh phi thân nhảy mạnh lên, sau đó ngã xuống mặt đất, phun ra một ngụm máu.

“Thiên Thanh —!” Tần Duy Ngã kinh hãi, vội tới chỗ Ngụy Thiên Thanh.

“Không được chạm vào y!” Tu Hoa Bé Nguyệt cùng kêu lên.

“Oa —!” Li Nhi tò mò ấn ngón tay xuống mành nhỏ, bỗng nhiên cha bắn ra ngoài, còn hộc máu không ngừng. Nó biết mình phạm lỗi lớn, sợ tới mức khóc oà lên.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?!” Nhâm Dữ Phi thần tình sát khí nhìn Tu Hoa Bé Nguyệt, nếu các nàng không nói rõ ràng, hôm nay các nàng sẽ lập tức chết dưới chướng cửa gã.

“Đó là Thiên lý đoạt hồn châm một vị bằng hữu đã tặng cho sư phụ, châm này đúc từ huyền thiết Nam hải, chuyên phá cương khí. Ta nghe nương nói người võ công cao cường, sợ người khi dễ chúng ta, cho nên ta đã trộm lấy nó.” Bé Nguyệt hối hận nhìn Ngụy Thiên Thanh, thầm mắng bản thân chỉ biết gây rắc rối.

“Người...” Nhâm Dữ Phi giờ cao tay, định đánh nàng một chưởng.

“Đừng!! Người hãy nghe ta nói, châm này mực dù bá đạo, nhưng không quá nguy hại, cùng lắm chỉ khiến người ta khí huyết nghịch chuyển không thể tụ khí mà thôi. Người chỉ cần để sư phụ dùng kim châm lưu thông máu cho y, không quá ba ngày sẽ khỏi hẳn.” Tu Hoa nhìn ra Nhâm Dữ Phi đang thực sự tức giận, vội vã chặn phía trước Bé Nguyệt giải thích.

“Hừ!” Nhâm Dữ Phi biết hiện tại nổi giận với các nàng cũng vô ích, hừ lạnh một tiếng phi thân đến tìm Lưu Học Ân.

“Thiên Thanh, Thiên Thanh người đừng làm ta sợ.”

Tần Duy Ngã đã từng nhìn thấy Thiên lý đoạt hồn châm, trước kia Lưu Học Ân thấy hắn không có võ công phòng thân, cũng từng đưa cho hắn mang theo bên người, nhưng hắn ghét bỏ nó hình dạng xấu xí, mang theo người cũng quá nguy hiểm, cho nên tùy tiện để trong kho dược liệu quý.

Nếu biết sẽ bị Bé Nguyệt nha đầu kia lấy đi, chẳng thà hắn mang nó theo, ít nhất....ít nhất....Tần Duy Ngã ôm Ngụy Thiên Thanh khóc rống không thôi.

“Nương tử đừng khóc...” Ngụy Thiên Thanh ngã trên mặt đất, không thể nhúc nhích, nhìn thấy Tần Duy Ngã khóc, vừa vội vàng nói vừa gắng nuốt máu tươi xuống.

“Đều do ta học nghệ không tinh, bằng không...” Tuy hắn cũng biết dùng châm, song công lực không đủ, châm cứu cơ bản may ra còn được, chứ phức tạp như lần này, hắn cũng chỉ biết tránh qua một bên nhìn mà thôi.

“Không sao, không phải sư phụ người ở ngay đây sao...Người đừng khóc. Nhìn Li Nhi xem, con nó cũng sợ rồi kìa.”

Đúng vậy, Li Nhi đang co rúm trên đất, không dám tới gần bọn họ.

Tu Hoa chạy nhanh bé tiểu tử tới.

“Cha, cha cha...” Li Nhi thực sự rất sợ, cái miệng nhỏ cũng tái nhợt mất sắc.

“Li Nhi ngoan, cha chỉ không cẩn thận bị ngã, không có việc gì đâu!” Ngụy Thiên Thanh muốn xoa đầu Li Nhi, nhưng làm cách nào cũng không nâng tay lên được.

“Các người còn chưa tránh ra!!” Lưu Học Ân nghe Nhâm Dữ Phi báo tin, mau chóng phi tới, hận không thể nuốt sống hai tỷ muội. Thật là ố lậu thiên phùng liên dạ vũ (nhà đột còn phải trải qua suốt đêm mưa — tai hoạ đến dồn dập), vốn tình hình của Ngụy Thiên Thanh đã bất ổn, các nàng còn đòi chạy tới xem náo nhiệt! Giờ thì hay rồi! Không chừng còn phát sinh ra chuyện gì khác nữa!

Đuổi hai tỷ muội đi, Lưu Học Ân dưới sự hiệp trợ của Nhâm Dữ Phi, rất nhanh dùng kim châm châm kín mấy đại huyệt quanh thân Ngụy Thiên Thanh.

“Nâng y tới phòng luyện công của ta đi. Người đâu! Mau đi thỉnh Quân cô nương tới đây!”

Nhâm Dữ Phi và Lưu Học Ân cẩn thận nâng Ngụy Thiên Thanh lên, chậm rãi đi đến hậu viện.

Tần Duy Ngã bế Li Nhi, mang theo hai tỷ muội lo lắng đi theo.

Tới nơi, Quân Linh Nhi và Tần Độc Tôn đã sớm có mặt.

Cũng không hỏi nhiều, Quân Linh Nhi mở cửa, để bọn họ tiến vào, ngăn cách bốn huynh muội Tần gia và Li Nhi ở bên ngoài.

“Nương...” Li Nhi sợ cha gặp chuyện, hai mắt đỏ hồng vì khóc tràn ngập sợ hãi.

“Đừng sợ, có sư công người ở đây, sẽ không có việc gì cả.” Tần Duy Ngã an ủi Li Nhi, cũng là an ủi chính mình.

“Đại ca huynh đừng lo, châm kia dùng để làm gì huynh và đệ đều biết rõ. Ngụy đại ca mặc dù nội lực thâm hậu, nhưng chỉ cần không cường động tụ khí, có sư phụ châm cứu độ huyệt, hơn nữa còn cả Nhâm Dữ Phi và Quân Linh ở bên cạnh dẫn khí, muốn lấy nó ra không phải là việc gì khó.” Tần Độc Tôn tiến lại gần đại ca, vỗ vai hân, trong lòng lại ần ần lo lắng cho Quân Linh Nhi.

Thiên lý đoạt hồn châm kia tuy không trí mạng, nhưng có một đặc tính vô cùng biến thái: công lực của người càng thâm hậu, nó lại càng đâm sâu. Không vận khí thì thôi, một khi vận khí nó sẽ theo khí động chui thẳng vào đan điền, đâm hồng huyệt Khí hải của người, khiến cho người cả đời đừng mong còn có thể luyện võ.

Lấy nó ra cũng dễ lắm, chỉ cần có thần y y thuật cao siêu, cộng thêm hai người có nội lực cao cường, một người ở bên cạnh dùng khí độ nhập vào cơ thể người bị châm, để châm theo dòng khí dẫn chạy về phía tay người đó, đợi y giả dùng kim châm vậy nó lại một chỗ, người độ khí thu mạnh khí dẫn nó ra, sau đó người còn lại ngay lập tức nhanh như chớp nhân lúc châm còn chưa kịp tiến vào cơ thể người độ khí, chế trụ nó. Phương pháp này khó ở điểm sau khi châm thuận khí ra khỏi cơ thể người bị châm, nếu bắt nó chậm trễ, nó sẽ bắn thẳng vào cơ thể người độ khí. Mà người độ khí vì để dẫn nó ra sẽ dùng toàn lực, cho nên châm sẽ đâm thẳng vào huyệt Khí Hải ở đan điền của người đó, khiến toàn bộ võ công của người đó bị phế bỏ. (Nói đơn giản thì, cái châm này là con cua bò trong bụng, người độ khí là miếng thịt ngoe ngậy trước mặt dụ nó bò ra, ngay trước khi con cua ra rồi kẹp miếng thịt te tua, người nội lực cao thứ hai kia sẽ nhanh tay bắt con cua ấy lại – cảm giác giải thích xong nó còn khó hiểu hơn Q_Q)

Không biết Nhâm Dữ Phi và Quân Linh Nhi, ai sẽ là người độ khí? Bất luận thể nào, nhất định phải bình an! Tần Độc Tôn âm thầm cầu nguyện trời xanh.

44. Chương 41: Tan Màn Sương Mù

Mọi người bất an đứng ngoài cửa đợi một đêm. Tờ mờ sáng hôm sau, cửa mở. Lưu Học Ân được Nhâm Dữ Phi đỡ ra ngoài.

“Sư phụ...” Thanh âm Tần Duy Ngã có chút khàn khàn, hai mắt đầy trông mong khiến người ta phải đau lòng.

“Yên tâm, châm đã thuận lợi lấy ra rồi.” Lưu Học Ân suy yếu để lại một câu, liền được Tu Hoa Bế Nguyệt dìu đi.

Nghe sư phụ nói, Tần gia huynh đệ đều thở phào. Tần Độc Tôn không để tâm đến đau nhứt trên người, bước vọt vào trong. Tần Duy Ngã cũng muốn đi vào, nhưng vừa động đã phát hiện hai chân mềm nhũn, căn bản không thể di chuyển.

“Ngô — nương nương?” Hắn vừa động, Li Nhi khóc đến thiếp đi trong lòng hắn liền tỉnh lại. Nó mở to hai mắt sưng đỏ, mê man nhìn Tần Duy Ngã nước mắt đầy mặt.

“Đưa đứa nhỏ cho ta đi.” Nhâm Dữ Phi thấy hắn để ý đến sống chết của Ngụy Thiên Thanh như vậy, đáy lòng âm thầm cao hứng. Tuy rằng lần này có hơi nguy hiểm, nhưng cũng đã kiểm chứng được tình cảm của Tần Duy Ngã dành cho đại ca. Ai ~ Minh rốt cuộc có thể buông phòng bị trong lòng, thoải mái một chút rồi.

Nhâm Dữ Phi một tay ôm Li Nhi hai mắt lim dim buồn ngủ, một tay đỡ Tần Duy Ngã hơi run rẩy vào phòng.

Trước kia có người đã từng nói: Chớp mắt đã vạn năm. Tần Duy Ngã còn từng chế cười nói nếu có ai có thể khiến hắn chớp mắt như đã qua vạn năm, muốn hắn làm trâu làm ngựa cho cũng được! Nhưng lúc này, ngoại trừ ‘chớp mắt đã vạn năm’, trong đầu hắn không có từ ngữ nào có thể hình dung được khoảnh khắc này.

Khi hắn bước vào, Ngụy Thiên Thanh đang cùng Quản Linh Nhi vận khí hồi phục. Tần Độc Tôn lẳng lặng đứng một bên, thương tiếc nhìn Quản Linh Nhi đầu đầy mồ hôi.

Tựa hồ cảm giác được thê tử đã đến, Ngụy Thiên Thanh chậm rãi mở hai mắt, hướng về phía Tần Duy Ngã nở một nụ cười để hắn yên tâm, sau đó nhắm mắt lại.

Chính là nụ cười này, đã khiến Tần Duy Ngã hoàn toàn bị chinh phục. Ma đầu chó má gì chứ! Chúng sinh giang hồ chó má gì chứ! Đều gặp quỷ hết đi! Chỉ cần y có thể bình an vô sự, tất cả đều không đáng gì đến y hết! Thật muốn được y cưng chiều, được y yêu thương, được y ôm vào lòng dỗ dành, chẳng sợ đến một ngày nào đó sẽ mất đi...Hắn cũng cam tâm tình nguyện bị giết chết.

“Cha cha...” Có lẽ là biết giờ cha bị như vậy là do mình, Li Nhi nghĩ đến còn sợ, sợ sệt gọi một tiếng liền không dám nói gì nữa.

“Li Nhi ngoan, cha con đã không sao rồi, chờ y nghỉ ngơi một chút thì sẽ khỏi, giờ con ra ngoài cùng thúc thúc, để nương con hảo hảo bồi y được không?” Nhâm Dữ Phi nhẹ giọng trấn an tiểu tử.

“Dạ.” Li Nhi không dám tùy hứng nữa, ngoan ngoãn để Nhâm Dữ Phi ôm đi.

Tần gia huynh đệ không nói gì, yên lặng canh giữ bên cạnh người mình yêu thương, chờ bọn họ mở mắt.

Đến tận lúc này, một hồi phong ba cuối cùng cũng có thể coi là hữu kinh vô hiểm trôi qua.

Ngụy Thiên Thanh vì bị thương nội phủ, cần tĩnh dưỡng một thời gian, Tần Duy Ngã liền ngày ngày dìu y đi lại trong cốc, kể cho y nghe một vài truyện tiểu lâm trước kia mình từng nghe, để cho y gối lên đùi mình ngủ...Hai người suốt ngày có đôi có cặp, ân ân ái ái, khiến người ngoài ao ước ghen tị muốn chết.

Hôm nay, sau khi vận khí xong, Ngụy Thiên Thanh mở mắt liền nhìn thấy Tần Duy Ngã ghé trên bàn ngủ thiếp đi.

“Nương tử? Nương tử?” Y nhỏ giọng kêu hai lần, cũng không thấy có động tĩnh gì. Chắc là nhiều ngày khiến hắn mệt muốn chết rồi đi? Hắn ngày thường rất thích ngủ nướng, vì để chiều cổ ăn uống cho y mà bắt đầu thức dậy từ khi mặt trời chưa lên, còn gắng sức nghĩ biện pháp giúp y giải sầu.

Nương tử...Ngụy Thiên Thanh đưa tay ôm hắn, đi về phía giường.

Vuốt ve khuôn mặt có chút gầy yếu của Tần Duy Ngã, Ngụy Thiên Thanh đau lòng. Kỳ thực, thương thể của y đã ổn bảy tám phần, chỉ là y muốn nhìn bộ dáng đáng yêu khi Tần Duy Ngã lo lắng cho y, thể nên mới làm bộ còn đang suy yếu. Giờ xem ra, là mình quá đáng rồi.

Hạ môi trao một nụ hôn lên môi thê tử, Ngụy Thiên Thanh dịu dàng cởi bỏ áo ngoài cho hắn.

Một mùi thơm lâu ngày không gần gũi truyền vào mũi, Ngụy Thiên Thanh nóng lên. Đã lâu không cùng nương tử hành phòng rồi.

Chôn đầu vào vai Tần Duy Ngã, Ngụy Thiên Thanh nhẹ vỗ về da thịt bóng loáng, cảm thụ độ ẩm truyền tới từ đầu ngón tay.

Nương tử đã mệt chết rồi, mình không thể phóng túng được...Ngụy Thiên Thanh rời khỏi cơ thể Tần Duy Ngã, khắc chế xúc động của chính mình. Nhưng càng muốn khắc chế, hoá kia lại càng tăng mạnh, khổ gian đã ngạnh đến ần ần phát đau.

Vẫn là đi tắm nước lạnh thôi. Ngụy Thiên Thanh hít sâu một hơi, chuẩn bị xuất môn.

“Người muốn đi đâu?”

Tần Duy Ngã bị sức nặng đè lên người đánh thức, cau mày mở mắt liền nhìn thấy Ngụy Thiên Thanh đang chôn vào vai mình hít sâu. Cẩn thận nhìn hơn một chút, cái địa phương kia của Ngụy đại hiệp cao cao đứng thẳng, có ý đồ gì không thể rõ ràng hơn được nữa.

Hay là y muốn... Tần Duy Ngã mặt đỏ bừng, rồi lại có chút chờ mong. Hắn đang định từ từ nhắm hai mắt chờ mỡ sắc lang nhào tới, đã thấy mỡ lang xoay người rời đi.

“Nương tử, người tỉnh rồi?” Ngụy Thiên Thanh xấu hổ nhìn hắn.

“Đã muộn thế này, người không lên giường nghỉ ngơi còn muốn đi đâu.” Tần Duy Ngã cúi đầu, hai tai đều đỏ rực. Hảo mất mặt, mình thế mà chủ động hướng y cầu hoan...Đúng là xấu hổ chết đi được!

Ngụy Thiên Thanh vốn đang nghĩ nên giải thích với thê tử thế nào, nào ngờ thấy dáng vẻ này của hắn, liền biết hắn cũng muốn cùng mình... Nhất thời, lý trí gì gì đó toàn bộ bị quăng đi một góc, chỉ còn liệt hoả hùng hực sắp sửa phun trào.

“Nương tử!” Ngụy Thiên Thanh nháy mắt lột sạch cả hai, vong tình lưu lại vô số ấn kí trên người Tần Duy Ngã.

“Nhẹ, nhẹ một chút.” Tần Duy Ngã ăn đau khê nheo mắt. Người này sao lại vội vậy, cứ như mấy trăm năm chưa làm ấy.

Ngụy Thiên Thanh nào còn quản được nhiều như vậy, hiện tại y chỉ muốn mau chóng tiến vào cơ thể ấm áp của thê tử, để cho hai người thân mật kết hợp cùng một chỗ.

“A...Người! Chậm một chút...A...Đau a!” Tần Duy Ngã thở hổn hển, hai tay túm chặt trụ giường, chịu đựng đau nhức để Ngụy Thiên Thanh tiến sâu vào cục huyết.

“Nương tử, nương tử!” Ngụy Thiên Thanh chậm chậm nhắm mắt gọi thê tử, thân thể ngừng một chút rồi bắt đầu mạnh mẽ tiến công.

“A...A...Chậm, người chậm....Chậm....A!” Tần Duy Ngã bị đỉnh cơ hồ sắp bay lên, nói không thành câu.

.....

Tần Duy Ngã từ từ nhắm hai mắt bình ổn nửa buổi mới hoãn khí, mở mắt ra đã thấy Ngụy Thiên Thanh duy trì tư thế quỳ gối kết hợp, sắc mặt âm tình bất định.

“Người làm sao vậy?” Thấy thế nào cũng không giống đang cùng hắn mây mưa vân vũ, mà cứ như là giẫm phải nước tiểu của chó.

“...” Ngụy Thiên Thanh lạnh mặt không nói gì, chỉ thẳng tắp nhìn hắn.

“Có phải ảnh hưởng tới thương thể rồi không?” Tần Duy Ngã giờ mới nhớ y còn có thương trong người, lập tức vận vẹo người, nghĩ muốn ngồi dậy xem mạch cho y.

Nào ngờ, tay hắn còn chưa đụng tới Ngụy Thiên Thanh, đã bị y đẩy ngã, hai chân cũng bị kéo cao lên.

“Người...” Rốt cuộc làm sao vậy? Tần Duy Ngã không kịp nói chuyện, đã bị công kích mãnh liệt dưới móng làm cho phải cắn chặt khớp hàm chịu đựng.

Trời ơi! Y làm sao vậy? Từ trước tới giờ y chưa từng điên cuồng trước mặt hắn như thế. Tựa như vừa rồi, cho dù dục hoả khó nhẹn đến nhường nào, y vẫn tận lực khắc chế không tổn thương hắn, nhưng hiện tại sao đột nhiên lại...A, khó chịu quá...Thắt lưng sắp gãy rồi!

Ngụy Thiên Thanh không chút lưu tình phát tiết tình dục, y hiện tại ngoại trừ phần nộ, chính là không cam lòng. Phần nộ bởi mình đã quên đi người quan trọng nhất với mình, không cam lòng bởi mình bị chính người thân cận nhất lừa gạt.

Trên đời chuyện khiến người ta khổ sở, khiến người ta khó có thể chấp nhận nhất là gì?

Cảm giác của người khác Ngụy Thiên Thanh không biết, nhưng đối với Ngụy Thiên Thanh thì: một là khi biết được thê tử bị ngộ hại, còn một là —

Tần Duy Ngã vừa tiết thân từ từ nhắm hai mắt không ngừng thở dốc, da thịt hồng nhuận đầm mồ hôi, không cần nói cũng rõ tình sự vừa rồi có bao nhiêu kịch liệt.

Y sao có thể! Sao có thể khi thê tử vừa qua đời, lại cùng người khác thân mật như thế!! Hơn nữa người này còn là một nam nhân!!!

=====

Xong anh đã tỉnh -.-

45. Chương 42: Ta Hảo Đáng Thương

Tình cảnh thê tử ngã trong vũng máu như thể hiện ra ngay trước mắt, Ngụy Thiên Thanh gân xanh bạo khởi, ánh mắt dần trở nên đỏ bừng.

“A...Buông ra...” Người muốn mạng của ta hả! Tần Duy Ngã dùng sức đánh hai tay đang tóm chặt chân mình của Ngụy Thiên Thanh. Nương a! Còn cứ như vậy, không bị y chọc chết thì thắt lưng của hắn cũng bị gãy đau chết mất.

Tần Duy Ngã không nhìn thấy khuôn mặt của Ngụy Thiên Thanh lúc này, nếu không nhất định hắn sẽ bị hù chết luôn — kia căn bản chính là bộ dáng khát máu của Ngụy Thiên Thanh khi y tẩu hoả nhập ma trước kia.

“Ngụy...Thiên Thanh! Người...Người muốn giết chết... chết ta hả!!” Tần Duy Ngã nổi điên rống to với y.

Chết...Ai chết? Thanh Thu...Li Nhi...hay là...nương tử?

Nháy mắt, hình ảnh những người bị y chém thành từng khối từng khối trong đầu y bỗng hoá thành bộ dáng Tần Duy Ngã. Cơ thể lệch vẹo, tứ chi không đầy đủ, đầu bị lấn sang một bên chảy đầy máu, không ngừng hỏi Ngụy Thiên Thanh tại sao lại muốn giết hắn...

Không không không không không! Không phải ta muốn giết người, không phải! Ta muốn giết....Ta muốn giết...

“A —” Ngụy Thiên Thanh điên cuồng hét lớn một tiếng, kéo hai chân Tần Duy Ngã ra tới cực hạn, giống như muốn xé rách hắn mà điên cuồng va chạm.

Ta, ta thao nương người! Lão tử mặc kệ, người có đối tốt với lão tử lão tử cũng không thềm nữa!!! Trước khi Tần Duy Ngã đau đến ngất xỉu nghĩ một câu như thế.

.....Một đêm qua đi, sắc trời dần sáng.

Trải qua một đêm phát tiết, cảm xúc của Ngụy Thiên đã được khổng chế, y khoác áo đơn, ngồi bên giường, hai mắt lấp lánh, dường như đang vì chuyện gì mà khốn khổ vô cùng.

Tần Duy Ngã lẳng lẳng nằm trên giường, nếu không phải ngực còn hơi rung động, sắc mặt tái nhợt kia cơ hồ khiến người ta cảm thấy hắn đã chết.

Thanh Thu...Ngụy Thiên Thanh nghĩ đến khuôn mặt thê tử, rồi lại nhìn Tần Duy Ngã.

Cưỡng ép người là ta không đúng, nhưng người không nên cùng Phi đệ và Linh Nhi lừa gạt ta...Ta có lỗi với Thanh Thu, cũng có lỗi với người, cho nên...Khẽ cắn môi, y chậm rãi giơ tay trái lên...

“Nương nương —? Cha cha!”

Đúng lúc này, Li Nhi ở phòng trong không biết là mơ thấy cái gì, bất an phát ra những lời vô nghĩa.

A! Đầu Ngụy Thiên Thanh như bị người ta hắt gáo nước lạnh, một cỗ nguội lạnh chấn nản thấm tận đáy lòng.

Ta đang làm cái gì? Vất vả lắm mới tìm lại được Li Nhi, mà Li Nhi lại hoàn toàn coi Tần Duy Ngã là thân nương của mình, nếu giết Tần Duy Ngã, vậy chẳng phải Li Nhi sẽ một lần nữa mất đi mẫu thân sao...

Từng kỉ niệm chung sống bên Tần Duy Ngã bấy lâu, vì một tiếng gọi của Li Nhi mà dần trở nên rõ ràng: Tần Duy Ngã vì đau xót mà ai ai kêu...Tần Duy Ngã vì thích cháo cá y nấu mà thở dài một hơi thoả mãn...Tần Duy Ngã bị y đặt dưới thân rên rỉ thở dốc...Tần Duy Ngã thường xuyên ngăn người bị Li Nhi trêu chọc...Tần Duy Ngã hai mắt sáng bừng thắm tỉnh toán trong lòng...Tần Duy Ngã hôn dỗi bịu môi không để ý tới y...Tần Duy Ngã làm chuyện sai sớ bị xử phạt mà đáng thương hề hề nhìn y...Tần Duy Ngã nhìn thấy y bị thương sợ đến mức hai mắt ửng hồng...Tần Duy Ngã vì chiều cố y mà nhu tình như nước...Rất nhiều rất nhiều hình ảnh của Tần Duy Ngã tràn ngập cõi lòng y.

A...Ngụy Thiên Thanh thống khổ nhắm hai mắt, tay trái giơ cao run rẩy. Nửa ngày...Rốt cuộc vẫn là nắm chặt thành quyền, chậm rãi buông xuống.

Y mặc y phục, vừa mới đứng dậy đã cảm thấy đầu choáng mắt mờ, yết hầu nóng lên, phun ra một búng máu.

Nhìn chất lỏng đỏ tươi trong tay, Ngụy Thiên Thanh cười thầm một tiếng. Nếu không phải trước đây đã từng thề với tổ tiên: ‘sinh thời quyết không tự khí’, thì từ lúc Thanh Thu qua đời y đã đi theo nàng rồi, làm sao còn có thể gây ra nhiều chuyện hoang đường như vậy.

(Tự khí có nghĩa là sự bỏ cuộc, không có chí tiến thủ. Một trong những biện pháp của tự khí chính là coi mình như sinh mệnh, một khi xảy ra chuyện gì nghiêm trọng liên quan tới thân thể, tất cả cuộc sống của người lao xuống vực thẳm, không thể thoát khỏi cái máu xúc tử.)

Nhưng mà lúc này, y biết phải đối diện với Nhâm Dữ Phi và Quản Linh Nhi đang đối gạt mình thế nào đây? Theo lý, bọn họ lừa gạt y, khiến y phụ Thanh Thu dưới cừu hận, hẳn là nên liều mạng với bọn họ, giết chết bọn họ...Song, nếu không có bọn họ, y sao có thể tìm lại được Li Nhi? Sao có thể sống cuộc sống phụ tử bình an đến bây giờ?

Nhìn thoáng qua nhi tử còn đang trong giấc mộng, Ngụy Thiên Thanh chỉ thấy uất ức buồn bực trong lòng khó có thể tiêu trừ, cầm lấy Vô tình kiếm, đẩy cửa chạy vội đi.

Sáng nay Nhâm Dữ Phi tỉnh dậy, mắt trái cứ giật liên hồi, trong lòng cảm thấy vô cùng bất an. Gần tuần tra trong cốc một lần, vẫn chưa phát hiện điểm gì không ổn, đang chuẩn bị quay về phòng, chợt thấy một bóng đen từ tiểu viện của Ngụy Thiên Thanh và Tần Duy Ngã bay vụt ra ngoài.

A! Hay là...Nhâm Dữ Phi hít sâu một hơi, phi về phía tiểu viện.

“Tần Duy Ngã!”

Tới viện gã chỉ thấy cửa phòng mở rộng, vừa vào đã thấy – Tần Duy Ngã như một tấm vải rách nằm trên giường hôn mê bất tỉnh, cả người đều là ứ thanh, còn Ngụy Thiên Thanh chẳng biết đã đi đâu.

Không xong! Có khi nào vì hôm qua đã thông khí mạch cho đại ca, đã khiến y khôi phục trí nhớ?

Nhâm Dữ Phi đại loạn, gã phi ra ngoài huyết một tiếng dài, sau đó mau chóng đuổi theo phương hướng của thân ảnh màu đen kia.

Xảy ra chuyện gì rồi? Quần Linh Nhi đang ở trong phòng suy nghĩ phải làm thế nào để lừa Tần Độc Tôn đến xương cốt cũng không còn, chợt nghe thấy tiếng huyết gió của Nhâm Dữ Phi, trong lòng đột nhiên cảnh giác, chạy nhanh về phía tiếng huyết gió.

“Trời ơi!” Quần Linh Nhi vừa thấy tình trạng thê thảm của Tần Duy Ngã, lập tức nghĩ ra nguyên nhân.

“Sao vậy...Duy Ngã!” Lưu Học Ân cũng chạy tới, ông vừa thấy Tần Duy Ngã đã kêu lên sợ hãi, vội lao tới bắt mạch cho hắn.

“Có chuyện gì thế?” Tần Độc Tôn cũng đã đến.

“A! Linh Nhi người cũng tới à.” Bởi vì bị Quần Linh Nhi chặn tầm mắt, cho nên hắn không nhìn thấy tình trạng của Tần Duy Ngã.

“Nương nương...?” Li Nhi cũng bị tiếng huyết gió đánh thức, nó đi chân trần, dụi mắt đứng ở cạnh cửa buồng trong.

Không thể để Li Nhi nhìn thấy Tần Duy Ngã lúc này được. Quần Linh Nhi cấp tốc bế Li Nhi lên, đưa vào buồng trong.

“A!” Tần Độc Tôn hít lạnh một hơi, rốt cuộc hắn đã nhận ra điểm gì không ổn.

“Li Nhi ngoan, con tới chỗ tiểu di chơi một lát, để cô cô và mẫu thân con trò chuyện, được không?” Mặc xiêm y cho Li Nhi, Quần Linh Nhi trước mang tiểu tử cách xa chỗ này.

“Ách...” Li Nhi bĩu môi.

“Chờ cô cô và nương con nói chuyện xong, liền mang con đi mua mút quả, được không?”

“Dạ!” Li Nhi giờ mới cao hứng vỗ tay.

Quần Linh Nhi đưa Li Nhi đến chỗ Tu Hoa Bế Nguyệt sau đó gấp gấp trở về, đập vào mắt chính là cảnh Lưu Học Ân vẻ mặt ngưng trọng đứng trước cửa.

“Hắn không có gì đáng ngại chứ?”

“Người thì không có gì đáng ngại. Chỉ là...” Lưu Học Ân muốn nói lại thôi.

“Tiền bối xin hãy nói thẳng.”

“Khẩn Duy Ngã thành ra thế này, như vậy trí nhớ của y hẳn là đã khôi phục.” Trên cổ tay và đùi của Tần Duy Ngã toàn là vết tay ấn đến xanh tím, trên vai còn một vết thương do bị cắn đến da tróc thịt bong, nếu không phải cố ý dùng sức, ai có thể tàn nhẫn với người mình yêu thương như thế.

“...” Quần Linh Nhi ngẩng đầu nhìn không trung, vô lực thở dài.

46. Chương 43: Ta Quá Xui Xẻo

Hiện tại, chỉ hi vọng sư huynh có thể tự mình nghĩ thông suốt. Bằng không, y thực sự sẽ phát cuồng...Nghĩ đến đây, nàng không khỏi lo lắng cho Nhâm Dữ Phi không biết giờ đang ở đâu. Chỉ có một mình huynh ấy, sợ không phải là đối thủ của sư huynh!

“Lưu tiền bối, thỉnh người ở đây trông nom, ta ra ngoài một chút, xem có thể tìm được hành tung của sư huynh và Nhâm nhị ca hay không.”

Lưu Học Ân gật đầu nhìn nàng rồi đi. Mong rằng việc này có kết quả tốt, nếu không Lưu Học Ân ông có chết vạn lần cũng không đổi được hàng ngàn hàng vạn sinh linh trong vô lâm thiên hạ!

Cứ như vậy, Lưu Học Ân và Tần Độc Tôn canh bên cạnh Tần Duy Ngã, chờ Quản Linh Nhi và Nhâm Dữ Phi quay lại. Trong lúc đó Tu Hoa Bế Nguyệt có mang Li Nhi tới một lần, Lưu Học Ân không cho các nàng vào, nháy mắt ra hiệu các nàng dẫn Li Nhi đi chơi.

Chạng vạng, Tần Duy Ngã tỉnh, hần suy yếu vô lực, chỉ có thể dưới sự chăm sóc ân cần của Tần Độc Tôn điên cuồng gào khóc. Ô ô ô...Quản Linh Nhi là sư muội của Ngụy sắc ma, không biết sau khi biến thân có phải cũng xằng bậy với Độc Tôn như Ngụy sắc ma đối với mình không? Đáng đời, biết ngay mình sẽ gặp báo ứng mà, đây quả thực không phải con người! Ô ô ô! Độc Tôn, đại ca thực xin lỗi đệ!!

Tần Độc Tôn một bên trấn an Tần Duy Ngã, một bên thầm lo lắng cho Quản Linh Nhi. Đã lâu như vậy sao còn chưa trở về? Ngàn vạn lần đừng để xảy ra chuyện gì.

Đang nghĩ ngợi, Quản Linh Nhi đã trở về, mang theo Nhâm Dữ Phi một thân toàn là máu.

“Mau mau mau, buông hần xuống.” Lưu Học Ân hoảng sợ, bảo Quản Linh Nhi đặt gã xuống nhuyển tháp bên cạnh.

“Không sao, chỉ là chút thương ngoài da.” Nhâm Dữ Phi ý bảo mọi người không cần lo lắng, gã cũng chưa trúng phải mệnh thương (vết thương ảnh hưởng tới tính mạng). Tuy đại ca từng chiêu từng chiêu hướng về chỗ yếu hại của gã, song mỗi lần đều ngừng đúng lúc, không thực sự muốn đưa gã vào chỗ chết.

“Linh Nhi, ngươi không có việc gì chứ?” Tần Độc Tôn bỏ lại Tần Duy Ngã, chạy tới chỗ Quản Linh Nhi. Nhâm Dữ Phi cũng bị thương thành thế này, không biết Linh Nhi có bị thương không.

“Không có việc gì, lúc ta tìm được huynh ấy thì sư huynh đã rời đi rồi.” Quản Linh Nhi lắc đầu, giọng nói ẩn chứa ưu sầu lo lắng không nói nên lời.

“Đi? Đi đâu?” Lưu Học Ân kiểm tra thương thế của Nhâm Dữ Phi, quả nhiên như gã nói, chỉ là thương thế ngoài da.

“Không biết.” Nếu biết, nàng đã sớm đuổi theo.

“Ngươi cũng mệt rồi, trước nghỉ ngơi uống miếng nước đã.” Tần Độc Tôn săn sóc đưa trà tới cho nàng.

“Ân.” Tiếp nhận trà, Quản Linh Nhi lại không ngồi xuống, mà dựa vào lòng ngực ấm áp của Tần Độc Tôn.

Nương của ta ơi! Tần Độc Tôn mặt đỏ như quả cà chua, chân tay luống cuống, ôm không xong, mà không ôm cũng không xong.

Mọi người làm sao vậy? Tần Duy Ngã bị những chuyện xảy ra liên tiếp làm cho mặt mày kì diệu. Đầu tiên khi tỉnh dậy hần phát hiện người mình đẩy thương tích còn Ngụy Thiên Thanh thì không thấy đâu, sau đó sư phụ và tiểu đệ ở bên cạnh chiếu cố hần.

Nguyên bản tưởng Ngụy Thiên Thanh không còn mặt mũi nào gặp mình, cho nên mới tìm sư phụ và tiểu đệ vội tới chăm sóc mình, còn y thì trốn đi. Nhưng hiện tại xem ra có vẻ không như hần nghĩ.

Nhâm Dữ Phi bị thương, theo thần sắc của sư phụ, gã cũng không bị đại thương gì. Nhưng gã là Âm đế mà, là Âm đế đứng thứ hai trong giang hồ đó! Vậy mà có người có thể khiến gã bị thương thành vậy, quả thực bất khả tư nghị.

Có thể thương tổn gã ngoại trừ sư phụ của gã hay cao nhân ẩn thế, chỉ sợ cũng chỉ có Ngụy Thiên Thanh đi? Nói đến y mới nhớ, khi này Linh Nhi hình như nói cái gì mà sư huynh đã đi rồi. Sư huynh của nàng cũng chỉ có Ngụy Thiên Thanh, y đi rồi? Đi đâu? Sẽ không phải là sợ ta trách y cho nên lưu lạc thiên nhai (lang bạt nơi xa xăm) rồi chứ?!

A! Quá đáng giận! Hai bốn thiếu gia thành thế này liền vô mộng chạy lấy người, người cũng quá hèn nhát rồi đó. Người đi rồi, ta phải làm thế nào hử? ... Không đúng, ta đã quyết định phải phân rõ ranh giới với y rồi, y đi càng hợp ý. Không được, y không thể đi, cho dù đi, cũng phải để ta ra sức đánh một trận cho hả dạ đã rồi mới được đi!!

Tần Duy Ngã rất muốn mở miệng hỏi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng lúc này cổ họng hắn còn thở không ra hơi, nói chi đến nói chuyện.

Các người mau đến nói cho ta biết chuyện gì đã xảy ra đi chứ!! Tần Duy Ngã chỉ có thể mơ to mắt sốt ruột nhìn mọi người đang suy tư trong lòng.

Đêm đến, Quản Linh Nhi và Nhâm Dữ Phi đã sớm rời đi, Lưu Học Ân để phòng vạn nhất, cáo từ Nhâm Dữ Phi, đi tìm lão hữu của mình.

Trong phòng, Tần Độc Tôn vui đầu viết thư về nhà, giải thích chuyện Ngụy Thiên Thanh đã khôi phục trí nhớ. Tần Duy Ngã một mình nằm trên giường sinh hờn dỗi.

Vui ghê, cả đám đi hết rồi, mình vẫn không biết là có chuyện gì. Nhìn bộ dáng như trời sắp sập của bọn họ, cứ như Ngụy Thiên Thanh muốn đi giết người không bằng...Không, không thể nào?! Tần Duy Ngã trừng lớn hai mắt, có điểm thống hận bản thân phát hiện quá muộn.

Rõ ràng một giây trước y vẫn yên ổn an lành, nháy mắt như trở thành một người khác, ra sức nhào nắn khuôn mặt mình...Còn nữa còn nữa, rõ ràng mỗi lần hại mình lưng eo đau ê ẩm, y vẫn đều ở bên cạnh đám lưng xoa bóp lấy lòng mình, lần này lại thần kì không thấy bóng người....Đúng rồi, còn cả tiếng rống to điên cuồng lúc đó nữa! Mình đúng là con heo mà! Ngay cả việc y khôi phục trí nhớ lúc nào cũng không biết, còn ngu ngốc tự dâng lên cửa mặt y giày vò.

Ô ô ô ô! Không phải chỉ là bị cái châm kia đâm một tí thôi ư? Thế nào mà lại khôi phục trí nhớ vậy? Bất quá kì quái là, vì cớ gì mình vẫn còn sống trên đời? Không phải nói y gặp người liền giết sao? Y không giết mình, có phải vì y đối với mình...

Phi phi phi! Y làm thế với người mà người còn nghĩ đến y, người đúng là không còn thuốc chữa rồi! Tần Duy Ngã thâm mắng chính mình ngu ngốc.

Cơ mà... Y đi đâu? Một mình....A! Từ lúc mình tỉnh dậy đến giờ vẫn chưa nhìn thấy Li Nhi, lẽ nào y đem Li Nhi đi rồi bỏ mình lại?!! Tần Duy Ngã đột nhiên cảm giác như mình đã bị người ta vứt bỏ, nước mắt tí tách chảy xuống.

Nháy mắt ba ngày trôi qua, Ngụy Thiên Thanh vẫn như trước bạch vô âm tín. Quản Linh Nhi và Nhâm Dữ Phi ra ngoài tìm kiếm bóng dáng y, Tần Độc Tôn sau khi Tần Duy Ngã có thể đi lại, vội vàng chạy về Tiểu Ngạo sơn trang, cả Tu Hoa Bể Nguyệt cũng theo hắn. Cả cốc rộng lớn, ngoại trừ những hạ nhân không quá quen thuộc, cũng chỉ có Li Nhi bầu bạn với Tần Duy Ngã.

Ai! Tần Duy Ngã ghé lên bàn, nhìn Li Nhi đang chơi đùa với tiểu mao cầu. Tuy Li Nhi không bị Ngụy Thiên Thanh mang đi khiến hắn có chút vui vẻ, nhưng đây có thể cũng có nghĩa là hiện tại Ngụy Thiên Thanh căn bản chẳng còn cần hắn và Li Nhi nữa.

Ô ô ô ô! Cái tên đại sắc quỷ người, không có người ta mới cao hứng ấy! Ngày mai ta sẽ dẫn Li Nhi du sơn ngoạn thủy, ngắm nhìn mỹ nữ khắp thiên hạ, không bao giờ nghĩ đến cái tên vô tâm vô phế như người nữa. Đúng! Cứ vậy đi, sáng mai đi luôn!

Tần Duy Ngã vỗ bàn, hùng hổ đứng dậy.

Hắn vừa đứng dậy, chợt thấy lưng bị siết chặt, hoa mắt chóng mặt, cả người bay lên.

Ủa ủa ủa ủa ủa ủa??? Mắt thấy bản thân phi lên không trung, bay qua hết cái nhà này lại qua cái nhà khác, xuyên qua rừng cây đầy khói độc, cứ như vậy ra đến ranh giới Hoàng sơn.

47. Chương 44: Ta Bỏ Nhà Ra Đi

Mình sẽ không là linh hồn xuất khiếu chứ? Tần Duy Ngã người cứng đờ, não bộ lơ lửng không trung.

“Bay bay! Bay bay!”

Bên tai truyền đến tiếng kêu hưng phấn của Li Nhi. A? Ngay cả Li Nhi cũng xuất khiếu giống mình sao? Tần Duy Ngã cổ cứng nhắc liếc mắt nhìn về hướng phát ra thanh âm.

Li Nhi ôm tiểu mao cầu ở ngay bên phải hắn, thân thể nho nhỏ bị một bàn tay to ôm chặt, hai chân trong không trung đung a đưa.

Tay...Tần Duy Ngã giơ hai tay mình lên nhìn nhìn. Không phải của mình? Nhìn nhìn lại trên lưng mình, cũng có một bàn tay to dày quen thuộc đặt lên đó.

Di? Tay này nhìn quen mắt ghê...Hình như là tay của cái tên sắc quỷ Ngụy Thiên Thanh.

Khoan đã! Ngụy Thiên Thanh? Tần Duy Ngã quay đầu thì thấy — khuôn mặt lạnh lùng cứng đờ không nói một lời này không phải Ngụy Thiên Thanh thì còn là ai!

....Đây rốt cuộc là sao? Vì có gì mình lại bị Ngụy Thiên Thanh ôm chạy đi? Không phải y khôi phục trí nhớ chạy mất rồi ư? Chẳng lẽ, y đối với mình tình còn chưa dứt, cho nên bắt riêng mình đi, muốn mình bầu bạn với y tới già, cùng sống nốt quãng đời còn lại? Tần Duy Ngã có điểm lằng lằng.

Nhưng mà, sao mặt y nghiêm túc thế chứ! Cứ như phải đi ra pháp trường không bằng...A! Hay là y bắt mình để huyết tể trước mộ phần lão bà của y?!

“A — không cần a —”

Tần Duy Ngã kêu thê thảm, trong gió lộng truyền đi xa xa thật xa.

“Câm miệng!” Ngụy Thiên Thanh sững người chốc lát, quát một tiếng, lập tức làm cho tiếng kêu thảm thiết của Tần Duy Ngã nghẹn tại yết hầu.

Ô ô ô! Thiệt đáng sợ, sư phụ! Độc Tôn, mau tới cứu ta — Tần Duy Ngã cơ hồ có thể thấy được cảnh tượng bi thương mình quỳ ngã trên mặt đất, máu như hoa văng ra bốn phía.

“Nương nương xấu hổ xấu hổ! Nương nương khóc nhè!!” Li Nhi thấy mắt hắn lấp lánh ánh nước, bĩu môi không ngừng lêu lêu hắn.

Cút! Tiểu hài tử đáng chết! Nương nương là ta sắp đi gặp thân nương nương rồi, ngươi lêu lêu cái rắm!! Tần Duy Ngã bị phản trừng Li Nhi.

Ai! Quên đi, dù sao khi đó cũng đã nghĩ xong hết rồi, cho dù y thực sự muốn giết mình, mình cũng cam tâm tình nguyện để y giết thôi! Cùng lắm thì ăn một kiếm, nhắm mắt một hồi, mười tám năm sau lại trở thành một mỹ nam tử. Tần Duy Ngã hít hít mũi, chuẩn bị anh dũng hi sinh.

Ngụy Thiên Thanh buông Tần Duy Ngã và Li Nhi xuống, một mình đi đến trước cửa nhà khi xưa. Vài năm không trở về, nơi này vẫn giống trước kia, có lẽ Phi đệ đã phái người quét tước thu dọn.

Thanh Thu, ta đã tr ở v ề ...

Đẩy cửa phòng, nhìn bàn ghế phủ một lớp bụi, trước mắt y liền hiện lên dáng vẻ Thẩm Thanh Thu xinh đẹp cầm kim may áo cho y.

Thanh Thu, ta đư a con ch ú ng ta tr ở v ề r ồ i, n à ng c ó th á y kh ô ng?

Đi đến trước bài vị của Thanh Thu, Ngụy Thiên Thanh khẽ vuốt bài vị.

L à ta c ó l ỗ i v ớ i n à ng, ta ch ẳ ng nh ữ ng mang Li Nhi v ề, c ò n d ẫ n th ê m m ộ t ng ườ i n ữ a...Thanh Thu, n à ng c ó tr á ch ta kh ô ng? N à ng m ấ t, ta l ạ i n ỡ qu ê n n à ng, c ò n coi m ộ t ng ườ i kh á c th à nh th ê t ừ c ủ a m ì nh m à t ươ ng th â n t ươ ng á i...Gi ờ, c ò n d ẫ n h ấ n v ề nh à ...

V ố n, ta c ù ng mu ố n gi ế t h ấ n r ồ i ph ế đ i ch í nh m ì nh chu ộ c t ộ i v ớ i n à ng, nh ư ng Li Nhi đã th ứ c t ỉ nh ta. Thanh Thu, n à ng c ò n nh ớ chuy ệ n x ư a c ủ a cha n ươ ng ta m à ta đã t ừ ng k ể cho n à ng kh ô ng?

N ươ ng ta y ê u cha ta c ả đờ i, cha ta c ự tuy ệ t kh ô ng ch ị u đ ể ý đ ế n b à, ch ỉ mu ố n gi ữ l ờ i th ê v ớ i m ộ t ng ườ i kh á c. Cu ố i c ù ng, cha ta đượ c tho ả s ở nguy ệ n, n ươ ng ta v ì ô ng m à ch ế t... Ta đ ể n gi ờ c ò n nh ớ r ồ c ả nh t ươ ng cha ô m đi h à i c ủ a n ươ ng ng ữ a m ấ t l ê n tr ờ i kh ó c r ồ ng.

Rốt cuộc c, cha theo n ước ng m à đ i, ta tr ở th à nh c ô nhi b ơ v ơ kh ô ng n ơ i n ước ng t ự a, đượ c s ư ph ụ thu d ưỡ ng.

M ấ t đ i m ớ i bi ế t t ì nh tr ọ ng, ly bi ệ t m ớ i bi ế t t ì nh n ù ng. Thanh Thu, ta đã m ấ t đ i n à ng, song ta kh ô ng mu ố n gi ấ m l ê n v ế t xe đ ố c ủ a cha, khi ế n Li Nhi bi ế n th à nh m ộ t ta th ứ hai.

Thanh Thu, m ó n n ợ ta thi ế u n à ng...Ki ế p sau nh ấ t đị nh ta s ẽ ho à n tr ả g ấ p tr ả m l ầ n. V ậ y n ê n, ki ế p n à y xin h ấ y đ ể ta s ố ng t ạ m n ố t n ữ a đ ờ i c ò n l ạ i đ i!

“Người qua đây!” Ngụy Thiên Thanh lạnh lùng liếc Tần Duy Ngã.

Qua đây...Rốt cuộc cũng định giết rồi sao? Chân Tần Duy Ngã như nhũn ra. Xong rồi, giờ hấn ôm chân y khóc lóc không biết có quá muộn hay không!!

“Người thất thần cái gì!” Thấy hấn đứng thẳng tắp ở cửa không nhúc nhích, Ngụy Thiên Thanh mất kiên nhẫn nhíu mày.

Người muốn giết ta, chẳng lẽ ta còn phải tình nguyện đưa đầu lên chắt! Thôi! Người dù có vô tình như thế, ta cũng chấp nhận!! Tần Duy Ngã uốn thẳng lưng, hít một hơi, nâng chân trái lên, hết con rồi gối lắc lư lư đi vào phòng.

“Đứng ở đây!”

Đáng giận, ta sắp chết rồi còn không quên nhục nhã ta! Tần Duy Ngã đứng trước bài vị, sắc mặt trắng bệch.

“Mau tới thắp cho Thanh Thu một nén hương.” Ngụy Thiên Thanh châm một nén hương đưa cho Tần Duy Ngã.

Thắp thì thắp thôi, dù sao mình chiếm tướng công của người ta lâu như vậy, thắp hương bái lạy là việc cần phải làm. Tần Duy Ngã nhận hương, run rẩy cúi lưng vái ba vái. Ngụy phu nhân, mạo muội dùng danh nghĩa của người, chiếm tướng công và nhi tử của người là ta không đúng. Nhưng mà, ta lập tức sẽ đi gặp người thôi, người đại nhân đại lượng, đừng trách ta nữa nhé. Cùng lắm thì, nếu có kiếp sau ta để cho người chiếm lại của ta...

Cung kính vái, đưa cho Ngụy Thiên Thanh đi thắp hương, Tần Duy Ngã nhắm mắt, chờ khoảnh khắc cuối cùng tiến đến.

“Người còn đứng đó làm gì? Đi nấu cơm.” Ngụy Thiên Thanh thấy hấn nhắm tịt mắt đứng đờ ra đó, có chút mặc danh kì diệu.

Gì! Ta chết rồi còn phải đi nấu cơm! — Nấu cơm?

Tần Duy Ngã mở mắt, không thể tin nổi nhìn Ngụy Thiên Thanh.

“Nhìn cái gì? Trưa rồi, người không ăn không lẽ Li Nhi cũng không cần ăn sao?”

“Người, người không định giết ta?” Tần Duy Ngã cẩn thận hỏi.

“Giết người? Ngụy Thiên Thanh ta chưa bao giờ giết người tay không tác sát.” Huống chi, người đã là người thân cận gần gũi nhất của ta. Ngụy Thiên Thanh hừ lạnh một tiếng, quay đầu bẻ Li Nhi đến trước bài vị, để Li Nhi quỳ xuống cúi đầu lạy ba cái, còn bảo nó hướng bài vị gọi nường.

“Nường nường?” Li Nhi thấy rất kì quái, rõ ràng nường ở ngay bên kia, sao cha còn muốn nó gọi một miếng gỗ là nường? Lẽ nào cái miếng gỗ kia cũng là quả quả biến thành sinh ra nó?

Tuy rằng không hiểu gì hết, nhưng nhìn cha mình sắc mặt thối thối, nó vẫn là không cam lòng gọi theo lời y.

Gì đây? Tần Duy Ngã bị Ngụy Thiên Thanh dẫn ra vườn sau nhà, nhìn một đồng rau dưa tươi tốt trước mắt, hấn choáng váng.

48. Chương 45: Ta Bỏ Nhà Ra Đi

Ta bầm ta bầm ta bầm bầm bầm bầm! Tần Duy Ngã quơ con dao phay, coi thịt heo trên thớt làm nơi trút giận.

Tức chết ta! Mỗi ngày chẳng những phải nấu cơm giặt y phục, còn phải nhìn sắc mặt thối một cục của Ngụy Thiên Thanh! Hừ! Trước kia ngoan ngoãn phục tùng ta như thế, giờ coi ta như tên hầu mà sai sử!! Mỗi ngày chỉ biết luyện kiếm luyện kiếm, nói cũng không chịu nhiều lời với ta một câu, ta thấy người cứ sống với thanh kiếm của người suốt đời đi thì hơn!

“Nương nương, con đói!” Li Nhi nhìn thịt thịt bị bầm từ miếng lớn thành miếng nhỏ, từ miếng nhỏ thành nát bét, nhưng nương vẫn không định dừng tay, còn càng thêm điên cuồng băm.

Ăn ăn ăn! Cha người chỉ biết luyện kiếm, còn người chỉ biết ăn! Tần Duy Ngã quăng dao, chống thất lưng trườn Li Nhi.

“Nương...Li Nhi đói thiệt mà!” Sắp hết trưa tới nơi rồi, rốt cuộc bao giờ mới được ăn cơm?

Chờ đến khi Tần Duy Ngã bưng đồ ăn được nấu rồi tinh rồi mù lên bàn, Ngụy Thiên Thanh đã ngồi ở đó một lúc lâu. Nhìn đồ ăn hoàn toàn biến hình, y không nói gì, bưng bát ăn, ngay cả mày cũng không nhăn một chút.

Đáng giận! Vì sao tiểu tử Độc Tôn kia có thể cùng Quản Linh Nhi ở bên ngoài tiêu dao khoái hoạt, ta lại phải ở đây chịu khổ chịu mệt! Tần Duy Ngã liu mạng nhồi cơm vào miệng, nhai nhai hai ba cái rồi nuốt xuống. Ghê tởm hơn chính là, người khoái hoạt thì khoái hoạt đi, còn gửi thư đến làm chi, muốn ta đau khổ phải không!

Cơm nước xong, Ngụy Thiên Thanh không biết mang Li Nhi chạy đi đâu, Tần Duy Ngã thu dọn bát đĩa xong một mình ngồi trước cửa sinh hơi dỗi.

Hôm qua, khi người mà Nhâm Dữ Phi phái tới chuyển đồ ăn cho bọn họ đến, còn mang theo một phong thư gửi hần, là nương hần viết. Thư này không xem còn tốt, vừa xem xong hần đã muốn một hơi lao xuống núi, cách Ngụy Thiên Thanh xa thiệt là xa xa xa.

Trong thư viết thế này.

‘Duy Ngã con ta.

Nghe nói nhi tể Thiên Thanh đã hồi phục trí nhớ, nương con chính là lòng như lửa đốt! Vốn tưởng con vệt chết này giờ đã bay đi mất, nào ngờ nhi tể Thiên Thanh lại mang con đi! Ha hã ha hã! Duy Ngã con của ta à, bị quăng lại một lần tuyệt không thể để bị quăng lần thứ hai, dù sao bị nhà chồng đuổi bỏ là chuyện cực kỳ mất mặt. Cho nên, con của ta hời! Con cần phải thể hiện truyền thống tốt đẹp của Đan thị, quần quần đến khi nào y không thể không có con được mới thôi! Nếu không, ta sẽ không nhận con là con của Đan Vô Ưu ta nữa!!!

Nương thiên hạ vô song của con.’

Hừ hừ! Quần y? Nghĩ quá là hay! Tần Duy Ngã ta tướng mạo đường đường, tuấn tú lịch sự, có sao phải ở đây suốt ngày nấu cơm giặt y phục chứ! Bị Ngụy Thiên Thanh bỏ?! Nực cười!! Y nghĩ y là ai!!

Hừ! Y bỏ ta? Ta còn chưa bỏ y đâu! Ai sợ ai chứ! Tần Duy Ngã càng nghĩ càng giận, trực tiếp quay về phòng mang hết bao lớn bao nhỏ của mình ra.

Y phục sạch sẽ Nhâm Dữ Phi đã sớm gửi cho hần một đồng, tùy tiện chọn một hai bộ là được. Về phần tiền, Nhâm Dữ Phi cũng cho không ít, tính tính thấy coi bộ vậy mà có hơn ba nghìn lượng. Ừ, lấy nhiều lại bị mang tiếng là nổi máu tham, mượn tạm hai trăm lượng là được rồi, tính ra cũng có thể xài trong nửa năm.

Chính là...Bỏ đi như vậy, y có nổi giận không ta? Phi phi phi! Y coi ta như hạ nhân, ta còn nghĩ cho y làm gì? Thừa dịp y còn chưa trở về, mau chóng đi thôi! Mượn nữa sẽ không kịp mất. Tần Duy Ngã chuẩn bị tốt, bắt đầu chậm rãi xuống núi.

Cơ mà, mình đi bắt ngờ như vậy có phải nên để lại gì báo cho y biết không nhỉ? Hay là viết cho y một phong thư? Ai ai ai! Mình nghĩ cái gì thế!! Mình với Ngụy Thiên Thanh cũng có thành thân thật đâu. Tần Duy Ngã vỗ đầu, thâm mắng bản thân là đồ ngốc.

Nhưng, mình đi rồi, Li Nhi biết làm thế nào bây giờ? Nó dính mình như thế, không biết có khóc nhè không? Buổi tối ngủ không ngon, Ngụy Thiên Thanh ngu ngốc kia có biết đường chỉnh chăn cho nó không? Buổi sáng dậy nó có thể tự mặc y phục không? Sinh bệnh thì biết làm thế nào? Không có mình bên cạnh, nhất định nó sẽ rất khó chịu....Ai nha, hay là để một thời gian nữa hẵng đi?

Tần Duy Ngã ngẫm lại vẫn thấy không bỏ xuống được, cuối cùng dừng cước bộ.

Hử?? Mình sao lại xuống núi rồi thế này?? Tần Duy Ngã bất tri bất giác đã đứng ở giao lộ dưới chân núi. Mình nhớ rõ mình không dùng khinh công mà, sao lại bước nhanh vậy?

Giờ trở về?... Hay là thôi đi, đi đến tận đây rồi thì tiếp tục đi thôi... Nhìn con đường mình sắp đi, Tần Duy Ngã cảm môi, bất chấp cúi đầu điên cuồng tiến về phía trước, lần này hắn dùng khinh công, nháy mắt đã đi thật xa.

Nhà...Dù có thế nào thì hiện tại mình cũng chưa trở về được, một khi đã vậy, chẳng bằng lưu lạc thiên nhai. Vừa đi ngao du, vừa hành y cứu đời, coi như là tích chút ân đức cho Ngụy Thiên Thanh và Li Nhi đi.

Đúng, cứ như vậy! Tần Duy Ngã hạ quyết tâm, phải tự do tự tại sống tốt một đời.

Anh Ngã ảnh giận không phải vì phải làm ôsin, mà là vừa phải làm ôsin vừa bị chồng ảnh ghê lạnh == Cơ mà ảnh có suy nghĩ của 1 người mẹ ghê á, dù là cuối cùng vẫn bỏ thằng nhỏ mà đi ==))

49. Chương 45-2: Phiên Ngoại : Ta Phải Bắt Người Làm Thế Nào Bây Giờ (1)

Ngụy Thiên Thanh mơ một giấc mộng, y mơ ái ân Thanh Thu của y đã chết, con của y cũng đã chết, sau đó y giết rất nhiều rất nhiều người...Sau đó y cũng bị người ta giết...

Trong mộng, y được Phi đệ cứu, lại mất trí nhớ mơ hồ hồ sống tiếp. (Sư phụ, vì có gì người lại bắt ta thế độc quyết không tự khí? Mất đi người mình yêu thương, sinh mệnh đối với ta mà nói quả thực chẳng còn ý nghĩa gì.)

Nhưng đột nhiên có một ngày, Li Nhi con y trở về, còn đi cùng mẫu thân nó...(Không phải...người kia không phải Thanh Thu, không phải nương của con!!)

Y trong mộng hoàn toàn coi nam tử kia là ân nhân của mình, yêu thương trăm bề. (Hắn không phải Thanh Thu! Người là đồ ngu ngốc! Người không thấy ánh mắt của hắn bất ổn sao! Hắn đang sợ người! Sợ người giết hắn!!)

Thậm chí sau đó y còn nhịn không được đặt nam tử kia dưới thân, đoạt đi trong sạch của hắn. (Không không không không!! Người không thể làm như vậy!! Người không thể làm vậy với Thanh Thu —!! Đây không phải là ta, không phải là ta...Ta quyết không là người như thế! Không —!)

Những ngày kế tiếp, đều là xuân sắc khôn cùng, cuộc sống 'Một nhà ba người' vô cùng hạnh phúc. (Mau tỉnh lại, tỉnh lại! Đây không phải nhà của người, kia cũng không phải ân nhân của người, mau tỉnh lại đi!!!)

Sau đó, Nhâm Dữ Phi đến, mang theo rất nhiều rượu ngon. (Phi đệ mau nói cho y, kia không phải Thanh Thu, đệ mau nói cho y đi chứ!!)

Nhâm Dữ Phi và nam tử kia ở chung tốt lắm, vừa nói vừa cười, y tựa hồ cũng thực vui vẻ, cố ý chuẩn bị thật nhiều món ăn thôn quê dân dã. (Tại sao...Tại sao không vạch trần hắn...Phi đệ, tại sao lại muốn gạt huynh?!!)

Tình cảnh trong mộng chậm rãi thay đổi. Y dịch dung mang theo nam tử kia và Li Nhi tới một nơi nào đó, gặp hai nam nhân...

Nam tử kia quen hai người đó, hơn nữa Li Nhi cũng biết một người trong họ, còn gọi kẻ đó là cữu cữu. Ngay sau đó, hình ảnh lại chuyển tới một con đường nhỏ, y hỏi tên nam tử...(Hắn lừa người! Hắn đang lừa người! Ta căn bản không biết người này, cũng không có liên quan gì đến hắn! Chẳng lẽ người không nhìn thấy trong mắt hắn có bao nhiêu mập mờ sao!)

Hình ảnh lại thay đổi, nam tử kia, nam tử tự xưng là Tần Duy Ngã, đưa y và Li Nhi tới một trang viên rộng lớn. Li Nhi hình như biết tất cả mọi người ở đó, rất vui vẻ. (Hừ, trang viên lớn như vậy, thế mà ngoại trừ gia chủ không có một hạ nhân dư thừa nào, không cần nhìn cũng biết chắc chắn là không tốt lành gì...)

Tiếp đó, y mang theo Li Nhi ra phố đụng phải Linh Nhi. (Linh Nhi muội cũng tới đây sao? Là tới vạch trần hết thảy, hay cũng giống Phi đệ...gạt huynh?)

Tất cả đều thực bình thường, y giới thiệu Linh Nhi cho Tần gia, Tần gia cũng mau chóng đón nhận nàng, ngày vẫn như trước ngọt ngào hạnh phúc, cảnh xuân vô hạn. (Ha ha ha! Ngay cả muội cũng gạt huynh sao...Phi đệ, Linh Nhi...đây gọi là bị cô lập hoàn toàn ư...)

Tiếp đó y đưa người tới Lưu Âm cốc của Phi đệ, Tần Duy Ngã vì chuyện tình sự mấy ngày trước mà hờn dỗi với y, y cẩn thận trấn an dỗ dành hắn. (...)

Tần Duy Ngã không biết vì lý do gì lại hạ xuân dược đệ đệ của hắn — chính là người tên là Tần Độc Tôn, làm cho Linh Nhi không để ý đến bí mật của thân thể mình chạy tới giải độc cho hắn. Còn Tần Duy Ngã thì cả ngày kinh hồn bạt vía nép ở bên cạnh y, hết như một con thỏ con sợ gió thổi cỏ lay, chỉ muốn tìm một cái động để chui vào ẩn nấp.

Sau đó, lại thêm ba người nữa đến...Là một lão giả và hai tiểu nha đầu, nói là sư phụ Tần Duy Ngã — Y thánh đã từng cứu y và tỷ muội Tần gia.

Phi đệ và Y thánh và thư phòng mật đàm, y và Tần Duy Ngã về phòng. (Mật đàm? Là muốn tìm cách nào để gạt ta phải không...Ta muốn xem các người còn có thể bày trò gì! Hừ!)

Tần Duy Ngã bị Y thánh gọi tới nói chuyện, hắn sợ bị phạt, bất lực nhìn y...Cuối cùng y vẫn không an tâm, đi theo. (...)

Ngay sau đó là hình ảnh Li Nhi cầm một cái ống nhỏ màu đen hướng về phía y, y vươn tay muốn lấy nó đi. Một nha đầu béo ở bên cạnh hô lên, rồi y ngã xuống mặt đất, ói máu. Tần Duy Ngã kia chạy tới, hai mắt ửng hồng gọi tên y, trong mắt ngập ứ nỗi bi thương và bối rối không biết phải làm thế nào...

Y thánh cùng Phi đệ và Linh Nhi lại một lần nữa hợp lực cứu y. (Phi đệ...Linh Nhi...)

Tần Duy Ngã đi tới, vẻ mặt như chỉ cần mở miệng là sẽ lập tức khóc oà. Y không đành lòng, mạnh mẽ xóc lại tinh thần cười với hắn, ánh mắt thê lương kia của hắn như thể tan ra, tràn ngập quang mang thâm tình. (...)

Y cố ý làm bộ thân thể không khoẻ, nhìn Tần Duy Ngã như cô vợ nhỏ chạy trước chạy sau. Rồi đến một ngày, y nhẹ nhàng ôm lấy hắn đang say ngủ, sợ lại làm bị thương hắn, cho nên chuẩn bị đứng dậy rời đi.

“Người muốn đi đâu?” Tần Duy Ngã mị nhãn như tơ, cánh môi đỏ hồng hơi cong lên phía trước. (A...)

Y rốt cuộc không thể nhịn nổi, cùng hắn dây dưa quần quýt, cùng hắn mây mưa vãn vũ...

A a a!!!

Tỉnh mộng..

Ngụy Thiên Thanh nhìn người nằm dưới thân, cảnh trong mơ vừa rồi chất chồng đan xen với hiện thực.

“Ừm!” Người nọ khẽ vận vẹo thân mình, thở hổn hển nhìn y.

Chết tiệt! Hạ thân thô to lại một lần nữa đứng thẳng. Ta còn đang nằm mơ...Đúng vậy, đây là mơ...Là mơ...

Ngụy Thiên Thanh đình động rất nhanh, bên tai dù có truyền đến tiếng rên rỉ thống khổ y cũng không bận tâm. Là người không tốt, là người chạy đến giấc mộng của ta dù dễ ta... Người đáng chết! Tất cả những người lừa gạt ta đều đáng chết!!! Đều đáng chết!!!!

Sáng hôm sau, Ngụy Thiên Thanh chết lặng nhìn từng tia nắng mặt trời chiếu vào phòng. Nhìn vết cào đêm qua Tần Duy Ngã vì giấy dựa mà để lại trên cánh tay mình, y hoàn toàn thanh tỉnh.

Có đau...Thì ra đây không phải là mơ...Ta thật sự đã cùng nam tử này làm phu thê mấy tháng trời...

Không...Ta không thể có lỗi với Thanh Thu, ta đã đáp ứng nàng, phải ở bên nàng chung sống cả đời...

Nhìn khuôn mặt tái nhợt của Tần Duy Ngã, Ngụy Thiên Thanh loé sát khí. Đều tại người, nếu người không xuất hiện, ta sẽ không có lỗi với Thanh Thu, không làm ra những việc trái với luân thường này với người.

Chỉ cần giờ ta giết người, hết thấy những chuyện này sẽ không còn tiếp diễn... Y chậm rãi giơ tay trái lên, ngưng khí chuẩn bị đánh tới.

Chỉ là, dáng vẻ như muốn vỡ tan của Tần Duy Ngã khi y bị thương cứ không ngừng quẩn quanh trong đầu y. Giết hắn...Giết hắn...Ta...Phải giết hắn!

“Nương nương —? Cha cha!” Thanh âm của Li Nhi đúng lúc vang lên.

Li Nhi....Nhớ tới đứa nhỏ mà Thanh Thu đã sinh ra cho y, nhớ tới từng hình ảnh của Tần Duy Ngã khi sống chung với y.... Không thể để Li Nhi lại mất đi mẫu thân thêm một lần nữa! Ngụy Thiên Thanh tìm được một cái cớ tuyệt hảo, buông bàn tay run rẩy xuống.

Ta đang sợ cái gì? Vì sao khi buông tay lại thấy nhẹ nhõm đến vậy? Thê tử ta yêu nhất, không phải chính là Thanh Thu ư? Người này, người này chỉ là một đoạn nhân duyên ngắn ngủi của ta mà thôi...Hơn nữa hắn còn lừa ta, vốn là đáng chết, nào có gì để phải do dự chứ!

Dáng vẻ Tần Duy Ngã nằm dưới thân y uyển chuyển hầu hạ đêm qua cùng ánh mắt đau thương của Thanh Thu cứ hiển hiện trước mắt, khiến cho Ngụy Thiên Thanh tâm phiền ý loạn, khí huyết cuộn cuộn.

“A!” Y nhịn không được phun ra một búng máu.

Không được, không thể tiếp tục ở lại đây, không thể nghĩ đến hắn nữa...Ngụy Thiên Thanh bắt lấy kiếm của mình rồi xông ra ngoài.

50. Chương 45-3: Phiên Ngoại : Ta Phải Bắt Người Làm Thê Nào Bây Giờ (2)

Vì sao lại xảy ra chuyện này?! Vì sao ông trời lại muốn đem Thanh Thu đi?! Nàng tốt như vậy, chưa từng làm chuyện gì xấu, vì sao vì sao vì sao!!!

Kiếm khí sắc bén tàn phá bừa bãi, hàng loạt đại thụ trên đỉnh núi bị đánh hạ đổ rầm.

“A! A! A!” Ngụy Thiên Thanh một bên vung kiếm một bên ngửa mặt lên trời hét dài, tiếng hét vừa thê lương lại bị phản đến thê.

“Đại ca!”

Trong hỗn loạn dường như y nghe thấy có người đang gọi mình.

Tránh ra! Tránh ra! Không được lại đây, ta không muốn giết người...Tránh ra!

“Đại ca!”

Là Nhâm Dữ Phi! Hừ! Người chạy tới làm gì? Đến để chê cười ta sao? Đến xem ta vì trở thành quân cờ của các người mà điên cuồng vô thố như thế nào sao?

“Đại ca huynh bình tĩnh một chút!” Nhâm Dữ Phi dùng ngọc tiêu đối mặt với kiếm khí đang đánh tới, trong lòng không ngừng lo lắng hô to về phía Ngụy Thiên Thanh.

Bình tĩnh? Người bảo ta bình tĩnh thế nào? Người ta yêu nhất đã chết, tất cả những người thân thiết gần gũi với ta nhất đều lừa gạt ta...Người vậy mà còn bảo ta bình tĩnh ư?!

“Đại ca!” Nhâm Dữ Phi rút cuộc cũng tới trước mặt Ngụy Thiên Thanh.

Người đã muốn tìm chết vậy ta sẽ thành toàn cho người!! Ngụy Thiên Thanh trở tay, tung kiếm đâm về phía gã.

Keng keng keng! Hai người ở ngay trong rừng bắt đầu động thủ.

“Đại ca! Thanh Thu dưới cửu tuyền nhìn thấy giờ huynh thành ra thế này sẽ rất đau lòng!!”

Không! Nàng đau lòng...Nhưng sẽ càng hận hơn, nàng sẽ hận ta phản bội nàng, hận ta quên đi nàng...

“Đại ca, huynh hãy nghĩ tới Li Nhi, nó còn nhỏ như vậy, huynh nhẫn tâm để nó cũng trở nên vạn vẹo giống chúng ta sao?”

Li Nhi...Con của ta...

“Đại ca, đệ biết huynh giận đệ và Linh Nhi gạt huynh, nhưng bọn đệ thực sự là không còn cách nào khác!! Chẳng lẽ, huynh muốn để bọn đệ trở mặt nhìn huynh rơi vào ma đạo sau đó chết đi hay sao?!”

“A!!!” Lợi kiếm trong tay quét ngang thành từng đường kiếm mạnh mẽ đầy uy lực, vung tới đâu cỏ cây tan tác tới đó.

“Đại ca, huynh hãy nghĩ tới Tần Duy Ngã...Tuy lúc đầu quả thực có đôi chút hiểu lầm, nhưng hiện tại hẳn là thực lòng yêu thương huynh! Chẳng lẽ huynh không động lòng dù chỉ mấy may sao?”

Vì có gì lại nhắc tới hắn, đừng nhắc đến hắn trước mặt ta...Ta không muốn nghe tên hắn...

“Câm miệng —!”

Ngụy Thiên Thanh đỏ bừng mắt hung hăng vung một kiếm về phía Nhâm Dữ Phi.

“A!” Nhâm Dữ Phi không địch lại, bị kiếm khí đâm bị thương bả vai.

Thiên Thanh...Ngụy Thiên Thanh...

Không được gọi ta! Không được gọi ta! Người ta yêu là Thanh Thu...Người ta yêu là...

Thiên Thanh...Người định đi đâu vậy... Thiên Thanh...

Ta rất thích ăn cháo cá người nấu...Thiên Thanh...

Lại đây ôm ta một cái nào...Thiên Thanh...

“A! A!” Đi đi! Đi đi! Đi đi!!!

Ngụy Thiên Thanh bộc phát toàn bộ nội lực, chém giết lung tung.

“Đại ca!” Nhâm Dữ Phi bị đánh bay ra ngoài, ngã xuống đất. Kiếm khí bay vút tới phía gã, vạch lên người gã từng vết máu đỏ tươi.

Thời khắc Vô tình kiếm sắp đâm vào tim Nhâm Dữ Phi, Ngụy Thiên Thanh rút cuộc cũng được một tia lý trí cuối cùng kéo về.

Ngụy Thiên Thanh ngừng lại, cổ nén sát ý đang trào dâng hừng hực khắp người, y nhìn Nhâm Dữ Phi một cái, tuyệt tình rời đi.

“Đại ca —!!!”

Không để ý tới thanh âm tê tâm liệt phế phía sau, Ngụy Thiên Thanh chỉ muốn tìm một chỗ, vùi lấp chính mình vào đó, không nghĩ ngợi thêm gì nữa...

Y chạy, chạy mãi! Không biết đã chạy bao xa, cuối cùng y tìm thấy một hồ nước.

Nước...Đúng! Chìm mình trong hồ sẽ không cần phải suy nghĩ nữa.

“Rầm!”

Y thả người xuống hồ, thả mình vào hồ nước lạnh lẽo tới tận xương tuỷ kia.

“Thiên Thanh, ta muốn con thề với trời, sinh thời, tuyệt không được tự khí kỷ mệnh, nếu vi phạm lời thề, cha nương con ở dưới cửu tuyền vĩnh viễn không được an bình!!”

Không phải con muốn chết...Con chỉ là muốn yên lặng một chút, hảo hảo yên lặng một chút...

Hai mắt dần trở nên mơ hồ, nhưng hẳn không hề có ý định trôi lên khỏi mặt nước.

Cha, nương...Chỉ một chút, một chút nữa thôi...Mệt mỏi quá, con thực sự mệt mỏi quá...

Tướng công...

Thanh Thu? Nàng không chết! Rốt cuộc nàng đã trở lại rồi sao? Y vươn tay muốn ôm lấy người trước mặt.

Tướng công...Thiếp không trách chàng, chưa từng trách chàng. Rời khỏi chàng là bởi thiếp không có phúc phận ở bên chàng...Không thể trách bọn họ...Tướng công, bọn họ là huynh đệ của chàng, bọn họ làm vậy cũng là để giúp chàng...

Nhưng bọn họ không nên dối gạt ta, không nên làm cho ta quên nàng... Y càng muốn lại gần nàng, lại càng cảm thấy khoảng cách giữa hai người xa thật xa.

Tướng công, những ngày tháng bên Tần công tử có vui vẻ không?

Vui vẻ?...Không, Thanh Thu, người có thể khiến ta vui vẻ chỉ có mình nàng...

Tướng công, chàng đang lừa chính bản thân mình. Chàng hãy nhìn thật kĩ trái tim mình, thực sự trong đó không có vị trí của Tần công tử sao...

Không! Thanh Thu, thề tử của ta chỉ có nàng! Chỉ có nàng! Ngụy Thiên Thanh dùng sức lắc đầu, không muốn miệt mài suy nghĩ.

Tướng công...Đừng để áy náy che mất trái tim chàng, nếu chàng vẫn không bỏ xuống được, thiếp sao có thể an tâm rời đi...

Rời đi? Thanh Thu nàng muốn đi đâu? Đừng lại rời khỏi ta! Thân ảnh người trước mắt càng lúc càng mờ nhạt, dần dần tiêu tán trong không khí.

Tướng công, hãy ngẫm thật kĩ xem ai mới là người chàng thật lòng yêu...Hảo hảo chăm sóc Li Nhi...

Đừng đi —! Thanh Thu —! Ngụy Thiên Thanh lao lên, lại chỉ bắt được một cơn gió khẽ thoảng.

Thanh Nhi...

Cha?

Thanh Nhi, con muốn giẫm theo vết xe đổ của cha, rồi hối hận cả đời giống cha sao?

Người đang nói gì vậy?

Người mình yêu rõ ràng ở ngay bên cạnh, lại cứ mãi mê truy tìm một ảo ảnh xa xôi...Thanh Nhi, con muốn để đến khi người ấy cũng mất đi tính mạng giống nương con, mới có thể tỉnh ngộ ư?

Nương con...’Người ấy’ mà cha nói là ai vậy? Là Thanh Thu sao?

Thanh Nhi...Đừng trốn tránh. Hảo nam nhi dám làm dám chịu, cha đã sai lầm một lần, con tuyệt không thể để sai lầm lần thứ hai...

Cha, con không rõ...Y cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào mắt cha.

Con hiểu mà Thanh Nhi...

Nương! Ngụy Thiên Thanh nhìn thân ảnh quen thuộc bên cạnh cha, kích động không thôi.

Kỳ thực con đã sớm biết mình muốn gì, chỉ là con cảm thấy có lỗi với Thanh Thu, cho nên mới không dám đối diện mà thôi...Con của ta à, người sống trên đời, có rất nhiều thứ chỉ đến một lần duy nhất, nếu bỏ lỡ rồi sẽ chẳng thể tìm lại được nữa...

Nương...

Thanh Nhi, trở về đi! Cha mẹ phát tay với y.

Tướng công, mau trở về đi thôi! Thanh Thu cũng đứng bên cạnh cha nương thúc giục.

Ta...

Nhớ kĩ, phải quý trọng người trước mắt...Nhớ kĩ.... Thân ảnh ba người cách Ngụy Thiên Thanh ngày càng xa.

Thanh Thu...Cha...Nương....

“Ừm!” Ngụy Thiên Thanh mở bừng mắt, nước hồ lạnh lẽo tràn vào mắt y, khiến cho y giật mình, cũng khiến y thanh tỉnh.

“Khụ khụ khụ!” Ngụy Thiên Thanh vung hai tay, bật khỏi mặt nước, y dùng sức bơi vào bờ, chặt vật ngã ngồi trên mặt đất.

Đừng trốn tránh...Quý trọng người trước mắt...

Thanh Thu...Duy Ngã...

Ngụy Thiên Thanh nhắm mắt lại, ngã người nằm xuống đất, trong đầu bắt đầu hồi tưởng từng hình ảnh mình cất giữ trước khi mất trí nhớ.

Thanh Thu rất đẹp, điềm tĩnh lại ôn nhu, rất giống nương, luôn mỉm cười yên lặng dõi theo y, không oán thán với y nửa câu, chỉ cần một ánh mắt của y, nàng liền biết y đang nghĩ gì, muốn làm gì. Y đối với nàng, là thương tiếc, là yêu mến, là kính trọng. Cuộc sống của hai người âm áp bình thản, cũng là thứ mà y hằng mong đợi...

Còn Tần Duy Ngã...Hắn nhất gan sợ phiền phức, hắn hết ăn lại nằm, hắn chân tay vụng về, hắn cả ngày tinh thần hừng hực, hắn...Chỉ cần tròn mắt của hắn vừa loạn chuyển, tất cả tâm tư đều hiển hiện trong cặp mắt ấy, thường xuyên khiến y vừa bực mình lại vừa buồn cười. Y đối với hắn...

Tuy rằng không muốn thừa nhận, nhưng cảm xúc y dành cho hắn khi bản thân mất trí nhớ vẫn luôn khắc sâu tận đáy lòng y. Muốn hắn, muốn cột chặt hắn bên cạnh mình cả đời...Muốn ôm siết hắn vào lòng, không bao giờ tách rời...Muốn vĩnh viễn đời đời kiếp kiếp chôn trong thân thể nóng ấm kia của hắn...Muốn ăn sạch hắn, nghiền nát cốt tủy của hắn rồi nuốt toàn bộ vào bụng mình...

Thứ tình cảm mãnh liệt lại xa lạ này khiến Ngụy Thiên Thanh cơ hồ hít thở không thông. Thậm chí so với khát vọng đạt tới đỉnh cao kiếm cảnh của y trước kia còn thâm sâu hơn rất nhiều, sâu đến nỗi khiến y sợ hãi...

Ta nên làm thế nào bây giờ? Ta nên bắt hắn làm thế nào bây giờ?

Nội tâm của anh Thanh có vẻ quẩn quại hơn vợ anh nhiều quá...

51. Chương 46: Gặp Chuyện Bất Bình

Đây là đâu ta? Tần Duy Ngã ôm bọc nhỏ của mình, đứng ở ngã rẽ, nhìn đông nhìn tây.

Chẳng qua mình lúc đi đường có suy nghĩ tí chuyện, sao đã không phân biệt nổi đường nào với đường nào rồi?

Ai nha! Rốt cuộc thì đâu mới là đường đi tới Tô Châu vậy? Tần Duy Ngã nhìn trời sắp chuyển tối, lại nhìn ba ngã rẽ trước mặt, khóc không ra nước mắt.

Ngày thường xuất môn, Tần Duy Ngã nếu không an vị trên xe ngựa, cũng là cưỡi ngựa phóng vèo vèo, căn bản không có chú ý đến cảnh vật hai bên đường. Giờ đã lâu không xuất môn, lại còn đi bộ, nếu đi nhầm thì khổ chết mất!

Hắn đang nghĩ ngợi, chợt nghe xa xa truyền tới tiếng bánh xe nặng nề vội vã di chuyển.

Tốt quá, có người đến.

Tần Duy Ngã đứng giữa đường, chuẩn bị ngăn xe ngựa để hỏi đường.

“Này! Người đứng giữa đường làm gì!” Gã đánh xe rất không khách khí.

“Đại ca, ta chỉ là muốn hỏi đường một chút thôi mà.” Tần Duy Ngã đang có việc cần nhờ, đành phải không ngừng tươi cười nói chuyện.

“Hỏi đường gì!” Gã đánh xe thái độ vẫn rất gay gắt.

“Ta muốn hỏi để đến Tô Châu thì nên đi đường nào...” Hung dữ cái gì chứ, tốt nhất là đời này người đừng có sinh bệnh, nếu không mà vào tay ta thì, người cứ chờ xem! Tần Duy Ngã đi một ngày đường tâm tình vốn đã không tốt, giờ bị gã hung dữ, trong lòng cũng tức giận.

“Bên phải của người! Mau đi đi!” Không kiên nhẫn nói xong, gã đánh xe huy roi, chuẩn bị tiếp tục đi về phía trước.

“Công tử, người muốn tới thành Tô Châu sao?” Một tiểu cô nương từ trong xe thò đầu ra, cười hỏi.

“Đúng vậy!” Thấy nàng tuổi tác cũng tầm muối muối nhà mình, Tần Duy Ngã cười trả lời.

“Cô nương nhà ta nói, sắc trời đã muộn, nơi này còn cách thành Tô Châu rất xa, bảo người lên xe, chở người đi một đoạn đường.” Tiểu cô nương thấy hắn môi hồng răng trắng, quả là một người tuấn tú, ngữ khí cũng khách khí vô cùng.

“Muốn lên thì lên đi, không lên thì tránh ra, còn đứng giữa đường làm gì!” Gã đánh xe không hài lòng rống to.

Hung dữ gì chứ! Tần Duy Ngã hoảng sợ, chạy nhanh bò lên xe.

“Giá!” Xe ngựa lại bắt đầu chạy như bay trên đường.

Tìm một vị trí ngồi xuống, Tần Duy Ngã lúc này mới rảnh để đánh giá ân nhân cứu ‘mạng’ của mình. Y phục hồng phấn, móng tay tô hồng, mày liễu mũi ngọc, miệng anh đào. Tuy rằng kém Quận Linh Nhi và Ngưng Sơ một chút, nhưng cũng được coi là một hương y mỹ nhân.

“Tại hạ Tần Duy Ngã, đa tạ cô nương đã tương trợ.” Vận khí không tồi, vừa xuất môn đã gặp được quý nhân, lại còn là một mỹ nhân. Tần Duy Ngã có chút đắc ý.

“Tần công tử đa lễ. Ta họ Diêu, tên Tuyết Chiêu.” Diêu tiểu thư tựa hồ thân thể không khoẻ, sắc mặt hơi tái nhợt.

“Cô nương có phải có chỗ nào không thoải mái không?” Bản tính thương hoa tiếc ngọc của nam nhi trong Tần Duy Ngã bắt đầu bùng phát.

“Không, không có gì.” Tuy rằng Diêu Tuyết Chiêu nói vậy, song sắc mặt lại càng thêm tái.

“Không giấu cô nương, ta có biết một chút y đạo, không bằng để ta xem cho cô nương?” Vẫn là xuất môn tốt hơn ở nhà, vừa gặp được mỹ nhân, lại có thể thi triển tài năng.

“Thật sự không cần, ta chỉ là lặn lội đường xa có hơi mệt mỏi, công tử đa tâm rồi.” Diêu Tuyết Chiêu cười cười, chuyển mặt sang một bên.

“Nhưng mà...” Tần Duy Ngã khó có cơ hội thể hiện một phen, tất nhiên không dễ dàng buông bỏ.

“Người nghe không hiểu à, tiểu thư nhà ta đã nói không sao rồi, người còn hỏi mãi làm chi! Hay là thấy tiểu thư ta mỉa mai, cho nên nảy ra ý muốn không an phận rồi?” Tiểu cô nương bên cạnh không vui, hung dữ nhìn Tần Duy Ngã.

“Không không không!” Nghe nàng nói vậy, Tần Duy Ngã lập tức xua tay, tỏ ý thanh sạch.

“Hừ!” Tiểu cô nương hừ lạnh một tiếng, không để ý tới hắn.

Tiểu cô nương bây giờ sao toàn hung dữ thế nhỉ? Nàng như thế, Tu Hoa Bế Nguyệt cũng thế. Ài!

Trong xe ngựa, ba người không nói gì, dọc đường thỉnh thoảng nghe được tiếng giá giá giá của gã đánh xe bên ngoài. Cô nương nhà người ta một bộ ‘không có việc gì đừng để ý đến ta’, Tần Duy Ngã cũng chẳng thêm mặt nóng dán mông lạnh, rảnh rỗi không có việc gì làm lại bắt đầu suy nghĩ vẩn vơ.

Đi một ngày rồi bụng bắt đầu thấy đói, Tần Duy Ngã sờ sờ bụng, dẹp lép rồi. Không biết Li Nhi có ăn cơm ngoan không? Tay nghề của Ngụy Thiên Thanh giỏi hơn mình nhiều, chắc là sẽ không để nó bị đói đâu...Nhưng mà, mình đi như vậy, nhất định nó sẽ thương tâm lắm, có khi ngay lúc này còn đang khóc nháo không chừng. Ai! Sớm biết vậy chờ thêm bữa nữa, mang luôn nó đi mới phải. Ít nhất vào những lúc thế này, còn có thể trêu nó giải sầu.

Trời dần dần tối sầm, xe ngựa vẫn chạy, không biết khi nào mới tới thành Tô Châu.

Trong xe, hai cô nương dán sát vào nhau, như thể đang sợ hãi điều gì.

Nữ nhân bình thường đều sợ tối, giờ đã sắp nhìn không thấy năm ngón tay, các nàng sợ hãi cũng là đương nhiên. Tần Duy Ngã không nghi ngờ gì, tiếp tục ngẩn người.

Qua thêm khoảng một khắc, xe ngựa dừng lại.

“Tới rồi!” Gã đánh xe lớn giọng nói.

Rốt cuộc cũng tới, Tần Duy Ngã nhẹ nhàng thở ra. Còn ngồi cùng hai vị cô nương này nữa, không khéo chính hắn cũng thực sự tưởng là mình sắp làm chuyện gì xấu với người ta rồi ấy.

Xuống xe, Tần Duy Ngã kéo giãn gân cốt một chút, chuẩn bị nói một câu cảm tạ với ‘ân nhân’, sau đó chạy lấy người.

“Tiền xe một trăm lạng bạc!”

Ồi giời ơi! Tần Duy Ngã thiếu chút trẹo chân.

“Không phải đã nói là mười lạng bạc sao?” Tiểu cô nương che trước người Diêu Tuyết Chiêu, thanh âm run rẩy.

“Vốn là mười, nhưng hai chủ tớ các người chốc thì muốn đến đây, chốc lại muốn đến kia, nửa đường còn tăng thêm người ngồi, tiền phí tất nhiên phải tăng lên rồi.” Gã đánh xe cười lạnh một tiếng, lấy ra một con dao dưới xe, rất có tư thế ‘người không đưa thì đừng mau chạy thoát’.

Không thể nào! Tần Duy Ngã sợ ngây người. Khó trách cả đường đi hai cô nương tinh thần không yên, sắc mặt khác thường, thì ra là vì chuyện này.

“Công tử...” Diêu Tuyết Chiêu thập phần sợ hãi, hiện tại nàng chỉ có thể trông cậy vào Tần Duy Ngã.

Bị giai nhân mong đợi, Tần Duy Ngã tất không thể lui ra sau, tuy nói hai chân hắn cũng nhũn ra rồi, sợ quá đi mất...

“Người chó có xằng bậy, đây là thành Tô Châu, chỉ cần chúng ta hô một tiếng sẽ có người chạy tới!” Tần Duy Ngã gắng gượng đi tới, đứng trước mặt ba người.

“Hô? Hô đi, xem mồm người nhanh hơn hay dao của ta nhanh hơn!” Gã đánh xe dường như không thèm đặt uy hiếp của Tần Duy Ngã vào mắt, “Lại nói, người tưởng đây thực sự là thành Tô Châu sao? Nói cho người biết! Đây đúng là Tô Châu, nhưng mà...Vẫn còn cách thành một đoạn!”

Bốn phía tối đen như mực, nghe lời gã nói, Tần Duy Ngã mới chú ý đích xác có gì không ổn.

“Nếu người không đi đến đúng địa điểm, vì sao còn đòi chúng ta trả thù lao.” Tần Duy Ngã thập phần tự giác tự động gộp mình cùng nhóm với hai cô nương.

“Hừ! Người cho ta là thằng ngốc chắc, vào thành rồi còn có thể đòi bạc các người à?!” Gã đánh xe vỗ dao.

“Thức thời thì mau trả thù lao, không có tiền thì lấy trang sức ra cũng được.” Gã đánh xe từ lúc hai chủ tớ tới thuê xe đã nhìn ra trên người hai người có không ít bạc, cho nên mới dám nâng giá trên trời.

“Người...người thế này không phải là cướp bóc sao!” Tần Duy Ngã ưỡn lưng. Minh vất vả lắm mới tìm được chút tôn nghiêm nam nhi, hôm nay dù có thế nào cũng không được chùn bước.

“Người có từng gặp tên cướp nào có đạo đức nghề nghiệp như ta chưa?” Gã đánh xe cười to.

Da mặt người này đúng là quá dày! Bất quá công nhận là gã quả thực đưa người tới nơi rồi mới đòi tiền, thả cho người một con ngựa.

“Lão huynh, người ra đường thoải mái tự tại ghê!”

“Có gì phải sợ? Nói cho người biết, lão tử có quan hệ với đường đệ của bang chủ Lạc gia bang đệ nhất Giang Nam...Ta chính là hàng xóm của hắn!”

“Ồ —!” Cái bang khí gió gì đây? Còn hàng xóm nữa chứ! “Kính đã lâu kính đã lâu! Quả là hồng thủy ập tới miếu Ngũ Long, ta là ca ca của bằng hữu của muội muội của bang chủ Lạc gia bang, thiếu trang chủ Tiểu Ngạo sơn trang chính là ta!”

Gã đánh xe hơi sững sốt, cao thấp đánh giá hắn một phen, tựa hồ đang nhìn xem hắn có nói thật hay không.

“Đệ đệ ta là con rể tương lai của Lạc gia bang.” (anh đánh xe)

“Muội muội ta là lão bà tương lai của Âm đế!” (anh Ngã (ngựa))

“Biểu muội ta là tiểu thiếp của bang chủ Lạc gia bang!”

“Đệ đệ ta là Ma đạo...Tình nhân!”

“Ca ca ta là...”

Gã đánh xe càng nói càng kích động, nói cái gì cũng không ra được phạm vi Lạc gia bang, Tần Duy Ngã thì sao, sớm đã bưng hết mấy đại nhân vật lợi hại nhất giang hồ vào.

“Lão bà của ta là nữ hiệp nổi danh Giang Nam Tiểu Thanh Tiêu!” Gã đánh xe tức không có chỗ phát.

“Ha ha ha! Lão công ta là thiên hạ đệ nhất kiếm Ngụy Thiên Thanh!” Vừa nói xong, Tần Duy Ngã lập tức che miệng lại. Xong rồi! Sao lại nhắc tới y chứ.

52. Chương 47: Ở Đâu Cũng Có Người

“Viu —!” Một cơn gió lạnh thổi qua, trong bóng đêm chỉ nghe thấy tiếng lá cây ma sát vào nhau thành những tiếng xào xạc.

“Người...Bạc ta từ bỏ, người...Các người cầm mua quan tài đi!” Gã đánh xe nuốt nước miếng, vẻ mặt thần kinh nhìn ngó khắp nơi, lấp bắp trèo lên xe, không quay đầu lại đánh xe đi thẳng.

Hử? Làm cái gì vậy?

“Tần công tử, người thật lợi hại, chỉ nói vài câu đã dọa gã chạy mất.” Tiểu cô nương vui vẻ túm vạt áo Tần Duy Ngã, sùng bái nhìn hắn.

“Ha ha ha ha!!” Tần Duy Ngã mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, âm thầm khẩn cầu trời xanh đừng để hai chủ tớ này nghe được mình vừa nói cái gì.

“Tiểu Mễ ngươi đừng nói nữa, chúng ta mau tìm một khách điểm qua đêm đi.” Diêu Tuyết Chiêu vẫn kinh hồn chưa định, nàng căn bản không quan tâm xem vừa nãy hắn nói gì.

“Đúng đúng đúng, ta thấy phía trước có ánh đèn, nói không chừng là khách điểm!” Tần Duy Ngã chỉ ước chuyển qua chuyện khác, hắn nương theo ánh trăng nhìn về phương xa, rồi cuộc cũng tìm được một nơi có ánh sáng.

Ba người bước nhanh cước bộ đi về hướng ngọn đèn, vận khí không tồi, đây chính là khách điểm lớn nhất ở ngoại thành Tô Châu — Đông Lai khách điểm.

Trong điểm đèn đuốc sáng trưng, còn có không ít người tụ tập nói chuyện phiếm. Mọi người đang nói đến náo nhiệt, vừa thấy Tần Duy Ngã mang theo hai cô nương vào cửa, nhất thời lặng ngắt như tờ, đồng loạt nhìn chăm chăm bọn họ.

“Tiểu thư...” Bị một gã đánh xe nhìn chăm chăm còn có thể có chút dũng khí, nhưng bị cả một đám giang hồ mỗ hán nhìn chăm chăm thì...Thân thể tiểu cô nương hơi run rẩy.

“Không phải sợ.” Tần Duy Ngã có trường hợp nào chưa thấy qua, năm đó khi đi chinh phạt Ngụy Thiên Thanh, người tụ hội còn nhiều hơn thế này nhiều.

“Lão bản, còn phòng nào không!”

“Xin lỗi, chúng ta đã hết phòng rồi.” Lão bản mập mạp tỏ vẻ xin lỗi.

A? Vậy phải làm thế nào giờ? “Ngươi có thể nghĩ cách kiếm một gian không? Ngươi xem người ta là hai cô nương yếu điệu yếu đuối, đã trễ thế này sao có thể ngủ ở ngoài trời.”

“Thực, thực xin lỗi.” Lão bản nói, thoáng nhìn qua mọi người đang ngồi. Ngươi xem đi, ai ai cũng vác đao, người bảo ta kiếm cho người kiểu gì!

“Nếu tiểu cô nương nguyện ý, có thể đến phòng ta a!” Không biết là ai bắt đầu ồn ào.

“Đúng vậy đúng vậy, ở trong phòng yếm cũng được nè!” (‘Yếm’ là cách xưng ‘ta’ theo tiếng địa phương).

“Ha ha ha ha!!”

“Tại hạ Tần Duy Ngã, đệ tử của Y thánh, các ngươi là ai!” Tần Duy Ngã thấy Diêu Tuyết Chiêu đỏ bừng mặt, nhiệt huyết bắt đầu trào dâng. Bảo hộ nữ nhân chính là nghĩa vụ của nam nhi!

Cả đại đường lại lặng đi. Đại hán vừa mở miệng cũng cúi đầu không dám tự giới thiệu.

Vốn Tần Duy Ngã định nêu danh tính của sư phụ là để mình nói chuyện dễ dàng hơn, giờ lại thấy mọi người vẻ mặt như thấy quỷ, trong lòng chợt có chút kì quái. Theo lý lúc này hắn là sẽ có người đứng ra ôm quyền vấn an, chứ sao lại lạnh ngắt thế này?

Tần Duy Ngã sao mà biết, nhóm người này tụ họp chính là để nói về chuyện có liên quan đến Y thánh, bất quá chủ yếu không phải nói về Y thánh, mà là về người khiến cho toàn bộ người trong giang hồ kinh hãi khiếp sợ kia.

“Tại hạ họ Hồ, Hồ Chính! Nếu công tử và phu nhân không chê, tại hạ nguyện ý nhường phòng.”

Nửa buổi, rồi cuộc có người lên tiếng, đưa ra một nhượng bộ to bự.

“A? Sao ta có thể không biết xấu hổ như vậy.” Nhìn ra khinh thường trong mắt những người còn lại, Tần Duy Ngã hồ nghi nghi nguyên nhân. Chẳng lẽ trong lúc mình không biết, sư phụ đã làm ra chuyện gì không đáng làm người? Không phải chứ? Sư phụ là cáo già lão luyện, cho dù có làm, ông cũng không để người ta bắt được nhược điểm của mình đâu. Kỳ quái!

“Ngươi nói cái gì, tiểu thư nhà ta còn chưa xuất giá, phu cái gì mà phu!” Tiểu cô nương tỏ ý không vui.

“Tại hạ Vương Nhược Hải, cũng nguyện ý tặng phòng cho công tử.” Lúc này, một đại hán cách Hồ Chính không xa, đứng dậy.

“Tại hạ...”

“Tại hạ...”

Có một liên có hai, có hai liên có ba, chớp mắt, một nửa trong số họ đứng lên, muốn nhường phòng cho ba người.

Tuy rằng mơ hồ chẳng hiểu gì, nhưng phòng thì vẫn cần lấy, Tần Duy Ngã đành phải chọn hai gian phòng đầu tiên được nhường, dưới ánh mắt vui buồn lẫn lộn của mọi người, dẫn người lên lầu.

“Công tử thực sự là truyền nhân của Y thánh?” Diêu Tuyết Chiêu nhìn Tần Duy Ngã, trong lời nói ẩn ẩn chờ mong.

“Đúng vậy, Diêu cô nương có gì chỉ giáo?” Biết cả Y thánh, xem ra vị cô nương này chỉ sợ cũng không phải là nữ nhân bình thường.

“Vậy lời đồn đãi trong chốn giang hồ là thật sao?”

“Đồn đãi? Đồn đãi gì?” Tần Duy Ngã không hiểu gì.

“Không phải người nói mình là đồ đệ của Y thánh à? Thế nào lại không biết?” Ngờ ngẫm của tiểu cô nương đầy hoài nghi. Người này từ nãy toan một mực gạt người, cũng không biết câu nào là thật, câu nào là giả!

“Ta mới trở về từ phương Bắc, cho nên không rõ chuyện ở Trung Nguyên lắm.” Nhìn ra nghi vấn trong mắt Diêu Tuyết Chiêu, Tần Duy Ngã lập tức tìm một nguyên do hợp lý để qua chuyện.

“Nguyên lai là như vậy...” Diêu Tuyết Chiêu gạt đầu, thất vọng đi về phía trước.

“Rốt cuộc là đồn đãi thế nào?” Tần Duy Ngã nóng nảy. Các người nói cho rõ ràng chứ!

“Giang hồ đồn rằng, dưới chân Hoàng sơn, có người nhìn thấy cổ Kiếm đế Ngụy Thiên Thanh và sư phụ người...Y thánh đi cùng nhau.” Diêu Tuyết Chiêu cũng không giấu hấn. Cái tên này đối với giang hồ là cấm kị, nhưng đối với nàng một nữ tử yếu đuối mảnh mai, lại là nơi mà nàng luôn hướng tới.

“Cái gì?” Tần Duy Ngã sợ hãi kêu. Chuyện này xảy ra lúc nào? Sao mình không biết? Sư phụ và Ngụy Thiên Thanh ở chân Hoàng sơn, thì hấn là lúc y còn ở Lưu Âm cốc? Đúng rồi, khi mình và Ngụy Thiên Thanh đụng mặt sư phụ, thần sắc sư phụ cũng không bình thường. Sao lại vậy?

....Nghĩ không ra, thời điểm đó hấn và Ngụy Thiên Thanh...A! A! A a a— Tần Duy Ngã rốt cuộc nhớ ra là không ổn chỗ nào. Ngày đó Ngụy Thiên Thanh dẫn hấn và Li Nhi ra phố, tâm tình hấn không tốt, cho nên quên mất không dịch dung cho Ngụy Thiên Thanh!!!

Heo a! Tần Duy Ngã tự cho mình một cái bạt tai, hối hận không thôi. Hấn nào ánh mắt của mấy người phía dưới lại kì quái như vậy, thì ra là liên hệ hấn với Ngụy Thiên Thanh.

Thảm! Không biết nửa đêm có bị người lén giết không! Tần Duy Ngã cảm thấy sau lưng rét lạnh, không khỏi sợ run cả người.

“Công tử, công tử?” Diêu Tuyết Chiêu thấy hấn sắc mặt không tốt, liền khẽ kéo ống tay áo của hấn.

“Cái, cái gì?”

“Ngụy Thiên Thanh thực sự còn chưa chết sao? Người đã từng gặp y chưa?” Diêu Tuyết Chiêu nhẹ giọng hỏi.

“Y...” Nhất thời, Tần Duy Ngã cũng không biết nên nói thế nào, “Ta nghĩ có thể là có người nhìn lầm! Năm đó sư phụ ta cũng tham gia chinh phạt Ngụy Thiên Thanh, chuyện bọn họ đi cùng nhau có thể là...Khả năng rất nhỏ!” Nếu lúc trước không có Nhâm Dữ Phi, hiện tại không có ta, sư phụ còn lâu mới nguyện ý tự làm tình làm tội bản thân thế này!

“Vậy ư?” Diêu Tuyết Chiêu hạ mắt, tịch tịch lấp đầy đôi mắt.

Diêu cô nương này làm sao thế? Có gì cứ như đau khổ vì tương tư? Nàng muốn gặp Ngụy Thiên Thanh? Nàng và Ngụy Thiên Thanh quen nhau ư? Nàng và y có quan hệ gì? Tần Duy Ngã đứng tại chỗ, tâm tình phức tạp.

Đi vào khách phòng, Tần Duy Ngã còn bận suy nghĩ quan hệ giữa Diêu Tuyết Chiêu và Ngụy Thiên Thanh, ngay cả khi tiểu nhị mang nước ấm để rửa mặt lên, gọi hần nửa ngày, hần cũng không ra mở cửa.

Không phải y yêu Thắm Thanh Thu sao? Tại sao Diêu cô nương thoát nhìn lại giống đang nhớ nhung tình lang như thế... Tần Duy Ngã cắn chặt môi, hai tay vò góc áo.

Thắm Thanh Thu không biết võ công đúng không? Với cái thể lực của Ngụy sắc ma, một nữ tử mảnh mai yếu đuối há có thể chịu được.. Đúng, nhất định là y thường xuyên xuất môn đánh dã thực (ăn bên ngoài)... Đáng giận! Ngụy Thiên Thanh cái tên hỗn đản này! Cũng không biết y có đối xử với ‘hoa hoa thảo thảo’ bên ngoài giống như đối xử với mình không, gắng hết đủ kiểu không nề khó khăn?

Nghĩ nghĩ, Tần Duy Ngã gục xuống giường. Biết thế đừng nghĩ còn hơn, giờ thì hay rồi, thân thể nóng bừng đến khó chịu... Đều do Ngụy sắc ma, từ lúc trở về từ Hoàng sơn đã lâu vậy rồi còn chưa chạm vào mình... Ô ô ô ta sắp biến thành oán phụ tới nơi rồi!

Thật là! Ta đã chạy đi một ngày một đêm, y thế mà còn chưa đuổi tới... Là y tìm lầm hướng, hay là y cần bản không cần?

Đáng giận đáng giận đáng giận! Rõ ràng quyết tâm phải đi tiêu dao khoái hoạt, sao lại cứ nghĩ đến y, xuất môn gặp chuyện gì cũng có liên quan đến y! Chán ghét! Như vậy ta an tâm tiêu dao thế nào được!!

Không biết thiếp đi lúc nào, Tần Duy Ngã y phục không cởi, chăn cũng không đắp, cứ như vậy nằm chờ đợi, dạng chân dạng tay ngủ lả trên giường.

Khó chịu quá! Ngực cứ như bị một tảng đá lớn đè lên, thở không nổi. Hần vươn tay muốn đẩy tảng đá trên ngực đi, lại chạm phải sợi tóc mềm mềm.

Hở? Tóc của mình sao lại mọc từ ngực? Tần Duy Ngã mơ màng nghĩ.

Kéo thử, không đau? Lẽ nào mình nằm mơ?

“Ừm...” Thứ gì đó trên người giật giật, phát ra thanh âm không thoải mái.

Di chuyển được? Hơn nữa thanh âm này còn có điểm quen tai.

Mở hai mắt mờ mịt, Tần Duy Ngã cúi đầu nhìn thì thấy.

“Người ngủ ở giường của mình đi, đè nặng ta khó chịu muốn chết, người có biết không!” Tần Duy Ngã đẩy người nằm trên người mình ra, xoay người tiếp tục ngủ.

“Thật là, rồi nhà trốn đi cũng không để người ta nhàn hạ.”

...Gượng đã, vừa này là mình hoa mắt đúng không? Vừa này không có cái gì đè lên ngực mình đúng không? Nhất định là đêm qua mình ngủ không ngon, cho nên sinh ra ảo giác rồi...

Tần Duy Ngã nằm thẳng tắp, ngón cái hung hăng nhéo mình một cái, đau quá, vậy chứng minh hiện tại mình đang tỉnh táo. Sau đó...

Hần chậm rãi chuyển động con mắt, nhìn qua bên phải....

Oa — oa — oa —

53. Chương 48: Một Đám Ngu Ngốc

“Đến đến đến! Để tỷ tỷ ôm một cái nào.”

Đại sảnh khách điểm, ngoại trừ những khách nhân sáng nay mới đến, những người đêm qua đã sớm không thấy bóng dáng. Nghe lão bản nói, từ lúc bọn họ lên lầu hôm qua, liền lục tục rời đi, cứ như chạm một chút là sẽ mất mạng, đi rất vội vàng.

Tần Duy Ngã thờ ơ ngồi bên cửa sổ, ăn điểm tâm miếng có miếng không.

“Nào, tỷ tỷ cho người cái màn thầu to bự này.” Tiểu cô nương Tiểu Mễ ngồi bên cạnh Diêu Tuyết Chiêu cầm màn thầu trắng trắng mập mập đưa cho tiểu tử ngồi trên đùi Tần Duy Ngã.

“Tỷ tỷ tỷ tỷ!” Li Nhi nhận màn thầu, ngọt ngào kêu một tiếng tỷ tỷ.

“Ha hả! Thật đáng yêu!” Tiểu Mễ cao hứng cực kì.

Ai ~ Tần Duy Ngã nhìn Li Nhi đang há to miệng ngoạm màn thầu. Sáng nay dậy nhìn thấy tiểu tử nằm trên giường, quả thực là khiến hắn bị dọa nhảy dựng, còn tưởng Ngụy Thiên Thanh muốn bắt mình về chứ.

Hừ! Hại mình mừng thầm, tưởng cái tên sắc quỷ đáng chết kia không nỡ xa mình...Kết quả chính là y vút Li Nhi lại còn người thì không biết chạy đi đâu!

“Nương...” Li Nhi muốn chia sẻ màn thầu với mẫu thân.

“Nương người không ở đây!” Tần Duy Ngã cốc một cái lên đầu Li Nhi. Rõ ràng trước khi xuất môn đã dặn nó rồi, thế mà nó vẫn không nhớ.

“Ngô...” Người rõ ràng là nương mà. Li Nhi bĩu môi, thương tâm cúi đầu.

“Sao người lại đánh nó!” Tiểu Mễ chống nạnh hung hăng trừng Tần Duy Ngã.

Ta đánh con ta người hung dữ cái gì chứ! Tần Duy Ngã hoảng sợ.

“Tiểu Mễ, được rồi.” Diêu Tuyết Chiêu kéo Tiểu Mễ, để nàng không làm càn. Chính là...Đứa nhỏ này, thực là con hắn sao? Vì có gì nàng lại nhìn thấy trên người đứa nhỏ tên Li Nhi này bóng dáng của biểu tỷ?

“Đa tạ Tần công tử ra tay tương trợ, ta và Tiểu Mễ muốn đến nhà bà ngoại sống ở trong thành. Cho nên, chúng ta tạm biệt ở đây thôi.”

“Thế sao, vậy được rồi.” Tách ra càng tốt, miễn cho Li Nhi nói sai hại ta mất mặt.

Tạm biệt hai người chủ tớ Diêu Tuyết Chiêu, Tần Duy Ngã mang Li Nhi đi thu thập hành trang, cũng chuẩn bị vào thành.

Ai nha, đi đâu bây giờ nhỉ? Nguyên bản hắn chọn địa phương này, là bởi vì trước kia nghe nói ở đây có một vị danh kĩ Tô Châu, phong thái dáng vẻ rất giống Thẩm Thanh Thu năm đó. Lúc ấy hắn không biết Thẩm Thanh Thu, cho nên ngoại trừ có chút tò mò muốn đến nhìn thử, cũng không có ý nghĩ gì khác. Chỉ tiếc, còn chưa đến thành đã bị cái tên Yến Văn An kia đuổi giết...

Còn hiện tại...Hắn không thể mang theo một tiểu quỷ ba tuổi đi vào kỹ viện đi?! Việc này quả thật là từ trước tới nay chưa từng có, tuy rằng hắn vào cũng chỉ để ngắm xem mà thôi...

“Nương...Cha cha.” Li Nhi nhìn thấy trên đường thiết là nhiều đồ ngon, lay lay Tần Duy Ngã, vừa mới hô một tiếng nương, đã nhớ tới lời Tần Duy Ngã nói, còn gọi sai hắn sẽ quăng nó đi.

“Bé ngoan!” Tần Duy Ngã nghe mà cả người thư sướng, lấy tiền mua cho nó hai xâu mít quả thật to.

Muốn đi xem danh kĩ tên La Khởi kia ghê! Chỉ được liếc một cái là đủ rồi...Sẽ không uống phí ta tốn nhiều tâm tư tới nơi này một chuyến a!!

Ô ô ô!! Ngụy Thiên Thanh người thật độc ác, cho dù người không có ở đây, cũng phải để Li Nhi lại kéo chân ta...Ô ô ô, vì sao ta không thể vút tiểu tử này đi được!

Mỹ nhân của ta a!!!!

“Yêu! Công tử, lúc này trời còn sớm, ngài vẫn là nên gửi tiểu đệ đệ về nhà trước hẵng đến đi!”

“Ha ha!!”

Tần Duy Ngã bị tiếng cười của chúng nữ tử xinh đẹp làm cho bừng tỉnh, giờ mới phát hiện ra bản thân bắt tri bất giác đã tới trước thuyền hoa bên hồ Tô Châu.

Chúng nữ tử xinh đẹp còn chưa bắt đầu sinh ý, chỉ tựa lên mạn thuyền nhìn Tần Duy Ngã và Li Nhi vui vẻ cười.

“Đúng vậy a công tử, tiểu đệ đệ này hảo đáng yêu, chỉ tiếc tuổi có hơi nhỏ, nếu lớn hơn mười tuổi nữa, tỷ tỷ ta nguyện ý đón tiếp hẳn nga...”

“Ha ha ha!”

Hừ, tức chết người, ai nói ta muốn dẫn Li Nhi tới đây, chẳng qua chân ta nó không nghe sai sử mà thôi. Mấy người dong chi tục phần (người con gái tầm thường) các ngươi, thiếu gia ta mới không thèm để ý!

Tần Duy Ngã thở phì phì ôm Li Nhi thoát khỏi tầm mắt của chúng nữ tử, nhất thời không biết nên đi con đường nào.

Di? Sao lại có nhiều người trong giang hồ vậy? Tần Duy Ngã chú ý thấy có rất nhiều người mang theo đao kiếm đi về phía nam.

Đúng rồi, đêm qua ở khách điểm cũng thế, bọn họ tụ lại là muốn làm gì? Lẽ nào có liên quan đến Ngụy Thiên Thanh? Hay là đi theo nhìn xem? Lòng hiếu kì của Tần Duy Ngã dâng lên.

Bất quá, không thể cứ đi như vậy được. Hôm qua những người đó đã gặp mình, không chừng sẽ bị nhận ra, tìm một chỗ dịch dung đã.

Nương nương kì quái ghê? Tự dừng lại biến mình thành bác râu ria, khó coi chết đi được. Li Nhi đứng một bên ngó, cắn cắn ngón tay.

Hô hô, vậy là đi được rồi. Tần Duy Ngã nhìn bộ dáng mình trong gương đồng, vừa lòng cười.

Gì thế này, toàn là đám tiểu lâu la. Tần Duy Ngã theo mấy người trong giang hồ vào một toà nhà lớn gần ngoại thành. Bên trong đã tụ tập rất nhiều người, hô to gọi nhỏ không ra thể thống gì.

“Hiện tại tình hình các đại môn phái đều bị triệu về, bé môn từ chối tiếp khách, chúng ta nên làm thế nào cho phải?”

“Đúng vậy, Ngụy — Người kia nghe nói gặp người liền giết, chỉ bằng chúng ta căn bản không có khả năng là đối thủ của y.”

“Đúng, giờ còn có Y thánh theo phe y, chúng ta càng khó thắng.”

“Thắng? Ta thấy có giữ được mạng hay không đã là vấn đề rồi!”

Nghe mọi người thất chuỷ bát thiết (bảy miệng tám lưỡi – tranh nhau nói), Tần Duy Ngã cười muốn nổ bụng.

Trời ơi, mấy người này chuyện bé xé ra to quá đi! Trước không nói Ngụy Thiên Thanh có định giết người hay không, chỉ là một lời đồn đãi nho nhỏ đã khiến những người này sợ thành như vậy, cũng quá khoa trương rồi.

Nếu Ngụy Thiên Thanh đến đây thật, nhất định sẽ hừ lạnh quay đầu rời đi nhỉ? Nhóm người này, không một ai đáng để y động kiếm cả!

“Nương...Cha cha, Li Nhi còn muốn ăn quả quả.” Li Nhi không thích nơi ồn ào như thế này, hơn nữa...Nơi này thối ghê!

“Đi thôi, cũng không có gì để xem.” Tần Duy Ngã thoả mãn lòng hiếu kì, cũng chuẩn bị chạy lấy người.

“Nhưng mà ta nghe nói lúc ấy người kia không đi một mình, còn ôm một đứa nhỏ, nắm tay một nam nhân. Không phải y ái thê thành cuồng sao? Nhớ đâu nhận sai người?”

“Đúng đúng! Con của y bị ném xuống sông, đã có rất nhiều người tận mắt nhìn thấy, có lẽ là nhận nhầm rồi.”

“Không thể nhầm, ta đã tận mắt nhìn thấy người kia! Huyết chiến năm đó ta cũng tham dự, bộ dáng ma đầu kia đã sớm xâm nhập cốt tủy, tuyệt không nhận sai!”

“Nhưng Y thánh cũng tham dự huyết chiến kia, theo lý hẳn sẽ không...”

“Hừ! Lúc ấy người xác định Ma đầu kia không thể cứu được nữa chính là ông ta, nói không chừng ông ta sớm đã có dự mưu, lừa mọi người!”

“Ngày đó Y thánh đã cứu rất nhiều sinh mệnh, vì sao phải lừa người chứ?”

“Không khéo là muốn lấy thứ gì từ Ngụy Thiên Thanh. Ma đầu kia võ công cao cường, nếu lấy được kiếm phổ của y, còn không phải sẽ thành độc bá thiên hạ!”

“Hôm qua chúng ta còn đụng mặt đồ đệ của Y thánh.”

“Đúng! Hồ Chính và Vương Nhạc Hải còn lôi kéo hẳn làm quen đó!” Thanh âm này là của một trong số đám ở khách điểm đêm qua.

“Hừ, có bản lĩnh thì người giết hẳn đi, còn không phải như con cẩu gặp tang gia bỏ chạy suốt đêm.” Đây chính là thanh âm của Hồ Chính.

Tần Duy Ngã chạy tới cửa, nghe được bọn họ nhắc đến mình và sư phụ, lại quay vào.

“Người!”

“Được rồi, đừng nhắc tới nữa. Chuyện ma đầu kia là thật hay giả, chẳng phải chộp tiểu tử kia tới hỏi một chút là biết hay sao.”

“Nhưng nếu lỡ dẫn ma đầu kia tới thì làm thế nào?”

“Hừ, năm đó ma đầu kia bị quần hùng thư sát (lén giết), hiện tại chúng ta mặc dù không sánh bằng các danh sĩ năm đó, nhưng cũng không phải là kẻ đầu đường xó chợ. Nhiều người lực lượng lớn, có bản lĩnh thì y giết sạch toàn bộ chúng ta xem, vì chính nghĩa mà chết, thì dù có chết cũng là một anh hùng!”

Chó má! Tần Duy Ngã thật muốn xông lên tát gã vài cái. Chỉ bằng chút công phu này của người, đưa cho Ngụy Thiên Thanh chém y còn ngại không tiện tay đâu! Anh hùng? Chỉ sợ đến lúc đó thấy y thật, người đầu tiên bị dọa vỡ mặt chính là người!

“Không tồi! Danh môn chính phái đều là tốt mã dễ cùi, tinh anh gì gì đó, hai chiêu của lão tử đã đánh ngã.”

“Trương lão đại nói đúng, chúng ta bắt tiểu ma đầu kia lại tra khảo một phen, chờ xác định được vị trí của ma đầu, chúng ta liền chiêu tập các hảo hán tới giết y không kịp trở tay.”

Thao mớ người, còn dám định bắt ta? May mắn thiếu gia ta anh minh đã dịch dung trước, nếu không chẳng phải là đưa dê vô miệng cọp. Tần Duy Ngã âm thầm đem tổ tông của kẻ muốn bắt mình ra ân cần hỏi thăm vài lần.

“Cha cha, con đói!” Li Nhi tức giận gặm ngón tay, nường nường thật là đáng ghét, không thèm để ý đến người ta.

“Rồi rồi rồi, cha lập tức đưa con đi ăn.”

Thừa dịp tất cả mọi người nhiệt huyết tăng vọt đang say mê phát biểu, Tần Duy Ngã ôm Li Nhi lặng lẽ lui ra ngoài.

Cứ đi như vậy có phải rất thiếu suy nghĩ không? Vẫn là nên để lại chút lễ vật mới được.

“Ngụy Thiên Thanh đến!”

Hắn núp ở cửa giấu mình thật kĩ, hô to một tiếng.

Ầm – chớp mắt một cái, đại trạch vốn chật ních người giờ chỉ còn lại hai, ba người.

Phốc! Toàn bộ chạy hết? Tên của Ngụy Thiên Thanh xài tốt đến vậy sao? Tần Duy Ngã ngó đầu vào trong dòm dòm.

Oa, không phải chứ, còn tè ra quần!! Có phải nam nhân không vậy! Nhìn ba người còn ở lại, một người ngã chồm hồm dưới đất, không ngừng van xin tha mạng; một người trực tiếp bị dọa ngất xỉu; còn một người

đứng thẳng tưng, kiểm trong tay đã tuốt ra khỏi vỏ, nếu không phải ống quần ẩm ướt thì quả là một hán tử.

Cái trình độ này mà còn muốn bắt thiếu gia ta? Luyện thêm mười năm nữa đi! Tần Duy Ngã vỗ vỗ y phục, thơm Li Nhi một cái, nghênh ngang rời đi.

54. Chương 49: Nam Nhân Tốt Thật Khó Làm

Đi trên đường cái, Tần Duy Ngã nhú mày suy nghĩ. Khách điểm đã chọn được rồi, thời gian còn lại đi đâu thì tốt đây? Tuy nói thành Tô Châu cảnh đẹp như tranh, song hấn hiện tại căn bản không còn lòng dạ nào đi thưởng thức.

La Khởi kia là không đi xem được rồi, không có mục đích gì, lại còn mang theo tiểu quý Li Nhi..Có rồi, nghe nói phía đông thành Tô Châu có Ân Giác tự rất linh nghiệm, không bằng vào đó cầu bùa bình an.

parkyoosu*parkyoosu*parkyoosu*parkyoosu

Hạ quyết tâm, Tần Duy Ngã liền ôm Li Nhi đi thẳng đến Ân Giác tự.

parkyoosu*parkyoosu*parkyoosu*parkyoosu

Quan âm Bồ Tát đại từ đại bi, thỉnh phù hộ cho cha nương con thân thể an khang, hồng phúc tề thiên. Phù hộ cho đệ đệ con sớm có ngày vùng lên trở thành một hảo nam nhi đỉnh thiên lập địa. Phù hộ cho con...Sớm tìm được người trong lòng, hạnh phúc sống nốt quãng đời còn lại. Cuối cùng...Thuận tiện thỉnh cũng phù hộ cho Ngụy Thiên Thanh, đừng để y tiếp tục long đong lận đận, bình an mà sống.

parkyoosu*parkyoosu*parkyoosu*parkyoosu

Tần Duy Ngã mang theo Li Nhi quỳ trên đệm hương bồ, thỉnh xong tâm nguyện, cung kính dập đầu lạy ba cái.

parkyoosu*parkyoosu*parkyoosu*parkyoosu

Sau đó, hấn ra cửa, dưới sự chỉ dẫn của tiểu hoà thượng, hấn cúng năm mươi lạng bạc, cầu hai bùa bình an. Một bùa đeo lên cổ Li Nhi, một bùa còn lại...nằm trong túi hương của Tần Duy Ngã.

parkyoosu*parkyoosu*parkyoosu*parkyoosu

Bồ Tát đã kính, hương đã thấp, sắc trời cũng sắp trở tối, nên quay về khách điểm thôi.

parkyoosu*parkyoosu*parkyoosu*parkyoosu

Tần Duy Ngã đang chuẩn bị quay đi, ngoài ý muốn nhìn thấy hai thân ảnh quen thuộc đứng chéch mình.

parkyoosu*parkyoosu*parkyoosu*parkyoosu

Các nàng sao lại ở đây? Mang theo lòng hiếu kì, Tần Duy Ngã kéo Li Nhi đi theo.

parkyoosu*parkyoosu*parkyoosu*parkyoosu

“Nếu thí chủ muốn cầu nhân duyên, quẻ này đã ghi. Tìm người không gặp, đôi bên không nợ gì nhau. Ý tứ đã rất rõ ràng, người trong lòng thí chủ và thí chủ e rằng không có ngày tay nắm tay a!”

parkyoosu*parkyoosu*parkyoosu*parkyoosu

Lão hoà thượng đang đoán quẻ cho Diêu Tuyết Chiêu.

parkyoosu*parkyoosu*parkyoosu*parkyoosu

Diêu Tuyết Chiêu thần sắc âm đạo, Tiểu Mễ ở bên cạnh an ủi, “Tiểu thư, đừng thương tâm, quẻ này dù không tốt, nhưng đường là do chúng ta đi, không phải người ta đã nói nhân định thắng thiên sao? Nếu thực

sự người kia còn sống, biết được si tâm cả tiểu thư dành cho y, nhất định sẽ thực cảm động. Chỉ cần tiểu thư chân tâm nỗ lực, với tài hoa và dung mạo của tiểu thư há còn phải sợ y không động tâm?”

parkyoosu*parkyoosu*parkyoosu*parkyoosu

Nhìn không ra nàng còn nhỏ, đã biết lý luận thế này. Tần Duy Ngã nhìn bộ dáng nghiêm chỉnh đứng đắn của Tiểu Mễ, không khỏi cảm thấy buồn cười.

parkyoosu*parkyoosu*parkyoosu*parkyoosu

Người trong miệng các nàng là ai nhỉ? Ngẫm lại mấy ngày ở cùng Diêu Tuyết Chiêu...Hay người nàng thích chính là Ngụy Thiên Thanh? Ừm, khi đó nghe được tin tức của y, sắc mặt Diêu cô nương liền trở nên bối rối, xem ra nàng và y quả nhiên...

parkyoosu*parkyoosu*parkyoosu*parkyoosu

Nhưng mà, nghe khẩu khí của Tiểu Mễ, hình như Ngụy Thiên Thanh cũng không có nam nữ chi tình (tình yêu nam nữ) với Diêu cô nương...Trong lòng Tần Duy Ngã có chút cao hứng.

parkyoosu*parkyoosu*parkyoosu*parkyoosu

“A! Tần công tử! Sao ngươi lại ở đây.” Tiểu Mễ ngẩng đầu liền thấy Tần Duy Ngã và Li Nhi.

parkyoosu*parkyoosu*parkyoosu*parkyoosu

“Ha ha! Ta đến cầu bùa bình an.” Tần Duy Ngã cười đến gió xuân đầy mặt.

parkyoosu*parkyoosu*parkyoosu*parkyoosu

“Tần công tử là đến cầu bùa cho phu nhân sao?” Diêu Tuyết Chiêu đứng lên làm một cái lễ với hắn.

parkyoosu*parkyoosu*parkyoosu*parkyoosu

Phu nhân? Ngụy Thiên Thanh... “Đúng vậy! Đúng vậy! Phu nhân ta!!” Trong đầu chợt hiện ra hình ảnh Ngụy Thiên Thanh mặc nữ trang phao mị nhãn với mình, trên lưng Tần Duy Ngã nổi lên một đống da gà.

“Phải rồi Tần công tử, không phải ngươi nói tôn phu nhân mang đứa nhỏ tới tìm ngươi ư? Sao đến giờ vẫn không thấy người đâu?” Tiểu Mễ nhìn trái nhìn phải, cũng không thấy vị Tần phu nhân trong truyền thuyết đâu.

“Phu nhân ta thân thể không tốt, không thích ra ngoài, ta để người ấy nghỉ ngơi trong khách điểm rồi.” Tần Duy Ngã trừng Tiểu Mễ, người rảnh rỗi quản lý việc nhỉ!

“Nhưng sáng ngươi còn nói nàng võ công cao cường, thường xuyên mang theo đứa nhỏ chạy tới chạy lui mà, nếu võ công cao, thân thể hẳn là...” Tiểu Mễ bắt đầu tìm ra lỗ hổng trong lời nói của hắn.

“Tiểu Mễ...” Diêu Tuyết Chiêu lập tức nhắc nhở nàng ngậm miệng. Mỗi người đều có chuyện riêng tư của chính mình, nếu Tần Duy Ngã không muốn nói, vậy nàng cũng không thể để hắn khó xử, dù sao rất có thể sự phụ của hắn là bằng hữu của ‘y’.

“Gì chứ!” Tiểu Mễ bĩu môi, làm mặt quỷ với Tần Duy Ngã.

Bực mình ghê! Sáng hắn không biết giải thích chuyện của Li Nhi thế nào, thuận miệng bịa một lý do. Vốn cũng không muốn gặp lại bọn họ, ai ngờ thành Tô Châu lại nhỏ như vậy, chưa gì đã chạm mặt. Tần Duy Ngã cắn chặt răng, không nói gì.

Không muốn dính dáng thêm gì với Tiểu Mễ, Tần Duy Ngã mau chóng hướng Diêu Tuyết Chiêu cáo từ.

Trở về khách điểm, Tần Duy Ngã thở phào một hơi. Ài! Bị Tiểu Kê này âm ỉ ồn ào một hồi, tự dưng lại thấy nhớ hai nha đầu Tu Hoa Bế Nguyệt. Không biết giờ các muội ấy đang làm gì? Có nhớ tới đại ca hắn hay không?

“A thu!” (= hắt xì)

“A thu!”

Nhu nhu cái mũi, Tu Hoa Bể Nguyệt đồng thời hắt xì.

“Ai đang chửi chúng ta thế nhỉ?” Tu Hoa nhìn trời, không vui lắm.

“Không thể nào, nhất định là vài ngày rồi tướng công không được nhìn thấy chúng ta, cho nên nhớ chúng ta đó.” Bể Nguyệt đảo mắt, nói ra một khả năng kinh người.

Ở lại thành Tô Châu một ngày, Tần Duy Ngã rốt cuộc tìm không ra mình có thể đi chỗ nào, thở dài, quyết định rời khỏi đây.

“Người lập lại một lần nữa đi?!” Tới dịch trạm, Tần Duy Ngã nghe lời lão bản nói xong, suýt nữa lật tung cái nhà lên.

“Khách quan, ngài bảo ta nói mười lần thì cũng chỉ có một câu này thôi. Không còn xe ngựa! Không còn ngựa! Cái gì cũng không còn.” Lão bản chìa hai tay, bắt đắc dĩ nói.

“Nơi này của người không phải là dịch trạm lớn nhất trong thành sao?” Tần Duy Ngã hỏi.

“Bốn điểm quả quả đúng là dịch trạm lớn nhất Tô Châu.” Lão bản gật gật.

“Thế sao lại không còn ngựa?!” Tần Duy Ngã nổi điên.

“Khách quan, nếu người đến sớm một ngày có lẽ là sẽ còn, nhưng hiện tại quả thực không còn một chiếc xe không còn một con ngựa nào.”

“Vì sao chứ!”

“Cái này...Có thể ngài không biết, gần đây một danh nhân trong chốn giang hồ muốn thành thân, các anh hùng đều đến dự lễ.” Lão bản dịch trạm thần bí nhỏ giọng nói.

“Cái này thì liên quan gì tới ngựa của người?” Tần Duy Ngã thật muốn xông tới cạo hấn một phát.

“Ngài nghĩ thử coi, mấy ngày trước chẳng phải có rất nhiều người trong giang hồ tới đây sao? Bọn họ vì muốn có thể đến dự lễ yên đúng hạn, đều chạy tới chỗ ta lấy ngựa, không thì là lấy xe ngựa! Ngài xem, cho dù chỗ ta có là dịch trạm lớn nhất trong thành, cũng không thể nào cho mấy trăm người cùng lúc thuê được.”

Ta...Trên đầu Tần Duy Ngã là một nhúm lửa rừng rực cháy! Muốn tìm đồ gì để đập đập đập, phát tiết một trận quá!

“Rốt cuộc là tên nào thành thân mà cần nhiều người chạy như ma đuổi thế!” Tần Duy Ngã hận đến ngứa cả răng.

“Này..” Lão bản ấp úng, có vẻ rất khó mở lời.

“Cầm!” Tần Duy Ngã cho hấn năm lạng bạc để hấn mau nói.

“Ngài là thư sinh có lẽ không biết, dạo này trong chốn giang hồ đồn là đại ma đầu giết người không chớp mắt năm xưa đã trở lại, hơn nữa còn ở cùng một thần y tiếng tăm lừng lẫy. Người thành thân lần này, vừa khéo chính là đồ đệ của thần y kia.”

Ma đầu? Thần y? Đó không phải là Ngụy Thiên Thanh và sư phụ sao? Đồ đệ của ông? Ngoại trừ mình và Tần Độc Tôn cộng thêm hai nha đầu Tu Hoa Bể Nguyệt ra, hình như không còn ai khác đi?

Thành thân? Giờ mình đang ở đây, nhất định không phải là mình! Vậy...Là Độc Tôn?! Độc Tôn muốn thành thân ư? Vì sao không ai nói cho ta biết vậy?

Trên bàn trong nhà Ngụy Thiên Thanh, lúc này đang có một phong thư cô đơn quạnh quẽ nằm đó, mặt trên viết: Đại ca Tần Duy Ngã thân.

“Lão bản, chúng ta muốn thuê xe ngựa.”

Đúng lúc này, một thanh âm lạnh lốt như tiếng chuông bạc truyền đến.

Trời ơi! Sao lúc nào cũng gặp phải hai vị chủ tớ này không biết. Tần Duy Ngã đảo mắt.

Diêu Tuyết Chiêu biết tin không thể thuê xe ngựa, bắt đầu luống cuống không thôi. Trước kia khi còn ở nhà nghe được võ sư nói Ngụy Thiên Thanh xuất hiện trong giang hồ, nàng đã âm thầm cao hứng thật lâu. Khi biểu tỳ Thanh Thu còn sống, nàng đã thích biểu tỳ phu về mặt lãnh khốc ấy, nhưng khi đó nàng tuổi còn nhỏ, hơn nữa trong mắt biểu tỳ phu chỉ có mình biểu tỳ, cho nên nàng chỉ có thể giấu phần tình cảm này dưới tận đáy lòng. Sau đó, nghe được tin biểu tỳ qua đời, nàng không những vô cùng thương tâm mà còn rất lo lắng cho biểu tỳ phu. Quả nhiên, biểu tỳ phu vì biểu tỳ mà đại khai sát giới, cuối cùng dẫn tới kết quả bị mọi người hợp lực tấn công mà kiệt lực chết.

Người khác nghe đến cái tên Ngụy Thiên Thanh có thể sợ hãi. Nhưng nàng thì không, trong lòng nàng, nếu có một nam tử có thể vì nàng mà làm đến nhường ấy, vậy nàng có chết vì hắn ngàn vạn lần cũng cam tâm.

Lần này nàng trộm giấu cha nương chạy đến đây, chính là vì mong có thể gặp lại Ngụy Thiên Thanh. Chỉ là...Nàng nghe theo tin tức của y chạy tới chạy lui, đáng tiếc cũng chỉ là công cốc.

Nàng không cam lòng, không cam lòng cứ như vậy bỏ cuộc về nhà để thành thân với một nam tử không quen biết. Biểu tỳ đã từng nói với nàng, phải tìm một nam tử thực lòng yêu thương mình cùng chung sống cả đời....Biểu tỳ đã làm được, tuy số mệnh biểu tỳ ngắn ngủi, nhưng dù thế nào thì biểu tỳ cũng đã làm được.

Biểu tỳ, tỳ không thể tiếp tục ở bên cạnh y nữa, vậy để cho muội thay thế tỳ ở bên y đi! Muội sẽ càng thương y hơn tỳ, cho nên...Thỉnh phù hộ muội sớm này tìm được y! (— đáng tiếc ảnh đã sớm tìm được người ảnh thích rồi hẳn tới hẳn lui con nhà người ta rồi)

“Nguy to, trời tối rồi! Ở đây cũng không có nơi ở, phải làm thế nào mới tốt đây?”

Tần Duy Ngã nhìn con đường xa tít tắp, cảm thấy thập phần buồn bực. Vốn hắn mang theo Li Nhi, nếu dùng khinh công, ít nhất cũng tìm được một trấn nhỏ. Nhưng cố tình lại phải mang theo chủ tớ hai người Diêu Tuyết Chiêu, hai người là hoa nhi yếu điệu khuê các, sao có thể đi đoạn đường xa như thế? Đoạn đường này, đi một lúc thì nghỉ, nghỉ rồi lại đi một chút, không biết khi nào mới tới nơi đây!

“Vậy làm sao bây giờ?” Lần trước tuy rằng mạo hiểm, song ít ra cũng là ngồi xe ngựa, giờ thì miệng khát khô, chân mỏi như đau nhức, thế mà một chỗ nghỉ tạm cũng không có.

“Xem ra đành phải chấp nhận ở tại rừng này một đêm.” Chỉ chỉ rừng cây ven đường, Tần Duy Ngã cũng không còn cách nào khác.

“Hả? Người, người, người bảo tiểu thư nhà ta ở cái nơi như thế này?” Tiểu Mễ không thể tin được.

“Không thì thế nào? Ta thì không có vấn đề gì cả, muốn đi thì các người cứ đi đi.” Tần Duy Ngã nhún vai, bế Li Nhi gật gù sắp ngủ đi vào rừng.

“Tiểu thư...” Tiểu Mễ giậm chân, không biết nên làm thế nào cho phải.

“Đi thôi. Tần công tử nói rất đúng, đã xuất môn ra ngoài, còn câu nệ chi mấy thứ tiểu tiết này, như vậy chỉ càng làm khổ bản thân mà thôi.” Diêu Tuyết Chiêu đã sớm chuẩn bị tương lai sẽ phải chịu khổ. Nếu ngay cả chút khổ này đã chịu không nổi, sao còn có tư cách đi theo bên cạnh ‘y’?

“Tiểu thư...” Tiểu Mễ cắn môi, không cam lòng đi theo.

Đêm đến, hai chủ tớ Diêu Tuyết Chiêu đã sớm ngủ, Tần Duy Ngã ngồi bên cạnh đống lửa, đáng thương hề hề nhìn ngọn lửa đỏ hồng.

Ô ô ô! Ta cũng mệt mà! Vì sao ta phải ngồi đây trông mà không được ngủ a!

Trước kia tuy thường xuyên phải cùng Ngụy Thiên Thanh nằm xuống đất ngủ, nhưng khi đó mọi người đều có Ngụy Thiên Thanh gánh vác, hơn nữa....Cơ hồ phân nửa đêm đều là cùng y mây mưa vân vũ, đến khi tỉnh lại cũng đã sáng bánh mắt, cho nên nào biết đêm dài đằng đẵng.

Ai! Giờ này không biết Tần Duy Ngã đã thở dài bao nhiêu lần. Tuy rằng trời không lạnh, hắn cũng có linh được chống muỗi, nhưng toàn bộ y phục của hắn đều để cho hai cô nương và Li Nhi làm đệm rồi, để lại cho hắn cũng chỉ có bùn đất gồ ghề.

Làm nam nhân đã khó, làm một nam nhân biết thương hoa tiếc ngọc lại khó càng thêm khó a!! Tần Duy Ngã rút một cành cây trong đồng lửa, nghe tiếng lách tách trong đêm, thầm cảm khái hàng vạn hàng nghìn lần.

55. Chương 50: Thảm!

“A ~” Duỗi thắt lưng, Tần Duy Ngã bóp bóp bả vai đau nhức. Vừa rồi ngủ ngon quá đi! Quả nhiên vẫn là ngủ trong lòng Ngụy Thiên Thanh thoải mái a...

Tần Duy Ngã vận cổ, nghĩ nghĩ, đột nhiên nhớ ra một chuyện.

Mình nhớ rõ mình đang trên đường trở về Tiểu Ngạo sơn trang...Mình nhớ rõ mình đang đi cùng hai chủ tớ Diêu Tuyết Chiêu kia...Mình nhớ rõ Ngụy Thiên Thanh cũng không đi cùng mình...

A a a! Rõ ràng đêm qua mình gác đêm, sao có thể ngủ được!!

Tần Duy Ngã ngồi bật dậy, hẩn nhìn nhìn phía trước, có lẽ là vì hôm qua Diêu Tuyết Chiêu và Tiểu Mễ quá mệt mỏi, cho nên còn chưa thức dậy. Li Nhi thì...Li Nhi đâu rồi?!

Tần Duy Ngã luống cuống, ở tại chỗ quay quay tìm khắp, nhưng không thấy bóng dáng Li Nhi đâu.

Trời ơi! Ông đừng làm con sợ! Tần Duy Ngã tìm đập thành thịch kinh hoàng, một cảm giác khủng hoảng chưa từng có bao chặt lấy hắn.

“A!” Hắn đang định đi khắp khu vực xung quanh tìm, đột nhiên bị thứ gì đó quăn chân.

Y phục của ai đây?! Tần Duy Ngã cảm thứ dưới chân lên nhìn, là một ngoại y màu xanh ngọc, trông quen lắm, hình như đã nhìn thấy ở đâu rồi.

Hình như Ngụy Thiên Thanh cũng có một cái giống thế này...Lẽ nào là?? Tần Duy Ngã cuộn ống tay lên xem — ở cổ tay áo có một vết vá rất khó nhìn.

Đúng là y phục của y!! Tần Duy Ngã cuối cùng cũng có phản ứng. Hắn nhớ rõ có một lần Li Nhi không cẩn thận cắt rách cổ tay áo của y, bị hắn nhìn thấy, liền xung phong nhận việc khâu lại cho y, kết quả hắn không hồ là một nam nhân, có thể biến một vết rách nhỏ cỡ hạt đậu xanh thành một miếng vá to bằng cái đồng xu.

Y không phải đã rời khỏi đây sao? Hay là y không nở buông mình và Li Nhi, cho nên đã trở lại? Vừa mới hơi mừng thầm, nhưng Tần Duy Ngã lại nghĩ: không đúng, y muốn tới thì tới muốn đi thì đi, y coi mình là cái gì chứ! Hừ! Ta cũng chẳng thèm đâu!

Tần Duy Ngã nổi giận vút y phục xuống đất dùng sức đập đập đập! Cơ mà đập mấy cái lại cảm thấy không đúng. Y phục này bị đập hư, chẳng phải cuối cùng vẫn là chuyện của mình sao? Vá một cái lỗ nhỏ như vậy cũng đã làm mình đủ mất mặt, còn bị kim đâm sưng cả ngón tay. Nếu rách lớn hơn, không biết sẽ bị mình vá thành ra cái dạng gì nữa!

Tần Duy Ngã cúi người nhặt y phục lên phủi sạch, mới nhớ ra mình đã quên một chuyện cực kì quan trọng. Li Nhi..Li Nhi sẽ không phải là bị y mang đi chứ!

Vừa nghĩ tới đây, một bóng dáng liền bay a bay tới trước mặt hắn.

“Nương nương...Ưm cha cha?” Li Nhi gọi mẫu thân, lại nhớ ra mình không thể gọi mẫu thân là nương, phải gọi là cha, nhưng rõ ràng cha đang bế mình, mình gọi nương là cha, vậy chẳng lẽ mình có tận hai cha sao? Nhưng thì lẽ nói mỗi người đều là con của một cha một nương mà? Ngó Tần Duy Ngã rồi lại ngó Ngụy Thiên Thanh, Li Nhi buồn rầu ôm đầu nhỏ.

“Người, người sao lại đến, đến đây.” Tần Duy Ngã có chút chột dạ, nói chuyện cũng không lưu loát.

“Hừ!” Ngụy Thiên Thanh không để ý hần, đi thẳng qua một bên ngồi xuống, lấy cái bọc trong ngực ra.

A! Bánh bao thơm quá đi. Vừa thấy bánh bao nóng hằm hập trong tay Ngụy Thiên Thanh, Tần Duy Ngã liền thấy bụng đói cồn cào.

“Li Nhi muốn thịt thịt.” Li Nhi ghé trên đùi Ngụy Thiên Thanh, ánh mắt dõi theo bánh bao trong tay y.

Tần Duy Ngã nhìn Li Nhi cầm bánh bao to bự đưa lên mồm cạp một cái, mùi thịt mê người truyền tới, làm cho hần lập tức nước miếng chảy ròng ròng.

Ngụy Thiên Thanh thấy Tần Duy Ngã muốn ăn, lại không xuống nước được, vừa bực mình vừa buồn cười.

Nhắc tới ngày hôm trước, y dẫn Li Nhi đến Quả lâm sau Kiếm lư, hái ít trái cây mang về cho nó ăn. Ai ngờ, đi một chuyến này, về đã không thấy bóng dáng Tần Duy Ngã đâu.

Nghĩ đến Tần Duy Ngã có thể đã gặp chuyện gì, tìm y suýt sung huyết, y thiếu chút nữa thì tẩu hỏa nhập ma. May mà lần này có Li Nhi ở bên cạnh gào khóc, mới tạm khiến y bình tĩnh lại.

Y kiểm tra nhà một lượt, ngoại trừ vài bộ y phục của Tần Duy Ngã thì mọi thứ vẫn y nguyên không thay đổi. Lẽ nào hần ngại nơi đây kham khổ cho nên đã bỏ đi rồi? Nhất thời ngụy Thiên Thanh sinh khí, tảng đá ép y tới không thở nổi trong lòng kia rốt cuộc bùng xuống.

Hần muốn bỏ đi thì để cho hần đi đi. Vốn lúc đầu y cũng đã nghĩ như vậy, khi y luyện kiếm, bóng dáng Tần Duy Ngã luôn nhảy vào đầu y quấy rối, làm cho y căn bản không thể không nghĩ tới hần. Trước kia khi ở trong Vong Tình lâm, ngày ngày còn khổ hơn so với hiện tại, cũng không thấy trên mặt hần có vẻ oán trách...Hay là, hần chê mình mấy ngày nay vắng vẻ hần?

Nhưng mà...Muốn mình và hần lại như trước kia...Mặt Ngụy Thiên Thanh nóng lên. Trước khi mất trí nhớ mình vẫn luôn là người giỏi kiềm chế, cho dù là Thanh Thu thì cũng chỉ một tháng đôi ba lần. Vậy mà lúc ấy...Song giờ mình đã khôi phục trí nhớ, mình làm sao mà có thể không chút cố kỵ cầu hoan hần cho được?

Nhưng càng nhần nhịn lại càng muốn hần, trong giấc hàng đêm đều là dáng vẻ hần nằm dưới thân y uyển chuyển thừa hoan, hơn nữa Li Nhi cũng luôn la hét đòi mẩu thân. Ngụy Thiên Thanh rốt cuộc không nhịn nổi nữa, mang theo Li Nhi thu thập qua loa rồi xuất môn.

Đứng trước ngã ba đường Tần Duy Ngã từng do dự, Ngụy Thiên Thanh âm thầm thề, nếu lần này thuận lợi tìm được Tần Duy Ngã, nhất định phải hảo hảo ‘trừng phạt’ hần một phen.

Cũng không biết là y vận khí tốt hay duyên phận của y và Tần Duy Ngã thực sự quá sâu, sau khi bế Li Nhi chạy một ngày đường, rốt cuộc y đã tìm được hần.

Không ngờ chính là, hần thế mà lại ở cùng hai nữ tử. Nhìn tư thái đứng trước bảo vệ các nàng của hần, Ngụy Thiên Thanh mới phát giác từ khi mình khôi phục trí nhớ tới nay, vẫn luôn cố tình xem nhẹ một sự thật.

Tần Duy Ngã là nam tử, một nam tử giống y. Tuy rằng hần đã cùng y có không ít lần da thịt thân cận, nhưng cũng không thể phụ định chuyện hần là nam tử.

Thân là nam nhi, hần phải nên đỉnh thiên lập địa, dám làm dám chịu, tuyệt không khom lưng cúi gối. Y từ khi sinh ra tới nay, vẫn luôn cho là như vậy.

Buồn cười ấy vậy mà y lại muốn hần giống Thanh Thu, giặt y phục cho y, dạy dỗ nhi tử cho y. Khó trách hần muốn chạy, nếu là y, chỉ sợ đã sớm một kiếm giết chết đối phương...Ngụy Thiên Thanh từ đằng xa nhìn bộ dáng thần khí của Tần Duy Ngã.

Hần quả nhiên là không hợp nhứ mảy a...Tần Duy Ngã đang so với gã đánh xe xem ai có chỗ dựa vững chắc hơn, cả khuôn mặt đều đắc chí hoan hỉ vô cùng.

...Vốn muốn tiến lên bắt hần về, nhưng khi nhìn thấy Tần Duy Ngã tràn ngập anh khí như vậy, hai chân y không có cách nào bước lên được.

Rời khỏi mình, hần cảm thấy vui vẻ lắm phải không? Ngụy Thiên Thanh tự hỏi chính mình, ngón tay bắt giác cắm vào thân cây bên cạnh.

“Lão công ta là thiên hạ đệ nhất kiếm Ngụy Thiên Thanh!” Khi một câu này rơi vào tay y, cả người Ngụy Thiên Thanh run lên, một dòng nước ấm áp chảy tới tận đáy lòng y, làm tan chảy hết thảy hàn băng lạnh lẽo. Nguyên lai trong lòng hắn vẫn luôn có ta...

Ha ha ha ha! Ta Ngụy Thiên Thanh nhìn thấu tất cả mọi chuyện trong thiên hạ, tự xưng tài trí hơn người, ấy vậy mà ngay cả người mình thương yêu cũng không nhận ra được, thiếu chút nữa đã đánh mất hắn. Quá buồn cười! Quá buồn cười!

Chờ đến khi y hiểu rõ suy nghĩ của mình, Tần Duy Ngã và hai nữ tử kia đã đi vào một khách điểm.

Ngụy Thiên Thanh thật muốn ôm Tần Duy Ngã vào lòng thì thầm yêu thương, từ rất xa nghe được tiếng người trong khách điểm, biết được vì sao họ đến đây.

Hừ! Một đám ô hợp! Ngụy Thiên Thanh không để bọn họ vào mắt, nhưng Li Nhi đang ngủ say trên lưng y, y cũng không muốn gây chuyện, cho nên đành ẩn thân, xem tình hình thế nào.

May mà những người đó rất thức thời, sau khi Tần Duy Ngã vào ở khách điểm, đều đã lập tức rời đi.

Duy Ngã...Đợi đến khi Tần Duy Ngã tách ra với hai nàng kia, Ngụy Thiên Thanh liền theo hắn vào phòng.

Buồn cười chính là, không biết Tần Duy Ngã đang suy nghĩ cái gì, thế nhưng ngay cả việc trong phòng có thêm hơn một người cũng không biết, cứ thế một mình ngồi trên giường nghiêng rảnh rỗi.

Ngụy Thiên Thanh cũng không làm phiền hắn, chỉ ở một bên lẳng lặng nhìn, nhìn hắn lát cười lát bực, lát cần môi lát lại vò góc áo.

Nửa buổi, hắn trực tiếp ngã uỳnh xuống giường, ngủ mất.

Người này thực sự là một chút cảnh giác cũng không có a! Ngụy Thiên Thanh lắc đầu, nhẹ nhàng đặt Li Nhi nằm xuống bên cạnh hắn, đắp chăn cho bọn họ.

“Ngụy Thiên Thanh ngươi là tên hỗn đản! Rõ ràng nói ở bên ta mà còn lén phéng bên ngoài...Đồ lừa đảo!!” Tần Duy Ngã giật người, miệng thỉnh linh thốt ra hai câu.

...Ngụy Thiên Thanh đang muốn cẩn thận ngắm nhìn hắn, tay vừa vươn ra cứng đờ tại chỗ.

“Chờ ta có tuyệt thế võ công, nhất định phải đánh ngươi!” Tần Duy Ngã lại phun ra một câu, tay nắm thành nắm đấm nhỏ nhỏ dùng sức khua khoắng.

Bao nhiêu thương tiếc của Ngụy Thiên Thanh đều theo gió bay đi sạch. Hừ! Xem ra không để ngươi chịu chút đau khổ, ngươi còn không biết điều đâu! Ngụy Thiên Thanh ôm Li Nhi lên, định đặt Li Nhi qua một bên, sau đó y sẽ hảo hảo cùng Tần Duy Ngã ‘thẳng thắn thành khẩn giao lưu’ một chút, chợt cảm giác được hơi thở quen thuộc từ đằng xa truyền tới.

Phi đệ? Cố nén dục vọng dưới hạ phúc, Ngụy Thiên Thanh thả lại Li Nhi xuống giường, xoay người nhảy ra ngoài từ cửa sổ.

56. Chương 51: Ai Ăn Giấm Chua Của Ai?

“Đại ca?” Nhâm Dữ Phi không ngờ sẽ gặp Ngụy Thiên Thanh ở nơi này, nhớ tới lần cuối cùng gặp mặt không được thoải mái vui vẻ giữa hai người, nhất thời gã có chút không biết làm sao.

“Đệ tới có việc?” Ngụy Thiên Thanh như thể chưa có gì xảy ra, ngữ khí bình thường.

Nhâm Dữ Phi thấy y không có ý trách mình, yên lòng nói ra chuyện tình do thủ hạ của mình nghe ngóng được cho Ngụy Thiên Thanh.

Nguyên lai, từ lần trước sau khi Ngụy Thiên Thanh mang Li Nhi xuống trấn nhỏ dưới chân Hoàng sơn gặp Lưu Học Ân, bị mỗ mỗ đại hiệp chạy qua nhìn thấy, trong chốn giang hồ liên nầy sóng ngầm mãnh liệt, rất

nhieu đại môn phái từng dính dáng tới Ngụy Thiên Thanh không hẹn mà đồng loạt triệu hồi đệ tử môn hạ, đóng cửa từ chối tiếp khách. Các loại binh tôm tướng tép cũng bắt đầu rục rịch, những người này mặc dù không đủ khả năng gây ra nguy hiểm gì, nhưng để chắc chắn, Nhâm Dữ Phi vẫn dặn dò thủ hạ phải chặt chẽ chú ý đường đi nước bước của bọn họ.

Lần này nghe nói bọn họ muốn mở hội nghị anh hùng gì gì đó ở thành Tô Châu, Nhâm Dữ Phi cảm thấy ngoại trừ nực cười, còn càng nhiều thêm khinh thường với những kẻ tự cho là thanh cao trong sạch này.

Hừ! Chỉ bằng mấy kẻ này ư...Ngụy Thiên Thanh căn bản không cho là đúng, rồi đột nhiên y lại nhớ tới, chính là vì những tiểu nhân vật y chưa bao giờ đặt vào mắt này, đã khiến y và Thanh Thu mãi mãi âm dương cách biệt.

Tần Duy Ngã mặc dù biết chút võ công, nhưng cũng chưa từng chân chính đối địch. Hơn nữa, nếu gặp phải kẻ nào võ công tốt một chút, hẳn cũng chỉ có thể chạy trốn chết.

Giống như lần trước hẳn bị người đuổi giết, cho nên mới có thể bị y cứu. Tuy rằng hiện tại y một mực đi theo hẳn, nhưng khó bảo đảm sẽ không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, mà loại ngoài ý muốn này y tuyệt đối không thể cho phép nó xảy ra. Trong đầu Ngụy Thiên Thanh chợt nhớ tới lời nói mớ của Tần Duy Ngã vừa rồi.

Tuyệt thế võ công sao...

Y nhớ Chu quả trong cấm địa của Ma cung hình như đang đúng ngày chín mười. Trước kia thường xuyên nghe Quản Linh Nhi nhắc tới công hiệu của loại quả này, cho nên Ngụy Thiên Thanh nhớ rất rõ ràng.

“Đệ giúp huynh coi chừng hẳn một lát, huynh muốn đi một nơi, có thể sẽ tốn một chút thời gian.”

“Đại ca muốn đi đâu?” Nhâm Dữ Phi đột nhiên xuất hiện dự cảm bất hảo.

“Ta đến Ma cung lấy một thứ.” Ngụy Thiên Thanh cũng không giấu giếm.

“Thứ gì vậy?”

“Đệ đừng hỏi nhiều, làm theo lời huynh là được rồi.” Nói xong, y nhún người một cái, biến mất trong bóng tối, bỏ lại Nhâm Dữ Phi.

“Đại ca huynh chậm đã, đệ đi cùng huynh!” Nhâm Dữ Phi không an tâm lập tức đuổi theo.

....

Chính là không ngờ tới, y thiên tân vạn khổ lấy được đồ từ Ma cung trở về, đập vào mắt lại là cảnh tượng Tần Duy Ngã sầu mi khổ kiếm gác đêm cho hai nữ tử.

Người muốn làm một nam nhân thương hoa tiếc ngọc đến vậy sao? Ngụy Thiên Thanh hoảng sợ luống cuống, thật muốn tìm một cái dây thừng trói Tần Duy Ngã vác về nhà, không bao giờ thả hẳn ra nữa.

Nhưng đến khi lại gần hẳn, y lại nghe thấy hẳn nhỏ giọng nói cái gì: Một mỗi quá đi! Làm nam nhân tốt đúng là mệt! Biết thế chẳng thả thành thật ở nhà, chịu cái tính nhỏ mọn hẹp hòi kia còn hơn...Sau đó là vô số tiếng thở dài.

Nghe được lời ai oán của hẳn, Ngụy Thiên Thanh vô cùng đau lòng, y nhẹ nhàng ôm Tần Duy Ngã vào ngực, đang chuẩn bị bày tỏ cõi lòng, ai ngờ Tần Duy Ngã chỉ ngược lên nhìn y một cái, liền tự động nhích vào lòng y, nhắm mắt, ngủ khò.

“Người đúng là tên không có cốt khí, cả ngày chỉ biết nghĩ mấy cái ngu ngốc, sao ta lại coi trọng người cơ chứ?” Ngụy Thiên Thanh vuốt lại mấy sợi tóc rối cho hẳn, trong lòng cảm khái hàng vạn lần.

...

“Nương nương ăn bánh bao.” Li Nhi cầm một cái bánh bao to bự trong tay cha, chạy đến trước mặt Tần Duy Ngã.

Đây là Li Nhi kiên quyết đưa cho mình, không phải là mình muốn lấy. Tần Duy Ngã nhăn nhó cầm bánh bao cắn một miếng, một bộ ‘rất không cam nguyện’.

“Thơm quá a...”

Tiểu Mễ bụng đã sớm rỗng tuếch, bị từng đợt hương thơm của thịt đánh thức.

“A! Có bánh bao, lại còn đang nóng! Tiểu thư tiểu thư mau tỉnh, có bánh bao nóng ăn!” Ánh mắt Tiểu Mễ chỉ nhìn theo bánh bao trong tay Tần Duy Ngã và Li Nhi, nước miếng chảy ròng ròng chạy tới đánh thức Diêu Tuyết Chiêu.

“Cái gì...” Diêu Tuyết Chiêu còn chưa tỉnh ngủ.

A –! Sao mình lại quên mất hai người này chứ! Tần Duy Ngã giờ mới nhớ tới hai chủ tớ này hình như biết Ngụy Thiên Thanh, bọn họ mà nhìn thấy y thì nguy.

“Ngụy Thiên Thanh!!!!” Tần Duy Ngã mở to hai mắt chỉ về phía sau hai người, hét to một tiếng.

Quả nhiên, Diêu Tuyết Chiêu và Tiểu Mễ sốt ruột tìm người lập tức quay đầu ra sau nhìn. Tần Duy Ngã nắm chặt thời điểm đem mặt nạ da người hôm trước hắn dùng dán lên mặt Ngụy Thiên Thanh.

Hừ! Cái tên đại sắc quỷ phong lưu khắp nơi người, Tần Duy Ngã dán xong, hung tợn trừng y một cái.

Ngụy Thiên Thanh vốn đã bị tiếng la của Tần Duy Ngã làm cho sững sốt, nào biết được hắn đang suy nghĩ gì? Nhìn ánh mắt ‘ta sẽ tính sổ với ngươi sau’ của hắn, Ngụy Thiên Thanh chỉ thấy mạc danh kì diệu.

Có tính sổ cũng là mình tính với hắn chứ...

“Tần công tử, sáng sớm người không có việc gì làm đúng không!” Tiểu Mễ đứng dậy cũng Diêu Tuyết Chiêu tìm người nửa ngày cũng không thấy bóng dáng nào, nghĩ Tần Duy Ngã đang trêu chọc mình và tiểu thư, nhất thời nằng tặc giận chạy tới chỗ Tần Duy Ngã, muốn mắng hắn một chút.

Mới vừa chạy hai bước, nằng liền thấy bên cạnh Tần Duy Ngã còn một nam tử cao lớn không quen biết.

“Hắn là ai vậy!” Tiểu Mễ lập tức chặn trước người tiểu thư nhà mình. Vậy mà lại để một nam tử xa lạ tới gần tiểu thư lúc ngủ say, nằng thật đúng là thất trách.

“Hắn...” Tần Duy Ngã đảo mắt, muốn tìm một lý do không chê vào đâu được.

“Ta là tướng công của hắn.” Không biết vì cớ gì, Ngụy Thiên Thanh không muốn nhìn thấy Tần Duy Ngã mặt mày hớn hở với người khác.

“Cái gì!!”

Thanh âm hai người đồng thời vang lên. Một người là Tiểu Mễ vừa nghe được chuyện kì quái nhất trên đời, một người là Tần Duy Ngã đang quá sợ hãi.

“Không...Không...Không không! Ta...Ta...” Tần Duy Ngã mặt đỏ lên, không biết nên bào chữa thế nào.

“Thì ra ngươi là nữ phần nam trang!!” Tiểu Mễ chỉ vào Tần Duy Ngã, mặt lộ vẻ ‘ta đây đã biết’.

Phốc! Tần Duy Ngã chỉ muốn ngửa mặt lên trời phun máu. Ta đường đường một đại nam nhân anh tuấn tiêu sái thế này, ngươi vậy mà dám nói ta là nữ phần nam trang?! Mất ngươi mọc ở chỗ nào vậy?

“Nương nương, ăn bánh bao.” Li Nhi gặm xong bánh bao trong tay mình rồi, ngẩng đầu nhìn thấy bánh bao của mẫu thân mới cắn một miếng, liền hảo tâm nhắc nhở mẫu thân, phải tranh thủ còn nóng ăn mới ngon.

“Ta nói mà, bảo sao ngươi luôn nói nương tử ngươi thế này thế kia, nhưng mãi vẫn không thấy người đâu, nguyên lai! Ngươi mới là nương tử của người ta!” Tiểu Mễ mặc kệ Tần Duy Ngã chịu được hay không, lớn tiếng tuyên bố cách nhìn của mình.

...Tần Duy Ngã bị tiếng gọi của Li Nhi làm cho sặc cả khí, giờ nghe được Tiểu Mễ nói vậy, nước mắt chỉ muốn ào ào tuôn rơi. Ô ô ô! Tôn nghiêm nam nhi của ta...

“Xin hỏi quý tính công tử?” Diêu Tuyết Chiêu đứng sau Tiểu Mễ, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Ngụy Thiên Thanh. Thân hình này, giọng nói này, nếu không phải khuôn mặt không giống, thì đây chính là Ngụy Thiên Thanh.

“Tại hạ họ Nhâm, Nhâm Trọng Sinh.” Ngụy Thiên Thanh rất kì quái tại sao nữ tử này lại dùng ánh mắt thâm tình như vậy nhìn mình, trong trí nhớ của y, hình như cũng không quen biết gì nàng. Nhưng vì phối hợp với Tần Duy Ngã, y vẫn là thuận miệng lấy một cái tên. (Ồi cái tên, anh Nhâm Sống Lại.)

“Nhâm...Trọng Sinh...?” Diêu Tuyết Chiêu nghiêng ngẫm từng chữ cái tên này, như thể muốn tìm ra thứ gì bên trong đó.

“Ồi!” Tần Duy Ngã thấy hai người ‘người tới ta đi’, tự dưng cảm thấy bức bối hết sức. Hừ! Không phải chỉ là một nữ tử diện mạo không tồi thôi sao, nhìn người mắt mở trừng trừng kia!

Vì để kéo sự chú ý của Ngụy Thiên Thanh về, Tần Duy Ngã nghiêng mình một cái, làm bộ như sắp ngã xuống.

Ngụy Thiên Thanh duỗi tay, ôm hắn vào lòng, “Người cẩn thận một chút.”

Nghĩ không ra thì khỏi nghĩ, Ngụy Thiên Thanh cũng không muốn dây dưa nhiều với một nữ tử xa lạ, liền đỡ Tần Duy Ngã ngồi xuống một góc, không hề để ý tới Diêu Tuyết Chiêu.

“Mau ăn đi.” Đổ chiếc bánh bao nguội ngắt trong tay Tần Duy Ngã thành một chiếc nóng hôi hổi, Ngụy Thiên Thanh thúc giục.

“Này! Sao người có thể như vậy, thế chúng ta ăn cái gì?” Tiểu Mễ nhìn trong bọc nhỏ chỉ còn hai chiếc bánh bao, giờ lại bị Tần Duy Ngã đổ đi một, chỉ còn một chiếc, liền lập tức hét ầm lên.

Ngụy Thiên Thanh lạnh mặt nhìn nàng một cái, rồi tiếp tục dằn dò Tần Duy Ngã, “Mau ăn một chút đi, ăn xong rồi chúng ta đi đường tốt hơn.”

Tiểu Mễ bị sát khí của Ngụy Thiên Thanh dọa cho không dám nói gì nữa, nàng sợ hãi lui đến bên người Diêu Tuyết Chiêu, không biết nên làm thế nào cho phải.

Bức bối với chị Tiểu Mễ gạo kê này hết sức, đã bám theo bắt vợ người ta canh cho mình ngủ rồi, còn đòi bánh bao người ta mua cho vợ người ta nữa, người đầu mà mặt dày dữ --

57. Chương 52: Ai Ăn Giấm Chua Của Ai? 2

“Hay là, trước đưa bánh bao cho các nàng ăn đi? Thực ra ta cũng không đói lắm.” Tần Duy Ngã thấy đáng về sợ tái mặt của Tiểu Mễ, có chút không đành lòng.

“...” Ngụy Thiên Thanh quay mặt sang một bên, không để ý đến hắn.

Tần Duy Ngã cho không được, mà không cho cũng không được, đành phải ngồi một bên cười ngây ngô.

“Ta họ Diêu, Diêu Tuyết Chiêu.”

Là y, chính là y! Tuy rằng khuôn mặt y thay đổi nhưng ánh mắt này, ánh mắt lạnh như băng khiến người ta rét run này, cả đời nàng cũng không thể quên được. Y còn nhớ mình không? Có nhớ tiểu nha đầu năm đó thích đi theo biểu tỷ không?

Hừm? Cái tên quen thuộc làm cho Ngụy Thiên Thanh rớt cuộc như ý nguyện của Diêu Tuyết Chiêu đưa mắt nhìn về phía nàng. Là nàng? Dung mạo của nữ tử trước mắt này xác thực có bóng dáng của tiểu cô nương năm đó thích đi theo Thanh Thu.

Huynh nhận ra muội không? Ngụy đại ca huynh nhận ra muội không? Diêu Tuyết Chiêu kích động đến mắt cũng đỏ lên. Người mình yêu sống lại, còn xuất hiện ngay trước mắt nàng. Nàng rất muốn rất muốn vứt bỏ hết rứt rứt của nữ nhân, cứ như vậy bỏ nhào vào ngực y, kể hết nỗi lòng mình.

Nhìn đi nhìn đi, các người cứ nhìn nhau đi! Hừ! Đói chết các người, đừng ai mong được ăn! Tần Duy Ngã tức giận hung hăng cặp một miếng bánh bao.

Dường như nhớ lại tình cảnh ngày đầu gặp Thanh Thu, Ngụy Thiên Thanh có chút thất thần.

Ta cần chết người! Cần chết người! Tần Duy Ngã trừng mắt nhìn hai người ‘mất đi mây lại’, từng miếng từng miếng cắn bánh bao trong tay.

Kết quả, không ngờ bị mắc nghẹn. “Um um!” Hắn dùng sức vỗ ngực mình, muốn nuốt xuống miếng bánh bao tắc ở cổ họng.

“Nương nương!!” Li Nhi hiếu thảo chạy tới vỗ thay mẫu thân.

Xong rồi xong rồi, ta vậy mà lại bị một miếng bánh bao làm cho nghẹn chết! Thật là quá không đáng giá a! Tần Duy Ngã mặt xanh lè, có chút không thở nổi.

“Người đang làm cái gì!” Ngụy Thiên Thanh tỉnh táo lại, gương mặt liền thấy đáng vẻ như sắp tắt thở của Tần Duy Ngã.

Y vội vã lấy hồ lô nước đã chuẩn bị tốt trên lưng xuống, mở ra, một bên vỗ lưng Tần Duy Ngã, một bên dứt nước cho hắn.

Tần Duy Ngã cực khổ nuốt xong miếng bánh bao, lại uống thêm hai ngụm nước nữa, sau đó mới nhũn cả người tựa vào người Ngụy Thiên Thanh thở thều thào.

Quá nguy hiểm quá nguy hiểm! Một đời anh minh của mình thiếu chút nữa đã mất vì một miếng bánh bao.

“Bảo người ăn nhanh lên, không phải bảo người làm mình nghẹn chết!” Ngụy Thiên Thanh quả thực rất bội phục Tần Duy Ngã, ăn bánh bao cũng nghẹn được như vậy.

Ô ô ô! Tần đại thiếu tìm được đường sống trong chỗ chết chỉ có một suy nghĩ — từ nay về sau ngàn vạn lần không thể ăn bánh bao lúc không vui!

Nhẹ nhàng vỗ lưng Tần Duy Ngã, Ngụy Thiên Thanh sũng nịch lau nước mắt vương trên khoé mắt hắn.

Diêu Tuyết Chiêu đứng một bên, căn bản không có cách nào xen vào giữa hai người. Có phải nàng đang thấy ảo giác không? Vì sao Ngụy đại ca vốn luôn đối xử lạnh lùng lãnh đạm với mọi người, lại có thể ôm một nam tử với biểu tình trìu mến như vậy?

“Tiểu thư?!” Tiểu Mễ đỡ lấy tiểu thư lung lay sắp đổ, không rõ vì sao nàng lại kích động đến vậy khi đối diện với một nam tử xa lạ diện mạo phổ thông bình thường.

Thật là. Ngụy Thiên Thanh bắt đắc dĩ, lấy yên hoả (pháo hoa) liên lạc Nhâm Dữ Phi đưa cho y ra, hướng lên trời bắn một cái. Y vốn định mang Tần Duy Ngã đi luôn, giờ nếu là biểu muội của Thanh Thu, y mặc kệ bỏ nàng lại thì không được.

“Ngụy đại ca, huynh và hắn là...quan hệ thế nào?” Diêu Tuyết Chiêu thanh âm run rẩy, cực độ muốn biết tình hình hiện giờ của y thế nào.

Ngụy Thiên Thanh không trả lời. Chuyện của y và Thanh Thu không liên quan đến người khác, chuyện của y và Duy Ngã càng không liên quan đến người khác.

“Ngụy đại ca...” Diêu Tuyết Chiêu thấy Ngụy Thiên Thanh không để ý tới mình, thương tâm khóc nức lên.

“Tiểu thư!” Tiểu Mễ thấy Diêu Tuyết Chiêu khóc, cũng bắt đầu sốt ruột nóng nảy, nàng không nhìn ánh mắt của Ngụy Thiên Thanh, can đảm hô một tiếng, “Tiểu thư nhà ta đang hỏi người, chẳng lẽ người không nghe thấy sao?”

“Ở đây không có Ngụy đại ca nào cả, Diêu tiểu thư người nhận nhầm người rồi.” Ngụy Thiên Thanh sắc mặt không đổi, tay vẫn ôm bả vai Tần Duy Ngã.

“Không, huynh rõ ràng chính là Ngụy đại ca! Muội sẽ không nhận sai, tuyệt không nhận sai!” Diêu Tuyết Chiêu khóc hô, kiên trì tin tưởng trực giác của chính mình.

Ngụy Thiên Thanh gương mặt nhìn nàng, không cần phải nhiều lời nữa.

“Chủ nhân!” Người Nhâm Dữ Phi phái đi theo Tần Duy Ngã rút cuộc xuất hiện.

“Hộ tống hai vị cô nương này tới nơi an toàn.”

Ngụy Thiên Thanh giao phó một câu xong, liền cúi người bế Li Nhi, kéo Tần Duy Ngã nhún người phi đi.

“Ngụy đại ca! Ngụy đại ca!” Diêu Tuyết Chiêu chưa từ bỏ ý định, ở tại chỗ lớn tiếng kêu lên.

“Cứ như vậy mà đi à?” Tần Duy Ngã liếc Diêu Tuyết Chiêu chỉ còn là một điểm trắng, không thể tin Ngụy Thiên Thanh cứ như vậy bỏ người lại.

“Hừ!” Người còn muốn thương hoa tiếc ngọc hả! Ngụy Thiên Thanh nổi giận, suy nghĩ nên hảo hảo sửa chữa cái tên ngu ngốc này thế nào.

Người này đúng là lạnh lùng ghê, người ta hai mắt trông mong nhìn y như vậy, y thế nhưng tuyệt không động tâm. Tần Duy Ngã bĩu môi, xấu xa nghĩ, cứ như quên mất người vừa rồi tức đến ghen bánh bao, thiếu chút nữa chết lẩn quay là ai.

Hiện tại người đối xử với nàng như vậy, nhờ mai sau người ngựa mắt chán ghét ta rồi, chẳng lẽ cũng sẽ... Tưởng tượng đến đây, Tần Duy Ngã liền thấy vô cùng vô cùng không cam lòng.

Ta xuất môn lâu như thế, mỹ nhân ta thích còn chưa thấy đâu, đã tạo cơ hội cho người đụng mặt tình nhân cũ, không công bằng! Đúng là không công bằng!

“Không công bằng cái gì?!” Nghe Tần Duy Ngã nhỏ giọng nói thầm, Ngụy Thiên Thanh dừng lại hỏi.

“Ta không tìm được mỹ nhân mà người lại tìm được! Không công bằng!” Tần Duy Ngã không chú ý mình đã nói hết suy nghĩ trong đầu ra, theo phản xạ trả lời câu hỏi của y.

“Phải không?” Gân xanh trên trán Ngụy Thiên Thanh nhảy a nhảy không ngừng, nguyên bản định trở về sẽ đối xử tốt với hắn, hiện tại hoá thành xúc động muốn đánh hắn một trận.

“Đúng...Mới là lạ! Ta sao có thể có suy nghĩ như thế chứ! Đó là chuyện không có khả năng! Ha ha ha ha...” Lần này mới nói được một từ, Tần Duy Ngã đã phát hiện mình nói sai. Hắn ý đồ né tay Ngụy Thiên Thanh, cách xa hắn một chút, nhưng đôi tay kia như cứng như sắt đúc, làm thế nào cũng bất động.

Hảo! Hảo! Hảo! Trong mắt người chỉ có mỹ nhân! Ta liền xem người đi tìm mỹ nhân kiểu gì. Nhìn nhìn phương hướng, Ngụy Thiên Thanh nhắm chuẩn một chỗ, cấp bách chạy về phía đó.

58. Chương 53: Chưa Bao Giờ Ghét Bỏ Người. .

Ở một trấn nhỏ không biết tên, Ngụy Thiên Thanh tìm được tiểu trạch Lưu Âm cốc dùng để thu thập tin tức, y đưa thân phận bài (bài chứng tổ thân phận) mà Nhâm Dữ Phi đã đưa cho mình cho người bên trong xem, đặc biệt phân phó không được quấy rầy xong, liền mang Tần Duy Ngã và Li Nhi vào phòng nhỏ ở hậu viện.

“Người đừng có mà lại đây, ta cảnh cáo người! Nếu người dám chạm vào ta, ta liền...ta liền...”

“Người liền cái gì?” Ngụy Thiên Thanh cười lạnh nhìn hắn.

“Ta liền...Ta liền báo quan!!” Tần Duy Ngã đem cọng rơm cứu mạng duy nhất — Li Nhi, gắt gao ôm vào ngực, người không ngừng lui ra sau.

“Báo quan? Người báo cái gì?”

“Ta báo...báo..” Đúng rồi, báo cái gì? Không thể nói là bị người ta cưỡng đoạt đi! Vậy khác nào báo cho tất cả người trong thiên hạ biết Tần Duy Ngã hắn là thổ nhân gia (1 cách gọi khác của tiểu quan.)

“Đưa Li Nhi cho ta.” Ngụy Thiên Thanh ngoắc ngoắc tay với hắn, ý bảo hắn đừng mong đào tẩu.

“Không đưa!” Thân thể dán sát tường của Tần Duy Ngã chậm rãi di di ra cửa.

“Con muốn nường nường!” Li Nhi cũng gắt gao ôm Tần Duy Ngã. Tuy nó không biết cha và nường đang đùa cái gì, nhưng nường hình như rất sợ hãi, cha đã từng nói nó là nam tử hán, nó nhất định phải bảo vệ nường.

Toàn bộ kiên nhẫn của Ngụy Thiên Thanh đã dùng hết sạch, y nghiêng người một cái, điểm ngay huyệt ngũ của Li Nhi, sau đó thuận tay điểm cho Tần Duy Ngã một phát.

Ồ ô ô, cứu mạng, giết người a!!! Tần Duy Ngã không động đậy được, chỉ có thể tro mắt nhìn y đặt Li Nhi nằm lên giường, sau đó nhe răng cười đi về phía mình.

Không muốn a! Ai tới cứu ta với! Tần Duy Ngã vội sắp khóc tới nơi. Nhưng mà, không biết vì sao, bụng hần lại cảm thấy có chút khô nóng.

Phòng nhỏ này bình thường cũng không có nhân vật quan trọng nào đến ở, cho nên có vẻ đơn sơ, bên trong ngoại trừ giường ngủ cũng chỉ có một chiếc bàn, vài chiếc ghế gỗ và một cái tủ.

Ngụy Thiên Thanh hất toàn bộ mấy thứ trên bàn xuống mặt đất, nhẹ nhàng đặt Tần Duy Ngã lên.

Chán ghét, ta không muốn ở trên bàn! Lần trước nằm trên bàn làm một lần xong, lưng hần đau suốt mấy ngày trời lận!!! Tần Duy Ngã tuyệt vọng chớp mắt điên cuồng với Ngụy Thiên Thanh, muốn y đổi một nơi khác, đáng tiếc người nào đó chỉ lo cởi áo hần, cũng chẳng nhìn thấy mặt hần đang như thế nào.

Chết tiệt! Nhiều ngày chưa triển miên cùng hần, y thế mà kích động đến nỗi tay run lên, vốn là một nút thắt đơn giản, lại cứ mãi không cởi ra được.

“Xoẹt —” Ngụy Thiên Thanh nóng nảy, trực tiếp một tay xé toạc trường sam màu ngân bạch.

Đó là tân y ta mới mặc lần đầu mà! Tần Duy Ngã lòng đau như cắt! Tân y mới mặc lần đầu, vậy là kết thúc.

Có cái thứ nhất liền có cái thứ hai, chỉ nghe ‘xoẹt xoẹt’ mấy tiếng, y phục trên người Tần Duy Ngã toàn bộ hoá thành mảnh vụn.

Tiêu đời, lần này nhất định sẽ chết vô cùng thê thảm! Tần Duy Ngã chưa từng thấy Ngụy Thiên Thanh vội đến mức xé rách hết cả y phục thể này, trong lòng thầm tự xác định chuyến này mình xong rồi.

Lột sạch trơn Tần Duy Ngã xong, Ngụy Thiên Thanh cũng không thô bạo chiếm đoạt hần như hần tưởng tượng. Y chỉ thở hổn hển nhìn thân thể trơn bóng của Tần Duy Ngã, nhìn chăm chú từng chút từng chút góc ngách trên cơ thể hần.

....Y đang làm gì vậy? Tần Duy Ngã nhắm mắt đợi cả buổi cũng không thấy đau đớn mình dự đoán ập tới, hần mở mắt ra thì nhìn thấy Ngụy Thiên Thanh có chút kì quái. Y sao vậy? Nhìn chăm chăm thân thể của ta làm chi? Cũng có phải chưa thấy bao giờ đâu!

A...Phải rồi, trước kia cơ hồ y mỗi ngày đều xem, nhưng từ khi khôi phục trí nhớ...Thì đây là lần đầu tiên. Nhiệt độ trong cơ thể dần thối lui, khuôn mặt Tần Duy Ngã thoáng bị thương. Nhìn trước sau vẫn là một nam nhân, không có bộ ngực mềm mại như nữ tử, không có hương thơm mê người như nữ tử...Y cuối cùng không thể chấp nhận mình phải không...

Ngụy Thiên Thanh cẩn thận so sánh cơ thể này với mình, ngoại trừ làn da trắng nõn nhẵn nhụi, hình thể nhỏ hơn y một chút ra, thì cấu tạo thân thể hần không khác gì với y, không rõ vì có gì một kẻ luôn thanh tâm quả dục như y lại dễ dàng thất thủ đắm chìm như thế.

Thơm quá...Trên người Tần Duy Ngã quấn quanh hương được nhàn nhạt, khác với đại phu nhiều năm dùng được, mùi hương trên người hần vừa thơm mát lại vừa mê hoặc quyến rũ.

Hương khí nhập mũi, hạ thân Ngụy Thiên Thanh lại cứng thêm không ít, hơi thở ngày càng rối loạn.

“Người...” Ngụy Thiên Thanh vừa định hôn lên môi Tần Duy Ngã, lại nhìn thấy vẻ mặt đau thương vương nước mắt của hần. Người không muốn thân thiết với ta đến vậy sao?

Ngụy Thiên Thanh lòng đau xót, trong mắt tất cả đều là tàn bạo.

“Nếu người vẫn còn muốn cái gọi là mỹ nhân, vậy thì người có thể hết hy vọng đi, ta sẽ không tiếp tục thả người ra ngoài tiêu dao khoái hoạt nữa!” Ngụy Thiên Thanh phát cuồng, y vất vả lắm mới có thể hiểu rõ mình nghĩ gì, muốn cùng hần và Li Nhi bình an sống hết một đời. Hần hay rồi, thế nhưng còn dám tỏ thái độ với y. Thân thể nam tử đích xác không bằng nữ tử, nhưng nếu hần theo y, thì dù có sông cạn đá mòn, y cũng tuyệt không buông hần ra.

Ai thêm đi khoái hoạt, rõ ràng là người bội tình bạc nghĩa! Tần Duy Ngã mắt ngân ngấn nước bi phần trường y.

“Ta nói cho người biết, trước kia là ta không đúng, ta không nên vắng vẻ người! Từ giờ trở đi, người ngoan ngoãn nghe lời, ta sẽ thương người. Nếu người còn muốn đi tìm mỹ nhân gì đó! Hừ!” Ác bá nói xong, Ngụy Thiên Thanh liền hối hận. Sao y lại nói vậy, rõ ràng hần là nên ôn nhu ôm hần vào lòng, sau đó thâm tình thổ lộ với hần, vậy mà vừa bị hần trừng đã khấn trương quên hết cả.

Ô ô ô! Người là hỗn đản! Chính người hoa tâm, thế mà còn nói ta! Ta ngay cả bóng dáng của mỹ nhân còn chưa thấy đâu đã bị người tới bắt rồi! Người ghét bỏ thân thể ta còn ngậm máu phun người, người quá đáng! Ta muốn mỹ nhân ta muốn mỹ nhân!!

Hối hận ngũ khí của mình quá hung dữ, Ngụy Thiên Thanh đã nghĩ tới việc giải huyết cho Tần Duy Ngã, để hần dễ chịu một chút, nào biết tay vừa đưa ra đã nghe Tần Duy Ngã lớn tiếng tuyên bố:

“Ta muốn mỹ nhân, muốn mỹ nhân!”

Uỳnh! Núi lửa bùng phát! Ngụy Thiên Thanh giận sôi lên, y nâng một chân Tần Duy Ngã lên, động thân tiến vào.

“A! —” Tiếng kêu thảm thiết thê lương vang lên, Tần Duy Ngã đau tái mặt, ngón tay đang túm cánh tay Ngụy Thiên Thanh xanh trắng hù chết người.

Đáng chết đáng chết! Biết rõ lần này đã làm hần bị thương rồi, nhưng y đã ghen dục vọng nhiều ngày không thể rút ra nổi.

“Đau lắm sao?” Cổ nén bất động, Ngụy Thiên Thanh vươn tay xoa nhẹ huyết khẩu sưng đỏ loé một tia máu tươi.

“Người không phải là người, đã ghét bỏ ta còn muốn trả thù ta!” Tần Duy Ngã đau đến nước mắt nước mũi tùm lum, thập phần mất mặt khàn khàn gầm lên.

“Ta sao có thể ghét bỏ người!” Ngụy Thiên Thanh mờ mịt.

“Vừa nãy rõ ràng là người ghét bỏ thân thể ta!” Thế mà còn không thừa nhận! Coi ta là đứa ngốc hả!!

“...” Ngụy Thiên Thanh không rõ tại sao hần hiểu lầm, đành phải ôn nhu nói, “Ta chưa bao giờ ghét bỏ gì người, hiện tại không, tương lai cũng sẽ không!”

“Vậy sao người còn liều mạng tiến vào!” Dám làm không dám nhận, đúng là không phải nam nhân!

“Đó là vì người cứ nói muốn mỹ nhân, cho nên ta mới...” Ngụy Thiên Thanh đau lòng nhìn khuôn mặt trắng bệch của hần, vừa nãy y nổi nóng, dùng sức quá mạnh.

“Người ghét bỏ ta, ta không thể đi tìm mỹ nhân an ủi mình một chút được sao?!” Tần Duy Ngã tưởng tượng đến đây liền cảm thấy rất hả hê. Vì sao người có thể trái ôm phải ấp, ta lại không thể đi tìm mỹ nhân của ta chứ!

“Ta không ghét bỏ người!” Ngụy Thiên Thanh rống to, y nội lực mạnh mẽ, khiến bao nhiêu bụi trên mái hiên đều rơi xuống lá tã.

Tần Duy Ngã hoảng sợ, thân mình thành linh cơ rút một cái, Ngụy Thiên Thanh liền rên rỉ đè chân hần lại.

“Chết tiệt!!” Mấy ngày nay hai từ này dường như đã thành câu cửa miệng của y.

“A! Nhẹ, nhẹ một chút...Đau!” Tuy rằng không đau lòng nữa, thậm chí còn có chút vui sướng, nhưng hần vẫn không cách nào tiếp nhận tiến công mạnh liệt của Ngụy Thiên Thanh, cửa huyết phía sau nóng rực đau đớn, khiến cho hần khó nhịn cắn chặt môi dưới.

59. Chương 54: Mất Mặt Mất Tới Tận Nhà

Ngụy Thiên Thanh cũng không muốn lần đầu tiên ôm nhau sau khi mình khôi phục trí nhớ lại để người mình yêu chịu khổ, nhưng Tần Duy Ngã vừa co một cái đã thổi bay hết sạch lý trí của y. Y hiện tại, chỉ muốn hảo hảo tận tình rong ruổi trong dòng đạo ấm nóng, cho đến khi vĩnh viễn sánh cùng thiên địa.

“Um...Um...” Tần Duy Ngã cắn môi, tiếp nhận toàn bộ nhiệt tình y đưa tới.

Chờ đến khi hai người thu bình kết thúc, trăng cao đã muốn treo quá đầu.

“Hộc!Hộc-!” Tần Duy Ngã tựa trên người Ngụy Thiên Thanh không ngừng thở phì phò.

Từ buổi sáng đến giờ, hai người trừ bỏ ôm nhau hắc hừ hắc hừ, ngay cả cơm trưa cũng không rảnh để ăn. Một ngày qua đi, Tần Duy Ngã đầu óc choáng váng, mắt hoa lên, tứ chi mềm nhũn nằm úp sấp trên giường.

“Li Nhi...Li Nhi nên dậy rồi.” Mặc dù bị y giày vò lẫn lộn cả một ngày, nhưng dù sao cũng đã thành quen, hẳn còn chịu được. Nhưng Li Nhi bị Ngụy Thiên Thanh điểm huyết ngũ, cứ để vậy nữa sẽ không tốt.

Ngụy Thiên Thanh tất nhiên hiểu được đạo lý này, cho nên mặc dù nhiệt tình vẫn tăng vọt như cũ, y cũng đành tạm thời áp chế, mặc y phục bệ Tần Duy Ngã nằm lên giường, sau đó giải huyết cho Li Nhi.

“Người nghỉ ngơi đi, để ta chuẩn bị nước tắm cho người.” Nói xong, y lại hung hăng cắn mút cánh môi của Tần Duy Ngã, thẳng đến khi hẳn không thở nổi mới buông ra.

Người này bình thường mặt như khối băng, động tình một cái liền trở nên điên cuồng, lẽ nào đây chính là muện tao mà nương thường nói?? Vươn tay vỗ về cánh môi đỏ mọng bị mút hơi sưng lên, Tần Duy Ngã tựa vào đầu giường, buồn cười nghĩ.

“Ân...Nương nương?” Một lúc sau, Li Nhi mới từ trong mộng tỉnh lại. Nó dụi dụi mắt, mơ màng không hiểu gì. Không phải mình đang cùng cha nương bay bay sao? Mình ngủ lúc nào nhỉ?

“Có đói bụng không?” Tần Duy Ngã xoa đầu Li Nhi, từ ái hỏi nó.

“Dạ có! Con muốn ăn quả hồng hồng!” Vừa nói đến ăn, Li Nhi tức khắc nước miếng rùng rùng. Ô ô ~ Bụng trống trơn thiệt là khổ sở, muốn ăn quả quả ghê.

“Không được! Phải ăn cơm rồi mới được ăn mút quả, hơn nữa giờ cũng muộn rồi, không có ai bán đâu.”

“Ô ~ Con đói! Con muốn ăn quả quả!!” Li Nhi không thuận theo, đứng dậy lay lay tay Tần Duy Ngã.

Ôi! Tiểu tổ tông của ta ơi, thiếu gia ta không còn sức lẫn qua lẫn lại với con đâu! Tần Duy Ngã vì không giữ được trọng tâm mà ngã chúi xuống giường, hẳn cố hết sức bám lấy trụ giường, muốn ngồi ổn định hơn một chút.

“Nương nương!” Li Nhi mắt đỏ lên, cả người bò lên người Tần Duy Ngã không chịu xuống.

Nương a! Mông ta! Tất cả sức nặng đều dồn lên hậu đình đã chịu đủ tàn phá, Tần Duy Ngã không khỏi nhe răng nhếch miệng, mở to hai mắt.

“Li Nhi!” Ngụy Thiên Thanh lấy nước ấm trở về chạy nhanh bế Li Nhi ra khỏi người hẳn.

“Li Nhi muốn ăn quả quả!! Li Nhi muốn ăn quả quả!!” Có lẽ là Li Nhi đói bụng lắm rồi, cho nên nó bắt đầu nóng nảy kêu ầm lên.

“Không được quấy!” May mà Ngụy Thiên Thanh đã sớm chuẩn bị. Sáng nay lúc xuất môn, mua bánh bao xong, y liền mua thêm cho Li Nhi hai xâu mút quả, Li Nhi ở trên đường đã ăn một xâu, còn lại một xâu để ở trong bao.

Trời, hẳn nào nó vừa tỉnh đã đòi ăn quả quả! Tần Duy Ngã đảo mắt xem thường.

“Li Nhi ngoan, qua một bên ăn đi.” Dùng mút quả đỗ Li Nhi ra một góc, Ngụy Thiên Thanh cởi bỏ y phục của Tần Duy Ngã, ôn nhu thay hắt chà lau thân mình.

Hết như những ngày còn ở trong Tuyệt Tình lâm.

“Đỡ hơn chưa?” Ngụy Thiên Thanh nhẹ giọng hỏi.

“Ừ.” Tần Duy Ngã hạ mắt, khẽ đáp một câu.

“Nơi này nhỏ, đợi đến Tiểu Ngạo sơn trang, sẽ tắm rửa lại cẩn thận.”

“Ừ.”

“Người nghỉ ngơi đi.” Ngụy Thiên Thanh mặc áo trong cho Tần Duy Ngã, mang nước đi đổ, sau đó rửa sạch tay, bế Li Nhi ra ngoài.

“Đi đâu vậy?” Đã hơn nửa đêm rồi.

“Li Nhi mới tỉnh, có lẽ sẽ không ngủ ngay được, ta dẫn nó ra ngoài, chờ nó chơi mệt sẽ trở về.” Ngụy Thiên Thanh kiên nhẫn giải thích. Ở bên Tần Duy Ngã, bất giác y đã nói nhiều hơn rất nhiều.

“Nga.” Nghe ra y đang suy nghĩ cho mình, Tần Duy Ngã cảm thấy trong lòng còn ngọt ngào hơn lúc ăn mật đường.

Tuy rằng lần này không tìm được mỹ nhân, nhưng nghe được lời thổ lộ của Ngụy Thiên Thanh cũng không tồi. Ta biết mà, nghĩ coi Tần Duy Ngã ta phong độ ngời ngời thế này, người gặp người thích, há có thể không bắt được y! Ha hã!! Tần Duy Ngã bắt đầu vênh váo đắc ý!

Không biết thiếp đi từ khi nào, lúc hắt dậy, trời đã sáng bảnh mắt.

Mất mặt a mất mặt! Tần Duy Ngã cúi đầu đi ra khỏi tiểu trạch.

Thực sự là quá mất mặt!! Tận lực tránh sau ngựa của Ngụy Thiên Thanh vừa tới, Tần đại thiếu mặt đỏ phừng phừng.

Thực ra vốn hấn cũng ngẩng đầu bước theo Ngụy Thiên Thanh xuất môn bình thường. Cơ mà, đi đi một lúc hấn liền thấy kỳ quái, hình như có rất nhiều ánh mắt ‘nhiệt tình’ chăm chú dõi theo hấn. Lúc hấn ngẩng đầu lên, phàm là ai chạm phải ánh mắt hấn cũng mặt đỏ tía tai mang tai cúi gằm xuống.

Người này như thế, người kia cũng như thế, Tần Duy Ngã có ngu cũng biết được nguyên do là gì.

Không còn mặt mũi nào gặp người a! Hấn chỉ cầu Ngụy Thiên Thanh mau lên ngựa, đưa hấn rời khỏi nơi này.

Bởi vì trên đường đi bị trì hoãn một chút, chờ đến khi hai người tới Tần gia, trời đã tối muộn. Bất quá vừa khéo, không cần lo bị ai bắt gặp.

“Nhi tể, con đã về rồi!” Đan Vô Ưu vừa thấy Ngụy Thiên Thanh, lập tức vút tướng công của mình qua một bên, vui sướng chạy tới.

“Dạ.” Nhớ tới chuyện mình từng gọi nữ tử trung niên này là ‘nương’, Ngụy Thiên Thanh có chút xấu hổ.

“Nhi tể à, mấy ngày nay nương nhớ con muốn chết!” Đan Vô Ưu hận không thể đánh cả người lên người Ngụy Thiên Thanh.

“Ngài gọi ta là Thiên Thanh là được rồi.” Ngụy Thiên Thanh không dấu vết lui về sau, né tránh bàn tay không có ý tốt của Đan Vô Ưu.

“Thiên Thanh thì Thiên Thanh, cũng chỉ là một cách xưng hô mà thôi.” Đan Vô Ưu không để ý tới tướng công nhà mình đang giận đỏ con mắt, tiếp tục dựa vào Ngụy Thiên Thanh.

“Nương!” Tần Duy Ngã thấy chuyện bất bình liền anh dũng đứng ra.

“Nãi nãi!” Li Nhi cũng phi ra, cứu lão cha thân yêu khỏi nước sôi lửa bỏng.

“Ai nha tiểu tâm can của ta!” Đan Vô Ưu có Li Nhi, liền hào phóng tha cho Ngụy Thiên Thanh.

Ngụy đại hiệp tính ưa lãnh đạm thở phào một hơi. Tần phu nhân này thực lợi hại, không cần tốn nhiều công sức đã khiến y đỡ mồ hôi lạnh.

“Cha, Độc Tôn và Linh Nhi đâu ạ?” Không thấy Tần Độc Tôn và Quấn Linh Nhi, Tần Duy Ngã thấy có chút quái lạ.

“Sáng hai đứa nó đã đi rồi, cũng không biết đi đâu.” Tần Dữ Hằng trừng nường tử một cái, cười nói.

60. Chương 55: Độc Tôn Và Linh Nhi

Đây là một ngày trời trong nắng ấm, trước ngày thành thân của Tần Độc Tôn và Quấn Linh Nhi một ngày. Tần Độc Tôn và Quấn Linh Nhi ngọt ngào hạnh phúc đi đến một nơi phong cảnh tươi đẹp cách Tiểu Ngạo sơn trang không xa.

“Linh Nhi, ngày mai chúng ta sẽ thành thân!” Tần Độc Tôn thâm tình chân thành nhìn Quấn Linh Nhi bên cạnh.

“Sao nào? Không muốn?” Quấn Linh Nhi ngồi dưới đất, vẻ mặt ý cười nhìn hắn.

“Không...Không phải.” Tần Độc Tôn do dự, không biết nên mở miệng thế nào.

“Sao cứ ấp a ấp úng vậy? Có cái gì thì người nói đi chứ!” Quấn Linh Nhi mở to đôi mắt đẹp sáng trong, ‘thuần khiết không tỳ vết’ nói.

Ta nói thế nào đây! Tần Độc Tôn ngồi xuống cạnh nàng, thực sự không biết phải bắt đầu thế nào.

“Người sao lại giống đại ca người, có cái gì thì nói rõ ra đi!” Quấn Linh Nhi mất kiên nhẫn, bĩu môi hất đầu sang một bên.

“Ta, ta là muốn...” Tần Độc Tôn tận lực muốn biểu đạt suy nghĩ của mình, nhưng mới nói vài từ, mặt đã đỏ bừng.

Quấn Linh Nhi nhìn dáng vẻ đáng yêu của hắn, trong lòng vui như hoa nở.

“Người muốn gì vậy?” Nàng tung một cái mị nhãn cho hắn, phong tình vạn chủng tựa vào người hắn.

“Ta...Ta...” Tần Độc Tôn càng không cách nào nói rõ.

“Hừ!” Thấy mặt hắn đỏ như sắp chảy máu tới nơi, Quấn Linh Nhi cũng không chọc hắn nữa. Ngày mai chính là ngày quan trọng nhất của hai người, nói không kích động là gạt người. Nàng là tân nương, hắn là phải ở trong cung chờ Tần Độc Tôn tới đón, nhưng mà nàng sợ đường xá xa xôi sẽ xảy ra sơ suất, cho nên nàng quyết định đến Tiểu Ngạo sơn trang. Mai để hắn đến một cứ điểm của cung cách trang hai mươi dặm tới đón nàng đi.

“Ta là, ta là muốn hỏi người một chuyện!” Thấy Quấn Linh Nhi sinh khí, Tần Độc Tôn cắn chặt răng, vẫn là quyết định nói rõ ràng. Dù sao, cái này liên quan đến hạnh phúc cả đời của hắn a!

“Hử?” Quấn Linh Nhi quay qua nhìn hắn, chuẩn bị hỏi gì đáp nấy.

“Cái kia...Ngày mai...Buổi tối người...Người có thể không biến đổi được không?” Tần Độc Tôn đỏ mặt nói líu ríu, dù sao nói chuyện này với một cô nương quả thực là có chút thất lễ, song chuyện này hai người cần phải nói rõ ràng.

“Không biến đổi? Không biến đổi cái gì?” Không đầu không đuôi, Quấn Linh Nhi chẳng hiểu gì.

“Ừm!! Ta là nói người có thể không biến thân được không?” Thanh thanh cổ, Tần Độc Tôn nâng giọng lên một chút.

“Không thể.” Quản Linh Nhi trực tiếp phủ quyết.

Tần Độc Tôn đang định nói rõ thêm một chút nhất thời mắc nghẹn.

“VẬY...ĐỘNG PHÒNG CỦA CHÚNG TA...” Thế nào bây giờ?

“Tất nhiên là giống ngày đó rồi!” Quản Linh Nhi trả lời đương nhiên.

“Như vậy sao được!” Tần Độc Tôn kích động đứng dậy.

Ngày ấy là do bắt buộc, tuy rằng hấn mất đi khí thể nam nhi, nhưng đó là do tình thế bắt buộc không còn cách nào khác. Vốn hấn nghĩ chỉ cần Quản Linh Nhi không biến thân, vậy thì mình khổ sở một đôi lần cũng không cần phải đi so đo nữa.

Nhưng mười ngày trước khi thành thân, đột nhiên hấn nghĩ ra một vấn đề vô cùng nghiêm trọng, nếu nàng ở cùng mình mà không kích động, vậy há chẳng phải nàng không yêu mình?? Nếu nàng hữu tình với mình...đến ngày đại hỉ đặc biệt như thế, sao có thể không kích động?? Nếu nàng kích động, vậy mình không phải là trở thành cái người nằm dưới kia...Trời ơi! Vậy mình sẽ trở thành giống đại ca, cả đời không ngửa mặt lên được ư?!

“Vì sao lại không được! Ngày đó không phải người rất thoải mái sao?” Quản Linh Nhi hồi tưởng, khẳng định ngày đó hai người bọn họ triền miên, hấn quả thực hưởng thụ.

“Đó là hai chuyện khác nhau!” Tần Độc Tôn rống to.

“Sao lại là hai chuyện khác nhau? Rõ ràng là cùng một chuyện!”

“Ta...” Tần Độc Tôn không nói lại được nàng, đành phải ôm một tia hi vọng cuối cùng.

“Ta là tướng công của người, tất nhiên muốn làm tròn trách nhiệm của vi phu. Ta...Ta là nói ta muốn làm chuyện người đã làm với ta! Có được không?”

Cái này Quản Linh Nhi nghe hiểu, nàng cười ‘ha ha’ hai tiếng, rõ ràng đáp, “Được!”

“Thật sao!!” Tần Độc Tôn cao hứng muốn nhảy cẫng lên.

“Chỉ cần tối mai người cho ta dùng mê dược vô cùng hiệu nghiệm, chính là loại mê dược khiến người ta dù trúng mấy đao cả người cũng không có cảm giác! Người muốn làm gì ta thì làm!” Quản Linh Nhi còn nghiêm túc suy nghĩ biện pháp cho hấn.

“Như vậy rất...” Tốt... Khuôn mặt tươi cười của Tần Độc Tôn cứ vậy cứng đờ tại chỗ.

Duy Ngã và Thiên Thanh.

“Ngụy Thiên Thanh!” Tần Duy Ngã tay chống thắt lưng, tức giận trừng Ngụy Thiên Thanh đang đọc sách.

“Người uống rượu?” Hương rượu nồng đậm từ người hấn truyền đến, làm cho Ngụy Thiên Thanh nhú mày.

“Ngụy Thiên Thanh!! Hôm nay ta phải nói rõ ràng với người!!” Tần Duy Ngã cố tình chỉ vào Ngụy Thiên Thanh, lớn tiếng hô.

Để người đi tâm sự với đệ đệ người, người thế mà lại chạy đi uống rượu! Ngụy Thiên Thanh không muốn so đo với tữu quỷ.

“Ta đường đường là một nam nhi đầy nhiệt huyết! Tuyệt không thể để người khi dễ đến tận cùng!” Tần Duy Ngã như niệm kinh, nhắc lại mấy lời hấn mới nghe được từ chỗ Tần Độc Tôn.

“Người muốn đánh thức Li Nhi sao?” Ngụy Thiên Thanh đi qua đỡ lấy hấn.

“Ta phải làm tướng công của người, người phải nghe lời ta! Làm nương tử của ta!!” Tần Duy Ngã lão đảo túm áo Ngụy Thiên Thanh, lớn tiếng tuyên bố.

Người này không biết rốt cuộc đã uống bao nhiêu, nói linh tinh hồ đồ cả rồi.

“Ta là nam nhi đỉnh thiên lập địa! Ta...Ta phải nằm trên!” Tần Duy Ngã chỉ tay lên trời, kiên trì nói cho xong.

Người muốn nằm trên? Không phải vẫn thường thế sao. Ngụy Thiên Thanh cũng không miệt mài theo đuổi, bắt đầu cởi y phục cho hắn.

“Người...người muốn làm gì?! Không được! Không cho người cởi y phục của ta. Muốn cởi! Cũng là ta cởi...Cởi cho người!” Tần Duy Ngã đẩy tay y ra, không cho y cởi vạt áo của mình. Sau đó, hắn cao thấp đánh giá Ngụy Thiên Thanh, hai tay bắt đầu cởi y phục của y.

Người cởi như vậy, đến sáng mai chưa chắc đã xong. Ngụy Thiên Thanh thở dài, tự mình cởi y phục phụ hắn.

“Đúng! Chính là như vậy! Người...Người nằm lên giường đi!” Tần Duy Ngã vừa nói vừa nắc một cái.

...Ngụy Thiên Thanh nhìn hắn đến đứng cũng không vững còn sai sử người khác, không khỏi cảm thấy buồn cười.

“Mau ngủ đi.” Ngụy Thiên Thanh đỡ hắn ngồi xuống giường, tay y vừa buông hắn đã ngã phịch xuống.

“Ta muốn nằm trên!! Ta muốn nằm trên!!” Tần Duy Ngã cảm giác mình sắp lại nằm dưới rồi, lập tức vội vã hô ầm lên.

Người muốn nằm trên, vậy ta cho người nằm trên. Ngụy Thiên Thanh cởi sạch y phục của hắn xong, kéo hắn một cái, để hắn ngồi lên người mình.

“Ừm...” Cảm giác được vật thô to nóng bỏng, Tần Duy Ngã khó nhịn vịn vẹo thất lưng.

“Ngồi ngoan không được nhúc nhích.” Ngụy Thiên Thanh vỗ vỗ cánh mông trắng trẻo của hắn, để cho hắn không lộn xộn nữa.

“Ta mới...Ta mới là tướng công...” Tần Duy Ngã cũng không rõ mình định nói gì.

“Người muốn làm tướng công cũng được, trong mơ ta nhất định sẽ để người làm.” Ngụy Thiên Thanh ý xấu cắn cắn xương quai xanh hắn, lưu lại thật nhiều hồng ngân trên đó.

“Thiên Thanh...Thiên Thanh...” Tần Duy Ngã ăn đau, bất an gọi tên y.

“Duy Ngã, ta ở đây!” Hôn lên khuôn mặt Tần Duy Ngã, Ngụy Thiên Thanh cũng bắt đầu kích động.

Tần Duy Ngã chỉ thấy trong người khó chịu như bị lửa thiêu đốt, mong mỗi Ngụy Thiên Thanh dập lửa giúp mình, mấy thứ khác đã chẳng còn quan trọng.

“Đêm nay ta nhất định sẽ đút người ăn no, để người không còn tâm tư đi nghĩ đến kẻ khác nữa.” Ngụy Thiên Thanh nói xong, liền vùi đầu vào khuôn ngực nồn nà của Tần Duy Ngã, tùy ý phóng túng.

.....Đêm chỉ vừa mới bắt đầu.

61. Chương 56: Nói Thêm Đôi Câu Có Chết Đầu

Đồ đệ của Y thánh thành thân, đây vốn là đại hỉ sự, thêm cả mấy lời đồn đãi nhảm nhí xào xáo lại, người đến dự lễ lại càng thêm tập nập náo nhiệt.

Có người trong gian hồ quan tâm hỏi, theo lời đồn Kiếm đế là một sát tinh gặp người liền giết, hắn phải nên kính nhi viển chi (tôn kính mà không gần gũi) với y mới đúng chứ? Vì cố gì những người đó lại như thiêu thân lao đầu vào lửa vậy?

Đáp, lần này đồ đệ Y thánh đại hôn, những người đến dự có rất nhiều nhân vật quan trọng ngày thường thần long kiến thủ bất kiến vĩ (rồng thần thấy đầu không thấy đuôi).

Hết thấy những người mang danh thượng hào trong giang hồ, đặc biệt là những cao nhân ẩn cư đời trước, đều có quan hệ tốt với Y thánh, lần này hơn phân nửa sẽ tới chúc mừng. Quan trọng hơn là, Âm đế đã lâu không lộ diện cũng sẽ tới. Loại cao thủ cao đến không thể cao hơn nữa, mai sau biết đi đâu chiếm ngưỡng đây! Cho nên, cơ hội tốt như vậy, đương nhiên không thể bỏ lỡ rồi.

Người nọ lại hỏi, các người không sợ Kiếm đế cũng tham gia, sau đó nổi điên giết chóc sao?

Ha ha ha ha! Mọi người cười to, có nhiều cao nhân ở đó như thế, cho dù có gì vạn nhất, vậy cũng sẽ có bọn họ gánh vác, sợ cái gì!

“Những người này tới làm gì đây?” Tần Duy Ngã nép ở cửa nhỏ cạnh đại viện, nhìn thấy mấy tên không mời mà tới, trong lòng lão đại không vui rồi.

“Huynh làm gì thế!” Tu Hoa Bế Nguyệt không biết lén lút đứng sau hắn khi nào, đập vào hông hắn một cú.

A —! Tần Duy Ngã đau đến dọa người kêu lên, hắn quay đầu lại, một bộ muốn ăn tươi nuốt sống hai tỷ muội.

“Gi hử! Định khi dễ bọn muội à!” Hai tỷ muội trăm miệng một lời chống thất lưng nhìn hắn.

Hừ, bỏ đi, nam nhân tốt không đấu với nữ nhân! Tần Duy Ngã nhin lại nhin, rốt cuộc quyết định không thừa lời với các nàng, xoay người rời đi.

Thấy Tần Duy Ngã đi đường cà nhắc, hai tỷ muội ý xấu ở phía sau cố ý nói không lớn không nhỏ, “Ai nha! Miệng mại quá độ sẽ chết sớm đó! Có cần bọn muội điều chế vài viên đại bổ cho huynh không!”

Ma quỷ...Hai đứa này mới là ma quỷ chân chính! Tần Duy Ngã làm bộ không nghe thấy, xám xịt đào tẩu.

Trở về tiểu viện của mình, Tần Duy Ngã ngồi trên giường sinh hờn dỗi.

Hôm qua hắn cùng Độc Tôn uống rượu tán gẫu, không biết say lúc nào, lúc nào quay về phòng cũng không biết nốt. Chờ đến khi thanh tỉnh hắn mới phát hiện, mình đã là con cá trơn bóng, chỉ có thể mặc người xâm lược.

“Mai, mai là...ngày, ngày đại, đại hỉ của...Độc Tôn...Người, người đừng...”

Không biết là đã canh mấy, cũng không biết người nọ đã va chạm trong thân thể hắn bao lâu, nhưng cảm giác đau nhức nơi thất lưng và dính ướt nơi giữa đùi nói cho hắn biết, đây không phải là mới bắt đầu.

“Hừ!” Ai bảo người uống thành con mèo say lú lỵ, còn chạy tới khiêu khích ta. Ngụy Thiên Thanh cố ý đỉnh mạnh về trước một cái, nhìn thấy dáng vẻ rên rỉ căng chặt bụng của Tần Duy Ngã, cười đến nheo mắt lại.

Di? Người cười? Đã lâu chưa thấy người cười như vậy rồi...Tần Duy Ngã đang định mắng y ý xấu, chợt nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của y, nhất thời ngây ngốc.

“Nhìn cái gì vậy!” Ngụy Thiên Thanh ôm hắn ngồi lên đùi mình, khẽ hôn lên môi hắn một cái.

“Không...” Bị tươi cười kia làm cho say mê đỏ hồng hai mắt, Tần Duy Ngã chôn đầu trên vai y, cảm thụ nhiệt độ cơ thể y.

“Ngu ngốc!” Ngụy Thiên Thanh không biết hắn đang kích động cái gì, chỉ thăm muốn hảo hảo cùng hắn ôn tồn triển miên. Bàn tay to vừa động đã nâng eo nhỏ của hắn lên, sau đó đè xuống thật mạnh.

“A —” Kích thích trong người Tần Duy Ngã tuôn ra mãnh liệt, hắn cắn lên bả vai Ngụy Thiên Thanh, thân thể nhấp nhô lên xuống, miệng phát ra từng tiếng rên rỉ trầm thấp.

“Duy Ngã...” Ngụy Thiên Thanh bị cắn có chút đau, nhưng y không ngăn cản ‘hành động hung ác’ của hắn, mà nhẹ giọng gọi tên hắn, càng thêm cuồng dã từ dưới đỉnh lên.

“A...Thiên Thanh...A!” Nghe được y gọi tên mình, Tần Duy Ngã hưng phấn đến nổi tưởng như mình sẽ lập tức bay lên trời.

Người gọi tên ta...Thiên Thanh, rốt cuộc người cũng rõ ràng, người triền miên cả đời với người là ta...Là ta, Tần Duy Ngã! Không phải Thẩm Thanh Thu, lại càng không phải là những người khác... Chính là — ta!

Cảm giác tiểu huyết đang tiếp nhận mình bắt đầu co rút mãnh liệt, Ngụy Thiên Thanh mau chóng lấy tay siết ngọc hành của Tần Duy Ngã, không cho hắn tiết ra trước.

“Ân! Thiên Thanh...Không...” Tần Duy Ngã uốn éo thắt lưng muốn tránh thoát khỏi ma chướng ngăn trở mình lên thiên đường.

“Đừng! Duy Ngã....Chờ ta, chờ ta cùng nhau...” Ngụy Thiên Thanh ấn Tần Duy Ngã xuống giường, thuận thế nâng một chân hắn bắt đầu đợt công kích cuối cùng.

“Thiên...A a ~ A -!” Tần Duy Ngã túm chặt chần, trước mắt hiện lên một quang sáng chói mắt, sau đó tiết ra.

...

Cái tên hỗn đản không biết tiết chế kia! Tần Duy Ngã xoa a xoa thắt lưng còn hơi bủn rủn. Hôm qua sau khi hắn tỉnh rượu, y còn dám lôi kéo hắn làm ba hiệp mới chịu bỏ qua. Nếu lại giống như hồi trước, buổi tối vận động, ban ngày ngủ, thế thì thà cả ngày hắn đối diện với một cái mặt cứng đờ như băng còn hơn!

“Người lại đang thâm thì cái gì vậy?” Ngụy Thiên Thanh đi cùng Nhâm Dữ Phi tra xét tình hình xung quanh một chút, thấy không thấy có dị trạng gì, y lập tức bỏ Nhâm Dữ Phi lại, trở về xem Tần Duy Ngã, nào ngờ vừa vào cửa đã thấy hắn một mình đứng đó bày cái mặt như quả mướp đắng, thâm thà thâm thì một mình.

“Hừ!” Tần Duy Ngã không muốn nhìn y. Nếu không phải do y, giờ hắn đang đứng ở trong đại sảnh cùng cha nương xã giao đón tiếp với khách nhân rồi.

“Lại nổi giận cái gì rồi?” Ngụy Thiên Thanh biết hôm qua mình hơi quá, khiến hắn đi đứng không tiện, nhưng mà nếu hắn không chạy tới cầu dẫn y, sau đó còn hai mắt hồng hồng làm y rối loạn cõi lòng, thì y cũng chẳng biến hắn một thành ra vậy.

Ai! Khả năng tự chủ đánh kiêu ngạo của mình đứng trước mặt hắn, quả thực là một kích đồ sập, một chút tác dụng cũng không có a!

“Sắp bắt đầu hành lễ rồi.” Tần Duy Ngã rầu rĩ nói.

“Ta chờ người đi xem.”

“Không đi.” Không phải là thành thân sao, có gì mà nhìn. Lại không có phần của hắn!

“Chờ đám người nhiều chuyện này đi, ta cũng sẽ để người mặc tân giá y (áo cô dâu mới).”

Thì ra hắn mong muốn chuyện này...Ngụy Thiên Thanh ngẫm lại hai người đã ở bên nhau lâu như vậy, tuy rằng đều là nam nhân, nhưng dù sao cũng đã là phu thê, để cho hắn không danh không phận đi theo mình, quả thực đã khiến hắn ỷ khuất rồi.

“Ai muốn gả cho người chứ!!” Tần Duy Ngã ngượng ngùng nói.

“Nhưng ta muốn lấy người a! Muốn giữ người cái tên tai hoạ hại ta không thể chuyên tâm luyện kiếm này ở bên mình cả đời.” Ngụy Thiên Thanh nâng mặt hắn lên, còn nghiêm túc nhìn chăm chú vào mắt hắn.

“Người...Người là giả mạo đúng không?” Nửa ngày, Tần Duy Ngã mới phun ra một câu, đã vậy còn liếc mắt cẩn thận đánh giá từ trên xuống dưới Ngụy Thiên Thanh một phen.

“Nói gì vậy!” Ngụy Thiên Thanh dở khóc dở cười, vất vả lắm mới có chút không khí, y muốn hảo hảo nói chuyện với hắn, cố sao hắn cứ luôn có khả năng đập đổ công lao của y vậy!

“Thành thật nói đi! Bình thường mặt người đều lạnh ngắt cơ mà!”

Sao có thể chứ, mấy lời buồn nôn này sao mà phun ra từ cái mặt chảy thọt, cái miệng cứ mở ra là đồng chết một đồng người của Ngụy Thiên Thanh cho được.

“Người! Người đúng là...” Ngụy Thiên Thanh bị chọc tức nói không nên lời. Một ngày nào đó, y nhất định sẽ bị cái người tên Tần Duy Ngã ngu ngốc này chọc cho tức chết!

“Vậy giờ người đi ra ngoài hay là ở đây?”

“Đi ra ngoài!” Trên mặt Tần Duy Ngã dù rất bình thường trấn định, song trong lòng đã sớm khóc bù lu bù loa. Ô ô ô! Nam nhân này không ôn nhu gì hết, mới nói có một câu như vậy đã đổi sắc mặt, ta còn muốn nghe thêm mấy câu mà! Ô ô ô, quỷ hẹp hòi!

Thực không có biện pháp với người. Ngụy Thiên Thanh vươn tay nâng Tần Duy Ngã từ trên giường dậy, y phát giác dạo gần đây mình toàn thở dài, đáng tiếc ngoại trừ thở dài, y không thể tìm thấy cách nào khác để phát tiết tâm tình của mình....Ai —!

62. Chương 57: Không Phải Lỗi Của Ta A!

Cái gì gọi là không thể ngờ được? Cái gì gọi là trùng trùng mục tiêu?

Tần Duy Ngã chưa bao giờ nghĩ tới, mỹ nhân lý tưởng của mình lại xuất hiện trong tình huống như vậy.

Tần Duy Ngã ôn hoà nhã nhặn và Ngụy Thiên Thanh tĩnh lặng đứng bên cạnh lề đường, chăm chú dõi theo hôn lễ của Tần Độc Tôn và Quản Linh Nhi.

Bởi vì Li Nhi đã bị Tu Hoa Bể Nguyệt ôm, cho nên Tần Duy Ngã nhẹ gánh không chỉ vui vẻ cười xem hí lễ tiến hành, mà còn có thời gian đánh giá tân khách chung quanh.

“Tân nhân giao bá!” Lễ qua lớn tiếng hô.

Tần Độc Tôn và Quản Linh Nhi khom lưng, Tần Duy Ngã liền nhìn thấy một thân ảnh ôn nhu dịu dàng lẩn trong đám người.

A...Mỹ nhân! Ánh mắt hắn tức thì sáng ngời, tim cũng bắt đầu đập thành thịch.

Chính là đây, mỹ nhân mình tha thiết ước mơ a!

Bạch y phiêu phiêu tựa tiên nữ, da thịt tinh tế như ngọc, đôi mắt sáng lấp lánh, nụ cười nhàn nhạt thần nhiên như xuân thủy...

Trời ơi! Trên đời này sao lại có người mỹ đến vậy! Tần Duy Ngã ngây ngốc. May mà lúc này Ngụy Thiên Thanh đang đứng sau lưng hắn, nếu không chắc chắn sẽ tức giận hung hăng đánh hắn cho coi.

La Khởi là Hoa sử trong mười hai sử của Ma cung, hàng năm nàng đóng giữ tại Tô Châu để thu thập tình báo cho Ma cung. Lần này Quản Linh Nhi đại hỉ, là một thuộc hạ đặc lực, cũng là người bạn lớn lên từ nhỏ của Quản Linh Nhi, nàng tất nhiên phải đặc biệt đến chúc mừng.

Mọi người đều nói dung mạo nàng rất giống Thẩm Thanh Thu năm đó, nhưng nàng biết vẻ đẹp của Thẩm Thanh Thu chính là xuất phát từ nội tâm cùng trời sinh, còn nàng...Có ai biết được dưới vẻ ngoài nhu nhược này lại cất giấu sát khí nồng đậm chứ!

Hừ! Tên ngốc này! Trong lúc vô ý nhìn thấy Tần Duy Ngã đang nhìn mình chằm chằm, La Khởi trừng mắt nhìn một cái. Nàng thường xuyên nghe thấy Linh Nhi nhắc tới người này, nguyên tưởng rằng một người tuấn mỹ hơn cả nữ tử như hắn sẽ không giống những kẻ tầm thường. Không ngờ cũng chẳng khác gì những nam nhân thô tục khác, vừa thấy nàng đã chảy nước miếng.

Mỹ nhân hời! Nàng nhìn ta...A, nàng còn liếc ta một cái, trời ơi! Tim sắp bắn ra ngoài rồi!! Tần Duy Ngã cảm giác tiếng tim đập của mình mạnh đến mức át cả tiếng của lễ quan ở thượng đường mất rồi.

Tên ngu ngốc này, trước mặt Ngụy sư huynh mà còn dám dùng loại ánh mắt này nhìn ta! La Khởi thấy hắn không biết thu liễm, có chút không hài lòng. Bất quá, nghe nói Ngụy sư huynh coi hắn như bảo bối...

Nàng thoáng nhìn thân ảnh cao lớn phía sau Tần Duy Ngã. Nếu đổi thành trước kia, Ngụy sư huynh hẳn sẽ không đến những nơi ồn ào thế này, cho dù phải đi, y cũng chỉ lộ mặt rồi biến mất dạng. Mà giờ... Lại hết như một cái bóng đứng sát cạnh cái tên ngọc không biết chừng mực này.

Hừ! Xem ta đùa bốn người đi! La Khởi nhìn Tần Duy Ngã hai mắt hoa si nhìn chăm chăm mình, âm thầm quyết định phải giáo huấn hắn một chút.

Mỹ nhân đẹp như vậy, không biết nàng và Thẩm Thanh Thu, ai đẹp hơn ai nhỉ?

Khó trách Ngụy Thiên Thanh yêu Thẩm Thanh Thu như vậy, mỹ nhân chọc người yêu thương như thế, có ai không muốn nâng niu nàng trong bàn tay để cưng chiều bảo bọc chứ... Tần Duy Ngã một bên thưởng thức mỹ nhân, một bên nghĩ tới Giang Nam đệ nhất mỹ nhân đã qua đời kia.

Loại người muốn dung mạo không có dung mạo, muốn dáng người không có dáng người như mình... Y nhất định là cảm thấy uỷ khuất lắm đúng không? Tần Duy Ngã quay đầu liếc Ngụy Thiên Thanh một cái, phát hiện y đang ngăn người nhìn Tần Độc Tôn và Quản Linh Nhi hành lễ.

Ô ô ô nhất định là y đang hồi tưởng lại lúc y và Thẩm Thanh Thu thành thân rồi! Ô ô ô! Ta hảo đáng thương a!!

Ngụy Thiên Thanh đưa mắt nhìn tân giá y của Quản Linh Nhi, tưởng tượng đến dáng vẻ Tần Duy Ngã khi mặc nó lên người, nghĩ kiểu gì cũng thấy quái dị. Ài! Dù sao hắn cũng là nam nhân, nếu cưỡng ép hắc mặc như nữ nhân có phải đã uỷ khuất hắn rồi hay không? Nhưng nếu không mặc cái đó, vậy mặc cái gì nhỉ?

Tưởng tượng tới cảnh Tần Duy Ngã mặc xiêm y đỏ thắm rúc vào lòng mình, Ngụy Thiên Thanh bắt đầu kích động.

Hừ! Người cứ hồi tưởng của người đi! Tần Duy Ngã bực mình cực kì, không muốn để ý đến y nữa. Hắn vừa quay đầu lại đã phát hiện mỹ nhân đối diện tung mị nhãn về phía mình.

Oa! Vẫn là mỹ nhân tốt! Tần Duy Ngã lòng vui như hoa nở.

“Đại ca, huynh ra ngoài một chút.” Ngụy Thiên Thanh không chú ý tới hai người đang mắt đưa mày lại, nghe được truyền âm của Nhâm Dữ Phi bên tai, y kéo Tần Duy Ngã ngồi bên cạnh ghế đầu của Lưu Học Ân, sau đó lẳng lặng lui ra ngoài.

Mà Tần Duy Ngã chỉ biết mỹ nhân cách mình ngày càng gần, hoàn toàn không nhận ra mình đã thay đổi vị trí, Ngụy Thiên Thanh đằng sau đã đi đâu mất tiêu.

“Đưa vào động phòng!! Kết thúc buổi lễ —!”

Theo tiếng hô lớn của lễ quan, Quản Linh Nhi được hỉ nương đỡ vào phòng, để lại Tần Độc Tôn ở ngoài nhận lời chúc mừng của mọi người.

Ai! Tươi cười trên mặt Tần Độc Tôn sắp rớt rụng tới nơi, lúc này hắn đang chấp tay không ngừng nói cảm tạ những người trước mặt, trong lòng lại nghĩ buổi tối không biết nên đối mặt với vấn đề động phòng với Quản Linh Nhi thế nào.

Không thể thực sự dùng mê dược để nàng ngất xỉu được, như vậy thì còn gì là tình thú nữa? Nhưng nếu y theo lời nàng thì... Vậy mình biết đối diện với cha nương thế nào đây?

Ai! Nhìn nương cười rạng rỡ, lại nhìn cha vuốt râu đầy vẻ vui mừng, Tần Độc Tôn khổ nói không thành lời, chỉ biết điên cuồng uống rượu.

“Tần công tử!” La Khởi dưới ánh mắt chú ý của phần lớn mọi người, tiến lại gần Tần Duy Ngã.

“Cô, cô nương! Tại hạ hữu lễ.” Tần Duy Ngã khẩn trương, nói lắp ba lắp bắp.

“Ta tên là La Khởi. Công tử có thể gọi thẳng tên ta.”

“Cái gì! Người chính là La Khởi?!” Tần Duy Ngã kinh hãi, không thể tưởng tượng được danh kỹ Tô Châu mình thiên tâm vạn khổ muốn nhìn một cái, vậy mà lại là nữ tử phiêu phiêu dục tiên, không nhiễm một tia phong trần trước mắt này.

“Công tử khinh thường tiểu nữ sao?” La Khởi đã sớm tới Tiểu Ngạo sơn trang làm khách, cho nên nàng không biết Tần Duy Ngã đã từng đi qua Tô Châu.

“Cô nương hiểu lầm rồi!” Trên mặt Tần Duy Ngã thoáng một tia bi thương, cấp tốc giải thích, “Ta chỉ là không ngờ tới La Khởi cô nương mỹ danh thiên hạ lại tới nơi này thôi.”

Nàng là một cô nương mỏng manh yếu đuối, sao có thể lên đường bình an tới đây? Là ai mời nàng tới?... Độc Tôn tính tình nghiêm cẩn, rất ít khi chủ động ăn chơi đàng điếm, càng không thể vào ngày đại hôn mời tình cũ ân ái tới dự lễ được.

....Lẽ nào là cha?

Tần Duy Ngã sợ run người! Vậy cũng không được, nếu nương mà biết chẳng phải sẽ lật tung cả trời lên sao?

“Tần công tử, người đang suy nghĩ gì vậy?” La Khởi thấy sắc mặt hần chớp cái tái nhợt, tò mò không biết rốt cuộc hần đang nghĩ gì?

“Người vừa mở miệng đã gọi ta là Tần công tử? Hay là chúng ta đã gặp qua?” Tần Duy Ngã hiếm có thông minh một phen, bóng gió hỏi chân tướng sự tình.

“Nơi này nói không tiện, chi bằng chúng ta ra ngoài nói đi!” Nơi này người đến người đi ồn ào ầm ĩ, hơn nữa có rất nhiều kẻ nhìn nàng chảy nước miếng, La Khởi thập phần chán ghét, lại không thể biểu hiện ra mặt.

“Được được!” Nhất định phải hỏi rõ ràng! Tần Duy Ngã gật đầu, dẫn đường cho La Khởi, đi tới hậu viên.

“Phi đệ, xảy ra chuyện gì?”

Ở sơn đạo cách hai mươi dặm, Ngụy Thiên Thanh đang đứng cùng Nhâm Dữ Phi.

“Đại ca, đệ có việc phải đi trước, huynh thay đệ nói với Linh Nhi một câu chúc mừng!” Nhâm Dữ Phi thoát nhìn thần sắc không có gì dị thường, chỉ là ánh mắt dưới mặt nạ loé tinh quang, không biết là đang lo lắng điều gì.

“Vì sao?” Ngụy Thiên Thanh khó hiểu.

“Không đối gạt đại ca, là Phong Vô Thương đuổi tới.” Nhâm Dữ Phi vừa nói tới Phong Vô Thương đã đau đầu không thôi. Gã bắt quả là lúc đại ca hái quả có ngăn cản hần một phen, thế là hần liền như âm hồn bám riết lấy mình không buông. Cố tình luận đến bối phận hần lại là sư thúc của gã, vừa không thể đánh vừa không thể giết, khiến đầu gã như muốn nổ gấp đôi!

“Huynh đi cùng đệ tới gặp hần.” Ngụy Thiên Thanh vừa nghe mình là nguyên nhân gây nên, lập tức dám làm dám chịu.

“Không cần đâu đại ca, mặc dù hần truy đuổi đệ sát sao, nhưng không có ý muốn động võ với đệ. Hiện giờ để ý tẩu tẩu đối với huynh vẫn là quan trọng hơn.” Nói cũng kì, người kia mặc dù đuổi theo phía sau gã không ngừng, song vẫn luôn bảo trì khoảng cách, cho dù gã có cố ý chờ hần, hần cũng không tới gần.

“Như vậy sao được.” Lúc trước nếu không phải Nhâm Dữ Phi ứng phó với Phong Vô Thương có nhiệm vụ canh giữ, để cho y có cơ hội xông vào động hái Chu quả vạn năm, thì hiện tại sao Nhâm Dữ Phi có thể rơi vào hiểm cảnh.

“Đại ca yên tâm, tiểu đệ tuyệt không lấy tính mạng của mình ra đùa giỡn.” Gã nào có để tâm tới Phong Vô Thương gì gì đó, chân chính làm gã lòng như lửa đốt hiện giờ chính là liên quân của các đại môn phái cách đây năm trăm dặm kia.

Mặc dù không có mấy đại cao thủ trợ trận, nhưng những người lên đài lần này đều là tiền bối đã bế quan nhiều năm. Thực lực của bọn họ còn cần phải đánh giá, nhưng trăm triệu lần không thể để bọn họ tiến đến

quẩy rối vào thời khắc quan trọng này được. Tinh anh trong cốc của gã toàn bộ đều đã xuất trận tiến đến gần chặn, chỉ là không biết có thể cản chân bọn họ được bao lâu...

“Nhưng...” Ngụy Thiên Thanh vẫn lo lắng.

“Đại ca, hiện giờ có rất nhiều người, không thể biết chắc liệu có xảy ra chuyện gì hay không, huynh vẫn là nên đi bảo hộ tẩu tẩu đi thôi.” Nhâm Dữ Phi lo lắng cho thủ hạ của mình, không muốn nhiều lời với Ngụy Thiên Thanh.

“Đây là hai Cẩm quả Linh Nhi bảo đệ mang đến, trong đó có một quả là cho tẩu tẩu. Đại ca, huynh cho tẩu tẩu ăn Chu quả xong, liền đưa quả này cho hấn ăn!” Gã cẩn thận lấy ra một hộp gỗ, đưa cho Ngụy Thiên Thanh.

Biết rõ Nhâm Dữ Phi đang nói dối, nhưng y thực sự không yên lòng Tần Duy Ngã, Ngụy Thiên Thanh đành tiếp nhận hộp, thần sắc phức tạp nhìn Nhâm Dữ Phi.

“Nếu đệ có chuyện gì, huynh nhất định sẽ khiến người tổn thương đệ phải hồn phi phách tán, vĩnh viễn ngã xuống âm ti địa ngục!” Nghe y nói ngữ khí bình thản, lại không biết hàm chứa bao nhiêu sát ý huyết tinh.

“Đại ca...” Chân tình huynh đệ, không phải một hai câu là có thể nói hết, Nhâm Dữ Phi nhẹ giọng gọi y một câu, sau đó phi thân rời đi.

Phi đệ, đệ phải bảo trọng...Ngụy Thiên Thanh nhìn theo bóng gã biến mất, cắn răng xoay người phi về Tiểu Ngạo sơn trang.

“Người nói người là sư muội của Linh Nhi?” Tần Duy Ngã không thể tin nổi nhìn La Khởi về mặt ý cười.

“Nếu không người nghĩ ta tới đây là vì có gì?”

“Ta tưởng...” Người là hồng nhan tri kỷ của cha ta! Lời này Tần Duy Ngã đương nhiên không dám nói ra, nếu nương mà biết sẽ lộ da hấn mất.

“Nhưng nếu người là sư muội của Linh Nhi, vậy sao lại...” Lưu lạc phong trần? Tần Duy Ngã không biết nên hỏi thế nào.

“Ngốc. Đó chỉ là che giấu thôi, người nghĩ ta thực sự chạy đi bán mình ư!” La Khởi lấy khăn tay che miệng, cười đến cảnh trí xung quanh cũng phải ảm đạm thất sắc.

“À, là thế sao!” Tần Duy Ngã trầm mắng mình ngốc, chuyện đơn giản như vậy cũng không nghĩ ra.

“Trước kia ta vẫn luôn ngưỡng mộ Tần công tử, chính là ngại thân phận cách biệt, không dám gặp công tử. Không ngờ rằng, giờ đệ đệ của công tử lại trở thành phu quân của Cung chủ...” La Khởi mỉm cười nhìn Tần Duy Ngã, một bộ ‘tình sớm nảy sinh’.

Hử? Tần Duy Ngã chỉ thấy thân thể mình không ngừng bay a bay, tựa hồ chỉ kém chút nữa là bay lên tận trời.

NGƯỜI CÒN DÁM NÓI MỸ NHÂN GÌ NỮA TA SẼ CHO NGƯỜI BIẾT MẶT!!

Thanh âm hung tợn của Ngụy Thiên Thanh hoá thành cái vọt, quệt một cái ụp hấn từ giữa không trung rơi tọt xuống mặt đất.

Ô ô ô ô! Mình không thể làm chuyện có lỗi với Ngụy sắc ma được!! Tần Duy Ngã đặt Ngụy Thiên Thanh và La Khởi lên bàn cân, Ngụy Thiên Thanh hết như ngọn núi chậm chậm nhún xuống, không hề có ý định dao động.

“Cái kia...La Khởi cô nương, xin thứ lỗi cho ta nói thẳng, tại hạ đã có...Người mình tâm ái. Cho nên...Thỉnh cô nương...” Tần Duy Ngã cào cào tóc, cố gắng để mình nói năng uyển chuyển hơn chút. Vì có gì người không sớm xuất hiện? Nếu sớm hơn một năm rưỡi, ta không phải đã cùng người tương thân tương ái rồi ư!

“Công tử đừng nói nữa!” La Khởi che miệng, hai mắt đầm lệ mông lung, thân mình yếu ớt lung lay sắp đổ.

“Cái kia...Người đừng khóc a!” Vừa thấy mỹ nhân rơi lệ, Tần Duy Ngã liền luống cuống. Hắn hoa chân múa tay lóng ngóng đứng bên cạnh La Khởi, không biết phải khuyên giải nàng thế nào.

“Công tử...” La Khởi trực tiếp nhào vào ngực hắn, anh anh khóc nức lên.

Nương a! Làm thế nào cho phải đây! Tần Duy Ngã giơ cao hai tay, không dám động dẩy.

“Các người đang làm cái gì?!”

Không biết có phải Tần Duy Ngã vận khí không tốt hay không, đúng lúc này, Ngụy Thiên Thanh trở lại. Nhìn thấy người trong lòng đang quay lưng về phía mình ôm một nữ tử không biết tên, Ngụy Thiên Thanh nổi điên.

“Không không không không không không không không!!!” Tần Duy Ngã bị dọa chỉ nói được mỗi từ ‘không’.

“La Khởi kiến quá Ngụy sư huynh.” Tuy rằng người tới không có khuôn mặt của Ngụy Thiên Thanh, song dựa theo thanh âm và thân hình của y thì đây đúng là Ngụy Thiên Thanh không thể nghi ngờ.

La Khởi thấy chính chủ tới, không dám đùa Tần Duy Ngã nữa, miễn chọc giận Ngụy Thiên Thanh, chính mình tự tạo tao ương.

“Là người.” Thấy người trong ngực Tần Duy Ngã là tiểu sư muội của Quản Linh Nhi, Ngụy Thiên Thanh không vui. La Khởi này bộ dạng như đoá hoa bách hợp chọc người yêu thương, hay là Tần Duy Ngã lại tái phạm tật xấu rồi?

Ngụy Thiên Thanh trừng Tần Duy Ngã đang hoảng sợ nhìn mình, hận không thể một ngụm nuốt hắn vào bụng.

“Sư huynh hiểu lầm rồi, vừa nãy có một con chuột chạy qua, La Khởi nhất thời sợ hãi, cho nên mới trốn vào ngực Tần công tử, mong rằng sư huynh không trách lầm hắn.” La Khởi nhìn bộ dáng sợ tới mặt cắt không còn giọt máu của Tần Duy Ngã, trong lòng không khỏi buồn cười.

“Hừ!” Ngụy Thiên Thanh hừ lạnh một tiếng, bước một bước dài tiến đến trước mặt Tần Duy Ngã, kéo hắn đi theo mình.

Xem ra quả thực như lời cung chủ nói, coi Tần Duy Ngã thành bảo bối kìa! La Khởi cười tít mắt tưởng tượng đến cảnh Tần Duy Ngã bị Ngụy Thiên Thanh xử lý.

“Ta không có tìm mỹ nhân...” Là mỹ nhân tự mình tới tìm ta! Tần Duy Ngã tiểu sinh sợ hãi tỏ vẻ bản thân trong sạch.

Ngụy Thiên Thanh không để ý đến y, cứ thế một mạch đi về phía trước.

63. Chương 58: Đại Kết Cục : Nương Tử, Đừng Chạy! (thượng) .

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Y sẽ không thực sự trối mình lại, ngày ngày XXX chứ? Như vậy chẳng thà hắn tự sát còn hơn. Hôm qua Tần Duy Ngã bị Ngụy Thiên Thanh hung hăng trừng phạt xong, thất lưng đến giờ vẫn còn đau nhức, nếu lại thêm vài lần nữa, kia không phải là muốn mạng của hắn sao!!

Ngụy Thiên Thanh mang Tần Duy Ngã một đường vào tân phòng, để hỉ nường ra ngoài xong, y truyền đạt ý tứ của Nhâm Dữ Phi cho Quản Linh Nhi.

“Muội biết rồi.” Quản Linh Nhi xốc khăn tân nương lên, trên mặt đỏ bừng như giá y.

“Ồi!” Tần Duy Ngã đang mải nghĩ xem Ngụy Thiên Thanh đưa mình tới đây làm gì, nhìn thấy bộ dạng của nàng liền bị dọa nhảy dựng lên.

“Linh Nhi!” Ngụy Thiên Thanh cũng rất lo cho nàng.

“Không có việc gì. Nếu cứ cứng rắn kìm nén không để bản thân biến thân sẽ thành như vậy!” Quản Linh Nhi ngượng ngùng cười với hai người.

Thật là, rõ ràng hưng phấn kích động muốn chết, nhưng lại không thể trước mặt mấy người đó biến thành thân nam nhi, đúng là khổ sở mà!!

Nói xong, nàng đứng dậy, không chút ngại ngần cởi áo ngoài, nàng rên rỉ thống khổ một trận, sau đó thân mình chậm rãi biến lớn, cao lên rất nhiều.

“Ai! Đúng là muốn chết mà!” Một tuấn mã nam tử thân cao tầm khoảng Ngụy Thiên Thanh, cứ như vậy hiện ra trước mặt Tần Duy Ngã.

Tuy rằng không phải chưa từng thấy, nhưng Tần Duy Ngã vẫn không khỏi cứng họng.

Nhìn áo trong rách toạc một mảng lớn trên người, Quản Linh Nhi...Không đúng, hiện tại là Quản Linh Tiêu không quá vừa lòng nhếch môi.

“Cái này là cho đệ. Phi đệ nói có chút việc, chỉ sợ không thể tới chúc mừng cho đệ.” Ngụy Thiên Thanh đem một Cẩm quả trong hộp chuyển cho Quản Linh Tiêu.

Hừ! Mấy tên ăn no rừng mỡ không có việc gì làm. Các do thám Quản Linh Tiêu phái tới đã sớm báo tin cho hắn biết các đại môn phái mưu đồ hôm nay bắt ép Y thánh phải cho bọn họ một lời giải thích. Cho nên, hắn đã phái bảy sử trong mười hai sử mang theo tinh anh trong cung ra phạm vi cách trang bảy mươi dặm mai phục, bọn họ không đến thì thôi, nếu thực dám đến....Vậy để bọn họ tới một người chết một người, tới một đôi chết một đôi!

“Phong Vô Thương nhà đệ cũng đến đây.”

“Hắn chạy tới làm gì?” Kì lạ, tên kia ngày thường chỉ biết ngăn người canh giữ Chu quả vạn năm, đi đường cũng tiếc đi thêm mấy bước...Hay là, Chu quả bị trộm?!

“Là huynh đi hái Chu quả.” Ngụy Thiên Thanh tự trách.

“Huynh hái Chu quả làm chi?” Hiện tại huynh ấy đã là thiên hạ vô địch, có ăn cũng vô dụng a?” Quản Linh Tiêu không rõ nhìn y, lập tức nghĩ ra nguyên nhân — hơn phân nửa là vì Tần Duy Ngã.

Nhìn thân hình một bộ gió thổi là gục của hắn, xem Tiểu Tôn Tôn nhà ta coi, đúng là kém quá xa!

Chu quả? Chu quả gì? Sao chưa nghe thấy Ngụy Thiên Thanh nói tới bao giờ? Tần Duy Ngã không hiểu gì cả.

“Còn cần bao lâu nữa?” Thấy vẻ mặt ‘các người đang nói cái gì thế’ của Tần Duy Ngã, Quản Linh Tiêu liền biết thời gian còn chưa tới. Người ngoài nghe tới Chu quả vạn năm, chỉ biết nó là loại quả có thể khiến người ta vô duyên vô cớ tăng sáu mươi năm công lực, mà không biết cần phải có một bí quyết then chốt — phải dùng bằng ngọc Nam Hải làm hộp đựng, đặt Chu quả vào trong ba ngày ba đêm, để nhiệt độ trong đó tiêu tan mới có thể dùng. Bằng không, Chu quả chính là một kịch độc kiến huyết phong hầu (nói sơ sơ là vô cùng nguy hiểm, ăn vô là tào).

“Giờ tỵ ngày mai là vừa đúng.”

“Vậy để đệ đến hộ pháp cho huynh.” Từ khi dùng quả đến khi hấp thu, nếu không có cao thủ ở một bên chuyên tâm độ khí, hiệu lực kia sau khi ăn sẽ chậm rãi tiêu tán, công lực chân chính thu được không đủ một phần ba.

“Ân.” Nguyên bản y muốn nhờ Nhâm Dữ Phi hỗ trợ, nhưng hiện gã không thể phân thân, đành phải tìm Quản Linh Tiêu.

Ngụy Thiên Thanh sinh bệnh sao? Vì có gì còn cần người hộ pháp? Tần Duy Ngã nghi hoặc nhìn Ngụy Thiên Thanh, song từ vẻ mặt y hắn không nhìn ra được cái gì.

“Huynh đi trước.” Nhìn sắc trời cũng không còn sớm, Tần Độc Tôn hắn đã sắp đến đây, Ngụy Thiên Thanh liền hướng Quản Linh Tiêu cáo từ.

“Ân, huynh đừng để hỉ nương vào được đây. Đệ đi tắm nước lạnh, bình tĩnh lại một chút.” Tưởng tượng lát nữa sẽ cùng Tiểu Tôn Tôn tiếp xúc thân mật, Quân Linh Tiêu liền nóng lên.

Độc Tôn đáng thương...Tần Duy Ngã vạn phần cảm thông cho tiểu đệ sắp có cùng số mệnh giống mình. Không biết nếu nương biết chuyện này, có thể nào bị dọa ngất xỉu hay không?

Thấy Ngụy Thiên Thanh và Tần Duy Ngã rời đi, Quân Linh Tiêu đuổi người. Ai! Vì để lát nữa có thể cùng Tiểu Tôn Tôn ân ái đến bình minh, lúc này cũng chỉ có thể uỷ khuất bản thân, đi tắm nước lạnh tĩnh tâm, biến trở về thân nữ nhân.

Tần Độc Tôn muốn mượn rượu giải sầu, tăng thêm can đảm, chờ đến khi hành phòng quyết tâm ngăn chặn áp đảo thân nam nhi của Linh Nhi. Nhưng càng say đáy lòng càng hiểu rằng, Linh Tiêu thân nam nhi vô công cao hơn mình rất nhiều, nếu không phải hấn tự nguyện sao mình có thể đem hấn...

“Tốt lắm tốt lắm! Tân lang nên nhập động phòng rồi.”

Đan Vô Ưu đỡ Tần Độc Tôn ngã trái ngã phải, bà không ngờ hấn lại uống say đến vậy, chỉ lo không nhập động phòng nổi.

“Đi thôi! Đi xem tân nương đi!” Một đám người theo sau Đan Vô Ưu, chuẩn bị tốt đi nháo động phòng.

“Nương tử!! Nương tử!!” Tần Độc Tôn mất say lơ dờ mông lung nhìn tân nương đang ngồi ngay ngắn trên giường. Niềm vui khi cưới được người mình yêu khiến trong mắt hấn giờ chỉ còn mỗi thân ảnh tân nương tử.

Dưới sự nhất nhất chỉ huy của hỉ nương và tiếng cười vang của mọi người, Tần Độc Tôn và Quân Linh Nhi rốt cuộc cũng hoàn thành bước cuối cùng trước nhập động phòng.

“Đi đi đi đi!! Để cho đôi tân nương tân lang được yên tĩnh.” Đan Vô Ưu thấy trong mắt nhi tử chỉ chứa mỗi nương tử của mình, trộm cười, bảo cả đám người rời đi.

Người nháo động phòng đi rồi, trong phòng nhất thời trở nên tĩnh lặng, Tần Độc Tôn hai mắt trông mong nhìn khuôn mặt tươi cười ửng hồng của Quân Linh Nhi, hô hấp dồn dập.

“Linh Nhi...” Có giai nhân trong ngực, Tần Độc Tôn đã sớm quên mất mình và nàng căn bản không thể cứ thuận thuận lợi lợi viên phòng như vậy, hấn lảng lảng bé Quân Linh Nhi đi về phía giường.

“Chờ một chút.” Giác quan ưu việt đã nói cho nàng biết, giờ này ngoài cửa còn có người rình coi, mà người kia không phải ai khác, chính là bà bà (mẹ chồng) của nàng Đan Vô Ưu.

Chết tiệt! Mắt thấy bản thân đã nhần nại tới cực hạn, cái người ‘rảnh rỗi’ ngoài kia lại không hề có dấu hiệu muốn rời đi. Cố tình nàng lại không thể biến thân trước mặt bà được... Trực tiếp điểm huyết ngủ của bà luôn cho rồi! Quân Linh Nhi thống khổ cắn môi.

“Nương tử...” Tần Độc Tôn thực chẳng có bản khoăn lo ngại gì, hấn động tay động chân lôi kéo y phục của Quân Linh Nhi.

Ai nha sao còn chưa bắt đầu? Đan Vô Ưu núp ở góc tường, dựng thẳng lỗ tai nghe ngóng động tĩnh trong phòng, nhưng ngoại trừ ngẫu nhiên vang lên tiếng gọi ‘nương tử’ của Tần Độc Tôn, bà chẳng nghe được thanh âm gì của tức phụ (con dâu).

Không được! Nhịn không nổi nữa!! Quân Linh Nhi mãi nghĩ đến việc có người ngoài cửa, không chú ý bị bàn tay của Tần Độc Tôn mò vào vạt áo. Cảm giác lạnh lẽo từ tay hấn chạm tới da thịt ẩm ướt dính dính mồ hôi của nàng, khiến Quân Linh Nhi run rẩy không nhịn nổi nữa.

Mặc kệ...Dù sao giấy không thể gói được lửa, nhìn thấy thì nhìn đi! Quân Linh Nhi nhần nại tới cực hạn không nghĩ thêm được gì, ngay khi nàng thống khổ nén nhịn, xé rách giá y của mình, phút chốc nàng liền biến đổi thành giọng của nam nhân.

A a...Mau như vậy đã có thanh âm rồi! Đan Vô Ưu vừa rồi không nghe thấy gì lúc này đã loáng thoáng nghe được tiếng rên rỉ truyền tới, lòng bà vui như hoa nở.

Ta xem xem, chỉ liếc mắt một cái, nhất định chỉ liếc mắt một cái thôi...Đan Vô Ưu chậm rãi nhồm dậy, nhắm ướn ngón tay chọc một lỗ nhỏ lên song cửa.

Di? Đây là sao? Tận mắt bà thấy Quản Linh Nhi hẳn là phải mặc một thân giá y giờ đỡ giường thống khổ rên rỉ, nàng đẩy ngã Tần Độc Tôn đang mơ hồ quơ quào lung tung, sau đó ngửa mạnh đầu, khuôn mặt vậy mà chậm rãi biến hoá...

Đây, đây là...Đan Vô Ưu bị chặt miệng không để bản thân phát ra tiếng, cảnh tượng trước mắt khiến tất cả suy nghĩ trong đầu bà đều ngừng hoạt động.

“A! Rốt cuộc cũng được thoải mái.” Quản Linh Tiêu biến thân xong xoa xoa cổ.

“Nương à! Người xem đủ rồi chứ!” Hắn đi đến bên cửa sổ, đẩy ra, vẻ mặt bí hiểm nhìn Đan Vô Ưu.

....Đan Vô Ưu đã bị dọa ngây người, vẫn duy trì tư thế che miệng không nhúc nhích.

“Chuyện của con, ngày mai sẽ nói rõ ràng với người, hiện tại thỉnh người tránh đi một chút.”

Nga...Đan Vô Ưu ngơ ngác rời đi, thậm chí đụng phải cột mấy lần cũng không phát giác.

Người vướng bận rốt cuộc cũng đi rồi. Đóng kĩ cửa sổ, Quản Linh Tiêu lấy hộp ngọc trong ngực ra, cười đến thập phần âm hiểm.

Tiểu Tôn Tôn, vì để ngày sau người không đổi ý, đành phải uỷ khuất người vậy. Hắn nhẹ nhàng mở hòm, lấy một Cẩm quả trong suốt óng ánh bên trong ra, nâng gáy Tần Độc Tôn lên.

“Nào, há miệng.”

Tần Độc Tôn bị đẩy ngã trên giường, đầu choáng váng thần trí có chút không rõ, tai nghe được có người bảo hắn há miệng, hắn liền thành thật mở ra.

Bỏ quả vào miệng hắn, thấy hắn ăn quả, Quản Linh Tiêu lập tức đắc ý bắt đầu cời y phục của hắn ra.

“Tối nay là ngày đại hỉ của chúng ta, ta nhất định sẽ hảo hảo thương người.” Quản Linh Tiêu vuốt ve da thịt bóng loáng dưới tay, ánh mắt lóe lên quang mang động lòng người

64. Chương 59: Nương Tử, Người Đùng Chạy! Trung (1)

Bên này, Tần Duy Ngã đang tâm kinh mật run đi theo Ngụy Thiên Thanh trở về phòng. Lần này chết chắc rồi, tí nữa nhất định y sẽ dùng đủ loại thủ đoạn để giày vò mình....Ai nha nha! Chết chắc rồi!! (Bóng ma tâm lý của ảnh quá lớn, amen)

Đáng giận, Li Nhi không có ở đây, đến một cái để bảo mệnh cũng không có. Tần Duy Ngã nhích a nhích, kiên quyết bám dính góc tường.

Trong lòng Ngụy Thiên Thanh quả thực hận không thể đè hắn lên giường, hảo hảo giáo huấn hắn một chút, nhưng ngày mai dùng Chu quả, người ăn nhất định phải khoẻ mạnh không có vấn đề gì mới được...Nhìn hắn sợ thành vậy, đêm nay tạm thời tha cho hắn đi.

“Lên giường.” Ngủ sớm dưỡng thần thì mai mới làm tốt được.

Đến rồi! Đến rồi! Thời khắc sinh tử tồn vong rốt cuộc đến rồi, mình phải làm gì bây giờ? Hô to cứu mạng hay khẳng khái hi sinh vì chính nghĩa?!

“Phát gốc cái gì!” Ngụy Thiên Thanh kéo chăn, giục Tần Duy Ngã mau cời áo đi ngủ.

Không thể ngờ được Tần Duy Ngã ta rốt cuộc vậy mà lại bị một tên nam nhân thao chết trên giường, ôi thôi thương thay, đáng thương a đáng thương!...Tần Duy Ngã trong lòng hò hét khóc thảm. Hắn hít sâu một hơi tận hưởng luồng không khí trong lành mới mẻ cuối cùng, hai tay tự cời sạch y phục, đi đến bên giường, nhắm mắt lại nằm ngoan ngoãn, cắn chặt răng chờ Ngụy Thiên Thanh nhảy xổ lên.

“Ta bảo người ngủ, người cởi sạch y phục làm gì!! Mặc vào!” Ngụy Thiên Thanh chỉnh y phục hảo xong quay người lại liền thấy Tần Duy Ngã trống trơn nằm trên giường, một bộ ‘mặc người làm thịt’, hỏa nhiệt dưới bụng nhất thời bùng bùng muốn bùng cháy.

Nghĩ đến Nhâm Dữ Phi phải hi sinh rất nhiều mới giúp y hái được Chu quả, Ngụy Thiên Thanh cúi đầu, nhặt y phục Tần Duy Ngã ném xuống đất đưa lại cho hắn.

“Mau mặc vào!” Ánh mắt y căn bản không dám nhìn hắn.

....Kì vậy? Tần Duy Ngã tay cầm y phục, trong đầu ngẫm nghĩ rồi tung rồi mù.

“Ta đi ra ngoài một chút.” Dáng vẻ cầm y phục mà không mặc của Tần Duy Ngã thoạt nhìn ngon miệng mê người, hạ thân Ngụy Thiên Thanh cứng rắn như thiết, y không muốn sát súng bóp cò đành phải ra ngoài để bản thân bình tĩnh lại.

Lẽ nào y đang suy nghĩ một phương thức vô cùng tàn nhẫn để đối phó mình?! Tần Duy Ngã mặt cắt không còn giọt máu ngồi chờ trên giường, một thanh âm không ngừng vang vọng trong đầu.

“Ta là phu quân người! Ta mới là người ở trên!” Trong tân phòng, Tần Độc Tôn đang vì vấn đề tư thế của mình mà âm ỉ không ngớt.

“Chết tiệt, Tiểu Tôn Tôn người thả lỏng một chút!” Thứ kia của Quản Linh Tiêu tiến vào bị kẹt một nửa, hắn khổ sở vỗ vỗ cái mông trắng trẻo của Tần Độc Tôn.

“Không được! Ta là phu quân, ta phải ở trên.” Tần Độc Tôn trong tiềm thức kiên trì nguyên tắc của bản thân.

Người muốn nằm trên cũng không thể co chặt như vậy được!! Người muốn bẻ gãy đôi ta à!

Thấy Tần Độc Tôn càng âm ỉ, bên dưới lại càng chặt, Quản Linh Tiêu ăn đau nheo mắt. Người này sớm không cự nự muộn không cự nự, cố tình lại nhắm vào lúc hắn tiến vào được một nửa mới cự nự là sao?!

“Được được, người trước để ta ra ngoài, ta sẽ để người ở trên được không!” Quản Linh Tiêu hảo muốn khóc, vì có gì đem động phòng hoa chúc tuyệt vời lại biến thành thế này hả trời!

Tần Độc Tôn im lặng một lát, rốt cuộc thả lỏng ra chút chút.

Trời ơi! Thiếu chút nữa lấy mạng của ta rồi. Quản Linh Tiêu xoa xoa ngọc hành đáng thương của mình, vì sự bất hạnh của nó mà cảm thán không thôi.

“Ta muốn ở trên!! Ta muốn nương tử!!” Tần Độc Tôn lắc lắc lư lư nửa ngồi nửa đứng bỏ nhào lên người Quản Linh Tiêu.

Được được được, đúng là sợ người rồi. Quản Linh Tiêu ôm thắt lưng hắn, cố định hắn ngồi trên đùi mình xong, sờ soạng dưới gối lấy ra một cái hộp nhỏ.

“Người đừng nên cử động nga!” Quản Linh Tiêu lấy một chút mỡ màu trắng trong hộp ra, đưa tay hướng về phía hạ thân Tần Độc Tôn.

May mà đã sớm có chuẩn bị, không thì chết mất!

“Ừm.” Cảm giác mát mẻ từ hậu đình truyền tới, Tần Độc Tôn thoải mái nhắm mắt bắt đầu nhỏ giọng rên rỉ.

“Tôn Tôn nghe lời nga, đừng lộn xộn, ta sẽ cho người càng thêm thoải mái.” Quản Linh Tiêu một bên hưởng thụ chuyển động ngón tay, một bên thổi nhiệt khí bên tai Tần Độc Tôn.

“Ừm...” Cổ tê dại từ hậu đình lan tới toàn thân, Tần Độc Tôn cảm giác muốn càng nhiều hơn bám chặt cánh tay Quản Linh Tiêu, thuận theo động tác ngón tay hắn bắt đầu đóng đưa thắt lưng của chính mình.

“Tôn Tôn thật nhiệt tình.” Mút mạnh cánh môi Tần Độc Tôn một cái, Quản Linh Tiêu rút tay ra, dưới tiếng kêu sợ hãi của Tần Độc Tôn, hắn đem ngọc hành của mình tiến vào tiểu huyết nhiệt tình như hỏa kia.

Lần này, Tần Độc Tôn không kháng cự, ngược lại còn chủ động ngồi xuống, để nó tiến vào nơi sâu nhất trong thân thể mình.

“A...Người gạt ta!” Cảm giác căng trương khó nói thành lời khiến Tần Độc Tôn thoáng tỉnh táo lại.

“Tôn Tôn, là chính người muốn ở trên nha, ta cũng không lừa người. Người xem, giờ người đang ngồi trên người ta, không phải ở trên thì còn là gì!” Nói xong còn cố ý đỉnh lên trên một cái.

“A!” Tần Độc Tôn phải cắn chặt khớp hàm mới không để mình hô to ra tiếng.

“Nhưng người...A! A ưm...!” Tần Độc Tôn nhắc người lên định rời khỏi thứ làm mình khó chịu không thôi kia, nhưng chỉ vừa động, thứ kia đã lướt qua nội bích làm hắn càng thêm khổ sở, bất đắc dĩ lại ngồi xuống. Đến lúc này, ngọc hành của Tần Độc Tôn cũng đã run rẩy đứng lên.

“Trời ơi, thoải mái quá. Tôn Tôn đừng có ngừng! Lại nữa nào!” Quân Linh Tiêu nếm được ngon ngọt, ước gì Tần Độc Tôn động thêm mấy lần. Thấy hắn bất động, Quân Linh Tiêu trực tiếp đỡ thắt lưng hắn, cứ như vậy từ dưới lên va chạm không ngừng.

“Ưm...” Tần Độc Tôn cả người mềm nhũn, chỉ có thể kẹp chặt hai chân, thấp giọng rên rỉ.

Ha hả ~~ Không lâu nữa người sẽ có một tiểu oa nhi hoàn mỹ giống ta...Quân Linh Tiêu hạnh phúc bắt đầu hăng hái chiến đấu.

Sáng hôm sau, Quân Linh Nhi thần thanh khí爽 dậy thật sớm. Nhìn Tần Độc Tôn nằm ngay đơ trên giường, có vẻ một lúc nữa cũng không tỉnh lại, nàng vừa lòng hôn lên mặt hắn một cái, rồi mới mở cửa đi gặp bà bà của mình, chuẩn bị hảo hảo ‘nói chuyện’.

Trái ngược với Quân Linh Nhi thoải mái, Tần Duy Ngã vừa tỉnh dậy liền phát hiện không thấy ai kia đâu, còn mình thì y sam không chỉnh ghé trên giường.

Mình còn sống! Tần Duy Ngã kinh hãi nhảy dựng lên.

Không thể ngờ được Ngụy Thiên Thanh ấy thế mà không đem mình XXOO rồi lại OOX... Này không giống tính tình của y a?

Hơn nữa sáng sớm đã không thấy y đâu...Đừng nói là hôm qua y thấy La Khởi, vừa gặp nàng đã sinh lòng ái mộ, buổi tối chạy tới cùng nàng làm cái nọ cái kia nhá?

A a a!!! Sắc quỷ đáng giận chết tiệt này, chân trước vừa nói không ghét bỏ mình, sau lưng đã đi hoa tâm rồi!! Tần Duy Ngã tức giận dấm bùm bụp vào gối đầu.

“Người làm gì thế?” Ngụy Thiên Thanh vừa đi rửa mặt về không rõ hắn lại tức giận cái gì.

“Không có gì...” Vừa thấy chậu nước trong tay y Tần Duy Ngã liền biết mình nghĩ nhầm, dụi đầu vào chân, vươn tay trộm cho mình một bạt tai. Người đứng là ngu muốn chết mà!

“Rửa mặt xong ta có chuyện muốn nói với người.”

Có chuyện muốn nói? Nói cái gì? Chẳng lẽ bảo mình tự động rời đi?! Tần Duy Ngã lại bắt đầu nghĩ vớ vẩn.

Mặc y phục, rửa mặt chải đầu xong, Tần Duy Ngã tựa vào cạnh bàn vận ngón tay.

“Tối nay...” Ngụy Thiên Thanh muốn nói chuyện Chu quả cho hắn, miễn để hắn nghĩ đông nghĩ tây mà hỏng não.

“Không ổn không ổn!” Hạ nhân trong trang hô to gọi nhỏ vọt vào.

“A Cường, người đừng có hô lên như động kinh thế được không!” Tim Tần Duy Ngã đang dâng lên tận cổ, bị tên này rống một cái, thiếu chút nhảy luôn ra ngoài.

“Đại thiếu gia không ổn rồi.” Thanh niên tên A Cường kia không để ý sắc mặt Tần Duy Ngã, hắn bùm bùm nói một chuỗi dài, “Nghe nói hôm qua bảy đại môn phái liên hợp với nhau muốn thừa dịp nhị thiếu gia

thành hôn đến huyết tẩy sơn trang chúng ta. May mắn Âm đế lão nhân gia nghe được tin trước, mang theo các anh hùng hảo hán ngăn chặn bọn họ ở sơn đạo cách đây mười dặm.” (Lão nhân gia = ông cụ, lão gia)

“Từ từ đã...Người đang nói ai?” Âm đế lão nhân gia? Già già lắm sao? Hơn nữa, chuyện lớn như vậy sao không thấy Ngụy Thiên Thanh có hành động gì?

Ngụy Thiên Thanh giờ phút này ngũ vị tạp trần, hôm qua y biết rõ Nhâm Dữ Phi đang giấu mình chuyện gì, nhưng lại không tìm hiểu kĩ càng nguyên do...

“Này! Người không sao chứ?” Sắc mặt sao lại kém như vậy? Chẳng lẽ lời A Cường nói là thật?

“Người còn nghe được gì?” Ngụy Thiên Thanh chỉ muốn biết tình hình hiện giờ của Nhâm Dữ Phi.

Hự truyện này toàn là mẩu mẩu H không à, khỏi đặt pass mấy chương này cho đỡ lằng nhằng.

65. Chương 60: Nương Tử, Người Đứng Chạy! (trung) (2)

“Nghe nói Âm đế vì để ngăn cản âm mưu của bọn họ, đã cùng bọn họ ước định tỷ thí ba trận, nếu bọn họ thắng được lão nhân gia hẳn liền mặc cho bọn họ đến trang...Kết quả, trưởng lão đại môn phái không biết nói đạo lý thua một trận xong, lấy ba địch một, ảo tưởng thắng được Âm đế lão nhân gia. Ha ha ha ha! Âm đế lão nhân gia so với lão tạp mao kia chính là lấy ít thắng nhiều! Đại chiến ba trăm hiệp xong, lão nhân gia liền dùng chiêu Tiên âm phá hiểu, đuổi toàn bộ đám ô hợp này chạy té khói!!”

“Người nói cái gì!!”

Tần Duy Ngã đang vì một câu lão nhân gia hai câu lão nhân gia của A Cường mà trợn trắng mắt, đột nhiên nghe được tiếng quát lớn của Ngụy Thiên Thanh, xem chút bị dọa cắn đầu lưỡi.

“Sao thế?”

“Người nghe được những tin này ở đâu?” Tiên âm phá hiểu...Sao lại là Tiên âm phá hiểu!! Khiếp sợ trong lòng Ngụy Thiên Thanh lúc này không thể dùng ngôn từ để diễn đạt. Nếu Nhâm Dữ Phi dùng chiêu Tiên âm phá hiểu này đối chọi với y và Quân Linh Nhân hợp lại, chỉ sợ hai người cũng bị gã gây thương tích. Cho nên, chỉ dựa vào điểm ấy cũng đủ biết chiêu này lợi hại đến chừng nào. Song, người chân chính sử dụng chiêu này, từ trước đến nay trong Lưu Âm cốc ngoại trừ Nhâm Dữ Phi, cũng chỉ có vị cốc chủ đầu tiên. Mà vị cốc chủ này cũng là người có tuổi thọ ngắn nhất trong tất cả các cốc chủ.

Vì vậy, Lưu Âm cốc luôn tồn tại một quy định: Trừ phi tới thời khắc sinh tử tồn vong, nghiêm cấm các đệ tử môn hạ sử dụng Tiên âm phá hiểu. Nguyên nhân chỉ có một, người sử dụng chiêu này sẽ gây tổn hại ngũ tạng, trắng niên sớm thế.

“Là tam tiểu thư và tứ tiểu thư nói cho ta.” A Cường vừa bị Ngụy Thiên Thanh làm cho sợ tới hai chân nhũn ra, nếu không phải có cánh cửa cho hắn chống đỡ một chút, không khéo đã sớm ngã ngồi xuống đất rồi.

Phi đệ, đệ như vậy đại ca biết phải làm thế nào để hỏi báo cho đệ đây! Ngụy Thiên Thanh nóng lòng muốn biết tình hình của Nhâm Dữ Phi, cũng không để ý Tần Duy Ngã, nhún người một cái đã không thấy tăm hơi.

Hở hở hở? Chuyện gì đây? Tần Duy Ngã vò tóc, thế nào cũng không nghĩ ra được điểm kì lạ.

“Tu Hoa và Bé Nguyệt đâu?”

“Đã đi theo Nhị thiếu phu nhân rồi.”

“Đi rồi?!” Đi đâu? Rốt cuộc đã có chuyện gì? Lẽ nào Nhâm Dữ Phi bị thương? “Đi đâu vậy?”

“Mặc dù Âm đế lão nhân gia đã đẩy lui cường địch, song bản thân cũng bị thương, nhị thiếu phu nhân liền kéo lão thái gia đi xem thương cho hắn. Tam tiểu thư và Tứ tiểu thư nói là muốn trông coi cô gia tương lai, cho nên cũng đi theo.” Lần này A Cường nói rất đúng trọng tâm.

Trời ơi! Gã đúng là bị thương rồi, nhìn biểu hiện của Ngụy Thiên Thanh, chỉ lo gã bị thương không nhẹ. Chết tiệt! Những người này quả là biết chọn đúng thời điểm để gây sự mà! Tần Duy Ngã giậm chân, cũng như một cơn gió phi ra ngoài, chính là vừa mới lao ra đã vọt trở về.

“Hai đứa nó có nói rõ đi đâu không?”

“Tứ tiểu thư nói, ngay ở cấm địa phía sau trang.”

Vậy sao? Ngụy Thiên Thanh chưa gì đã đi rồi, y có tìm được người không đây!! Tần Duy Ngã có chút lo lắng nghĩ.

Đợi đến khi hắn tới cấm địa, phát hiện La Khởi vẽ mặt đề phòng dẫn vài người canh giữ nơi đó.

“Tần công tử.” Thấy Tần Duy Ngã tới gần, La Khởi cười làm lễ với hắn.

“Đừng dừng! La cô nương chớ có khách khí.” Nghĩ một nữ tử như vậy thế mà lại thầm thích mình, Tần Duy Ngã cảm thấy vạn phần xấu hổ.

“Ngày ấy ta nói đùa với công tử, mong rằng công tử không phiền lòng.” La Khởi thoải mái tỏ vẻ ân hận với hắn.

Hả? Nói đùa? Tần Duy Ngã chợt thấy đả kích. Một mình còn cao hứng một phen, thì ra chỉ là một hồi mộng đẹp, nữ tử xinh đẹp vì sao đều có tính tình cổ quái vậy!!

“Công tử tới đây có việc?”

“Nga, người không nói ta cũng quên mất. Nhâm Dữ Phi có ổn không?” Tần Duy Ngã giờ mới nhớ tới chính sự.

La Khởi lắc đầu, thần sắc bi thương. Nhâm sư huynh thường xuyên thối sáo đồ Cung chủ vui vẻ, chỉ sợ lần này thực sự sẽ...

Không phải chứ? Nghiêm trọng đến vậy! Tần Duy Ngã rũ vai, bắt đầu bối rối hoảng loạn. Người kia mặc dù không chọc người thích, nhưng gã đã nhiều lần cứu hắn, lần này còn cứu tính mạng của một nhà hắn...Ông trời ơi, người nhất định phải phù hộ gã bình yên vô sự!

“Mau giao Chu quả trên người người ra đây.”

Dựa vào trực giác vượt trội, Ngụy Thiên Thanh tìm được Quản Linh Nhi và Nhâm Dữ Phi. Lúc này Nhâm Dữ Phi miệng không còn một tia huyết sắc, hết như một người chết nằm trên giường ôn ngọc, Quản Linh Nhi và Phong Vô Thương đang không ngừng độ khí duy trì mạng sống cho gã.

Phong Vô Thương cảm giác có người lại gần, mở mắt liền thấy vừa đúng là Ngụy Thiên Thanh, nhất thời vui mừng nhún lông mày nói.

Biết Chu quả giờ là thần dược duy nhất có thể cứu mạng Nhâm Dữ Phi, Ngụy Thiên Thanh không dám do dự, lập tức lấy chiếc hộp trong suốt trong ngực ra.

“Còn thiếu bốn canh giờ nữa mới dùng được.”

“Vậy trong bốn canh giờ này, các người thay nhau độ khí cho hắn, ta đi lấy chút Tục mệnh kim đan (kim đan nối, kéo dài mạng sống), phòng ngừa vạn nhất.” Lưu Học Ân nhìn hộp bằng phủ hàn khí, sợ ảnh hưởng đến công hiệu của giường ôn ngọc, lập tức bảo Ngụy Thiên Thanh cất nó lại, “Tu Hoa Bế Nguyệt, các con đi theo ta.”

Tại sao có thể như vậy...Ngụy Thiên Thanh nhìn Nhâm Dữ Phi cơ hồ sắp không còn nhân khí, tim như muốn vỡ toang. Đầu tiên là Thanh Thu, tiếp theo là Phi đệ...Ngụy Thiên Thanh ta kiếp trước rốt cuộc đã phạm sai điều gì, để kiếp này mới liên lụy đến thân nhân khiến họ phải chịu khổ nhọc này?

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Ngụy Thiên Thanh đưa mắt nhìn Quản Linh Nhi và Phong Vô Thương, đi đến cửa thạch thất thấp giọng hỏi Trần Tề đang đứng ở đó — đệ tử đứng đầu Lưu Âm cốc hiện tại.

Mời Ngụy Thiên Thanh ra ngoài thạch thất, Trần Tề giải thích cho y chuyện đã xảy ra.

“Hôm trước Cốc chủ nghe được thám tử hồi báo, nói bảy đại môn phái mời các trưởng lão đã bế quan nhiều năm trong bang ra, thừa lúc Cung chủ đại hỉ đến đòi giải thích, mà Cung chủ cũng cùng lúc nghe được tin tức, mau chóng phái tinh anh trong cung mai phục cách đây bảy mươi dặm, nếu ai dám đến, lập tức đại khai sát giới. Cốc chủ sợ sẽ lại là một hồi giết chóc sinh linh oán thán, cho nên đã phái chúng ta dẫn tinh anh trong cốc đuổi theo ngăn cản người của bảy đại môn phái, trước khi bọn họ tiến đến bảy dặm mà Cung chủ đã an bài.”

“Đầu tiên Cốc chủ định hảo hảo khuyên đối phương chớ nên tin vào những lời đồn không đúng mà gây nên tai họa chết chóc, không ngờ đối phương lại áp sát bức ép nói người ở phụ cận Lưu Âm cốc đã bị phát hiện, Cốc chủ cũng không thoát được liên quan. Cốc chủ không muốn dây dưa nhiều với bọn họ, liền nói nếu bọn họ thắng được sáo ngọc trong tay hẳn liền để bọn họ đi...Vòng đầu tiên Cốc chủ đấu với trưởng lão phái Côn Lôn, cốc chủ dùng tám mươi ba chiêu mà thắng. Mấy kẻ được gọi là nhân sĩ chính đạo này tự biết mình không địch lại được, liền nói trước khi thí không nói không thể lấy nhiều địch ít, trận thứ hai tam đại trưởng lão phái Thanh Thành liền đồng loạt ra chiêu. Cốc chủ mặc dù võ công cao cường, song cũng không chịu được ba người thay phiên triển đấu, trận này bất phân thắng bại. Tới trận thứ ba...” Trần Tề nói tới đây, thập phần bi phẫn.

“Lũ được xưng là cao nhân này, vậy mà đồng loạt xông lên, đối phó với một mình Cốc chủ. Một vị đại hiệp muốn giúp Cốc chủ một phen, ai ngờ bọn chúng lại nói, Cốc chủ chỉ nói thắng được sáo ngọc trong tay hẳn liền cho đi, chứ không nói còn phải thắng kiếm của kẻ khác.”

“Cốc chủ không ngờ bọn chúng mượn cớ, liền không để ý ngăn cản của chúng ta một mình đối địch. Ngờ đâu...” Nam nhi có lệ không dễ rơi, Trần Tề lúc này lại đau đớn bật khóc thành tiếng!

Thì ra là vậy...Phi đệ đuổi ta trở về trông coi Duy Ngã, còn đệ ấy thì chạy tới ngăn cản đám thất phu (vô học) này sao?

Ngụy Thiên Thanh siết chặt tay, một cỗ sát khí lạnh thấu xương từ trên người y toả ra.

“Nếu người ngại hãn còn chưa chết, vậy thì nổi điên ngay ngoài cửa đi!”

Thanh âm của Phong Vô Thương từ trong phòng truyền ra.

Đúng vậy, hiện tại Phi đệ không thể chịu nổi bất cứ kích thích nào, nếu y nổi điên làm bị thương gã, như vậy dù có dùng tiên dược cũng không cứu được gã. Ngụy Thiên Thanh tức thì tỉnh ngộ, không chế tâm tình bản thân.

“Chủ nhân, Cốc chủ có lời muốn tiểu nhân nhắn cho ngài.”

“Nói.”

“Hãn nói chuyện này không thể tính ai đúng ai sai, chủ nhân thỉnh không cần tự trách. Nếu chủ nhân thực sự quý trọng người huynh đệ này, thỉnh chủ nhân quên đi tất cả ân oán, hảo hảo cùng Tần công tử sống hết một đời.”

Phi đệ...Nợ huynh thiếu đệ cả đời này e rằng cũng không trả hết! Biết Nhâm Dữ Phi dụng tâm lương khổ, Ngụy Thiên Thanh nắm chặt tay, đặt lên trán, nhớ lại bản thân đã từng tấn công làm gã bị thương mà hối hận không thôi.

“Sư phụ.” Nhìn thấy sư phụ mình đi ra, Tần Duy Ngã chạy nhanh tiến lên hỏi.

“Con đừng hỏi gì cả, đi vào được đền (ruộng thuốc) hái cho ta chút dược thảo lưu thông máu đi.” May mắn vì để tiện chỉ dạy đồ nhi, ông đã chọn một mảnh đất nhỏ gần đây làm dược lư (nhà thuốc), còn chuẩn bị rất nhiều dược thảo trân quý. Nếu không, gặp loại chuyện này quả thực sẽ vô cùng phiền toái.

“Nga.” Tuy trong lòng hãn vô cùng hiếu kì, nhưng nếu hỏi nhiều mà kéo dài trì trệ thương thế của Nhâm Dữ Phi, lỗi này sẽ to lắm. Tần Duy Ngã lên tiếng, mau chóng đi hoàn thành nhiệm vụ.

Màn đêm buông xuống, phu phụ Tần thị rốt cuộc cũng thỉnh vị khách nhân cuối cùng rời đi, mang theo Li Nhi tới ngoài được lư.

“Tần phu nhân, hiện tại là thời điểm mấu chốt, Lưu lão gia tử phân phó, ai cũng không được phép lại gần. Người không thấy nhị vị tiểu thư và Tần công tử đều đi ra sao?” Đối với Tần phu nhân dám đường đột xông vào này, La Khởi nhướn mắt, hoàn toàn không coi bà là gì.

“Đúng vậy nương, nếu người đi vào quá nhiều Phi ca ca chữa thương, hại hấn không thoải mái, người chuẩn bị chờ mỗi ngày đi tìm Nhị ca lấy giải được đi!” Tu Hoa Bế Nguyệt lần này không hề giúp đỡ mẩu thân của mình.

“...” Đan Vô Ưu nghe xong run run, mấy thứ đồ của hai đứa nữ nhi này tuy rằng không trí mạng, nhưng thực sự là khiến người ta sống không bằng chết...Xem ra, tốt hơn là vẫn nên thành thật nể nếp đi! Dù sao hôm qua bà đã bị tức phu doạ cho không nhẹ!!

“Nương nương, cha cha ở trong làm gì vậy?” Li Nhi đã một ngày một đêm chưa được gặp cha mình rồi, nó rất nhớ y.

“Ngoan, cha ở trong làm chuyện rất rất quan trọng, phải thật lâu mới ra.” Nếu không phải sư phụ nói bước kế tiếp tuyệt không được để một chút sai sót, hấn cũng rất muốn vào trong xem a!

“Tốt lắm, Thiên Thanh thay thế, Linh Nhi và Phong tiên sinh tạm thời nghỉ ngơi một chút đi.”

Trong thạch thất, Lưu Học Ân rốt cuộc cũng chờ được Chu quả tiêu hết độc khí, ông bảo Ngụy Thiên Thanh bảo vệ tâm mạch Nhâm Dữ Phi, mặt khác hai người còn lại qua một bên điều tức, chờ đến khi Nhâm Dữ Phi ăn Chu quả, tiếp tục để ba bọn họ thay phiên truyền khí cho gã.

Đợi hai người thu công, Lưu Học Ân liền cầm Chu quả trong hộp bằng cẩn thận đưa vào miệng Nhâm Dữ Phi, sau đó nhẹ nhàng khép miệng gã lại.

Chu quả gặp nhiệt bắt đầu biến đổi, mùi thơm nức mũi nhất thời tràn khắp phòng. Hít sâu một hơi, ba người ở đây đều thấy thể xác và tinh thần thư sướng.

“Hảo. Bắt đầu truyền khí!” Lưu Học Ân hô một tiếng, Quản Linh Nhi và Phong Vô Thương lập tức ngồi xuống hai bên trái phải của Nhâm Dữ Phi, tuy thời chuẩn bị thay Ngụy Thiên Thanh.

Mọi người ngoài cửa lo lắng chờ, không ai thiết đi ngủ. Tần Duy Ngã mặc dù không muốn ngủ, nhưng Li Nhi không thể không ngủ được, phu phụ Tần thị nói hấn hấn là phải làm tròn nghĩa vụ của người làm mẹ, hấn không có biện pháp đành phải tạm thời theo Li Nhi trở về phòng, nói rõ mọi người một khi có tin tức phải lập tức báo cho hấn.

Tựa vào đầu giường đỡ Li Nhi ngủ, Tần Duy Ngã trong đầu không thể quên những người ở được lư. Ngụy Thiên Thanh y đang làm gì? Y có mệt không? Có khát không? Nhâm Dữ Phi cũng vậy, gã có thể có chuyện gì hay không? Sư phụ rốt cuộc có thể cứu sống gã không?

Nghĩ nghĩ, Tần Duy Ngã liền cảm thấy mí mắt nặng nề, dần dần ý thức cũng trở nên mơ hồ...

...

“A—!” Mí mắt lại truyền tới đau đớn đã lâu không gặp, Tần Duy Ngã bừng mắt nhảy dựng trên giường, kết quả không cẩn thận nhảy quá cao, đầu đụng vào xà giường, nhất thời nổi lên một cục u nho nhỏ.

Ô ô ô...Đau quá đi! Đầu đau, mí mắt cũng đau, Tần Duy Ngã đáng thương hai mắt đăm lệ lưng tròng.

“Nương nương rời giường!” Li Nhi đầu tóc rối bù, bĩu môi nhìn hấn.

“Người cái tên tiểu tử đáng ghét này, dám kéo mí mắt ta, ta nói bao nhiêu lần rồi, còn kéo nữa sẽ chết người.” Tần Duy Ngã giương nanh múa vuốt gầm lên với Li Nhi. Đã lâu không bị tiểu tử hỗn đản này nghịch ngợm giật kéo, hấn quên mất nó còn có ham thích đáng ghét này.

“Nương nương heo heo!!” Li Nhi giơ ngón tay ngón một mẩu lên lêu lêu hấn.

“Người mới là heo!” Tần Duy Ngã tức muốn chết.

“Mặt trời chiếu nắng đến mông mông rồi! Nướng nướng ngủ nướng, heo heo!” Li Nhi lè lưỡi với hân, sống chết không sửa lại.

“Ta còn chưa ngủ sao ngủ nướng được!” Đúng là tức chết hân mà! Cơ mà...Vì sao mình chỉ nhớ tới chỗ đêm qua mình dỗ Li Nhi ngủ thôi nhỉ?

Không phải chứ? Chẳng lẽ mình thực sự ngủ? Tần Duy Ngã che mặt, vô lực vô cùng.

Không biết Nhâm Dữ Phi thế nào rồi? Vì sao không có ai đến báo tin gì cho mình!! Tần Duy Ngã ba chân bốn cẳng mặc y phục cho Li Nhi, sau đó mặt không kịp rửa đầu không kịp chải, vội vã mang Li Nhi chạy tới được lư sau trang.

Tới nơi, tất cả mọi người đều còn ở đó, vẻ mặt mỗi một, vừa nhìn đã biết một đêm chưa chợp mắt.

“Thế nào rồi?” Trong đầu Tần Duy Ngã lúc này chỉ quan tâm vấn đề này.

“Còn chưa có tin gì.” Trả lời hân chính là Tần Độc Tôn vốn nên xuất hiện từ ngày hôm qua.

Cái gì? Còn chưa có tin gì! Đã qua cả một đêm rồi! Tần Duy Ngã sợ hãi. Mắt thấy chính mình và Ngụy Thiên Thanh vừa có một chút khởi sắc, giờ Nhâm Dữ Phi xảy ra chuyện, vậy về sau...

“Có sư phụ, Linh Nhi và Ngụy Thiên Thanh đồng loạt ra tay, Nhâm nhị ca hân sẽ không sao đâu.” Tần Độc Tôn vỗ vai hân, an ủi.

Buổi sáng tỉnh dậy, phát giác mình lại bị Quân Linh Nhi hay đúng hơn là Quân Linh Tiêu khi dễ, nghĩ cả đời mình có lẽ cứ tiếp tục u tối như thế, Tần Độc Tôn có chút bức mình. May mà thân thể ngoại trừ hơi tê mỏi thất lực thì không có cảm giác quá khó chịu, hân quyết định đi tới chỗ cha nương thỉnh an, thuận tiện tìm ‘Nương tử thân ái’ từ sáng sớm đã không thấy tăm hơi đâu.

Chính là tìm hơn phân nửa sơn trang, thế mà hân lại chẳng tìm thấy một ai. Cha nương không ở trong phòng, cũng không có ở đại đường. Ngay cả Tu Hoa Bế Nguyệt luôn lú lú âm ỉ cả sáng cũng không thấy đâu.

Đã xảy ra chuyện gì? Giữ chặt A Cương đang định chạy đi đâu đó hỏi, hân nghe được tin tất cả mọi người đã đến được lư của sư phụ. Tần Độc Tôn vội vã chạy tới, liền nhìn thấy cha nương và hai muội muội, cộng thêm một vài người xa lạ đang đứng lảng lảng bên ngoài được lư, dường như đang chờ đợi điều gì. Tần Độc Tôn hỏi Tu Hoa Bế Nguyệt, mới biết được hết thấy.

Ai! Gần đây thực sự là xảy ra quá nhiều chuyện!!

Gần trưa, rốt cuộc có người từ được lư đi ra.

“Sư phụ!”

“Đại bá!”

Mọi người cơ hồ là trăm miệng một lời kêu lên.

“Yên tâm đi, đã không có gì đáng ngại rồi.” Lưu Học Ân vội vã một ngày một đêm cũng thở phào một hơi.

“Con có thể...” Tần gia huynh muội nghe được tin tốt, đều lập tức muốn chạy tới xem người trong lòng.

“Các người nghỉ ngơi đi đã. Bọn họ đang điều tức, không thể ra ngay được.” Lưu Học Ân dỗ mấy người rời đi. Thật là, chỉ thêm loạn! Nhâm Dữ Phi phải hảo hảo yên tĩnh tĩnh dưỡng mới được.

...

Ba ngày sau, Nhâm Dữ Phi bởi vì dùng Chu quả, chẳng những bảo vệ được mạng sống, thân thể cũng hoàn toàn khỏe mạnh. Để tránh cho các nhân sĩ có ý đồ nhân cơ hội đến Lưu Âm cốc quấy rối, thương hảo xong gã liền chạy trở về, đồng hành cùng gã chẳng những có hai tỷ muội Tu Hoa Bế Nguyệt, mà có thêm cả bóng dáng của đại hiệp Phong Vô Thương. (Ồ ồ mình biết ngay mà)

Còn Ngụy Thiên Thanh đã đáp ứng Nhâm Dữ Phi tuyệt không tìm các đại môn phái báo thù, chuẩn bị đưa Tần Duy Ngã và Li Nhi trước đi cùng Quản Linh Nhi thăm Ma cung, sau đó quay về Kiếm lục ẩn cư.

66. Chương 61: Nương Tử, Người Đứng Chạy (hạ) .

Hôm nay, Tần Duy Ngã quyết định gửi Li Nhi ở chỗ cha nương, sau đó ngâm mình tắm nước ấm nghỉ ngơi. Không ngờ từ chỗ cha nương hắn nghe được một tin tức kinh thiên động địa — Chu quả cứu Nhâm Dữ Phi một mạng kia, thực chất là do Ngụy Thiên Thanh hái để cho hắn ăn.

Tần Duy Ngã quá quá quá cảm động, hắn không thể ngờ được cái tên sắc quỷ kia lại đối tốt với mình như vậy, còn hái Chu quả vạn năm để mình ăn trở thành tuyệt đỉnh cao thủ. Tuy rằng cuối cùng Chu quả chui vào bụng Nhâm Dữ Phi, nhưng phần tâm ý này của y Tần Duy Ngã vẫn là cảm nhận được! Ô ô ô... Tần Duy Ngã lệ nóng doanh tràng phóng về tiểu viện của mình, chuẩn bị cùng Ngụy Thiên Thanh hảo hảo ẩm áp tình cảm một chút.

Di? Đây là cái gì? Tần Duy Ngã vào cửa không thấy Ngụy Thiên Thanh đâu, lại thấy một cái hộp nhỏ trên bàn.

A! Đây chẳng phải là cái hộp giống cái hộp Ngụy Thiên Thanh đưa cho Quản Linh Nhi hôm đó sao? Hắn trộm liếc ra ngoài một cái, không có ai.

Hê hê, mình trộm mở ra nhìn coi, chỉ liếc mắt nhìn một cái thôi. Tần Duy Ngã cẩn thận mở hé hé hộp...

Ủa? Sao lại là quả? Tần Duy Ngã khó hiểu nhìn hộp.

Cái quả trắng trắng mềm mềm, óng a óng ánh này là quả gì nhỉ? Hắn đưa lên mũi ngửi ngửi. Ừm! Không độc. Cơ mà...Hắn đã xem qua nhiều y thư, mà chưa từng thấy loại quả nào như thế này cả?

Nhìn coi bộ có vẻ ngon ghê. Tần Duy Ngã cảm giác khi cắn vào quả nước quả tươi ngon sẽ ứa ra, yết hầu không khỏi bắt đầu lên lên xuống xuống.

“Người đang làm gì thế?” Quản Linh Nhi chạy tới tìm Ngụy Thiên Thanh bàn bạc, phát hiện Tần Duy Ngã đang nhìn quả gì đó chảy nước miếng, mà quả kia lại chính là quả nàng muốn đưa cho Ngụy Thiên Thanh để Tần Duy Ngã ăn.

Sư huynh sao còn chưa để hắn ăn vậy? Quản Linh Nhi khó hiểu, quyết định sẽ giúp y một phen.

“Linh Nhi đó à.” Tần Duy Ngã lập tức cất quả về chỗ cũ.

“Ăn đi ăn đi, quả này vốn dành cho ngươi mà.”

“Cho ta?” Chỉ vào hộp, Tần Duy Ngã không tin lắm.

Quản Linh Nhi đảo mắt, nhớ tới biểu tình của Tần Duy Ngã khi biết chuyện Chu quả đưa cho Nhâm Dữ Phi ăn lúc đầu vốn là dành cho hắn...Hừ! Không tin ngươi không ăn.

“Đúng vậy, vốn là muốn ngươi ăn Chu quả vạn năm để võ công tốt lên một chút, tránh để sư huynh lo lắng, nhưng hiện tại Chu quả đã đưa cho Nhị ca, ta cũng chỉ có thể đưa một quả khác cho sư huynh a! Quả này vô cùng trân quý, so với Chu quả vạn năm không kém bao nhiêu đâu.”

Quản Linh Nhi nửa thật nửa giả nói, thỉnh thoảng còn quan sát biểu tình của Tần Duy Ngã.

Vậy vì sao Ngụy Thiên Thanh không đưa cho ta? Tần Duy Ngã nghe nàng nói vậy, bắt đầu cảm thấy hoài nghi.

“Ai! Ai bảo ngươi suốt ngày không thành thật, sư huynh lo ngươi ăn quả này xong huynh ấy không quản được ngươi nữa. Cho nên...Cố ý bảo ta đến cầm nó đi.” Quản Linh Nhi biết hắn còn đang hồ nghi, liền chìa hai tay nhún vai, tỏ vẻ đáng tiếc nói.

“Cầm đi?!” Sao có thể! Tần Duy Ngã nhanh tay lẹ mắt ôm hộp vào ngực. Nói đùa, ăn nó vào sẽ trở thành cao cao cao cao thủ mà Ngụy Thiên Thanh cũng phải e sợ, há có thể để nàng cầm đi.

“Đúng vậy, mau đưa lại cho ta, nếu bị sư huynh nhìn thấy ta cho ngươi ăn quả này, nhất định sẽ trách ta.” Nói xong, Quản Linh Nhi giả bộ vươn tay lấy lại.

Không cho không cho, đánh chết cũng không cho. Tần Duy Ngã ôm chặt hộp, trốn qua một bên. Hắn cũng không giấu lại, với võ công của Quản Linh Nhi, nếu thực sự muốn đoạt của hắn, hắn căn bản chỉ có thể hai tay dâng lên mà thôi!!

“Linh Nhi!”

Ngụy Thiên Thanh còn chưa vào cửa đã nghe thấy Quản Linh Nhi đang lừa gạt Tần Duy Ngã giao cái gì cho nàng, biết nếu mình không ra tay, tiểu ngốc nghếch kia nhất định sẽ mắc mưu.

A, Ngụy Thiên Thanh đến!! Không được, không thể để y lấy quả đi. Tần Duy Ngã cứng lưng, vươn tay ra, bỏ quả trong hộp vào miệng, nuốt tọt xuống.

“Ai nha! Sao ngươi lại ăn luôn rồi! Ăn quả này sẽ sinh con đó!” Mắt thấy Tần Duy Ngã ăn nó xong, Quản Linh Nhi mới ‘sợ hãi’ hô lên.

Cái, cái gì...Quả sinh con, sinh con...Tần Duy Ngã đang vỗ ngực vui mừng mình tay nhanh chân lẹ, nghe Quản Linh Nhi nói vậy, cả người ngậy ra.

“Là thế đó. Chỉ cần ăn quả này, cho dù là nam tử cũng có khả năng sinh con.” Quản Linh Nhi mở to mắt vô tội, kể ra sự thực ‘Ngươi thắm rồi’.

“Linh Nhi!!”

Ngụy Thiên Thanh vốn đang phiền não không biết có nên cho Tần Duy Ngã ăn Cẩm quả không, giờ thì không cần phiền não nữa rồi.

“Sư huynh, huynh giao quả cho hắn, không phải là muốn để hắn ăn sao?” Quản Linh Nhi truyền âm cho Ngụy Thiên Thanh, vạch trần động cơ của y.

Lời này tuy đúng, nhưng mà...Y đặt quả lên bàn cũng chỉ là muốn nhìn xem ý trời mà thôi. Nếu Tần Duy Ngã ăn nó, vậy thì dễ bàn rồi. Nếu không, vậy y sẽ trả lại quả cho Quản Linh Nhi, không bao giờ nghĩ đến chuyện để hắn sinh con nữa. (— Anh biết đằng nào bạn Ngã cũng ngu si ăn mất đúng không?)

“Muội đừng dọa hắn.” Đi đến bên người Tần Duy Ngã, Ngụy Thiên Thanh nhẹ giọng nói với hắn, “Kia quả thực là loại quả kì lạ có thể khiến nam tử sinh con, tuy nhiên chỉ có tác dụng trong bảy ngày. Nếu ngươi không muốn, ta...sẽ không cưỡng cầu.”

Ô ô, vì sao bọn họ lại nói nghiêm túc như vậy, cứ như đây là thật ấy, không thể nào? Trên đời thực sự có loại quả kì lạ như vậy ư?

“Các ngươi nói đùa đúng không...Nếu đây là quả khiến nam tử sinh con, không phải ngày đó ngươi cũng đưa cho nàng một quả sao? Chẳng lẽ nàng phải sinh con?” Không có khả năng đi? Cho dù nàng thực muốn sinh, cũng không cần dùng nó a? Thân mình nàng vốn là nữ tử, sinh con hẳn là...

Độc Tôn!!! “Ngươi, ngươi cũng để Độc Tôn ăn nó!”

Ngươi coi bộ không ngốc hết thuốc chữa đó! Quản Linh Nhi vỗ tay cái đốp, kêu to ‘Ngươi đoán đúng rồi!’

...Tần Duy Ngã chỉ vào nàng, há to miệng không nói nên lời. Sư phụ! Đúng rồi! Đến hỏi sư phụ! Nhất định ông biết lời bọn họ nói không phải là sự thật.

“Ngươi chậm một chút.” Thấy Tần Duy Ngã chạy đi như không muốn sống, Ngụy Thiên Thanh bắt đắc dĩ hô, chuẩn bị đuổi theo nói rõ ràng với hắn.

“Sư huynh gượng đã!” Quản Linh Nhi gọi y lại.

Sư phụ ~! Sư phụ a ~! Đồ nhi của người mệnh đã sắp tàn, người mau tới cứu con!! Tần Duy Ngã vừa chạy vừa thảm thét trong lòng.

Uỳnh!

Tần Duy Ngã mãi nghĩ chạy lung tung đâm sầm vào người ta ở chỗ ngoặt.

“Duy Ngã, ta đã nói với con bao nhiêu lần rồi, làm người phải bình tĩnh, cẩn thận; con sao cứ vội vội vàng vàng thế hả?” Lưu Học Ân đang vui đầu suy tư một chuyện, không ngờ bị Tần Duy Ngã xông thẳng đụng cho suýt ngã, vừa định thần liền cau mày định đánh bay hắn đi.

“Sư phụ cứu mạng a!” Tần Duy Ngã không có hình tượng bổ nhào lên người Lưu Học Ân gào khóc.

“Con lại làm ra chuyện tốt gì rồi?” Đối với đại đệ tử cả ngày không làm gì đáng hoàng, chỉ biết hồ đồ sống qua ngày này, Lưu Học Ân chỉ hận rèn sắt không thành thép a!

“Không phải con, là Quân Linh Nhi!!” Tần Duy Ngã lên án việc mình phải chịu đối xử vô nhân đạo.

“Loại quả có thể khiến nam tử sinh con?” Lưu Học Ân nghe đến là quen tai, hình như ông đã nghe được ở đâu chuyện này rồi.

Sư phụ, người mau nói trên đời này căn bản không có loại quả nào như vậy đi!! Tần Duy Ngã chờ mong vô hạn.

“Năm đó ta đã nghe tiên sư nhắc tới nó.” Lưu Học Ân vuốt râu hồi tưởng.

Uỳnh! Tần Duy Ngã ngã xuống đất, khoé miệng run rẩy không thôi.

“Nghe nói quả này trăm năm mới khai hoa một lần, hơn nữa nếu không phải là hai hoa đực tương giao thì không thể kết quả, cần trăm năm mới chín, trong suốt óng ánh, thịt quả tươi non vô cùng, có thể khiến nam tử sinh con...”

Từng chữ sắc bén như dao cắt đâm vào lồng ngực yếu ớt của Tần Duy Ngã, xuyên thẳng vô tim! Phụt! — Máu tươi văng tung toé.

Hức ~ Hức ~ Ô ô... Rõ ràng là thời tiết tháng tám tháng bảy, có sao lại lạnh giá đến vậy?

...

Một mình đi trên đường nhỏ trải đá vụn, Tần Duy Ngã cảm thấy nhân sinh của mình thực là thê lương vạn phần. Vậy mà lại muốn ta sinh con...

Nhớ tới một lần không lâu trước kia hắn theo sư phụ đi đỡ đẻ cho một ả phụ (bà bầu) khó sinh, cái cảnh máu chảy đầm đìa kia...Tần Duy Ngã chợt thấy chân mềm nhũn, mắt cũng hoa lên.

Không phải sợ, không phải sợ! Chẳng phải nói sau bảy ngày quả kia sẽ mất công hiệu sao? Chỉ cần trong bảy ngày này mình không cùng Ngụy Thiên Thanh làm cái kia, mình sẽ không có chuyện gì đâu. Tần Duy Ngã an ủi chính mình.

Không biết ma nữ Quân Linh Nhi kia đã cho Độc Tôn ăn quả chưa? Nếu nó ăn, vậy ngày động phòng hôm đó chẳng phải là đã...Đệ cũng đừng trách ca ca không giúp đệ!

Tần Duy Ngã vội vàng chạy tới phòng Tần Độc Tôn, thấy hắn đang đọc sách. Thừa dịp Quân Linh Nhi còn chưa về, Tần Duy Ngã chạy tới thì thà thì thầm một trận bên tai hắn.

“Huynh, huynh nói bảy bọ gì thế!” Tần Độc Tôn mạnh miệng không thừa nhận, mặt thì trắng bệch không còn giọt máu.

“Thật đó, huynh vừa tìm sư phụ hỏi rồi, là thật đó.”

“Cho dù huynh đã ăn quả, nhưng không có nghĩa Linh Nhi cũng cho đệ...” Tay cầm sách của Tần Độc Tôn khẽ run.

“Trời ơi, huynh tận mắt nhìn thấy Ngụy Thiên Thanh đưa cái hộp giống hệt cho Quân Linh Nhi. Nàng khẳng định là mình không ăn, đệ giấu xem còn ai ăn ở đây nữa?!” Tên này sao lại ngốc thế không biết. (Em giai ảnh chỉ là không chấp nhận nỗi sự thật thôi mà TT~TT)

“Sao huynh biết trong hộp đó nhất định là quả ấy. Chẳng phải huynh nói loại quả này trăm năm khai hoa trăm năm kết quả sao, vậy nhất định là vô cùng trân quý, Ngụy Thiên Thanh lấy ở đâu ra những hai quả?” Tần Độc Tôn tự cường trấn định.

“Nhâm Dữ Phi đưa cho, người kia kỳ trân dị bảo gì không có, có hai quả như vậy cũng là bình thường thôi!” Có lẽ là ôm suy nghĩ có chết cũng phải chết chùm, Tần Duy Ngã tin chắc Tần Độc Tôn đã bị Quân Linh Nhi ‘độc thủ’.

“Cho dù thực sự có hai quả, huynh sao lại khẳng định Linh Nhi nàng nhất định cho đệ ăn?” Linh Nhi sao có thể...Để cho hắn gặp chuyện khó xử như vậy?

“Vậy đệ chờ mười tháng hoài thai sinh cho Quân gia một tiểu tử béo mập đi!” Tần Duy Ngã thấy thế nào hắn cũng không chịu tin mình, bắt đầu nổi điên. Thật là, hảo tâm đến nói cho nó chân tướng, thế mà còn không chịu tin mình! Đến lúc bụng đệ to đùng lên, đừng có mà bị hù chết nhá!

“Huynh đi đây, đệ nói với Ngụy Thiên Thanh, bảy ngày sau huynh sẽ trở về.” Trước vẫn là trốn đi rồi tính sau.

“Huynh đi đâu?” Tần Độc Tôn khó hiểu hỏi.

“Đương nhiên là trốn Ngụy Thiên Thanh rồi, không thì chờ sinh con cho y chắc!” Vừa nói đến sinh con, Tần Duy Ngã đã lạnh run cả người. Quá khủng khiếp! Có chết hắn cũng không muốn mang thai giống nữ tử, chịu đau chết đi sống lại rồi sinh ra một đứa nhóc trông giống hệt con khỉ con dơi!

“Trốn thế nào?”

“Đương nhiên là phải đi...Huynh sao phải nói cho đệ! Sao hả! Định bán rẻ huynh à!” Tần Duy Ngã xắn tay áo, chuẩn bị giết người diệt khẩu.

“Đệ đi với huynh.” Tần Độc Tôn muốn tìm Quân Linh Nhi hỏi rõ ràng, rồi lại sợ tìm được nàng sẽ hỏi ra quá rõ ràng. Chuyện nói dối tông đường này, sớm hay muộn hắn cũng phải đối mặt. Nhưng mà...Trước khi hắn nghĩ thông suốt, hai người vẫn là đừng nên gặp mặt nhau thì hơn.

“Cái này nghe còn được.” Tần Duy Ngã vỗ vỗ đệ đệ mình mấy cái, rất có cảm giác trẻ nhỏ dễ dạy.

“Vậy bao giờ đi?”

“Ngày thường Ngụy Thiên Thanh đáng chết kia coi chừng huynh gặt gao, căn bản không cho huynh cơ hội ở một mình...Huynh thấy suy nghĩ không bằng hành động, bây giờ ta đi luôn!”

“Bây giờ?” Tần Độc Tôn không ngờ lại bất thành linh như vậy.

“Thế nào, luyến tiếc hả? Bất quá vừa mới tân hôn, muốn cả ngày ở bên nhau tương thân tương ái cũng là chuyện thường tình thôi.” Tần Duy Ngã vỗ trán, lý giải gật đầu.

Tần Duy Ngã vừa nói, Tần Độc Tôn liền bắt đầu nóng nảy. Đi thì đi, so với việc suốt ngày bị Quân Linh Tiêu kia đặt dưới thân hoan hảo, chẳng thà cùng đại ca ra ngoài một thời gian, để cho bản thân suy nghĩ về chuyện mai này.

“Để đệ đi thu thập chút hành trang.”

“Đừng! Ngoại trừ bạc thì đừng mang gì cả.”

“Vì sao?”

“Để cho bọn họ nghĩ chúng ta đi đâu đó tán gẫu, không cần vội vã tìm chúng ta, như vậy ta có thể đi xa hơn một chút.” Trải qua lần trốn đi thất bại trước kia, Tần Duy Ngã rút kinh nghiệm xương máu, lần này không thể mới một ngày đã bị tóm được!!

“Vậy nghe theo lời huynh.” Tần Độc Tôn chưa trải qua chuyện này bao giờ, cũng nghĩ không ra biện pháp nào tốt hơn.

“Vậy đệ thu thập tốt đi, huynh đi đón Li Nhi.” Tần Duy Ngã nói với hắn.

“Huynh đón tiểu tử kia làm gì?”

“Không mang nó đi huynh không an tâm!” Lần trước trốn đi không mang nó theo, kết quả mình suốt ngày lo lắng không yên. Cho nên lần này thế nào cũng phải mang nó theo.

“...” Không biết vì lý do gì, nghe Tần Duy Ngã nói xong câu này, Tần Độc Tôn có cảm giác lần trốn đi này nhất định sẽ chẳng được bao lâu.

“VẬY ĐƯỢC RỒI.”

Tuỳ tiện tìm một cái cốc, Tần Duy Ngã đón Li Nhi từ chỗ Đan Vô Ưu về. Vận khí của hắn không tồi, Quản Linh Nhi còn chưa về, Ngụy Thiên Thanh cũng không đi tìm hắn.

“Hô hô! Lúc này không đi còn chờ khi nào.” Tần Duy Ngã nhẹ giọng nói với Li Nhi, hiện tại hắn đang cùng nó trốn cha nó, cho nên không thể nói to được. Nghe được Li Nhi hứa hẹn xong, hai người huynh không ra huynh, đệ không ra đệ liền thừa dịp không có ai chú ý, ngông nghênh tiêu thất bóng dáng.

...

“Hầm ngầm này của nương đúng là đại ân giúp chúng ta.”

Giơ đèn đi trong con đường đất tối như mực, Tần Duy Ngã cảm tạ khả năng tiên đoán trước của nương. Nếu không phải bà muốn trộm ra ngoài ‘làm xằng làm bậy’, hiện tại sao bọn họ có thể bất tri bất giác rời đi như thế.

“Cái này xây từ bao giờ vậy?” Tần Độc Tôn thế mà không biết trong nhà mình lại xây một đường bí mật thông ra ngoài.

“Khi chúng ta còn rất nhỏ nương đã trộm đào nó. Cơ mà vì sợ cha phát hiện, nương không dám nhờ người khác hỗ trợ, lần nào cũng thừa dịp cha không có nhà, một mình đào.” Nhắc tới mẫu thân đáng yêu của mình, Tần Duy Ngã bật cười.

“Thế sao huynh biết?”

“Có một lần huynh giữa trưa tỉnh lại, đang chuẩn bị đi xì xì, phát hiện ra không thấy hạ nhân trong nhà đâu. Sau đó, huynh nghe được ở nơi không xa có thanh âm kì quái, vì thế liền nghe theo tiếng lần xem. Kết quả đệ đoán coi huynh thấy cái gì? Là một cái động cao khoảng hai thước (66,6 cm), dài khoảng hai trăm thước (66,6 m), cộng với nương cả người dính đầy đất dùng một cái xẻng bự chẳng ngừng đào a đào!” Nghĩ đến bộ dáng liều mạng như đang làm sự nghiệp gì vĩ đại lắm của nương lúc ấy, Tần Duy Ngã liền không nhịn được cười trộm.

“Cha có biết không?” Tần Độc Tôn phát giác mình thực sự không hiểu rốt cuộc trong đầu nương suy nghĩ cái gì?

“Huynh nghĩ cha hắn là biết đi? Nương làm lộ rành rành như thế, chỉ cần để ý một chút là sẽ biết thôi.” Cha tuy thành thật, nhưng có phải là đồ ngốc đâu!

“Nói vậy thì, nếu hai người Ngụy Thiên Thanh phát hiện không thấy chúng ta đâu, chỉ cần hỏi cha nương liền biết ta đi đâu sao?” Tần Độc Tôn nghĩ nghĩ, phát hiện ra một vấn đề.

“Không cần sợ! Huynh đã sớm tính chuyện này rồi. Ha ha ha!” Tần Duy Ngã bề ngoài ha ha cười, trong lòng lại âm thầm chảy mồ hôi lạnh. Không có kế hoạch chu đáo đã bỏ trốn, xem ra là quá miễn cưỡng rồi.

“Tính thế nào?” Tần Độc Tôn cảm giác đại ca mình hắn là sẽ không thông minh như vậy, hoài nghi hỏi.

“Đệ chưa từng nghe câu ‘nơi nguy hiểm nhất là nơi an toàn nhất’ sao! Chúng ta một đường đi tới Ma cung, bọn họ dù có thông minh đến mấy cũng không ngờ chúng ta tự chạy tới Ma cung đưa dê vào miệng cạp đầu!!” Thông minh, mình thực sự là quá thông minh!! Tần Duy Ngã dương dương tự đắc hô hô cười.

“VẬY SAO?” Dễ dàng như thế á? Tần Độc Tôn thực sự rất hoài nghi.

Sự thực chứng minh, Tần Duy Ngã không nói sai. Chờ đến khi Ngụy Thiên Thanh và Quản Linh Nhi phát hiện không thấy bọn họ đâu, nhận ra bọn họ bỏ trốn thì đã đến buổi tối.

Hai người lập tức bắt tay đi tìm hai vị đại tôn, có lẽ là do quá lo lắng, một người tìm hướng Đông, một người tìm hướng Tây, Quân Linh Nhi còn phái người đi hướng Nam tìm, duy độc hướng Bắc bọn họ lại không nghĩ đi tìm.

Cho nên mới nói, một người ngốc nghếch đột nhiên thông minh lên thật đúng là khiến người ta không thể lường được...

Ba ngày sau, Ngụy Thiên Thanh rốt cuộc tỉnh táo lại, đứng trước mặt một cái động khẩu tối om phía sau núi Tiểu Ngạo sơn trang, y nhìn dòng nhả lại trên tường đất, nổi điên ngửa mặt lên trời thét dài!!!

“Tần — Duy — Ngã —!!”

‘G ử i Thi ê n Thanh

Ng ươ i ng à n v ạ n l ầ n kh ô ng n ê n c ù ng Qu ả n Linh Nhi h ù a nhau l ừ a g ạ t ta. L ạ i c à ng kh ô ng n ê n để c á i qu ả ch ế t t i ệ t kia tr ê n b à n để ta nh ì n th ấ y! V ì kh ô ng để cho b ả n th â n l ú c sinh con b ị đ ầu ch ế t, ta quy ế t đị nh ra đ i, b ả y ng à y sau s ẽ tr ở v ề t ì m ng ươ i.

Li Nhi ta mang đ i, kh ô ng c à n nh ớ n ó đ ầu!

Duy Ng ẫ để l ạ i!’

67. Chương 62: Kỳ Thực Ta Muốn Chạy!

“Đáng chết! Rốt cuộc bọn họ đi đâu?”

Màn đêm buông xuống, Ngụy Thiên Thanh và Quân Linh Nhi đứng trên tường thành cao cao nơi biên quan, tâm tư lao碌 quá độ.

Từ khi nhìn thấy dòng tin nhắn Tần Duy Ngã để lại, Ngụy Thiên Thanh và Quân Linh Nhi có thể nói là liều mạng không màng đến thân thể, vận dụng tuyệt thể khinh công chạy tới chạy lui đông tây nam bắc vô số lần, vậy mà vẫn không tìm thấy bóng dáng huynh đệ Tần gia.

“Hay là bọn họ căn bản không rời khỏi Tiểu ngạo sơn trang?” Quân Linh Nhi nghĩ tới một khả năng.

“Không phải đâu, chúng ta đã tìm tất cả những nơi có thể tìm trong sơn trang rồi, chẳng phải không tìm thấy sao?” Ngụy Thiên Thanh lắc đầu phủ định.

“Vậy vì sao chúng ta tìm lâu vậy rồi mà không có một chút tin tức nào?” Quân Linh Nhi bực bội không thôi. Tiểu Tôn Tôn của nàng vừa mới ăn quả kia chưa được mấy ngày, thân thể nhất định vô cùng ham ngủ, nếu trên đường đi mà lẫn ra ngủ thì...

“Muội biết rồi!!” Quân Linh Nhi rốt cuộc nghĩ ra bọn họ sai ở chỗ nào.

Cái gì? Ngụy Thiên Thanh chờ nàng nói tiếp.

“Tuy bọn họ không ở trong trang, nhưng nhất định còn ở gần trang!!”

“Muội khẳng định?”

“Đúng vậy! Muội quên nói cho huynh, Cẩm quả tuy hiệu nghiệm, song nó có một tác dụng phụ, vẫn hiển trong cung đã ghi lại: ‘Người ăn Cẩm quả, trong vòng bảy ngày Cẩm quả còn công dụng nhất định sẽ cực kỳ thích ngủ, một ngày sẽ ngủ rất lâu, thậm chí có khi đi đường cũng ngủ mất.’ Nghĩ cẩn thận thì, hành trình của mấy người Tiểu Tôn Tôn chắc chắn phải chậm chạp thông thả mới đúng. Nhưng đã qua mấy ngày rồi, chúng ta luôn nghĩ bọn họ nhất định là dồn sức rời đi, cho nên không cẩn thận tìm kiếm khu vực phụ cận sơn trang...”

“Muội nói nghiêm túc sao...?”

“Sư huynh, muội sẽ không lấy chuyện này ra đùa.” Trong lòng chắc chắn nơi ái nhân đi, trái tim Quản Linh Nhi cũng bớt căng thẳng đi nhiều.

Duy Ngã, lần này để cho ta bắt được, ngươi dù có không muốn sinh ta cũng bắt ngươi phải sinh một đứa! Bằng không, ngươi cứ chạy đi mãi ta lấy cái gì để giữ ngươi lại!

...

Lúc này huynh đệ Tần gia rốt cuộc đang ở đâu? Ha ha!! Đúng như lời Quản Linh Nhi nói, bọn họ ở phụ cận sơn trang, trong nhà một hộ nông dân ở phía Bắc cách Tiểu ngạo sơn trang không xa.

Vì có gì bọn họ đã trốn đi gần sáu ngày lại vẫn còn ở chỗ này? Không phải vì Tần Duy Ngã quá thông minh, mà là chuyện tới quá bất ngờ.

Chuyện là như vậy: Hai người Tần Duy Ngã Tần Độc Tôn ‘cao hứng phấn chấn’ mang theo Li Nhi chạy về phía bắc, vừa đi được năm mươi dặm, Tần Độc Tôn bắt đầu không chọn thời điểm ngáp một cái, sau đó ba người lại tiếp tục đi. Đi được thêm một dặm, Tần Độc Tôn lại ngáp cái nữa, ánh mắt bắt đầu mệt mỏi rồi, còn Tần Duy Ngã thì vẫn tinh thần phấn chấn.

Chính là khi bọn họ đi được một trăm ba mươi tám bước cách năm mươi mốt dặm, một chuyện kinh người xảy ra — Tần Độc Tôn ấy vậy mà gục xuống đất.

Tần Duy Ngã sợ hãi chạy nhanh tới xem mạch của đệ đệ — không ngờ là hần lảo quay ra ngủ.

Tần Duy Ngã lớn từng này rồi, hôm nay mới biết Tần Độc Tôn có khả năng ngủ như vậy. Tần Duy Ngã gọi thế nào hần cũng không dậy, đành phải đảo mắt xem thường, một tay chống hần lên lưng, một tay dắt Li Nhi tiếp tục đi. (Tội nghiệp anh Ngã quá *chăm chăm nước mắt*)

Mắt thấy trời đã sắp chuyển tối, rất có khả năng Ngụy Thiên Thanh và Quản Linh Nhi đã phát hiện ra không thấy ba người mình đâu, nếu không chạy nhanh, bị bắt sẽ thảm biết chừng nào!! Tần Duy Ngã cắn chặt răng, cổ sống cổ chết nặng nề bước về phía trước.

“Tửu tửu heo heo!” Li Nhi thương nương mình mặt đã nghẹn đỏ bừng, thế mà cữu cữu vẫn cứ như toà núi nhỏ không chịu dậy.

Đúng, hôm nay ta cũng mới biết thì ra nó là con heo biến thành! Hai giò của Tần Duy Ngã khó chịu như muốn gãy đôi.

Nương a, đệ sẽ không để cho huynh cứ công đệ như vậy tới hừng đông chứ!! Tần Duy Ngã nhìn chân trời mờ mịt, lệ nóng rớt cuộc không kìm được nữa trào dâng.

Vì có gì mình lại thấy bi tráng đến vậy!! Tần Duy Ngã lúc này chợt nảy sinh cảm giác ‘anh hùng đi tới quyết không quay đầu’.

“Nương, Li Nhi đói bụng, Li Nhi muốn ăn thịt thịt!” Li Nhi cả ngày mới ăn hai cái bánh bao và một ít điểm tâm, nó vuốt vuốt cái bụng đáng thương, bất mãn kêu la.

Vì sao cha còn chưa mang đồ ăn ngon tới tìm chúng ta? Bụng Li Nhi đói sắp xẹp lép rồi nè!!

Thịt thịt? Con không thấy ta thở ra thì nhiều mà thở vào thì ít à? Còn thịt thịt gì nữa! Tần Duy Ngã lưng cứng đờ bất động, thật muốn bỏ quách cái tên đầu heo này lại rồi mang Li Nhi rời đi luôn.

Hử? Hình như nơi đó có nhà! Tần Duy Ngã đang buồn bực đột nhiên phát hiện phía trước hình như có khói bếp bốc lên, hần biết mình rốt cuộc có thể nghỉ ngơi một chút, nháy mắt tinh thần đại chấn, hăng hái xốc lại Tần Độc Tôn trên lưng, mang theo Li Nhi vọt đến.

May mắn quá là may mắn, nông hộ này trước kia nhận được ân của Tần gia, giờ này gặp thiếu gia Tần gia chạy tới xin tá túc, lập tức dành một gian phòng cho bọn họ nghỉ tạm. Cơ mà, coi bộ lần nghỉ tạm này có vẻ lâu đây...

“Tướng công, sao Tần gia thiếu gia thích ngủ vậy?”

Phu thê nông hộ thừa dịp hai huynh đệ Tần gia lăn quay trên giường ngủ vù vù, ở một bên nhỏ giọng nghị luận.

“Ta cũng không biết, bắt quá nghe khẩu khí của bọn họ, hình như cũng không biết là vì sao đâu?”

“Đúng là kì quái mà. Còn nữa, trước đó vài ngày không phải Tần nhị thiếu gia thành thân sao? Vì có gì không cùng nương tử của mình tương thân tương ái mà lại chạy đến đây?”

“Ta đã nghe đại thiếu gia nhắc qua, nói là tân nương xinh đẹp động lòng người, song đến khi hành phòng lại thích ngược đại Tần nhị thiếu gia...Nghe nói nàng là một nữ hào kiệt trong giang hồ, võ công cao hơn Tần nhị thiếu gia không ít. Cho nên đã gây sức ép quá lớn cho Tần nhị thiếu gia!”

“Vậy vì sao không bỏ nàng?”

“Nghe đại thiếu gia nói, nương gia (nhà mẹ đẻ) của tân nương kia thế lực rất lớn, nhà bọn họ không đắc tội nổi! Nhưng mà nhị thiếu gia không chịu nổi nữa, vậy nên mới chạy trốn.”

“Nhị thiếu gia thật đáng thương!”

“Đúng vậy! Một người hiệp nghĩa nhân từ như hấn ấy thế mà lại lấy phải thê tử thế kia!”

“Ai! Thiên ý trêu ngươi a!”

...

Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Nửa đêm Tần Độc Tôn tỉnh lại, phát hiện mình cứ nhiên không cẩn thận ngủ mất, thật phần kì quái.

Hắn tự mình xem mạch, thân thể không có gì khác lạ mà? Sao lại mặc danh kì diệu ngủ mất như thế? Nếu mình hấn bị bệnh thì thôi, đằng này có gì đại ca hấn cũng vậy, vừa này còn nói nói cười cười, ngay giây sau đã ngủ đến bất tỉnh nhân sự?

Mấy ngày này, hấn tỉnh ngủ thì Tần Duy Ngã ngủ, Tần Duy Ngã tỉnh ngủ thì hấn ngủ, dù sao không phải huynh ngủ thì chính là đệ ngủ, bốn năm ngày trôi qua mà còn chưa bước chân ra khỏi cái nhà này.

Chẳng lẽ nhà này có vấn đề? Tần Độc Tôn cảnh giác suy đoán. Không đúng, nghe đại ca nói ngày ấy trên đường hấn đã ngủ mất, không phải tới đây mới ngủ...Vậy rốt cuộc là vì sao? Theo sư phụ hành y đã nhiều năm, có nghi nan tạp chứng nào hấn không thấy qua, nhưng đột nhiên ngủ liên tục như vậy thì hấn chưa từng gặp bao giờ.

Nếu còn tiếp tục thế này nữa, thật đúng là không xong!

Ngày kế, Tần Duy Ngã đuổi thất lưng, rốt cuộc thanh tỉnh.

Tần Độc Tôn tính toán thừa dịp cả hai người đều tỉnh, cùng nhau bàn bạc suy ngẫm lại vấn đề này cho rõ.

“Giá giá giá!” Li Nhi đi theo phu thê nông hộ, ngồi trên lưng trâu trong điền chơi đến quên cả trời đất. Một ngày rồi nương cứ nói xong mấy câu liền biến thành heo ngủ mất, may mà có đại thẩm đại thúc cùng ngư ngư chơi cùng mình.

Cơ mà sao cha còn chưa tới? Li Nhi đã lâu thiết lâu không ăn quả hồng hồng ngọt ngọt rồi, muốn ăn quá đi!

“Bắt đầu từ khi nào đệ thành thế này?” Tần Duy Ngã nghiêm túc ngồi bên cạnh Tần Độc Tôn.

“Lúc trước thì không để ý, hiện tại nghĩ lại, hấn là từ sau ngày thành thân...” Tần Độc Tôn cẩn thận hỏi tưởng. Đích xác, sau ngày thành thân, hấn luôn cảm thấy buồn ngủ, còn ngáp liên hồi.

“Sau ngày đệ thành thân? Năm ngày trước huynh mới bị...Rốt cuộc thì có liên quan gì với nhau?” Tần Duy Ngã nghĩ mãi không thông.

“Đệ nghĩ trong trang có người nào gặp phải tình trạng giống chúng ta không?” Tần Duy Ngã đặt giả thiết.

...Không ai trả lời hấn.

“Đệ nói gì đi chứ!” Thấy đệ đệ không để ý tới mình, Tần Duy Ngã mất hứng ngắt đầu tròng hấn, kết quả vừa nhìn liền thấy, người trước mắt đã lại lần ra ngủ mất!

“A a a —” Tần Duy Ngã ôm đầu kêu ầm lên, cứ thế này thì bọn họ chạy cái rắm! Sớm hay muộn cũng sẽ bị hai người Ngụy Thiên Thanh bắt về!!

Phu thê ngoài phòng bị tiếng kêu của hắn dọa sợ, vội vàng bỏ việc trong tay chạy vào nhìn hắn.

“Hức...” Li Nhi bị để lại một mình ngoài cửa, đáng thương biết bao nhiêu!

Cha, rốt cuộc cha đang ở đâu! Li Nhi rất nhớ cha! Tiểu tử kia bị nương mặc kệ, bắt đầu nhớ đến người cha vẫn luôn nâng niu yêu chiều nó.

Lại một đêm nữa ulla đến, hôm nay đã là ngày thứ sáu huynh đệ Tần gia rời khỏi sơn trang.

“Sư huynh, huynh làm gì vậy?” Rốt cuộc cũng nhận được mật báo của thuộc hạ, nói ở một nông gia cách Tiểu Ngạo sơn trang bảy mươi dặm phát hiện ra Li Nhi và huynh đệ Tần gia, Quân Linh Nhi xuyên đêm chạy tới muốn vọt vào trong, hảo hảo nhìn xem Tiểu Tôn Tôn của mình, không ngờ lại bị Ngụy Thiên Thanh giữ chặt.

“Quả kia chỉ có tác dụng trong bảy ngày.”

“Đúng đúng, đúng đến không thể đúng hơn. Sư huynh, huynh mau bắt trói hắn lại đi, bằng không lần sau hắn còn chạy mất tăm mất tích nữa đây!” Quân Linh Nhi ngăm bực Tần Duy Ngã phá hư tình nông ý mật của mình, ước gì hắn sống thêm một năm liền để thêm một đứa, vĩnh viễn không có thời gian chạy trốn, đáng tiếc trên đời này chỉ còn ba Cấm quả, một cho Tôn Tôn, một cho Tần Duy Ngã hắn ăn, quả còn lại không biết bị hỗn đản nào trong cung trộm đi mất, muốn sinh thêm đứa nữa, khó a...

Hai người không dấu vết chạy tới nông gia, khi ấy cả Tần Duy Ngã và Tần Độc Tôn đều đã ngủ. Xuất ra hai thỏi vàng đặt lên đầu giường phu thê nông gia, Ngụy Thiên Thanh và Quân Linh Nhi lặng lẽ đưa hai lớn một nhỏ đi.

Về tới Tiểu Ngạo sơn trang, Ngụy Thiên Thanh đặt Tần Duy Ngã lên giường, cũng không vội lập tức xử hắn tại chỗ để giải nỗi khổ tương tự, mà là lẳng lặng nhìn hắn, cân nhắc rốt cuộc có nên để Tần Duy Ngã chịu nỗi khổ sinh con kia không. Tuy rằng trước đó y đã nghĩ nhất định phải làm Tần Duy Ngã chết tâm chấp nhận số phận, nhưng giờ thấy hắn, y lại không đành lòng nhìn bộ dáng hoảng hồn khiếp sợ của hắn.

“Ngô... Thiên Thanh.” Tần Duy Ngã không biết là mơ cái gì, miệng cười ngớ ngẩn, một dòng nước trong suốt từ khoé miệng hắn uốn lượn chảy xuống.

“Người a...” Ngụy Thiên Thanh lấy ngón tay lau nước miếng cho hắn, trong lòng ngập ứ thương yêu cưng chiều.

“Ngô...” Tần Duy Ngã nghiêng đầu, ngậm ngón tay Ngụy Thiên Thanh vào miệng, bắt đầu mút ngón tay y.

Ngụy Thiên Thanh vốn đã định buông tha hắn, gắng nhịn độ một hai ngày nữa, chợt thấy một cổ điện lưu từ ngón tay xộc thẳng lên đỉnh đầu.

“Duy Ngã...” Nhắm mắt lại hưởng thụ một chút cảm giác run rẩy này, Ngụy Thiên Thanh rút mạnh ngón tay, chuẩn bị ra ngoài bình tĩnh một phen.

“Ừm...Thiên Thanh...Ta muốn...” Tần Duy Ngã bắt an lằm bằm, thanh âm kiều mỹ lại liêu nhân.

A! Đây là người bức ta! Ngụy Thiên Thanh vừa nghe thanh âm của hắn liền cảm thấy toàn bộ máu trong người đều sôi sùng sục.

“Duy Ngã, sinh một đứa con của chúng ta đi!” Ngụy Thiên Thanh lột sạch y phục của Tần Duy Ngã, kê cần trái non đỏ tươi ngọt ngào trên khuôn ngực trắng nõn của hắn, đem nhiệt tình tích tụ suốt sáu ngày tiến thẳng vào.

“A...” Tần Duy Ngã khó nhịn vặn vẹo thân mình, miệng kêu lên tiếng rên rỉ quyến rũ động lòng người....

68. Chương 63: Đã Định Là Người Rồi

Lẽ nào Cẩm quả thực sự có khả năng làm thay đổi thể chất con người? Vì có gì y lại cảm thấy hậu đình của Tần Duy Ngã càng thêm chặt nóng ẩm ướt hơn xưa?

“Ừm...Thiên Thanh...” Tần Duy Ngã khẽ cắn môi đỏ, hai mắt ngập nước long lanh. Vì sao hắn lại mơ thấy Ngụy Thiên Thanh? Chẳng lẽ là do hắn quá nhớ y sao? Thân thể nóng quá...Mộng này là mộng xuân ư?

“Duy Ngã, ngày mai chúng ta sẽ chính thức thành thân. Đến lúc đó...Người chính là nương tử của Ngụy Thiên Thanh ta, nương tử chân chính...Duy Ngã, tuy ta biết để người lấy thân nam nhi sinh con cho ta là không đúng! Nhưng mà...Ta muốn! Muốn có một đứa con đáng yêu động lòng người giống như người. Duy Ngã...Nương tử...”

Ngụy Thiên Thanh siết chặt eo Tần Duy Ngã, cảm thụ khoái cảm tiêu hồn truyền tới từ hạ thân.

“Ô ô ô...” Tần Duy Ngã mơ mơ màng màng khóc. Mộng này đẹp quá, hắn vậy mà có thể nghe Ngụy cục bằng kia gọi mình là nương tử? Cái tên ma quỷ kia đã bao lâu không gọi mình như vậy rồi?

“Duy Ngã, nương tử. Sao lại khóc rồi?” Ngụy Thiên Thanh hôn lên nước mắt vương trên khoé mắt hắn.

“Người là đồ hỗn đản, là đại sắc quỷ! Quỷ hoa tâm! Người ăn không trả tiền, lại còn thích lừa đảo! Người là đồ vương bát đản!!” Hô! Mắng ra thiệt là thoải mái! Mộng này quá hạnh phúc!! Nếu cứ như vậy thì tốt rồi!

...Trên đầu Ngụy Thiên Thanh toả ra một luồng khói đen.

Tiểu hồn đản đáng giận! Ngụy Thiên Thanh lật người hắn lại, tức giận cắm thẳng vào cúc hoa nở rộ xinh đẹp.

“A...A...” Tần Duy Ngã thích đến rên hừ hừ. Trời ơi, đây thực sự là mộng sao? Vì có gì lại chân thật đến vậy? Hơn nữa, khoái hoạt như muốn cướp đi toàn bộ hô hấp của hắn, dường như còn tăng thêm nhiều lần so với dĩ vãng.

Trời ơi! Thân mình như vậy, con người động lòng người như vậy, làm thế nào y có thể buông bỏ đây? Kiếp này, kiếp sau, kiếp sau nữa y cũng không nguyện cùng hắn chia lìa...Ngụy Thiên Thanh điên cuồng đỉnh động thất lưỡng cường kiện.

“A, ta muốn chết....Tha cho ta! A...” Nhoài người trên giường, Tần Duy Ngã cảm giác mình như sắp tan ra dưới kích tình cuồng loạn.

...

Bên kia, Quần Linh Nhi không hề bối rối suy nghĩ như Ngụy Thiên Thanh. Nàng sắc mặt ửng đỏ cẩn thận cởi áo Tần Độc Tôn, nương theo quang mang của dạ minh châu trong tay, tỉ mỉ tìm kiếm thứ gì đó trên người hắn.

Tốt nhất là chưa có, tốt nhất là chưa có. Nếu thực sự có rồi, đêm nay nàng chẳng phải sẽ phải chịu đựng sao? Ngàn vạn lần đừng có, ít nhất cũng phải qua đêm nay đã...

A! Đây là...

Khi tay Quần Linh Nhi mơn trớn bụng Tần Độc Tôn, dưới làn da hắn xuất hiện một dòng khí màu phấn hồng không nên xuất hiện.

Không thể nào? Minh lợi hại như vậy, một lần liền trúng? Quần Linh Nhi chỉ thấy vận khí của mình đặc biệt xui xẻo.

Quần Linh Nhi không muốn tin tiếp tục khẽ vuốt nơi đó, liền thấy những nơi đầu ngón tay của nàng chạm tới, dòng khí màu phấn hồng kia sẽ lập tức hiện lên.

Thật sự có rồi...Quần Linh Nhi uể oải thu tay, hưng phấn vừa tìm được Tiểu Tôn Tôn của mình về cũng bởi vậy mà xui xuống.

Xem ra từ tối nay, mình chỉ có thể ôm hần đi ngủ...Không thể cùng Tần Độc Tôn làm cái gì yêu cái gì thương, Quần Linh Nhi cảm thấy có chút đáng tiếc. Song khi tưởng tượng đến cảnh khuôn bụng bằng phẳng kia đã bắt đầu hoài thai con của mình, nàng lại vui sướng không thôi.

Mặc kệ, thời gian còn nhiều. Dù sao cũng chỉ có mười ngày đầu không thể hành phòng, chờ đến lúc ấy không phải nàng muốn làm thế nào liền làm thế ấy ư!! Hô hô –! (mười ngày á? O.O)

Nằm bên cạnh Tần Độc Tôn, Quần Linh Nhi ảo tưởng dáng vẻ Tần Độc Tôn ôm đứa con đáng yêu nhìn mình. Ai nha...Sao lại hưng phấn rồi? Cái thân thể đáng ghét này!!

Ừm? Không biết tương lai Tôn Tôn sẽ sinh nữ hài hay nam hài nhỉ? Đặt tên gì mới tốt đây? Quần Linh Nhi bắt đầu phiến não.

“A a a!!!”

Sáng sớm, trong Tiểu Ngạo sơn trang, Tần Duy Ngã bắt đầu luyện giọng.

“Vì sao người lại ở đây?!”

Còn gì khiến người ta khiếp sợ hơn việc vừa mở mắt ra đã thấy người không nên nhìn thấy chứ!

“Ta không ở đây thì ở đâu?” Ngụy Thiên Thanh cũng không giận hờn.

“Người đương nhiên hần là ở...” Xung quanh tìm ta... Tần Duy Ngã nói đến một nửa liền nuốt ngược vào trong.

“Ta chỉ là muốn xuất môn đi một chút...” Tần Duy Ngã đánh chết cũng không thừa nhận chuyện mình lại ‘bỏ nhà trốn đi’.

“Đi một chút, không cần thận liên hết sáu ngày?”

“Cái kia...Chỉ là ngoài ý muốn thôi.” Cúi đầu, Tần Duy Ngã nghĩ nên tìm cách gì để thoát thân.

Qua đề m nay, ng ươ i li ề n danh ch í nh ng ô n thu ậ n l à ng ườ i c ủ a ta, đế n l ú c đó ta nh ấ t đị nh s ẽ khi ế n ng ươ i kh ô ng c ò n t â m t ư đ i ngh ĩ chuy ệ n kh á c n ữ a. Ngụy Thiên Thanh ôm lấy Tần Duy Ngã đã ngủ một ngày một đêm, đặt lên đùi mình, vạ phần ôn nhu chải vuốt mái tóc đen bóng của hần.

Khả nghi, quá là khả nghi!! Y thế mà không đem hần XXOO rồi lại OOX, không giống tính tình của y tẹo nào. Đạo này y càng lúc càng khác thường!!

“Mau mặc y phục vào, đã sắp trưa rồi, mọi người trong nhà còn đang chờ!”

Chờ cái gì? Ăn cơm à? Không phải còn sớm sao! Sắp đến với đã đến dù sao vẫn là khác nhau mà. Tần Duy Ngã đã quen ăn xong ngủ, ngủ xong ăn căn bản không còn quan tâm thời gian là cái chi nữa rồi.

“Oa! Cái gì vậy?” Tần Duy Ngã nhìn y phục đỏ thắm trong tay Ngụy Thiên Thanh.

“Không phải người hâm mộ Độc Tôn và Linh Nhi sao, cho nên hôm qua ta đã báo với cha nương, chờ người tỉnh lại liền thành thân.” Ngụy Thiên Thanh cười mặc ngoại y chỉnh tề cho hần.

“Thành thân!!!” Cả người Tần Duy Ngã đều dựng đứng!

Này, này, sao có thể nói thành thân liền thành thân ngay được? Ta, ta còn chưa chuẩn bị tốt a... Tần Duy Ngã luống cuống.

“Thế nào? Người không muốn thành thân với ta?” Mặt Ngụy Thiên Thanh nháy mắt tối sầm.

“Muốn!” Tần Duy Ngã lập tức phản bác.

Ai nha nha! Người cái đồ ngu ngốc này, cho dù muốn cũng không thể trả lời nhanh như vậy được!! Tần Duy Ngã thầm mắng bản thân miệt thị!

“Ta biết để người gả cho ta là ỷ khuất người...” Biểu tình của Ngụy Thiên Thanh rất chi thương cảm.

“Không có không có! Ta rất muốn thành thân với người!” Miệng thú! Miệng hư! Người đang nói linh tinh gì thế hả!

“Vậy chúng ta đi đi.” Vừa lòng hôn lên môi Tần Duy Ngã, Ngụy Thiên Thanh rên rỉ khi còn nóng dẫn người ra ngoài.

69. Chương 64: Phiên Ngoại : Nương A! Ta Không Muốn Sinh!

Không phải chỉ là thành thân thôi sao! Ngoại trừ vài vị quan khách rảnh rỗi ra cũng làm gì có gì đáng sợ chứ! Tần Duy Ngã đứng ở lễ đường, nhìn mọi người tiến lên chúc mừng.

“Cung hỉ cung hỉ!!”

“Cung hỉ cung hỉ!!”

Những người quen thuộc trong trí nhớ dường như đều tới đây, một đám đáng vẻ cao hứng phấn chấn, cứ như người thành thân chính là bọn họ.

“Cung hỉ a cung hỉ!”

Là Giang Trọng? Mình nhớ rõ từ khi đi theo Ngụy Thiên Thanh thì không còn lui tới với hắn nữa mà? Mà vào một ngày như hôm nay, người nhà mình không có khả năng mời hắn tới dự lễ, sao hắn lại tới?

“Tần huynh cung hỉ cung hỉ!!”

Oa! Sao cả tên suy thần này cũng tới vậy!! Cái mặt chinh inh của Yến Văn An đúng là làm người ta vừa nhìn đã muốn nổi điên!

“Tần công tử...”

Nương a, mời cả hoa thủy này tới làm gì chứ!! Tần Duy Ngã nhìn đến khuôn mặt tươi cười vui vẻ của Ngưng Sơ, đột nhiên cảm thấy vô lực.

“Tần Duy Ngã, tên tiểu nhân này!!”

Ai tới cứu ta với!! Tần Duy Ngã bị Diêu Tuyết Chiêu dùng sức bóp cổ, thở không ra hơi mặt nghẹn đỏ bừng.

“Nương tử!” Ngụy Thiên Thanh lập tức xuất hiện, cứu vớt Tần Duy Ngã.

“Người chạy đi đâu!!” Dám để ta ở cùng một đám hung dữ như ác lang này.

“Ta? Đương nhiên là ta phải đi tìm bà mẹ a!” Ngụy Thiên Thanh nói rất chi là vô tội.

“Bà mẹ? Người đang thành thân với ta đi tìm bà mẹ làm gì?” Tần Duy Ngã khó hiểu hỏi.

“Nương tử, người đang nói cái gì vậy? Không phải chúng ta đã sớm thành thân rồi sao? Còn hôm nay là ngày người sinh a!” Ngụy Thiên Thanh vạn phần thâm tình nâng tay Tần Duy Ngã lên hôn.

Đã sớm thành thân...Không đúng! Ta nhớ rõ ràng hôm nay là ngày thành thân của ta và người mà? Sinh? Ta có phải nữ nhân đâu mà sinh chứ?

“Duy Ngã chúc mừng con đã làm nương!!” Lưu Học Ân đứng trước mặt hắn cười trấn an.

“Đúng vậy! Con của ta à, mau sinh cho nương một thằng cháu bụ bẫm đi nào!!” Nương hấn Đan Vô Ưu hai tay chống nạnh nhìn hắn chằm chằm, rất có tư thế ‘con không sinh ta sẽ lấy mạng con’.

“Tẩu tẩu, người xem! Độc Tôn đã sinh cho ta vài tiểu tâm can rồi, người cũng mau sinh mấy đứa đi!!” Quản Linh Nhi cười hi hi ôm Tần Độc Tôn đi tới, vây quanh hai người là một đám nhóc chảy nước miếng đầm đìa.

“Oa —! Đệ đệ đệ sinh khi nào? Sao lăm thế!!” Tần Duy Ngã nhìn tiểu tử béo mập coi hỉ y đồ thẩm của mình là cái khăn tay mà xài kia, không thể tin được đây đều là Tần Độc Tôn sinh.

“Đại ca huynh nói gì vậy! Con của huynh cũng không ít hơn đệ đâu đó!” Tần Độc Tôn mị nhãn chớp mắt, ‘thẹn thùng’ rúc vào ngực Quần Linh Nhi!

Oẹ! Nhìn động tác ảo lả của Tần Độc Tôn, Tần Duy Ngã thiếu chút phun ra! Vì thế hắn tự động xem nhẹ câu cuối cùng.

Độc Tôn sao lại biến thành thế này!! Còn sinh lăm con như vậy... Mình vẫn chưa tỉnh ngủ sao? Cho nên mới mơ giấc mộng hoang đường này?

“Nương nương nương!!”

Đang nghĩ ngợi, đột nhiên hắn bị vài tiếng kêu nhiệt tình dọa cho giật nảy.

Di —! Yêu —! A —! Nga —!

Mấy bé con mặc tiểu y phục màu đỏ, được Li Nhi dắt bắt đầu kéo kéo y phục của hắn.

“Nương, đệ đệ chờ không nổi rồi, người mau để nó xuất hiện đi!” Li Nhi ôm một bé con miệng còn hơi sữa, mở to đôi mắt ngập nước cầu xin.

“Đệ đệ cái gì mà đệ đệ? Còn nữa, con đang ôm con cái nhà ai đây? Hay đây cũng là của cữu cữu con? Thật là! Con còn nhỏ như thế sao ôm đứa nhỏ khác được?”

“Nương tử nói gì vậy? Đứa nhỏ này không phải là người mới sinh hạ sao? Mấy đứa này cũng vậy nè! Li Nhi là ca ca, đương nhiên phải chiều cổ đệ đệ muội muội rồi!” Ngụy Thiên Thanh đứng bên cạnh hắn, nói, “Hơn nữa, tiểu tử kia muốn ra rồi, người vẫn là mau nằm xuống đi!”

Cái gì!! Ta sinh con?! Tần Duy Ngã nhìn một, hai, ba đứa nhóc đứng bên cạnh Li Nhi, đầu óc hỗn loạn rồi thành một cục.

Mình...mình khi nào thì sinh lăm thế này? Vì sao mình chẳng nhớ gì cả? Nhìn nhìn Quần Linh Nhi và Tần Độc Tôn ngọt ngào như mật, lại nhìn nhìn đám nhóc xếp thành đàn bên cạnh bọn họ...Không đúng a? Độc Tôn sao lại nguyện ý sinh nhiều đứa nhỏ cho Quần Linh Nhi như thế? Thống khổ kia lớn đến nhường nào cơ chứ...

“Nương tử, người đừng nghĩ nhiều, mau nằm xuống để cục cưng đi ra đi!” Ngụy Thiên Thanh thúc giục.

Nằm xuống? Cục cưng? Đi ra? Cục cưng gì? Đi ra từ đâu cơ? Tần Duy Ngã rốt cuộc thu nhận một tin tức vô cùng quan trọng vào đầu.

“Duy Ngã, con mau nằm xuống đi! Con xem! Cục cưng sắp ra rồi!” Đan Vô Ưu mạnh mẽ ấn Tần Duy Ngã xuống giường.

Hả? Đây là lẽ đường mà? Sao lại có giường? Tần Duy Ngã hoàn toàn không hiểu mô tê gì.

“Mau sinh đi!”

“Coi! Sắp ra rồi!”

“Ai nha! Bụng bắt đầu động!”

“Ra rồi! Sắp ra rồi!”

Ánh mắt mọi người đổ bùng, không có hảo ý nhìn chằm chằm bụng Tần Duy Ngã.

Cái gì sắp ra rồi? Vì sao ai cũng nhìn bụng mình? Nơi đó có cái gì à? Tần Duy Ngã bị Đan Vô Ưu và Ngụy Thiên Thanh sống chết đè chặt không thể nhúc nhích nổi, đành phải hơi ngẩng đầu, nhìn về phía mọi người đang dồn mắt...

Đó là cái gì? Cái nơi tròn vo này là sao? Tần Duy Ngã nhìn bụng mình cao lên một cục, hơn nữa còn ngọ nguậy ngọ nguậy, hình như có thứ gì bên trong.

“Buông ra! Buông ra!” Tần Duy Ngã đột nhiên nghĩ tới một chuyện vô cùng đáng sợ, hần liễu mạng giãy dụa, muốn thoát khỏi nơi khiến hần hít thở không thông này.

“Nương tử, ngươi đợi một chút nữa, một chút nữa là ra rồi!!”

Không cần! Ta không muốn sinh! Không muốn —! Đáng sợ quá! Ta không muốn sinh a —!! Mắt thấy bụng mình càng ngày càng động mạnh hơn, Tần Duy Ngã bị dọa kêu khóc âm ỉ.

“Ngụy Thiên Thanh ta không sinh! Không sinh nữa!! Thật đáng sợ! Ta không muốn —!”

“Nương tử, ngươi nói gì vậy! Không phải đã sinh ra rồi sao?”

Hử? Nhanh như thế á? Tần Duy Ngã nghe tiếng gào khóc của mình ngưng bật, không thể tin được cúi đầu nhìn —

Trên bụng hần có một cái lỗ to dùng máu chảy đầm đìa, cùng một bé cưng cỡ trườn nhìn giống Ngụy Thiên Thanh như đúc đang được mọi người cẩn thận bế ra.

“Nương...” Bé cưng há cái miệng nhỏ xíu đầy máu tươi, tà ác quay về phía hần gọi.

“A ———-!!!!”

“Con gọi hồn hã!”

Đan Vô Ưu đang lên kế hoạch ‘ngồi sáng’ cho cháu trai bảo bối tương lai của mình, chợt bị tiếng kêu bất thành hình của Tần Duy Ngã dọa sợ. Bà đứng dậy, đi tới trước giường cốc đầu Tần Duy Ngã một cái.

“Nương! Con sẽ chết! Con sẽ chết!! Bụng con sẽ thủng mất!! Con sẽ chết!” Tần Duy Ngã ôm nương khóc điên cuồng.

“Chết cái đầu con! Uống phỉ con là một đại phu, bụng thủng thì khâu lại là được rồi, chết cái gì mà chết!!” Đan Vô Ưu nhéo tai hần, muốn làm hần thanh tỉnh một chút.

Thằng nhóc ngốc này không biết rốt cuộc là giống ai, nhát gan chết đi được. Ngày thứ ba sau khi thành thân biết được mình hoài thai, nó liền ngửa mặt lên trời hô to gọi nhỏ, cứ như trời sắp sụp tới nơi, đúng là quá mất mặt!

“Đau quá a!” Tần Duy Ngã không chịu nổi thiết thủ vô địch của bà, đau khóc kêu oai oái.

“Con cũng biết đau à! Trời sáng bảnh mắt rồi cũng không biết đứng dậy đi lại nhiều một chút, chỉ biết ngủ, bụng bị thủng cho đáng đời!”

Bị đau một cái, Tần Duy Ngã cuối cùng đã thanh tỉnh. Hần uỷ khuất nhìn nương mình, tức giận bà tuyệt không thương yêu mình tí nào.

“Vì sao nương không đi trách Ngụy Thiên Thanh và Quản Linh Nhi! Nhi tử của nương bị người ta khi dễ, thế mà nương còn cười ha hả!”

“Ngươi nói cái gì!” Đan Vô Ưu nổi điên.

“Nếu lúc trước không phải vì ngươi ngốc, lại còn nhát gan để cho Ngụy Thiên Thanh ăn đến một mẩu xương cũng không còn, làm hại Độc Tôn lọt vào mắt xanh của Quản Linh Nhi lúc nam lúc nữ kia, lão nương ta có phải giống như bây giờ cả ngày bị cha ngươi quở trách không? Độc Tôn thì thôi, ít ra nó còn có một chút cốt khí, hiểu được phải cố gắng. Ngươi thì sao! Ngoại trừ bỏ chạy, ngươi làm được cái gì!!”

“Con...Con...” Tần Duy Ngã nghĩ nghĩ, thật đúng là không tìm được cái gì để nói.

“Nam tử hán đại trượng phu, ngươi đã ở cùng y rồi liền thành thật ngoan ngoãn cho ta, nếu rảnh rồi tự tìm thêm việc, ta liền...” Giờ tay làm thế định đánh, thấy Tần Duy Ngã sợ hãi ôm đầu xong, bà mới thu tay về.

“Duy Ngã à, không phải nương không thương con, mà là nương vô năng vì lực (bất lực, bó tay) a!” Đan Vô Ưu hiếm có tỉnh tâm, từ ái xoa đầu nhi tử.

“Không phải nương và cha con không đánh lại bọn họ, cho nên sợ bọn họ. Mà là con và Tôn Nhi...Ai! Nếu các con không muốn, thì dù có bị bọn họ thiên đao vạn quả, người làm cha làm nương cũng sẽ che chở các

con! Nhất là cha con, rõ ràng không cách nào thừa nhận thân phận đặc biệt kia của Quản Linh Nhi, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt ‘không phải là nàng liền không thể được’ của Tôn Nhi, ông ấy cũng không nói gì ngậm đồng ý. Con nghĩ là ông ấy không khó chịu sao? Minh có hai nhi tử, vốn là hảo nam nhi đỉnh thiên lập địa, giờ lại đều...Nỗi khổ trong lòng ông ấy, các con có hiểu được không?”

“Nương...” Tần Duy Ngã chôn đầu trên đùi Đan Vô Ưu, hối hận bản thân đã nói lời không nên nói.

“Duy Ngã à, trước khi thành thân, nương đã từng hỏi con, con có nhớ lúc ấy mình đã trả lời thế nào không?”

Nhớ chứ, sao có thể không nhớ. Từ khi con sinh ra tới giờ, người chưa từng nghiêm túc như vậy bao giờ. Người chỉ vào Ngụy Thiên Thanh, hỏi con duy nhất một câu:

“Duy Ngã à, con có hối hận không?”

Con nhớ rõ lúc ấy con đã suy nghĩ thật lâu, cuối cùng mới khẳng định trả lời người, “Nương, nhi tử khờ ngớ hối hận.”

“Nếu đã không hối hận, vậy thì phải sống thật tốt, đừng để nương bận tâm nữa.” Đan Vô Ưu nhéo nhéo tai Tần Duy Ngã, chính là lần này lực đạo lại rất nhẹ, rất nhẹ.

“Giờ con hối hận có được không?” Tần Duy Ngã nước mắt nước mũi tùm lum.

“Không được!!!” Bản tính hung ác của bà bắt đầu bại lộ! “Con nghĩ sinh con là uống nước chắc, muốn không sinh là không sinh được luôn!!”

“Nhưng mà sinh con đáng sợ lắm!!” Tưởng tượng đến giấc mộng ban nãy, Tần Duy Ngã bị dọa đến run run.

“Đáng sợ cái rắm, lão nương trước kia không phải còn sinh ra bốn huynh muội tui con sao? Ta cũng có làm sao đâu!” Đan Vô Ưu thực muốn bỏ đầu thằng nhỏ này ra, nhìn xem bên trong rốt cuộc có cái gì.

“Nhưng mà vạn nhất...”

“Không có vạn nhất! Con nhìn Tôn Nhi xem, không có việc gì liền đi qua đi lại rèn luyện thân thể. Con thì sao!! Không ăn thì ngủ, Li Nhi không mang theo, tướng công cũng không quản! Mặt mũi Tần gia đều bị con làm cho mất sạch!”

“Ô ô ô ô!! Con sợ xảy ra chuyện không may a!” Xác suất vạn nhất xảy ra chuyện không may cao lắm.

“Chuyện không may! Chuyện không may! Con lúc nào cũng chuyện không may! Giờ con mới có mấy tháng hả? Còn chưa hoài thai xong mà cứ như sắp sinh tới nơi, vậy mai sau biết làm thế nào! Lớn bụng rồi còn bắt nương bồi bên người, con không thấy xấu hổ à!”

Đan Vô Ưu ngoài miệng thì mắng, song trong lòng lại rất vui.

Từ khi biết hai nhi tử đều là ‘người’ của người khác, Tần Dữ Hằng thường xuyên âm thầm bắt định. Lần trước nghe được tin hai nhi tử đều hoài thai, ông xem chút hôn mê bất tỉnh. Tự than thở xin lỗi liệt tổ liệt tông xong, ông bắt đầu trở nên nhiệt tình với bà, thậm chí còn hơn cả lúc mới thành thân... Nghĩ đến đúng là ngượng mà, đã một bó tuổi rồi, còn ân ái triền miên như thanh niên trai tráng...

Lần này, vì an toàn của huynh đệ Tần gia, Quản Linh Nhi và Ngụy Thiên Thanh đã bàn bạc ổn thỏa, đưa hai người tới Ma cung, chuẩn bị chờ đứa nhỏ ra đời sẽ quay về Trung Nguyên. Ai ngờ dọc đường Tần Duy Ngã khóc nháo ầm ĩ, khuyên thế nào cũng không nghe, rơi vào đường cùng, Ngụy Thiên Thanh đành phải thỉnh Đan Vô Ưu cùng tới Ma cung.

Bà vốn tưởng cả đời này mình sẽ không có cơ hội đi tới Ma cung cất giấu đầy bảo vật, nào ngờ không chỉ được Quản Linh Nhi dẫn tới tầng năm đi dạo, lại còn ở bên trong thu nạp thật nhiều tuyệt thế bí tịch bà thích, có thể nói là đời này sống không uổng rồi.

Chờ mình trở về nhất định phải dọa tướng công nhảy dựng! Nghĩ tới phương thuốc dưỡng nhan cất trong ngực, Đan Vô Ưu cười đến là gian trá.

“Ô...” Nương bắt công! Tần Duy Ngã oán hận ngồi dậy. Hắn sờ sờ cái bụng hơi nhô lên, vẻ mặt vạn phần phức tạp.

Sinh con thật đáng sợ....Cơ mà tưởng tượng cảnh Li Nhi bé một mẩu đầu búi củ tỏi bé thêm một nhóc còn bé hơn một mẩu trong lòng, hai mắt ngập nước ngẩng đầu nhìn mình....Hự!

p.s: Nốt một chương nữa là hoàn rồi nhé ~

70. Chương 65: Kỳ Thực Rất Đơn Giản

“Đại ca, huynh đừng đi theo đệ mãi thế được không?”

Tần Độc Tôn thực không rõ, mình và đại ca rõ ràng là cùng một nương sinh ra, sao tính tình lại khác nhau tới vậy!!

“Nhưng mà Độc Tôn à, nương bảo huynh phải theo đệ lãnh giáo, huynh không theo đệ thì theo ai.”

Tần Duy Ngã tay ôm một hộp ô mai, chuẩn bị hảo hảo ăn cho đỡ thèm.

“Oái! Chua thế!” Mới vừa ăn quả đầu tiên, Tần Duy Ngã đã bị chua ứa nước mắt.

“Đại ca, đó là ô mai, đương nhiên phải chua rồi!”

Tần Độc Tôn tùy tay cầm một quyển y thư, không muốn tiếp tục đối thoại ngu ngốc này.

“Không ăn nữa, không biết là ai nói người mang thai thích ăn cái đồ này chứ.” Tức giận đặt hộp lên bàn, Tần Duy Ngã lại bắt đầu đờ ra.

Nam nhân đúng là không giống với nữ nhân, nhớ năm đó theo sư phụ du ngoạn, hắn đã chứng kiến dựng phụ toàn là vừa chóng mặt vừa buồn nôn, người khác nhìn mà kinh hãi. (Lưu Học Ân: Người gọi ta và con đến xem, hơn phân nửa đều là người bệnh. Nếu là người bệnh, nào có thể một cái đánh rắm cũng không có?), cơ mà mình và Độc Tôn không có mấy triệu chứng này, chẳng những không đau đầu chóng mặt, ăn uống còn rất tốt, cái gì cũng ăn được tuốt.

Hiện giờ, bụng hắn đã lớn đến mức hắn không cúi được người nữa, nhưng cũng chưa gặp chuyện xấu gì. (Ngụy Thiên Thanh tránh ở một góc: Với sự chăm sóc tỉ mỉ của Y thánh và Đan Vô Ưu, cùng sự cẩn thận che chở của mình, nếu còn xảy ra chuyện xấu gì, vậy thật đúng là không có thiên lý.)

“Độc Tôn, là một đại nam nhân đột nhiên phải sinh con, đệ có sợ không?”

Buông y thư trong tay, Tần Độc Tôn thở dài một hơi. Dù là ai biết được mình là thân nam nhi mà lại phải sinh con, chỉ sợ cũng đều khó chấp nhận đi. Lúc trước, hắn từ miệng Quản Linh Nhi biết được nguyên nhân mình thêm ngủ, hắn căn bản không tin nổi, thẳng đến khi Quản Linh Nhi để hắn nhìn hiện tượng không thể dùng lẽ thường để giải thích ở bụng mình xong, hắn mới hoảng loạn tiếp nhận sự thực này.

“Việc đã tới nước này, sợ thì có ích gì.”

Nói hắn không sợ, không lo lắng là nói dối. Nhưng mà, nghĩ đến khi cha biết được nhân tức (con dâu) thì ra là nửa nam nửa nữ, hơn nữa vĩnh viễn không có khả năng giúp Tần gia khai chi tán diệp (đâm chồi nảy lộc, ý là nói dối tông đường), Tần Độc Tôn liền cảm thấy vô cùng khó chịu.

Nếu hắn phải sinh vậy thì sinh đi. Nhưng, nếu đứa nhỏ này là nam hài, vậy tương lai phải mang họ Tần. Đây là điều kiện mà hắn và Quản Linh Nhi đã giao hẹn.

Ai ~ Cũng mang thai giống mình, mà đại ca suốt ngày chỉ biết rảnh rỗi tự tìm việc này quả thực là hạnh phúc a! Bất quá, bụng đại ca lớn thật đó, còn bự hơn một vòng so với mình!

“Nói thật, ta căn bản là không giống nữ nhân, đứa nhỏ rồi cuộc là từ đâu chui ra? Sẽ không giống trong mộng, chọc bụng thành một cái lỗ thủng máu chảy đầm đìa chứ...” Tần Duy Ngã vừa nói vừa rùng mình.

“Đại ca, huynh không nói lời nào không ai bảo huynh cầm đầu!!” Tần Độc Tôn thật muốn tìm thứ gì bịt cái miệng quạ đen này quá.

....Người ta sợ mà! Tần Duy Ngã vịn phần uỷ khuất lùi qua một góc.

...

“Ai nha ——! Giết người!! Cứu mạng a!!”

Sáng sớm tinh mơ ở Tiểu ngạo sơn trang truyền tới tiếng kêu thảm thiết như giết heo.

“Người im miệng cho ta!” Quản Linh Nhi, không đứng hiện tại là Quản Linh Tiêu không chịu nổi ma ám chói tai của Tần Duy Ngã, từ trong phòng lao ra, gầm nhẹ với hắn.

Sáng hôm nay, Tần Độc Tôn đang cùng Quản Linh Nhi rửa mặt chải đầu, ai ngờ lúc đang chải đầu, đột nhiên Tần Độc Tôn thống khổ ngã xuống, dọa nàng sợ chết khiếp. Nàng lập tức chạy đi tìm Lưu Học Ân đã chuẩn bị từ nhiều ngày trước, mới biết được thế này tức là Tần Độc Tôn sắp sinh rồi.

Quản Linh Nhi đang là thân nữ nhi, nghe được tin này xong lập tức biến thân, đủ hiểu lúc ấy hắn có bao nhiêu kích động. Tại thời điểm quan trọng này, nghe thấy tiếng âm ỉ của Tần Duy Ngã truyền đến, cộng thêm nghe được Lưu Học Ân nói phương pháp sinh con, trong lòng hắn nhiễu loạn, suýt nữa thì tẩu hỏa nhập ma.

“Ta không im! Cứu mạng...” Tần Duy Ngã vừa chuẩn bị gào đọt tiếp theo, miệng đã bị Ngụy Thiên Thanh che lại.

“Ta nói nhi tử à, giờ là Độc Tôn sinh, cũng không phải con sinh, con gào khoẻ như thế làm gì!” Đan Vô Ưu ngại Ngụy Thiên Thanh còn ở đây, không tiện phát tác, nếu không bà đã sớm nổi điên đập vào đầu Tần Duy Ngã mấy cái.

Vì sao ta không được kêu, giờ không phải ta, nhưng tiếp theo chính là ta a!! Tần Duy Ngã không nói được, chỉ có thể dùng ánh mắt biểu đạt nỗi thống khổ của mình.

Trời ơi! Nếu sớm biết bụng mình thực sự phải nở hoa, vậy hắn...hắn đã....Ô ô ô, thiên hạ rộng lớn, ấy vậy mà chẳng có chỗ để hắn dung thân!!!

“Duy Ngã người đừng sợ, không phải sư phụ đã nói rồi sao, chỉ rạch một đường nhỏ, đưa đứa nhỏ ra là được rồi.” Ngụy Thiên Thanh biết Tần Duy Ngã sợ hãi, liền nhẹ giọng an ủi hắn.

Một đường nhỏ? Hắn nhớ tới cảnh tượng sinh nở lâu thật lâu thật lâu trước kia mình từng nhìn thấy, cái hình ảnh máu chảy đầm đìa đến giờ vẫn còn vẹn nguyên trong tâm trí hắn...Đó cũng gọi là ‘một đường nhỏ’ đấy!!!

Không muốn! Không muốn! Thật đáng sợ! Tần Duy Ngã bắt đầu liều mạng giãy dụa.

“Nhi tử à, sư phụ con tuy rằng chưa từng đỡ đẻ cho nam nhân, nhưng tốt xấu gì cũng là một đại danh y. Chưa kể giờ là Độc Tôn sinh trước, đỡ đỡ một tí là có kinh nghiệm, đến lúc tới con sinh không có gì phải sợ cả.” Đan Vô Ưu cũng cười tít mắt ‘cổ động tiếp sức’ cho hắn.

....Mình vẫn là nên vào xem thì hơn. Nghe bà nói vậy, Quản Linh Tiêu vốn đang căng thẳng nháy mắt mặt mũi trắng bệch, hắn lo lắng cho an nguy của Tiểu Tôn Tôn thân yêu, lập tức mạo hiểm nguy cơ có thể tẩu hỏa nhập ma, lại vọt vào phòng.

Còn Tần Duy Ngã được nương của chính mình an ủi thì sợ tới mức tê liệt ngã vào lòng Ngụy Thiên Thanh.

Thật đáng sợ...Thật đáng sợ...Ai tới cứu ta với...Trong nội tâm Tần Duy Ngã đang chảy huyết lệ.

Tần Độc Tôn rốt cuộc cũng sinh, là một tiểu tử rất đáng yêu, Quản Linh Tiêu dựa theo ước định đặt tên con là Tần Văn Việt.

“Ngụy Thiên Thanh...Ta muốn giết người!!!”

Khi mọi người đang chuẩn bị làm khánh sinh (chúc mừng chào đời) cho tiểu tử mới ra đời kia, Tần Duy Ngã sớm đã bị dọa tới nát bét quay về phía tường công của mình gian nan phun ra một câu, sau đó hôn mê bất tỉnh.

“Thiên Thanh...”

“Đau lắm sao?” Ngụy Thiên Thanh tuy đã hai lần làm cha, song y vẫn thấy có chút căng thẳng.

“Có một chút.” Tần Duy Ngã nghĩ bản thân giờ vậy mà đã là ‘nương’ người ta, cảm giác không thể tin được.

Kí ức về sinh nở của hắn rất mơ hồ. Hắn chỉ nhớ trong lúc mơ hồ hỗn loạn nhìn thấy sư phụ cầm một con dao sáng loáng, vẽ mặt âm trầm nhìn mình. (Lưu Học Ân: Con đã gặp đại phu nào đối mặt với nghi nan tạp chứng mình chưa bao giờ gặp mà còn có tâm tình cười chưa?)

Hắn nghĩ mình chết chắc rồi, hét to một tiếng xong liền vình quanh ngất tiếp. Sau đó khi tỉnh lại, hắn đã thấy Ngụy Thiên Thanh ôn nhu ngồi bên giường nhìn mình.

“Con đâu?” Cực khổ xong, Tần Duy Ngã chợt có cảm giác như mình mới sống lại, giờ hắn vô cùng khao khát được nhìn tiểu tử cùng hắn huyết mạch tương liên kia.

“Đang trong nôi kia.” Ngụy Thiên Thanh nắm tay hắn, cười đến thập phần vui vẻ. Duy Ngã nhìn thấy cực cứng nhất định sẽ bị dọa nhảy dựng cho coi.

“Ta muốn nhìn xem.” Tần Duy Ngã đứng dậy, lại bị Ngụy Thiên Thanh cản.

“Đừng cử động, miệng vết thương tuy đã được bôi Ngọc cơ cao song phải mất ba ngày mới có thể khỏi hẳn, giờ ngươi ngoan ngoãn nằm đi.”

A? Còn phải ngủ ba ngày nữa sao! Tần Duy Ngã ảo não, lúc mang thai, mỗi ngày hắn không phải ăn thì chính là ngủ, so với bây giờ chẳng có gì khác biệt.

“Cha!” Li Nhi ghé vào nôi nghiêm túc nhìn hai tiểu oa nhi xấu xấu, thấy cha mình định ôm lấy bọn nó, vội vã hỏi.

“Lúc sinh ra Li Nhi cũng vậy ạ?” Xấu ghê á!

“Ân. Nương con để sinh ra con, cũng đã phải chịu không ít khổ!” Ngụy Thiên Thanh từ ái nhìn con, hiện tại Li Nhi còn nhỏ, nói với nó nó cũng chưa hiểu được, chờ đến khi nó lớn hơn một chút sẽ nói rõ ràng cho nó sau.

Thanh Thu...Đêm hôm trước, y mơ thấy nàng mỉm cười với mình, nói là có thể yên tâm rồi đi rồi. Thì ra nàng vẫn luôn dõi theo y...Phân tình này, chỉ có thể để kiếp sau hoàn lại.

Một trái một phải ôm hai đứa nhỏ vào ngực, Ngụy Thiên Thanh dẫn Li Nhi tới bên người Tần Duy Ngã.

“Hả?!” Sao lại có hai đứa!!

“Vì không để cho người lo lắng, cho nên ta bảo sư phụ không nói cho người. Thực ra, người đã hoài một đôi song bào thai.” Ban đầu Tần Duy Ngã tinh thần không yên, mạch tượng bất ổn, Lưu Học Ân kiểm tra vài lần cũng không phát hiện ra. Nhưng vài ngày trước, trong lúc vô ý xem xét, ông chợt nhận thấy, trong mạch tượng của Tần Duy Ngã vậy mà có nhịp đập của hai sinh mệnh.

“Ừm —?” Tần Duy Ngã không biết nói gì. Khó trách hắn luôn cảm thấy bụng mình lớn hơn của Độc Tôn rất nhiều, nương nói tình trạng của mỗi người mỗi khác, cho nên hắn cũng không nghĩ gì. Không ngờ, bên trong lại có tận hai đứa thể này.

“Đây là Ngụy Song Phi, đây là Tần Bỉ Dực.” Ngụy Thiên Thanh tay ôm đứa nhỏ, đưa cho Tần Duy Ngã xem.

...Song Phi? Bỉ Dực?! (1 em tên cùng bay, một em tên sát cánh, ghép vô sẽ thành sát cánh cùng bay cao —)

“Sao lại đặt tên như thế hả!” Không cần nghĩ cũng biết nhất định là kiệt tác của lão nương rồi. Hừ, hại con với Độc Tôn còn chưa đủ, ngay cả con của bọn con cũng không tha. Tần Duy Ngã nghiêng răng nghiêng lợi.

“Cha? Sao đệ đệ này không họ Ngụy?” Cô cô đã nói, tiểu hài tử của cha đều phải mang họ cha mà?

Đúng nga, Li Nhi không nói mình cũng không để ý. Tần Duy Ngã nghĩ.

“Ta cũng đang định nói với người chuyện này. Vốn Linh Nhi và Độc Tôn đã bàn bạc rồi, nếu Độc Tôn sinh nam hài liền để cho nó kế thừa hương hỏa của Tần gia. Nhưng giờ người sinh hai đứa, hơn nữa đều là nam hài, cho nên ta và nương đã bàn bạc với nhau, để một trong hai đứa mang họ Tần. Còn đứa nhỏ của Độc Tôn thì vẫn mang họ Quản của Linh Nhi.”

“Nga.” Tần Duy Ngã không phản đối chuyện này.

“Duy Ngã...Nương tử, khổ cho người rồi.” Nhẹ nhàng đặt hai đứa nhỏ lên giường, Ngụy Thiên Thanh vỗ về hai má còn hơi tái nhợt của Tần Duy Ngã.

“Biết là tốt rồi, về sau đừng khi dễ ta nữa.” Làm mặt hề với Li Nhi, Tần Duy Ngã có chút ngại ngùng, cơ mà vẫn không quên chiếm ít tiện nghi.

Ta thương người còn không kịp, sao có thể khi dễ người cho được. Ngụy Thiên Thanh cười cười, bao lấy bàn tay hằn trong tay mình.

“Cha cha, nương nương!” Li Nhi cũng không cam chịu tịch mịch chen vào, ghé vào đầu giường nở nụ cười ngọt ngào với hắn.

Thật hạnh phúc...Ấm áp như nước chảy đầy ấp lồng ngực Tần Duy Ngã. Nhất định là đời trước ta đã tu lâu thật lâu, cho nên kiếp này mới có thể có được người yêu ta đến vậy, có một đứa con đáng yêu đến vậy...

Cuộc đời này của ta...Đã trọn vẹn rồi.

Không hiểu sao mình edit được 3 truyện dài rồi mà 2 truyện thì mấy cảnh cuối toàn sinh với đẻ. Tội anh Ngã, thà tèo bất thành linh còn hơn nhìn người ta bị thịt xong rồi đến lượt mình ;A; Cơ mà cuối cùng thì dù đau nhưng mấy ảnh cũng hạnh phúc trọn vẹn rồi, thế nên là, tung bông tung lá *chớ đừng tung gạch* ăn mừng hoàn bộ nữa thôi nào ~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguoi-la-nuong-tu-cua-ta>